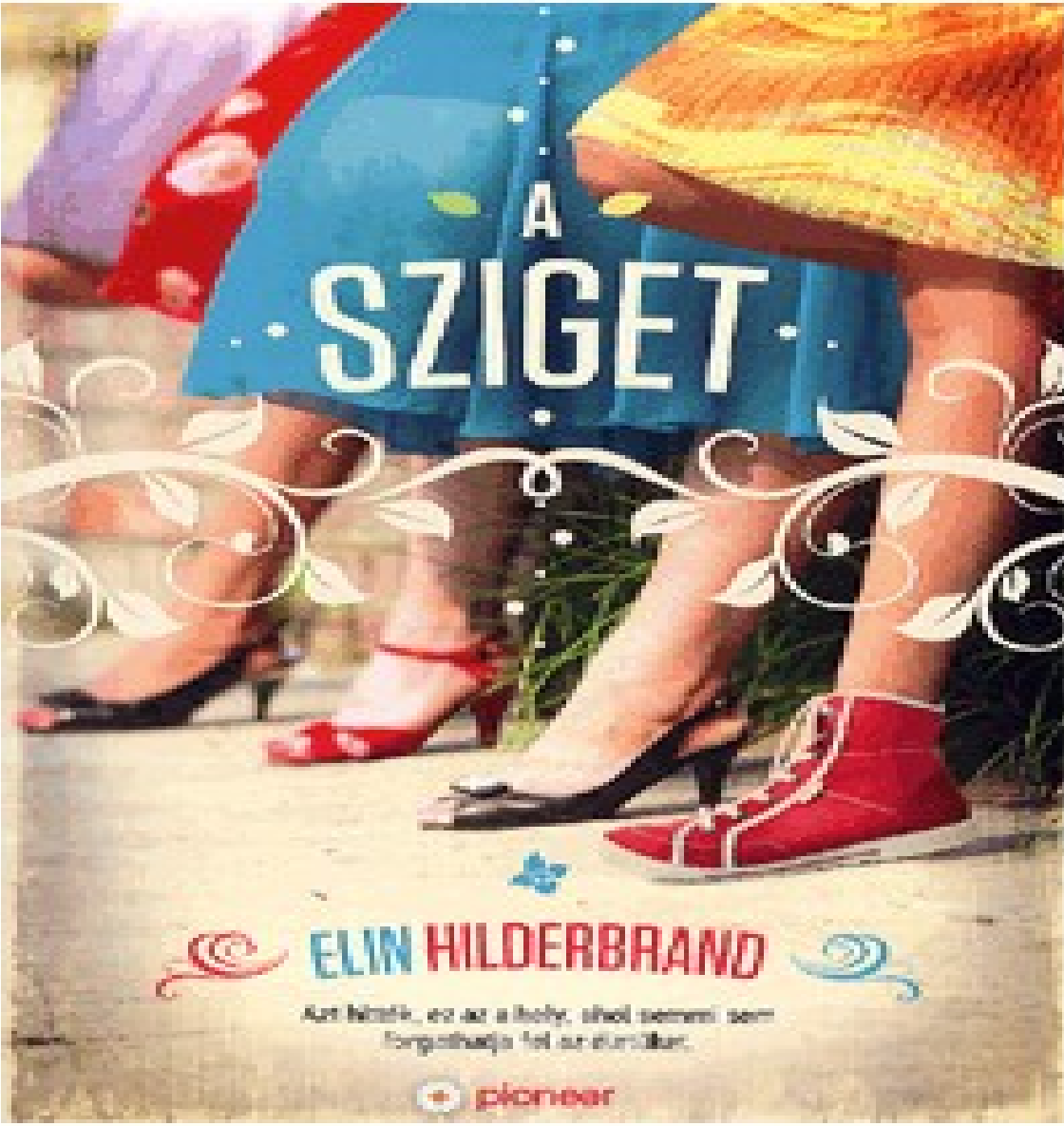

Azt hitték, ez az a hely, ahol semmi sem
forgatja fel az életüket

ELIN HILDERBRAND

pioneer books
2012

Eresszük össze a nővéreket, a lányaikat és a titkaikat egy világtól elzárt szigeten, és az igazság kiderül, a régi szerelmek fellobbannak és újak születnek.

A Tate családnak generációk óta van nyaralója a vadregényes szigeten, Tuckernuckon. Több mint egy évtizede üresen áll, de most Birdie szeretne egy hetet együtt tölteni Chess-szel, mielőtt a lánya hozzámegy Michael Morganhez. Aztán megtörténik az elképzelhetetlen: a tökéletes Chess (gyönyörű, gazdag, jól nevelt, sikeres gasztrorovat-szerkesztő) szakít a hasonlóan tökéletes vőlegényével. Aztán otthagyja az állását és a New York-i lakását – mindezt magyarázat nélkül. Majd a helyzet tovább bonyolódik, amikor Michael hegymászás közben meghal, és Chess önmagát hibáztatja a történtekért.
Birdie meghívja fiatalabb lányát, Tate-et (a csinos és naiv komputerzsenit) és a saját bohém kurátor húgát (akinek híres szobrász férje évekkel korábban öngyilkos lett), hogy csatlakozzon hozzájuk júliusra a szigetre, és hármuk egyesített erejével átsegítsék Chesst a lelki válságon.
Az ellátásukról az egykori gondnokuk fia, Barrett Lee gondoskodik, hiszen a szigeten se meleg víz, se telefon, se komp. A jóképű fiatalember mindig is Chesshez vonzódott, ám most felébreszti a Tate-ben lánykora óta szunnyadó szerelmet.
Bármennyire is háborítatlan a sziget, a négy nő élete újabb és újabb fordulatokat hoz: Tate és bimbózó kapcsolata Barrett-tel, India és az akadémiáján festőhallgató Lula Simpson viszonya, Birdie, akit meglep a volt férje hirtelen feltámadt gyengédsége, és végül Chess, aki a naplójában felfedi minden titkát, a szomorú szakítását a normális élettel és Michael halálát.

ELIN HILDERBRAND

A SZIGET

Fordította

Hollóssy Éva

Anyámnak, Sally Hilderbrandnek,
akinek a gyökereimet és a szárnyaimat
köszönhetem

A TATE-HÁZ

Tizenhárom éven át elhagyatottan állt. Váratlanul, egyik napról a másikra hagyták magára.

Bár nyári laknak készült, igényes munkát végeztek rajta, kitűnő minőségű faanyagokkal és négyszögletes, acélfejű csavarokkal. Ez még 1935-ben történt, a válság idején. Az ácsok két kézzel kaptak a munka után. Aprólékos gonddal tették helyre a zsindelyeket, csiszoltak, söpörtek, aztán újabb csiszolás következett, ezúttal már durva csiszolópapírral. A lépcsőkorlát olyan sima volt, mint a selyem. A szárazföldről, Fall Riverből érkezett mesterek az emeleti ablakokban állva körülnéztek, és füttyentéssel jutalmazták a kilátást: az egyik hálószoba a fenséges óceánra nézett, egy másik pedig Tuckernuck sziget békésen hullámzó mezőire és széles tavacskáira.

A házat csak júliusban, ritkán augusztusban is használták. Az év többi hónapjában gondnok vigyázott rá: időnként bekukkantott, ellenőrizte, hogy jól zárnak-e az ablakok, és kivette az apró, barna tetemeket az egérfogókból.

A ház szemtanúként nézte végig a tulajdonos család tagjainak legkülönfélébb viselkedését. A Tate család ugyanúgy evett és aludt, ivott és táncolt a rövidhullámú rádión fogott zenére, mint bárki más. Szeretkeztek és harcoltak egymással (és igen, minden egyes Tate esetében üvöltéssel járt a veszekedés, ami valószínűleg genetikai örökség volt). Teherbe estek és szültek, így tele volt a ház gyerekekkel, akik hol sírtak, hol nevettek, zsírkrétával rajzoltak a vakolatra, egy jól irányzott krikettlabdával letörtek egy zsindelyt, a lopva szerzett cigarettáikat pedig a tornác korlátján nyomták el.

A házban sosem ütött ki tűz, hála istennek.

Aztán tizenhárom éven át nem jött senki. Ez azért, persze, nem teljesen igaz. Egerekből és apró testű, hosszú lábú pókokból egész hadtestek bukkantak fel. A nyitott padlásablakon át, amit a család elfelejtett bezárni, a gondnok pedig elfelejtett ellenőrizni, három denevér repült be. Az ablak délnyugatra nézett, így szélből is, esőből is a legrosszabbat kapta, ugyanakkor ezen a nyíláson át jutott lélegzethez a ház.

Egy csapat rosszcsont kölyök betörte az üvegezett tornác gyenge ajtaját, és a ház egy pillanatra feléledt. Emberek! Fiatalok! De a gyerekek, ahogy jöttek, úgy el is mentek, és szerencsére nem garázdálkodtak a házban.

Körbeszimatoltak – ételt nem találtak, csupán egy konzerv babos sertéshúst, néhány zabkekszet egy hengeres dobozban, lisztkukaccal tele (amitől a kartondobozt tartó lány rémületében az egészet elejtette, a sütemények pedig szétszóródtak a padlón). A kölykök egymást heccelték, hogy ki mer felmenni az emeletre, a szigeten ugyanis az a hír járta, hogy a házat kísértetek lakják.

Rajtam kívül nincs itt senki – mondta volna a ház, ha tudott volna beszélni. – *Senki, csak én és a denevérek. Na meg az egerek. És ne feledkezünk meg a pókokról sem!*

A gyerekek az egyik hálószobában egy közel félméteres férfiszobrot találtak, ami uszadék fából, kagylóból és a part menti fövenyen talált üvegdarabokból készült. A szobor haja hínárból volt.

Király! – jelentette ki az egyik kölyök, egy vörös hajú, szeplős fiú. – *Ezt megtartom!*

Ellopásnak számít – közölte a lány, aki elejtette a kekszes dobozt.

A fiú visszatette a szobrot.

Amúgy is béna. Tűnjünk el innen!

A többiek egyetértettek vele. A ház nem rejtegetett más érdekességet, így hát távoztak. A vécében még csak víz sem volt.

Aztán ismét csak a csend. Az üresség.

Míg egy napon a gondnok fogta a régi kulcsát, és a bejárati ajtó nyikorogva tárult fel előtte. Csak éppen nem a gondnok volt az, hanem a fia, aki mostanra maga is felnőtt. Vett egy mély lélegzetet – a ház tisztában volt vele, hogy valószínűleg nem túl kellemes az illata –, majd szeretettel megkopogtatta az ajtókeretet.

– Visszajönnek – mondta. – Visszajönnek.

BIRDIE

A nyaralásra szőtt tervek változtak, aztán megint változtak. Márciusban, amikor Chess esküvői előkészületei óramű pontossággal haladtak útjukon, Birdie-nek támadt egy ötlete: eltölthetnének egy hetet ők ketten Tuckernuck szigetén. Ez akár csak három évvel korábban is elképzelhetetlennek tűnt volna, mivel Chess és Birdie egészen a lány gyerekkora óta harcoltak egymással. Nem jöttek ki egymással. (Ami valójában azt jelentette, hogy Chess nem jött ki Birdie-vel. Az asszony ugyanis minden tőle telhetőt megtett, hogy elnyerje a lánya kegyeit, Chess mégis folyamatosan fújt rá. Birdie mindent rosszul csinált, és sosem azt

mondta, amit a lány hallani akart.) De az utóbbi időben javult a helyzet anya és lánya között, ahhoz legalábbis eléggé, hogy Birdie felhozza a családi nyaralóban kettesben töltendő hét ötletét, mielőtt a lánya elhajózik a naplementébe Michael Morgannel.

Birdie a munkahelyén hívta fel Chesst, hogy kiderítse, vevő-e a terveire.

– Később visszahívlak! – közölte Chess szigorúan, ami annyit jelentett, hogy Birdie-nek várnia kellett volna estig, hogy aztán otthon hívja fel.

Chess a *Glamorous Home* lakberendezési magazin gasztro-rovatának volt a szerkesztője. Ezzel a magazin és a Diamond Kiadócsoport teljes stábjában a legfiatalabb szerkesztő kitüntető címet mondhatta magáénak, és kőkeményen dolgozott, hogy bizonyítson. Birdie titokban Chess munkájára áhítozott, lévén ő maga is lelkes és sikeres ínyenc szakács. Egyszerre volt mérhetetlenül büszke és irigy a lányára.

– Rendben, kicsim! – felelte Birdie. – De addig is gondolkodj ezen: te meg én a tuckernucki házban július negyedike hetében.

– Te meg én? – kérdezte Chess. – És még kicsoda?

– Csak mi ketten – válaszolta Birdie.

– Egész héten? – faggatózott tovább Chess.

– Lenne kedved? – érdeklődött Birdie.

Chess munkája nagyban függött az év különféle időszakaitól. A nyár számított uborkaszezonnak, viszont az ünnepek közeledtével beköszöntött a bolondokháza.

– Át kell gondolnom! – közölte Chess, majd letette a kagylót.

Birdie izgatottan rótta a köröket a házban. Úgy érezte magát, mint 1972-ben, amikor arra várt, hogy megtudja, kap-e meghívót az elit Alpha Phi egyetemi társaságba. Vajon Chess tényleg elgondolkodik azon, hogy vele tartson? Ha nemet mond, döntötte el Birdie, nem fogja fel személyes sértésként. A lánya elfoglalt ember, és egy hét hosszú idő. Aztán eltöprengett azon, vajon ő maga szeretne-e bármikor is egy teljes hetet tölteni a saját anyjával? Valószínűleg nem. Felvette az asztalról a csésze teáját, és megállapította, hogy már kihűlt. A mikroba tette megmelegíteni, majd leült a számítógépéhez, amit a konyhában tartott, hogy híreket és receptek böngésszen rajta. Megnézte az e-mailjét. A kisebbik lánya, Tate igazi számítógépzseni volt, és naponta küldött levelet, bár ezek többnyire továbbított viccek vagy körlevelek voltak. Ezeket Birdie elolvasás nélkül kitörölte. Ezúttal viszont üres volt a postaládája. Birdie önmagát ostorozta,

mert egyre csak az járt a fejében, hogy Chessnek soha eszébe nem jutna egy egész hetet vele tölteni. Meg sem lett volna szabad kérdeznie.

Ám amikor éppen átadta volna magát az önmarcangoló kétségnek (ami a Chess-szel való kapcsolatának szinte minden percét áthatotta: miért volt az idősebb lányával olyan vészterhes a kapcsolata, és hol rontotta el?), megcsörrent a telefon, Birdie pedig mohón vetette magát a kagylóra. A vonal végén Chess hangja szólalt meg:

– Július egytől hétig? – kérdezte. – Te meg én?

– Lenne kedved hozzá? – kérdezett vissza Birdie.

– Abszolúte! – felelte Chess. – Remekül hangzik. Köszönöm, Bird!

Az asszony sóhajában megkönnyebbülés, boldogság és ujjongás ötvöződött. Egy hét Tuckernuck szigetén valóban pompásan hangzott. Az volt az egyik előnye annak, hogy harminc év házasság után elvált, hogy azt tehette, amihez csak kedve szottyant. A tuckernucki ház hetvenöt éve volt a Tate család tulajdona – azaz az ő családjáé, és nem Granté. Birdie-vel ellentétben a férfi gyerekkora nem tuckernucki gondtalan napokkal telt. A két nyáron át, amíg Birdie-nek udvarolt, úgy tett, mintha kedvelné a szigetet, de amint összeházasodtak és gyerekeik születtek, nem titkolta tovább a megvetését. Gyűlölte a helyet: a házat túl primitívnek, az áramfejlesztőt megbízhatatlannak titulálta. Ő ugyanis nem pionír, hogy kézzel szivattyúzzon vizet, amit aztán tűzön kell felmelegítenie a fürdéshez. Nem szerette az egereket és a ház falain tanyázó szúnyogokat meg denevéreket sem. Mivel a fél Wall Street hozzá járt jogi tanácsért, hogy gondolja Birdie, hogy telefon nélkül is tudna létezni?

Grant minden nyáron végigszenvedett két hetet a tuckernucki házban, amíg Tate el nem végezte a középiskolát. Akkor aztán a sarkára állt és közölte, hogy nem jön többet.

Birdie tizenhárom éve nem járt a szigeten. Itt volt az idő, hogy visszatérjen.

Így hát amellett, hogy Birdie megszervezte Chess esküvőjét Michael Morgannel, megtervezett egy hét vakációt is Tuckernuckra. Felhívta a ház gondnokát, Chuck Lee-t. Miközben a számot tárcsázta – a rég elfeledett, mégis ismerősnek tűnő számokat – úgy érezte, majd' szétpattan az idegtől. A telefont Chuck felesége, Eleanor vette fel. Birdie még életében nem látta az asszonyt, nemhogy beszélt volna vele, de tisztában volt a létezésével, és

biztosra vette, hogy ez kölcsönös. Úgy határozott, nem fedi fel most a kilétét Eleanornak – így könnyebb lesz.

Csak ennyit mondott:

– Chuck Lee-vel szeretnék beszélni. Otthon van?

– Pillanatnyilag nincs – felelte Eleanor. – Szeretne üzenetet hagyni neki?

– Egy ház gondnoki teendőiről lenne szó – magyarázta Birdie.

– Chuck már nem végez gondnoki munkát – tudatta Eleanor.

Egészen kellemes asszonynak tűnik, gondolta Birdie. A fiatalabb Birdie képzeletében Eleanor százötven kilós, tintahal-puhaságú asszonyság volt, halvány bajuszkával.

– Á, értem. – Birdie-ben felötlött, vajon Chuck és Eleanor telefonján van-e hívóazonosító, de úgy érezte, hogy nincs. Chuck olyan férfi volt, aki megragadt 1974-ben, és nem lépett tovább.

– A fiam, Barrett vette át az üzletet – közölte Eleanor. – Felírja a számát?

Miután Birdie letette a telefont, egy pillanatra le kellett ülnie. Milyen kegyetlenül szállnak az évek! Birdie egész életében ismerte Barrett Lee-t. Emlékezett rá, mint ötéves kisfiúra, amint vakító szőkén, egy narancssárga életmentő mellényben ül az apja mellett a motorcsónakban, ami Birdie-ért, Grantért és a gyerekekért jött a nantucketi Madaket-öbölbe, ahonnan átszállította őket a hófehér, selymes homokkal borított parti fövenyre, ami a szomszédos szigeten a házuk előtt húzódott. Barrett Lee már elég idős lenne ahhoz, hogy átvegye az üzletet? Korban valahol a harminckét éves Chess és a harmincéves Tate között lehetett, tehát körülbelül harmincegy éves. Chuck pedig egy normális hatvanöt éves férfihez illően nyugdíjba vonult, míg Grant még mindig minden reggel bevonatozott a belvárosba, és amennyire Birdie még követte az életét, munka után továbbra is a Gallagher étterembe vitte az ügyfeleit Martinire és sztékre.

Birdie felhívta a megadott mobilszámot, és való igaz, egy férfi vette fel.

– Barrett? – kérdezte Birdie. – Itt Birdie Cousins beszél. Talán emlékszik, enyém a tuckernucki ház.

– Üdv, Mrs. Cousins! – válaszolt lezseren Barrett Lee, mintha csak egy hete beszéltek volna utoljára. – Hogy van?

Birdie megpróbált visszaemlékezni, hogy mikor is látta utoljára Barrettet. Halványan derengett neki kamasz fiúként. Meglehetősen jóképű

volt, akárcsak az apja. A Nantucket Whalers csapatában focizott, s a szőkeségéhez széles váll társult. Egy kora reggel egyedül érkezett az apja hajóján, hogy elvigye az egyik lányt horgászni. Aztán egy másik alkalommal piknikezni vitte – de Birdie akkor sem tudta volna megmondani, hogy Chesst vagy Tate-et, ha pisztolyt szegeznek a fejéhez.

Hogy van? Erre most mit kellene válaszolnia? *Grant és én három éve elváltunk, ő egy loft lakásban lakik Norwalkban, és a nőket, akikkel randevúzik, csak „csajokként” emlegeti, míg én a New Canaan-i családi házfalai között vergődöm, szőnyegekkel, régiségekkel és egy régmúlt életet dokumentáló, bekeretezett fényképekkel teli több mint ötszáz négyzetméteren. Nagy adag ételt főzök hétfőn, és egész, héten azt eszem. Még mindig járok a hobbikertészek klubjába. Havi egyszer elmegyek egy könyvklubba is, és én vagyok az egyetlen, aki el is olvassa, amit legutóbb kiválasztottunk, míg a többi asszony csak a pletykáért jön el. Chess és Tate már felnőttek, megvan a maguk élete. Azt kívánom, bárcsak lenne munkám. Az egészségesnél gyakrabban vagyok mérges Grantre, amiért nem ösztönzött, hogy dolgozzak. Ugyanis most, ötvenhét évesen és elvált asszonyként mást sem teszek, mint ráerőszakolom magam a gyerekeimre.*

– Minden rendben – felelte Birdie. – Biztos egészen sokkoló hallani felőlem.

– Igen, valami olyasmi – ismerte el Barrett.

– Édesapád hogy van? – kérdezte az asszony. – Visszavonult?

– Igen – válaszolta Barrett. – Közvetlenül hálaadás előtt infarktusa volt. Jól van, de már nagyon lassan mozog.

– Ezt sajnálattal hallom – mondta Birdie, majd elgondolkodott. Chuck Lee-nek infarktusa lett volna? A katonás kiállású Chuck Lee-nek, akinek mindig lógott egy cigaretta a szája szegletében, és csak úgy dagadtak a bicepszei, miközben felhúzta a horgonyt a vízből? És hogy lassan mozog? Birdie egy kopasz, nehézkes mozgású szárazföldi teknőst képzelt maga elé, de aztán gyorsan elhessegette a képet. – Arról van szó, hogy Chess és én a házban szeretnénk tölteni július negyedike hetét. Rendbe tudnád hozni az érkezésünkre?

– Hát… – bizonytalankodott Barrett.

– Hát micsoda?

– Ahhoz jó sok munka kell – jegyezte meg a férfi. – Szeptemberben jártam ott. A ház romjaiban van. Újra kell zsindelyezni, de nem kizárt, hogy

az egész tetőt ki kell cserélni. És új áramfejlesztőre is szükségük lesz. Plusz elkorhadtak a partra vezető lépcsők. Bár be nem mentem…

– Meg tudod szervezni ezeket? – kérdezte Birdie. – Szeretném, ha használható állapotban lenne, mire megérkezünk. Vennél egy új áramfejlesztőt és rendbe hoznád a házat? Holnap küldök egy csekket. Mennyit küldjék, ötezret? Vagy tízet? – A váláskor Birdie megtarthatta a házat, ami mellé csinos havi járandóság is járt. Grant azt is megígérte, hogy ha nagyobb kiadásai lennének, fedezni fogja őket, ha maga is *indokoltnak* találja. Mivel a volt férje gyűlölte a tuckernucki nyaralót, így Birdie el sem tudta képzelni, vajon indokoltnak találja-e a felújításához szükséges összeget. Érezte, hogy harcolnia kell majd, de csak nem hagyhatta hetvenöt év után összeomlani a házat, nem igaz?

– Kezdetnek tízezer – vélekedett Barrett. – Nagyon sajnálom, hogy…

– Ne sajnálkozz, nem a te hibád!

– De ha azt szeretné, hogy a ház olyan legyen, mint rég…

– Nincs választásunk! – csattant fel Birdie. – A nagyanyámé volt.

– Szeretné, ha július elsejére elkészülne?

– Július elsejére – erősítette meg az asszony. – Csak Chess és én egy utolsó nyaraláson kettesben. Szeptemberben férjhez megy.

– Férjhez? – kérdezett vissza Barrett. Aztán nem szólt többet, és Birdie rájött, hogy nyilván Chess volt az, akit kamaszkorában piknikezni vitt.

– Szeptember huszonötödikén – közölte büszkén Birdie.

– Nahát! – Barrett mindössze ennyit mondott.

Április közepére, mire le kellett adni az adóbevallásokat, Chess és Michael Morgan esküvőjének minden apró részlete a helyére került, beleértve a virágszóró kislány ruháját, a svédasztalos menüt és a templomban elhangzó zsoltárokat is. Birdie egyre gyakrabban hívta Chesst a munkahelyén, hogy kikérje a véleményét vagy a jóváhagyását. A lánya a legtöbbször csak ennyit válaszolt: „Persze, Birdie, ahogy gondolod!” Egyszerre lepődött meg és kezdett ujjongani, amikor Chess megkérte, hogy segítsen neki megszervezni az esküvőt. A lány gyakorlatilag a nyakába zúdította az egészet, amikor tényként közölte: „Neked kivételesen jó ízlésed van.” Az asszony történetesen egyetértett ezzel a megállapítással, mert valóban remek ízléssel bírt, és ez olyan tény volt, mint a zöld szeme vagy az, hogy szinte nincs fülcimpája, de azért Chess szájából hallani igazán örvendetes volt.

Az esküvőre háromszáz vendéget hívtak. A szertartás helyszíne az episzkopális Szentháromság-templom lesz, Benjamin Denton lelkésszel, akit Chess már fiatalkora óta ismert. Az ünneplésre majd a Birdie kertjében felállított sátorban kerül sor. A tájépítészek már előző szeptemberben nekiálltak a munkálatoknak. Birdie véleménye szerint az esemény csúcspontja egy úszó sziget lesz, amelyet a kis tóban hoznak létre, és ahol az ifjú pár ellejti majd a násztáncot.

Grant csupán egyszer telefonált, hogy a kiadások miatt kérdőre vonja, ez pedig az úszó sziget megtervezéséhez és elkészítéséhez szükséges húszezer dollár miatt történt. Birdie türelmesen elmagyarázta neki a dolog lényegét, de a férfi vagy nem értette, vagy nem tetszett neki az ötlet.

– Most tulajdonképpen egy szokványos táncparkettért fizetünk, vagy nem?

– De, azért fizetünk – felelte Birdie. – Ez egy különlegesség, az első táncokhoz. Amikor Chess Michaellel táncol, aztán veled, aztán te velem.

– Hogy én veled?

Birdie megköszörülte a torkát.

– Emily Post azt mondta, hogy ha az elvált felek egyike sem házasodott újra, akkor… igen, Grant, kénytelen leszel táncolni velem. Igazán sajnálom.

– Húszezer dollár nagyon sok pénz, Bird.

Chessnek is fel kellett hívnia az apját, hogy rábeszélje. Isten tudja, mit mondott, de Grant végül kitöltötte a csekket.

Április végén Birdie először ment randevúra a válása óta. A találkozót Birdie testvére, India szervezte, aki a philadelphiai Center Cityben működő Pennsylvaniai Szépművészeti Akadémia kurátoraként dolgozott. India Bill Bishophoz, egy szobrászhoz ment feleségül, és amíg a férje beutazta a világot és hírnévre tett szert, három fiút nevelt fel. Bill 1995-ben főbe lőtte magát egy bangkoki szállodában, és öngyilkossága mély gyászba taszította özvegyét. Akkor Birdie egy darabig attól tartott, hogy India sosem épül fel, hanem a Rittenhouse Square-en kolduló hajléktalanként, esetleg macskákkal körülvett remeteként végzi, naponta fényesítve Bill bekeretezett fényképét. India azonban valahogyan feltámadt hamvaiból, majd ledoktorált művészettörténetből, és a diplomájával kurátorként helyezkedett el. Birdie-vel ellentétben India modern és sikkes volt. Catherine Malandrino ruhákat és tízcentis tűsarkút hordott, Bill Bishop

olvasószemüvegét pedig a nyakában, egy láncon viselte. India mindenféle férfival randevúzott: öreggel, fiatallal és házassal – és a férfi, akit Birdie-nek kiszemelt, olyasvalaki volt, aki neki nem kellett. Merthogy túl öreg. Milyen öreg is a „túl öreg”? Hatvanöt éves, azaz pontosan annyi, mint Grant.

Az illetőt Hank Dunlapnek hívták, és egy manhattani magániskola igazgatójaként dolgozott a nyugdíjazása előtt. Felesége, Caroline, vagyonos családból származott, és a Guggenheim Múzeum igazgatótanácsának is tagja volt. India a múzeum egyik jótékonysági rendezvényén ismerte meg évekkel korábban Hanket és Caroline-t.

– És mi történt Caroline-nal? – érdeklődött Birdie. – Elváltak? Vagy meghalt?

– Egyik sem – felelte India. – Alzheimere van. Az állam északi részén, egy otthonban kezelik.

– Tehát az asszony még *él,* és még *házasok,* te pedig randiztál vele? És most azt akarod, hogy *én* is randizzak?

– Ne légy arrogáns, Bird! – figyelmeztette India. – A felesége már egy másik világban él, és nem fog visszajönni. Hanknek pedig társra van szüksége. És teljesen a te eseted.

– Valóban? – kérdezte Birdie. Vajon *ki* az ő esete? Valaki olyan, mint Grant? A volt férje az ördög ügyvédje volt. A házasítatlan malátawhiskyk és a bőrbelsővel büszkélkedő drága autók rajongója. Grant egyáltalán nem volt afféle kedves iskolaigazgató típus, aki megelégszik az alacsony, hat számjegyű éves fizetéssel. – Golfozik?

– Nem.

– Akkor tényleg az esetem. – Birdie megfogadta, hogy soha többé nem kezd olyannal, aki szabadidejében golfozik.

– Helyes hapsi – dicsérte India, mintha legalábbis egy tizenhat évesről csevegnének. – Tetszeni fog.

Meglepetés! Birdie-nek tényleg tetszett. Már a találkozó előtt elhatározta, hogy mellőzi a szokásos *el sem hiszem, hogy én koromban randizok* típusú sületlenségeket, és egyszerűen realistán áll a dologhoz. Tényleg újra randizott, az ő korában, de aggodalom helyett lezuhanyozott, felöltözött és kisminkelt, ugyanúgy, mintha Granttel mentek volna színházba vagy a klubba Campbellékkel. Egyszerű, vállpántos ruhát vett fel, magas sarkú cipővel és kevés, de igényes ékszerrel, többek között a gyémánt eljegyzési

gyűrűjével (a nagyanyjáé volt, és egy nap majd egy unokájáé lesz). Aztán a balzsamos tavaszi estén kiült a kerti padra egy pohár Sancerre-rel, és miközben a kültéri hangszórókból Mozart szólt, várta, hogy megérkezzen Hank.

A szívverése normálisnak tűnt.

Amikor meghallotta, hogy egy kocsi áll a felhajtójára, bement, elmosta a borospoharat, ellenőrizte a tükörben a rúzsát, és magához vette a tavaszi kabátját. Nagy levegőt vett, majd ajtót nyitott. És ott állt Hank, kezében egy csokor illatos jácinttal. Fekete hajába ősz tincsek vegyültek, és keret nélküli szemüveget hordott. India nem hazudott, tényleg helyes volt. Nagyon is helyes. Amikor meglátta Birdie-t, szélesen elmosolyodott. Sőt vigyorgott. Tényleg aranyos volt.

– Maga még a húgánál is csinosabb! – közölte.

Birdie elalélt.

– Istenem! – bukott ki belőle. – Máris a szívembe zártam.

Erre mindketten elnevették magukat.

A szépen indult este a továbbiakban csak még kellemesebbé vált. Hank Dunlap intelligens, művelt, szellemes és lebilincselő férfi volt. Dél-Norwalk egyik divatos utcájában a művészeti galériák és a márkás butikok között megbúvó új étteremre esett a választása. Ez a hamis SoHo (maguk között csak SoNónak nevezték) volt Grant új lakhelye. Birdie agyán átfutott, hogy vajon a volt férje itt szokott-e lebzselni, ebben a divatos utcában (Birdie-nek igen nehezére esett ezt elképzelni), aztán az, hogy összefutnak-e, vagy esetleg a férfi megpillantja-e *őt,* amint a helyes, művelt Hankkel randevúzik. Elég meleg volt az este, így Birdie kapott az alkalmon, hogy kint üljenek le.

Az új étteremben az étel egészen kivételes volt. Birdie imádta a jó ételeket és a finom borokat, és mint kiderült, Hank is így volt ezzel. Megkóstolták egymás vacsoráját, és úgy döntöttek, hogy elfeleznek egy desszertet. Birdie-nek egyszer sem jutott eszébe, hogy *„el sem hiszem, hogy az én koromban randizok”.* Csak azt tudta, hogy jól érzi magát, és ez nem esett nehezére, sőt, talán könnyebb volt ezzel a szinte idegen férfival vacsorázni, mint Granttel valaha is. (A pácolt marhahús iránti vonzalmán kívül Grantet nem érdekelte, hogy mit eszik. Csak azért evett, hogy életben maradjon.) Házasságuk utolsó néhány évében alig szóltak egymáshoz, ha elmentek valahová vacsorázni. A másik eset az volt, hogy Birdie

elcsevegett azokról a dolgokról, amik őt érdekelték, Grant pedig szórakozottan bólogatott, miközben a felesége válla felett a Yankees meccsét figyelte, vagy a BlackBerryjén ellenőrizte a tőzsdék állását. Miközben Hankkel volt, Birdie magában azon ámult, milyen kellemes is olyasvalakivel vacsorázni, akit nemcsak a saját személye érdekel, hanem érdekesnek találja őt is – olyasvalakivel, aki nem csak beszél, de meg is hallgatja.

– Még ma este megszöknék veled és hozzád is mennék, de ha jól tudom, nős vagy – mondta Birdie.

Hank bólintott és szomorúan elmosolyodott.

– A feleségem, Caroline, egy brewsteri otthonban él. Már nem ismer fel sem engem, sem a gyerekeket.

– Sajnálom – mondta Birdie.

– Szép életünk volt együtt – folytatta Hank. – Sajnálom, hogy az ő életének egy otthonban kell véget érnie, de egyedül már nem tudtam gondját viselni. Sokkal jobb ott neki. Csütörtök délutánonként és minden vasárnap meglátogatom. Csokoládés karamellát viszek neki, ő pedig minden héten úgy köszöni meg nekem, mintha egy idegen lennék. Neki valószínűleg az is vagyok. De a karamellának nagyon örül.

Birdie érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe. A pincér kihozta a desszertjüket, egy marakujás-kókuszos parfét. Hank belekanalazott Birdie pedig megtörölte a szeme sarkát. A saját házassága rosszul végződött, bár nem olyan rosszul, mint egyeseké, és Hank házassága szintén csúnyán ér véget, bár nála is vannak kevésbé szerencsések. A felesége már nem ismeri fel, ő mégis csokoládéba mártott karamellát visz neki. Vajon Grant is így viszonyult volna őhozzá hasonló esetben? Ezt egyáltalán nem tudta elképzelni.

Hank csókkal búcsúzott Birdie-től a ház ajtajában, és ez volt az este legjobb része. A csók mély és puha volt, és az asszonyban valami rég elfeledett bizsergés éledt újjá. Vágy. Ő és Grant egészen a keserű végig éltek nemi életet egy tabletta segítségével, de ami Birdie-nek a férje iránt érzett vágyát illeti, az már elpárolgott, mire a kisebbik lányuk középiskolába ment.

– Holnap délben felhívlak – ígérte Hank.

Birdie bólintott. Szóhoz sem jutott. Betámolygott a lakásba, és körbelépkedett a konyhában. Most egészen más szemmel nézte. Vajon Hanknek tetszeni fog? Birdie lelkesen hitt az apró részletekben:

gyümölcstál a pulton, mindig friss virág, frissen főzött kávé, valódi tejszínnel tálalva, a narancslé frissen préselt, reggel a lépcsőn landoló újság, klasszikus zene. A bor ugyanaz a régi évjárat. Vajon Hank hozzá hasonlóan értékeli ezeket a dolgokat?

Készített magának egy csésze teát, és közben elrendezte a férfitól kapott jácintokat egy kristályvázában. Tíz centivel a föld fölött járt. Megállapította, hogy a tökéletes élet tele lenne ilyen első randevúkkal. Minden nap egy bizsergés ígéretét hozná, egy szikrát, két ember kapcsolódását és a vágyat.

Úristen, a vágy! Teljesen meg is feledkezett róla.

Levetkőzött és ágyba bújt a gőzölgő teával. Fellapozta a könyvklubos regényt, aztán le is tette. Úgy lebegett az ágy fölött, mint egy mágus asszisztense. Lehunyta a szemét.

A telefon az éjszaka közepén szólalt meg. Az ébresztőóra három óra húsz percet mutatott. Birdie azonnal felült az ágyban. Az olvasólámpa még világított, a tea pedig hidegen árválkodott az éjjeliszekrényen. Cseng a telefon? Ki lehet az ilyenkor? Aztán eszébe jutott a randevúja, és meleg, szirupos melegség öntötte el. Talán India hívja, hogy megtudja, mik a fejlemények. Amióta Bill meghalt, India őrületes álmatlanságban szenvedett, néha akár hetvenkét órát is ébren volt egyhuzamban.

Vagy talán Hank telefonál, mert nem tud aludni.

Birdie felkapta a kagylót.

Egy síró nő hangja. Birdie azonnal tudta, hogy Chess az. Az anya mindig megismeri a gyermeke sírását, akkor is, ha az a gyermek már harminckét éves. Ösztönösen megérezte, hogy mit fog hallani, anélkül, hogy a lánya egy szót is szólt volna. Összeszorult a szíve, de rögtön tudta, hogy mi van.

– Vége, Birdie.

– Vége? – kérdezett vissza az asszony.

– Vége.

Birdie visszahúzta magára a takarót. Anyaként ez volt az ő egyik nagy pillanata, és eltökélte, hogy pazar alakítást nyújt.

– Meséld el, hogy történt! – kérte Chesst.

Michael Morgan több mint száznyolcvan centi magas, jóképű, mindig frissen borotvált férfi volt, homokszínű hajjal, zöld szemmel és olyan

mosollyal, amivel mindenki mást is mosolyra fakasztott. A Princetonon szerzett summa cum laude diplomát szociológiából, játszott a lacrosse-csapatban, pillanatok alatt fejtette meg a keresztrejtvényeket, szerette a fekete-fehér filmeket, s ez utóbbi tulajdonsága miatt Birdie generációja is rögtön a szívébe zárta. Ahelyett, hogy a J. P. Morganhez ment volna dolgozni, amelynek az apja az egyik üzlettársa volt, vagy a Madison Avenue-n próbált volna szerencsét, ahol az anyja az összes Broadway-siker reklámjáért felelt, Michael inkább felvett egy óriási összegű vállalkozói hitelt és megvásárolt egy csőd szélén álló fejvadászcéget. A vállalat öt év múlva már profitot termelt, és ő közvetített munkát a Columbia üzleti iskolájában a végzős diákok negyedének.

Chess Greenwich Village egyik híres rockklubjában ismerte meg Michael Morgant (Birdie nem emlékezett a hely nevére, csak arra, hogy Bob Dylan is itt játszott fiatalon). Chess a bárpultnál állt egy barátnőjével, Michael pedig a bátyját, Nicket ment megnézni, aki a Diplomatic Immunity nevű együttes énekeseként lépett ott fel. A fiatalok ma így ismerkednek, Birdie ezzel tisztában volt. De a Chess által társaságban megismert többi fiútól eltérően Michael Morgannel azonnal komolyra fordultak a dolgok.

Chess és Michael kapcsolatának kezdete egybeesett Birdie és Grant házasságának felbomlásával. Amikor a szülők először találkoztak jövendőbeli vőjelöltjükkel, hivatalosan már külön éltek. (Grant a stamfordi Hyattben lakott, mert ez még azelőtt volt, hogy kibérelte volna a dél-norwalki loft lakást). Chess tudta, hogy a szülei külön élnek, de azt akarta, hogy együtt találkozzanak Michael Morgannel. Birdie kikelt ez ellen, mondván, ez olyan lenne, mintha randevúzna Granttel, akit csak nemrégiben, bár határozottan kért meg arra, hogy lépjen ki az életéből.

A lány mégis ragaszkodott a dologhoz. Úgy vélte, hogy a szülei képesek civilizáltan és barátságosan viselkedni egymással egyetlen este erejéig. Grant nyitott volt az ötletre, és lefoglalt egy asztalt négy főre a Grenouille-ben, korábbi kedvenc éttermükben. Grant és Birdie együtt mentek be autóval a városba, mert így volt ésszerű. Grantnek ugyanolyan illata volt, mint mindig, s a khaki színű öltönye volt rajta egy Paul Stuart inggel, amit Birdie-től kapott, és a rózsaszín alapon béka-mintás nyakkendővel, amit mindig hordott, ha a Grenouille-be mentek. Birdie máig fel tudja idézni azt a megnyugtató, mégis émelyítő érzést, hogy semmi sem változott. Donovan, a Grenouille főpincére házaspárként üdvözölte őket (fogalma

sem volt arról, hogy szakítottak), és odakísérte őket az asztalukhoz. A parkolóházból az étteremig vezető úton Birdie elmondta Grantnek, amit Michael Morganről addig tudni lehetett. A fiatalok akkor három hete randevúztak.

– Három hete? – döbbent meg Grant. – Három hét után találkozni akar a szülőkkel?

– Azt hiszem, ő az igazi – vélekedett Birdie.

– Az igazi? – értetlenkedett Grant.

– Csak légy kedves! – figyelmeztette az asszony. – Ne hozd kellemetlen helyzetbe!

Chess pompásan mutatott levendulamintás ruhájában, Michael Morgan pedig egyenesen lenyűgözően szürke öltönyében és levendulaszínű Hermes nyakkendőjében. (Összeegyeztették a ruháik színét! Első pillantásra Birdie nagyon aranyosnak találta ezt, aztán aggódni kezdett, hogy a fiatalok talán titokban már össze is költöztek). Chess és Michael úgy festettek, mint akik épp most léptek le a *Town and Country* magazin címlapjáról, s mint akik már házasok.

Michael Morgan erőteljes kézfogással mutatkozott be Grantnek, Birdie-nek pedig puszit adott üdvözlésképpen. Mindkettejükre rávillantotta azt a bizonyos mosolyát, amitől nekik is mosolyoghatnékjuk támadt. (Az a szögletes áll, a tökéletes fogsor, a szemében megvillanó szikra – Michael mágneses vonzerővel bírt!) Birdie a kapcsolatokat és a szerelmet illetően meglehetősen szkeptikusan érkezett erre a vacsorára, de még őt is elvarázsolta Michael Morgan, illetve Michael és Chess párosa. Michael rendkívül illemtudóan viselkedett az asztalnál, felállt, amikor Chess a mosdóba indult, és amikor visszatért, s úgy mesélt a vállalkozásáról és jövőbeli üzleti terveiről Grantnek és Birdie-nek, hogy az egyszerre volt impozáns és szerény. Értékelte a bort, desszert után megivott egy skót whiskyt Granttel, túláradóan hálás köszönetét mondott mindkét szülőnek a vacsoráért, és dicsérte őket, amiért ilyen szép, okos és sikeres lányt neveltek fel, mint Chess. Kinek ne tetszett volna?

Így aztán, amit Birdie a telefonban hallott, igencsak meglepte. A jelek szerint Chess felbontotta az eljegyzést. A barátnőjével, Rhondával volt vacsorázni az Aureole-ban, onnét átmentek a Spotted Pigbe koktélokat inni, majd egy bárban kötöttek ki. Chess úgy jött el a bárból, hogy nem szólt róla Rhondának. Végiggyalogolt hazáig hatvanhét sarkot (Birdie megremegett e

veszélyes tett hallatán), majd telefonált San Franciscóba, ahol Michael egy informatikai vállalat igazgatói székére pályázó jelölteket hallgatott meg. Megmondta neki, hogy felbontja az eljegyzést. Michael a reggeli géppel hazaindul, de Chess szerint ez már teljesen mindegy. A kapcsolatnak vége. Nem megy feleségül Michaelhez.

– Álljunk meg pillanatra! – szólt Birdie. – Mégis mi történt?

– Semmi sem *történt* – közölte Chess. – Egyszerűen nem akarok férjhez menni.

– De miért *nem?* – kérdezte Birdie, aki min most jött le a falvédőről. Netán Chess tudatmódosító drogokat vett be a bárban? És még mindig azok hatása alatt áll?

– Nincs rá jó okom – felelte Chess, aztán újra sírni kezdett. – Egyszerűen nem akarok.

– Nem akarsz?

– Így van… – erősítette meg a lány. – Nem akarok.

– Nem vagy belé szerelmes? – kérdezte Birdie.

– Nem – válaszolta Chess. – Nem vagyok.

Erre Birdie mit mondhatott volna?

– Értem.

– Tényleg?

– Támogatlak, bármilyen döntést is hozol. Szeretlek. Ha nem akarsz hozzámenni Michael Morganhez, akkor lemondjuk az esküvőt.

Chess nagyot, fújt, aztán csuklott egyet. Belesuttogott a telefonba:

– Istenem, Birdie, köszönöm. *Köszönöm.*

– Nyugodj most már meg! – kérte Birdie.

– Elmondod apának? – kérdezte Chess.

– Én?

– Kérlek… – A lány hangja ismét elcsuklott. – Én képtelen vagyok rá. Nem vagyok elég erős hozzá.

Ami Chess nyelvén azt jelentette, hogy nincs kedve hozzá. De vajon eszébe jutna-e épeszű embernek felhívni Grant Cousinst, akinek a feladata mindenkit megfélemlítem a kisbefektetőktől az Egyesült Államok Értékpapír és Tőzsdefelügyeleti Bizottságáig, és tudatni vele, hogy százötvenezer dollárt dobott ki kézzel írott meghívókra és a volt felesége kertjében felállítandó úszó szigetre? Birdie tisztában volt vele, hogy anyaként az egyik legnagyobb kudarca, hogy sosem tanította meg a lányait

viselni tetteik következményeit. Sosem kényszerítette rá őket, hogy elvégezzék a piszkos munkát. Amikor Tate hatévesén rajzkrétát lopott a helyi egydolláros üzletből, Birdie nem utasította arra, hogy menjen szépen vissza és valljon színt Mr. Spitkónak, a tulajdonosnak, ahogyan kellett volna. Letudta egy szidással, majd berakott öt dollárt egy borítékba, és zárás után becsúsztatta az üzlet ajtaja alatt.

– Úgy gondolom, neked kellene felhívnod apádat, és a saját szavaiddal megmagyarázni a döntésedet – közölte a lányával – Én nem tudok majd igazságot tenni.

– Tessék?

Birdie felsóhajtott. Hirtelen ráébredt, hány óra is van, és mellbe vágta a *nincs esküvő* valósága (az a sok munka a semmiért!), akárcsak a távlat, hogy kénytelen Granttel tudatni ezt a katasztrofális fordulatot. Ő maga úgy gondolta, hogy Chess bölcsen és éretten cselekedett, és egy boldogtalan élettől kíméli meg magát. Igazán katasztrofális az lenne, ha férjhez menne, három gyereket szülne, aztán rájönne, hogy a Michael Morgannel kötött házasság volt a létező legrosszabb, amit tehetett. Csak egy életünk van, és Chess megfontoltan bánik a sajátjával.

Birdie teljesen kimerült.

– Beszéljünk reggel, majd azután is, hogy találkoztál Michaellel. Akkor majd ráérünk apád miatt aggódni. Még akár meg is gondolhatod magad.

– Nem, Birdie, nem fogom.

– Rendben, de…

– Birdie! – szólt közbe Chess. – Higgy nekem!

Chess döntése megingathatatlan volt. Michael fáradtan és kétségbeesetten tért vissza Kaliforniából, készen arra, hogy bármit megtegyen, amivel megmásíthatja a lány elhatározását, de ő rövidre zárta a kérdést. Nem megy hozzá szeptemberben, sőt egyáltalán, soha nem megy hozzá. Michael Morgan, a korábbi aranyifjú, a Világ Ura, az USA egyik legjobb egyetemének kitüntetett diplomása és az *Inc* magazin által az Év fiatal vállalkozójának választott üzletember, egyik pillanatról a másikra összement.

Michael másnap kora este felhívta Birdie-t. Vasárnap volt, koktélidő, Birdie nappalijában Hank Dunlap vendégeskedett, egy pohár bor mellett az asszony frissen sütött pálmaleveleit kóstolgatva. A háttérben Ella Fitzgerald szólt. Birdie sült csirkéből és spárgából álló tavaszi vacsorára hívta át a

férfit, annak ellenére, hogy a saját világa éppen omlásnak indult körülötte. Vagyis nem a saját világa, de olyanoké, akiket szeretett.

Amikor Hank felhívta vasárnap délben, Birdie csak ennyit mondott:

– Épp egy családi válság közepén vagyok.

Hank pedig azt kérdezte:

– És mit szeretnél jobban: társaságot vagy egy kis magányt?

A fantasztikus az volt az ő korában való randevúzással, hogy a partnere érzelmileg érett volt. Bármelyik lehetőséget is választja, Hank megértette volna. Birdie úgy döntött, a társaságra voksol. Alig ismerte Hank Dunlapet, de érezte, hogy alapos rálátást tudna neki nyújtani az ügyben. Elvégre korábban iskolaigazgató volt, sok diákkal, tanárral, szülővel, aztán meg pénzzel, érzelemmel, logisztikai problémával, és ami még valószínűbb, több tucat megromlott párkapcsolattal volt már dolga. Talán segíthet, de ha mégsem, akkor is ott ülhet a nappaliban, és Birdie már attól jobban érezte volna magát, hogy láthatja.

A férfi egy üveg Sancerre-t hozott magával, az asszony kedvenc borát, ő pedig azonnal kitöltött belőle két pohárral, kivette a pálmaleveleket a sütőből, majd elmondta Hanknek a történetet. *A lányom, Chess, felhívott éjszaka közepén azzal a hírrel, hogy felbontotta az eljegyzését. Indokot nem mondott, csak azt, hogy nem szerelmes a jövendőbelijébe.* Hank megfontoltan bólintott. Birdie kezdte kissé kényelmetlenül érezni magát Chess helyett. Mi a csuda ütött belé, hogy egyáltalán igent mondott Michael Morgannek, ha nem szerelmes belé? Michael egy rockkoncert színpadán kérte meg Chess kezét, ami Birdie szemében meglehetősen szeleburdi benyomást keltett, már-már a szürreális határát súrolta, de mivel a fiatalok eleve egy rockkoncerten ismerték meg egymást, Michael nyilván erre akart visszautalni. A fiú előre megtervezte az egészet, és egy héttel korábban megkérte Chess kezét Granttől és Birdie-től is. Chesst láthatóan nem vagy csak kissé zavarta a lánykérés nyilvános volta. Csak annyit mondott: *Hogy is mondhattam volna nemet?* Mindezt azonban könnyedén jegyezte meg, és Birdie azt hitte, ez azt jelenti, hogy *Miért is akartam volna nemet mondani?* Michaelt és Chesst az isten is egymásnak teremtette.

Hank az asszony gondolatait azzal szakította félbe, hogy a derekára tette a kezét és magához húzta. Birdie érezte, hogy elönti a forróság. Letette a borospoharát, Hank pedig megcsókolta. Birdie egy pillanat alatt lángra lobbant.

Aztán a férfi elhúzódott, és így szólt:

– Úgy érzem magam, mint az a srác, akinek a szexen jár az esze a tanulás helyett.

– Szex? – kérdezte Birdie. – Tanulás?

Hank letette a szemüvegét és ismét csókolni kezdte.

A telefon ekkor kezdett csörögni. Birdie eleinte nem vett tudomást róla. *Semmi* sem vonhatja most el a figyelmét arról, ami… De aztán rájött, hogy muszáj felvennie. Elhúzódott a férfitól. Hank bólintott, majd visszatette a szemüvegét.

– Halló? – szólt bele.

– Mrs. Cousins? Michael Morgan vagyok.

Birdie legalább fél tucatszor kérte a férfit, hogy szólítsa a keresztnevén, de Michael sosem hallgatott rá – az, hogy az USA egyik legjobb egyetemén végzett, olyan illemtudást csepegtetett belé, amely megakadályozta ebben. Bár a jelen helyzetben Birdie örült ennek.

– Ó, Michael! – sóhajtotta, miközben Hank újra kézbe vette a borát és a süteményt, s hátradőlt a kanapén.

Michael remegő hangon kezdte, aztán kissé magabiztosabbá vált, majd ismét elgyengült, sőt magas szólamú kisfiús kitörésre ragadtatta magát. Hol rontotta el? Mit tett vajon, ami miatt Chess meggondolta magát? Úgy tűnt, a lány nem tudott egyetlen ép érvet sem felmutatni. Nem akart hozzámenni a férfihoz, és nem volt rá jó oka. Michael pedig ezt nem akarta bevenni.

– Egyszerűen nincs értelme – közölte. – Nyolc órakor még minden rendben volt. Felhívott, amikor az Aureole-ba tartottak. Azt mondta, hogy szeret. – Itt szünetet tartott, időt hagyva Birdie-nek arra, hogy egy elcsukló hanggal kifejezze együttérzését. – Aztán itteni idő szerint tíz órakor küldött egy üzenetet, hogy most mennek át az étteremből egy bárba.

Birdie csak ennyit mondott:

– Értem.

– Négy órával később pedig levette a jegygyűrűjét. – Michael hangja egyre erősebbé, haragosabbá vált. – Mrs. Cousins, tudni szeretném, mi történt abban a bárban.

– Ó, istenem! – mondta Birdie. – Fogalmam sincs, hogy mi történt.

– Nem mondta el?

– Semmit sem beszélt a bárról. Csak annyit, hogy úgy jött el, hogy nem szólt a másik lánynak. Egyedül gyalogolt vissza a Hatvanharmadik utcáig az éjszaka közepén.

– Egészen biztos benne, hogy egyedül volt? – kérdezte Michael.

– Nekem ezt mondta – szögezte le Birdie. – Miért? Azt hiszed, hogy valaki más is van a képben?

– Mi másért bontaná fel az eljegyzést? – kérdezett vissza Michael.

– Nem lehet más oka, ugye?

Ugye? Michael Birdie véleményére volt kíváncsi. Az asszony vívódott: szívesen megvigasztalta volna a fiatalembert, ugyanakkor szerette volna Chess érdekeit megfelelően képviselni. Most jött rá, hogy két tűz közé került.

Így aztán ezt válaszolta:

– Chess nevében nem beszélhetek, Michael. Nekem csak azt mondta, hogy nem akar férjhez menni. Megváltoztak az érzései. Meglehetősen különös helyzetben, egy kisebb tömeg előtt kérted meg a kezét. – Ez enyhe szemrehányásnak hangzott, és az is volt, mert könnyen lehet, hogy ha Michael intim körülmények között áll elő a lánykéréssel, Chess másként dönt. – Talán úgy érezte, hogy abban a helyzetben igent kell mondani, pedig valójában szerette volna átgondolni a dolgot.

– Hat hónappal ezelőtt kértem meg a kezét – felelte Michael. – Épp elég ideje volt töprengeni.

– Nyilván volt elég ideje, igen – hagyta rá Birdie. – És tudom, hogy ez sovány vigasz, de sokkal jobb, hogy erre most jött rá, és nem tíz év múlva, amikor már ott álltok négy gyerekkel és egy jelzáloggal. Ez a bölcsesség a korral jön, úgyhogy hidd el nekem nyugodtan, hogy így van jól.

– Nem adom fel a reményt – válaszolta Michael. – Szeretem őt, Mrs. Cousins. Őrülten szerelmes vagyok a lányába, és egyszerűen nem tudok csak úgy lemondani róla. A szívem… – Ezen a ponton zokogni kezdett, Birdie pedig megsajnálta. Ez a fiú ahhoz szokott, hogy mindent megkapjon, amit csak akart, de Chesst nem kaphatta meg. Michael még nem volt tisztában vele, de ez a szívet tépő csalódás valójában jó hatással lesz a jellemére. – A szívem darabokra tört.

– Beszélj még Chess-szel! – javasolta Birdie.

– Nemrég fejeztünk be egy négyórás beszélgetést.

– Talán majd egy kicsit később. Adj neki időt!

– Vissza kell mennem San Franciscóba – mondta Michael. – Ott hagytam egy hét számjegyű fizetéssel járó állás két pályázóját a Marriottban.

– Menj vissza San Franciscóba! – javasolta Birdie. – Majd beszéltek újra, amikor hazajöttél.

– Ha nem gondolja meg magát, fogalmam sincs, mit fogok tenni – jelentette ki Michael.

– Túléled – közölte Birdie, miközben Hanket figyelte, aki egy szalvétával törölte le a morzsákat a szája széléről. – Egyikünknek sincs más választása.

A társalgást a következő héten újabb beszélgetések követték; beszélgetések beszélgetések hátán. Birdie még életében nem beszélgetett ennyit. Ahogy azt sejteni lehetett, az egyik legnehezebb beszélgetése Granttel történt, amire este kilenckor vállalkozott, amikor a férfi már hazatért az irodájából a lakásába.

– Grant, azért hívlak, mert Chess felbontotta az eljegyzést – közölte. – Esküvő lefújva.

– Lefújva? – kérdezte a férfi.

– Lefújva.

Csend. Az asszony azon tűnődött, vajon hogyan reagál Grant a hírre. Ugyanis még harminc év házasság után sem tudta volna megmondani. Arra tippelt, hogy leginkább a lányuk miatt fog aggódni, és amint rájön, hogy éppen ő idézte elő ezt a helyzetet, akkor pedig a pénz miatt. Birdie várta a kérdések áradatát, de egy sem jött.

– Grant?

– Igen?

– Mit gondolsz?

– Mégis mit kellene gondolnom? Nem akarod elmesélni, hogy mi történt?

Hát persze, Birdie gondolhatta volna, hogy addig nem mond semmit, amíg ő el nem magyarázza neki, hogyan kellene éreznie magát. Mindig is hagyta, hogy a felesége végezze helyette az érzelmi munkát.

– Chess akarta így. Nem szerelmes belé.

– Nem szerelmes belé?

– Röviden ez a lényeg. – Birdie-nek immár nem kellett Grant elől elrejteni a gyermekeivel kapcsolatos kellemetlen igazságokat. Ahogy neki,

az apjuknak is meg kellett küzdenie velük. – Nem szerelmes belé. Nem akarja vele leélni az életét.

– Nem értem – mondta Grant.

Persze, hogy nem értette. Ezért is akarta Chess, hogy Birdie hívja fel, az ő feladata volt, hogy megértesse vele a helyzetet. Grant nyolc évvel volt idősebb az asszonynál, harmincegy éves volt, amikor összeházasodtak, szemben Birdie huszonhárom évével. Grantet akkor tették meg üzlettársnak az ügyvédi irodában, elvárták, hogy megnősüljön, gyermekeket kezdjen nemzeni, költözzön a kertvárosba, lépjen be egy klubba. Mint egy feltüzelt bika, Grant olyan hévvel udvarolt Birdie-nek, s olyan állhatatossággal járt a nyomában, mint egy bérgyilkos. Vacsorázni és musicalekre vitte, meg síelni a Poconos-hegységbe, ahol a látszat kedvéért külön szobát vettek ki. Birdie gyakornokként dolgozott a Christie's aukciósháznál, ahol őrülten belebolondult a szőnyegekbe. A szőnyegkülönlegességek részleg vezetőjét, egy Fergus Reynolds nevű meleg férfit, aki hol Marrakeshbe, hol Jordaniába ruccant ki, egyenesen bálványozta. A férfi folyékonyan beszélt franciául, spanyolul és arabul, és Amelia Earharthoz hasonlóan viselte a selyemsálait. Birdie legszívesebben Fergus női ellenpárja lett volna, aki szegfűszeges cigarettát szív és a francia Riviérára jár villák értékét felbecsülni. Ehelyett azonban hozzáment Granthez. Az esküvőjüket követő első évben otthagyta az állását, és két éven belül terhes lett Chess-szel. Grant Cousins megszámlálhatatlanul sok módon korlátozta a Birdie-ben rejlő lehetőségeket.

Aztán, amikor már házasok voltak, megszülettek a lányaik és megteremtették az otthonukat, Grant eltűnt. Fizikailag még jelen volt – vacsoránál az asztalfőn ülve, jóindulatú, ám kissé zavart mosollyal szorongatta a whiskyspoharát – a gondolatai azonban másfelé kalandoztak. Folyamatosan más járt az eszében: az iroda, az ügyek, az ügyfelek, a számlázható órák, a golfpályán elért besorolása, a Yankees vagy a Giants meccseinek eredménye. Birdie egy idő után megszokta az érzést, hogy a férjének minden és mindenki fontosabb, mint ő és a lányok. Kedves és nagyvonalú volt velük, de valójában sosem tudhatták magukénak a teljes figyelmét.

– Nem tudom, hogyan fogalmazhatnám meg másként – mondta Birdie. – Nem fog hozzámenni. És ahelyett, hogy leszidjuk, jobb, ha örülünk,

amiért előbb lefújta az esküvőt, semmint túl késő lett volna. Ha hozzámegy, megbánta volna.

– Ahogy te is megbántad, hogy hozzám jöttél? – kérdezte Grant.

Birdie mély levegőt vett. Őrület!

– Nem bántam meg – közölte.

– Dehogynem.

– Nem bántam meg, hogy felneveltem a gyerekeinket. És sok éven át azt sem bántam, hogy hozzád mentem feleségül.

– Azt sajnáltad, hogy magába szippantott egy bizonyos élet – erősködött Grant. – Arra vágytál, bárcsak többet járhattál volna iskolai nyílt napokra vagy a kertészeti klubba. Szoktam ám figyelni arra, amit mondasz, Birdie.

Bosszantó. Grant most szerepet játszik, igyekszik átmenni a vizsgán, amikor pedig el sem olvasta a könyvet.

– Nos, akkor bizonyára meg fogsz lepődni, de még nem haltam meg. Sőt, járok valakivel.

– Gratulálok – mondta Grant.

Annyira atyáskodó! Birdie már bánta, hogy elárulta neki. A szerelmi életéhez Grantnek semmi köze, és a férfi részéről semmilyen reakció – még a féltékenység sem, ami aztán igazán őszintétlenül hatott volna – nem okozott volna neki elégtételt. Az, hogy Hankkel találkozgatott, a magánéletének titkos öröme volt, s ha nyilvánossá tenné, azzal mindent elrontana.

– Szóval – folytatta –, itt vannak az esküvőszervezéshez kapcsolódó költségek. Felteszem, szeretnéd, ha megpróbálnám visszaszerezni a már befizetett előlegeket.

– Igen, légy szíves – kérte Grant.

– Csak azt tudom megígérni, hogy megpróbálom – mondta Birdie. Átvillant az agyán, hogy esetleg hagyja Grant pénzét lesüllyedni az óceán mélyére, de a férfi pénze az ő pénze is volt, így hát kár lett volna elherdálni. – És még valami, Grant!

– Igen?

– Hívd fel a lányodat, kérlek!

– És mit mondjak neki?

– Mégis mit gondolsz? – kérdezte Birdie. – Mondd meg neki, hogy fontos neked.

Az elkövetkező napokban és hetekben Birdie alig tudta Chesst utolérni. Amikor a munkahelyén hívta, kőfalba ütközött a lánya asszisztense, Erica képében, aki közölte, hogy Chess nem fogad magánjellegű hívásokat a munkahelyén.

– De ott van, ugye? – tudakolta Birdie. – Életben van?

– Ezt megerősíthetem – válaszolta Erica.

Amikor Birdie a lánya mobiltelefonjával próbálkozott, mindig a hangposta jelentkezett, ahol az üzenetei úgy álltak egymás hegyén-hátán, mint az újságok a kocsifelhajtón egy olyan ház előtt, amelynek a tulajdonosa elköltözött.

– Hívj vissza! – kérte Birdie. – Aggódom miattad.

Birdie a másik lányával, Tate-tel folytatott beszélgetésekben lelt vigaszt. Mindkettőt egyformán szerette, de Tate-tel sokkal könnyebb volt az élet.

– Beszéltél a nővéreddel? – kérdezte tőle.

– Néhányszor – felelte Tate. – Általában csak üzenetet hagyok.

– Értem – mondta Birdie. – Azt hittem, ezzel csak én vagyok így.

– Tudod, hogy én sosem hagynálak magadra, anya.

Tate – Elizabeth Tate Cousins – harmincéves komputerzseni volt, akinek Amerika legnagyobb vállalatai még a repülőjegyét is fizették, hogy megjavíttassák vele a rendszereiket. Olyan szűk területre szakosodott és olyan sokat tudott arról, hogy bármit elnéztek neki: még a legelegánsabb munkahelyeken is farmert hordott, munka közben Bruce Springsteen bömbölt teljes hangerőn az iPod-ján, ebédje a Panerából rendelt tonhalas szendvics és bazsalikomos paradicsomleves volt, ahol pedig nem volt Panera, ott a Cosiból hozatta. És csillagászati összegeket kért a közreműködéséért.

– Hol vagy ma? – érdeklődött Birdie.

Tate hivatalosan az észak-karolinai Charlotte-ban élt, és az anyja képtelen volt felfogni, hogy miért. „Új” városnak számított, amolyan bankok fővárosának. Charlotte volt az első hely, ahol Tate megbízást kapott, és spontán ötletre hallgatva kifizetett egy apartmant egy szép uszodával és csúcskategóriás fitnesz-központtal büszkélkedő lakótömbben.

Miért éppen Charlotte? – kérdezte akkor Birdie.

Mire Tate ezt válaszolta:

Mert épp ott jártam.

Volt idő, mégpedig a gimnázium első két évében, hogy Tate úgy öltözött, mint egy fiú. Szakadt farmeréhez fiú atlétatrikót viselt, a csuklójára vagy a bokájára egy piros kendőt kötött, a haja rendkívül rövidre volt vágva, és zselével hol felállította tüskésre, hol hátranyalta. Még a beszéde is egy kamasz fiúéra emlékeztetett, és folyton feleselt. Az iskolában rajtakapták, amikor a Darlington Country szövegét karcolta a padba, és amikor megkérdezték tőle, hogy miért tette, vállat vont, és így válaszolt: *Mert épp ott jártam.* Birdie szívesen terápiára küldte volna a lányát, de az iskolai tanácsadók meggyőzték, hogy Tate-nek ez csak egy korszaka, és majd elmúlik. El is múlt, csak éppen a kamasz fiú még mindig Tate-ben élt. Továbbra is imádta Bruce Springsteent, a számítógépeket és az amerikai futballt. Az első ingatlanját egy olyan városban vette, ahol senkit sem ismert, és csak azért, *mert épp arra járt.*

– Seattle-ben vagyok – válaszolta Tate.

– A Microsoftnál gondok adódtak a gépekkel? – faggatta Birdie.

– Egy konferencián veszek részt – felelte Tate.

– Neked mit mesélt Chess?

– Biztos vagyok benne, hogy ugyanazt, amit neked. Meggondolta magát. Nem akar hozzámenni Michaelhez. – Tate szünetet tartott. – És azt mondta, hogy te nagyon jó fej voltál, amikor megtudtad. Egyáltalán nem buktál ki.

Birdie elfojtotta magában a feltörő nyugtalanságot. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy Tate és Chess kibeszélik a háta mögött, bár ő a testvérével, Indiával attól fogva szedték verbálisán darabokra az anyjukat, hogy érthetően beszélni tudtak, tehát három- és ötéves koruk óta.

– Említett esetleg valamit, hogy történt? – folytatta Birdie.

– Történt?

– Volt valami, ami kiváltotta a döntését? Vagy hasra ütéssel hozta meg?

– Csak hasra ütéssel, azt hiszem – vélekedett Tate.

– Rendben – hagyta rá Birdie. – Merthogy Michael azt hiszi, van valami a háttérben. Amit Chess nem hajlandó megosztani vele.

– Nem tett említést, senki másról – mondta Tate. – De hát Chess-ről beszélünk! Nyilván éjjel-nappal férfiak járnak a nyomában. Biztos vagyok benne, hogy még a metróból kijövet is a sarkában lihegnek, mint kivert kutyák, abban a reményben, hogy beszagolhatnak a szoknyája alá.

Birdie felsóhajtott.

– Őszintén, Tate, muszáj ilyen kegyetlennek lenned?

– Muszáj – vágta rá Tate, majd elhallgatott egy időre. – És… mi a helyzet Tuckernuckkal?

– Ó! – Birdie-nek Tuckernuck teljesen kiment a fejéből. ~ Mi van vele?

– Chesstől tudom, hogy ti ketten mentek, de én is menni szeretnék – közölte Tate. – Imádom Tuckernuckot. Két hetet szeretnék maradni, mint régen, amikor odajártunk. Lehet? Chess azt mondta, hogy ő benne lenne.

Birdie-t teljesen váratlanul érte a bejelentés. Hihetetlen, hogy ötvenhét éves korában még mindig képes egyszerre annyi meglepő érzéssel megbirkózni. Mindkét lány Tuckernuckon két hétig? Ez aztán a bőség zavara, olyan nagyvonalú ajándék az élettől, amit remélni sem mert volna. Az késztette erre az útra, hogy szeretett volna Chess-szel tartalmas időt tölteni. Ám most, hogy Chess nem megy hozzá Michael Morganhez, Birdie belátta, hogy a sürgető vágy, miszerint kettesben legyen a nagyobbik lányával, kissé alábbhagyott. És amúgy is szórakoztatóbb lenne Tate-tel hármasban a tuckernucki kiruccanás. Az asszony úgy döntött, hogy megengedi magának az örömöt. Mindkét lánya ott lesz vele Tuckernuckon két teljes hétig!

– Meg tudod oldani? – kérdezte a lányától. – És mi lesz a munkáddal?

– A magam ura vagyok – válaszolta Tate. – Két hét semmiség. Ha akarnám, az egész hónapot kivehetném.

– Biztos, hogy jönni szeretnél? – Birdie tisztában volt vele, hogy mindkét lánya ugyanúgy rajong Tuckernuckért, mint ő. De már felnőttek voltak, egy csomó kötelezettséggel. Tuckernuckon nincs internet, nincs tévé, és nagyon gyenge a térerő is.

– Istenem, hát persze! – erősítette meg Tate. – Naná, hogy menni szeretnék! A ház kész romhalmaz, ugye? Rengeteget gondoltam rá. Tele pókhálóval! Nem is beszélve a denevérekről! A csillagok, a parton gyújtott tábortüzek… És a Scout? Imádom azt a járművet.

– Beszéltem Barrett Lee-vel – mesélte Birdie. – Emlékszel Chuck fiára, Barrettre? Ő vette át a gondnoki vállalkozást.

– Hogy *emlékszem-e* Barrett Lee-re? Naná! Ő volt álmaim tárgya, amíg meg nem láttam Clooney-t és Pittet az *Ocean's Elevenben.*

Birdie rákérdezett:

– Akkor te randevúztál vele? Amikor elvitt piknikezni a hajóján?

– Nem, *engem* horgászni vitt. *Chesst* vitte piknikezni. A jó öreg Teréz anya ellopta álmaim férfiját, maid megivott egy karton sört, tengeribeteg lett, és a hajókorlát fölött a vízbe hányta a sonkás szendvicsét.

– Tényleg? – hüledezett Birdie. Emlékezett magára a randevúra, de fogalma sem volt arról, hogy így végződött.

– Tipikus Chess, nem igaz? Az a nő mindent megkap, amit csak akar, aztán tönkreteszi. Ez a modus operandija, így működik… és ebbe a jelenlegi helyzetet is beleértem.

– Barrett rendbe hozza a házat. Újrazsindelyezi és megjavítja a tetőt, vesz egy új áramfejlesztőt, felcsiszolja a padlót a tetőtérben és átfesti a korlátokat, ha jól sejtem. Én pedig veszek új ágyneműt és törölközőket. Talán néhány lábast és serpenyőt is, nehogy Alzheimer-kórt kapjunk a rozsdás alumíniumtól…

– Túl sokat ne hozz! – közölte Tate. – Az egésznek az a lényege, hogy…

– Tudom, hogy mi a lényege! – vágott közbe Birdie. – Én találtam ki a lényeget. – Ez nem volt teljesen igaz; a nagyszülei találták ki, a szülei pedig újraértelmezték. A lényeg az egyszerű élet volt. – Akkor mind a hárman megyünk, két hétre?

– Alig várom – válaszolta Tate.

Így került sor egy második telefonbeszélgetésre Barrett Lee-vel.

– Chess és én nemcsak egy, hanem két hétre megyünk – tudatta vele Birdie. – És a másik lányom, Tate is csatlakozik hozzánk.

– Óriási – mondta Barrett. – Remek lesz mindnyájukat újra látni.

Az asszony folytatta:

– A változás oka, hogy Chess esküvője elmarad. Lefújták.

– Au! – kommentálta Barrett.

– Chess mondta le – közölte Birdie. – Még nem állt készen.

– Még elég fiatal – jegyezte meg a fiatalember, majd megköszörülte a torkát. – És… Mrs. Cousins, küldtem magának egy számlát. Huszonnégyezer dollárról.

– Megkaptad a csekket, amit küldtem? Tízezerről. – Ez az összeg Birdie saját takarékszámlájáról érkezett. Nem akart addig pénzt kérni Granttől, amíg nem tudta a végösszeget.

– Igen, asszonyom, és köszönöm. Ez a huszonnégyezer azon felül értendő. A házon rengeteg munka van, az áramfejlesztő önmagában

nyolcezer, és nem szívesen mondom ezt, de még legalább tíz-tizenkétezret rá kell költeni.

Birdie osztott és szorzott. Ötvenezer dollár a tuckernucki ház felújítására. Igyekezett nem pánikba esni. Tuckernuck a családja nyaralója volt, a szülei hagyták rá, és egy nap majd a gyerekeire száll. Ami Grantet illeti, nos, ő valószínűleg soha többé nem teszi a lábát a szigetre. Akkor mégis miért fizetne ki ötven lepedőt a karbantartásra és a felújításra? Vajon az, hogy a gyerekeinek jól fog ez jönni, elég indok lesz? Kénytelen lesz könyörögni neki. Nem volt ez így igazságos: Harminc éven át támogatta Grantet, és ennek megfelelően, ahogy arra a válóperes ügyvéd felhívta a figyelmét, joga volt a férje ez idő alatt szerzett jövedelmének a felére. Márpedig Grant milliókat keresett. Ötvenezer dollár elhanyagolható volt, szinte piskóta.

Ráadásul az elmúlt két hétben Birdie visszaszerezte Grantnek az esküvőre befizetett előlegek háromnegyedét. Kuncsorgott, kilincselt, alkudozott – és egy esetben még sírt is hogy visszakapja Grant pénzét. Erre mindenképpen emlékeztetni fogja.

– Rendben, Barrett, semmi gond – felelte. – A háznak tető kell, fal kell, áram kell. Köszönöm a kitartó munkádat.

– Szívesen – mondta Barrett. – És… sajnálom, hogy Chess esküvője kútba esett.

– Így a legjobb – válaszolta Birdie, s úgy érezte, hogy immár ezredszerre az utóbbi időben.

Az utolsó beszélgetés, amitől Birdie előre rettegett, és gyakorlatilag odáig jutott, hogy meggyőzte magát, nem is szükséges, Evelyn Morgannel, Michael anyjával várt rá. Sosem találkozott még a meglehetősen agresszív emberek hírében álló Cy és Evelyn Morgan párossal, de Chesstől tudta, hogy a nő egy hurrikánnal is felér. Nem csupán egy hatalmas Madison Avenue-i reklámiroda főnöke, de a Bergen Hospice igazgatótanácsának is tagja volt, ezenkívül a presbiteriánus egyház egyik vezetőjeként és a Fairhills Country Club elnökeként ténykedett. Fáradhatatlan gyalogló volt, és naponta hat újságot olvasott el. Két fiút, Michaelt és az öccsét, Nicket, és egy lányt, Dórát nevelt fel. Evelyn Morgan egy örökmozgó rakéta volt, aki folyamatosan tett-vett, sportolt, felügyelt, énekelt és táncolt.

Birdie mindezeket Evelyn rögeszmés és túlrészletezett e-mailjeiből következtette ki, amelyeknek a tárgyát a manhattani Flatiron negyed

legdivatosabb éttermében, a Zóban tervezett esküvői próbavacsora képezte. A belvárosban kevésbé otthonosan forgolódó vendégeknek caipirinhát és tapasokat szerettek volna felszolgálni. Evelyn még egy transzexuális szólóénekessel fellépő szambaegyüttest is felfogadott az eseményre. *Megtarthattuk volna a próbavacsorát a klubunkban is,* írta az asszony. *De most őszintén, milyen unalmas lett volna: mártásban úszó hátszín, száraz martini és a naplemente minden színét felvonultató koktélok. Nyilvánvaló, hogy a gyerekek szívesebben tartanák a vacsorát a belvárosban!*

Persze, mostanra a belvárosi rendezvényről szőtt terv, így a próbavacsora és minden más is, a kukában kötött ki. Chess és Evelyn híresen jól kijöttek egymással; közelebb álltak egymáshoz, ismerte be Birdie, mint ő és a lánya. Összejöttek, hogy együtt ebédeljenek a Bergdorf hetedik emeletén, munka után sétáltak a Central Parkban, és belvárosi galériákat látogattak, hogy képeket vegyenek a lakásba, ahova Chess és Michael az esküvő után szándékozott költözni. Chess mégsem beszélt Evelynnel személyesen a szakításról. Azt mondta, nem akar, fél tőle. Evelyn Morgant felhívni egy újabb olyan feladat lett volna, amit Chessnek meg kellett volna tennie, ő azonban passzolt. Így ez is Birdie-re hárult.

Birdie-nek igazából fogalma sem volt arról, hogyan képzelje el az első és várhatóan utolsó telefonbeszélgetést közte és az asszony között, aki végül nem lesz Chess anyósa. Arra gondolt, hogy majd együtt szomorkodnak egy sort és kifejezik abbéli sajnálatukat, hogy sosem születnek közös unokáik. Ami viszont igazán bökte Birdie csőrét, az az volt, hogy talán azt várják tőle, kérjen bocsánatot Evelyntől. A lánya megbántotta Evelyn fiát. Mennyiben különbözik ez a hívás attól, amikor Helen Averyt kellett feltárcsáznia, hogy bocsánatot kérjen, mert Tate lelökte Gwennie Averyt a csúszda tetejéről, és a kislány eltörte a karját?

Birdie civilizált időpontot választott a telefonáláshoz, szombat délelőtt tíz órát. Tizenegykor a fodrásznál volt időpontja, amit manikűr, pedikűr és masszázs követett. Este hatra Hankkel beszélt meg találkozót. Amint túlesik ezen a híváson, borzongatóan kellemes nap várt rá.

A konyhapultnál állva tárcsázott, majd a gyümölcstálra, azon belül pedig az ananászra, a citromra és a Granny Smith almákra nézett.

Evelyn első csöngésre felvette.

– Azon tűnődtem, vajon lesz-e merszed felhívni – közölte.

– Halló? – szólt bele Birdie.

– Azon tűnődtem, hogy neked, Birdie Cousinsnak, Mary Francesca Cousins anyjának lesz-e merszed felhívni engem, Evelyn Morgant, a tört szívű, ám elismerten elkényeztetett Michael Morgan édesanyját.

Vajon részeg? Hangosan és színpadiasan beszélt, mintha nem is Birdiehez, hanem egy nagyobb közönséghez szólna, akiket Birdie nem láthat.

– Egyáltalán nem szállt inamba a bátorságom – erősítette meg Birdie. – Ezért telefonálok.

– Akkor jobb asszony vagy, mint én – jelentette ki Evelyn. – Hasonló helyzetben biztosan lebeszélném magam a hívásról.

Birdie felsóhajtott.

– Sajnálom, Evelyn.

– Nincs mit sajnálnod – mondta Evelyn. – *Te* semmi rosszat nem tettél.

– Chess is sajnálja – toldotta meg Birdie.

– Ha tényleg sajnálja, akkor miért nem ő hív és mondja el? – kérdezte Evelyn. – Isten tudja, hány üzenetet hagytam neki. Még a munkahelyén is felhívtam, ahol azt mondták, nem fogad személyes hívásokat.

– Ha ettől jobban érzed magad, az én hívásaimat sem fogadja – árulta el Birdie.

– Egyszerűen nem értem! – fakadt ki Evelyn. – Ez a hír a *semmiből* jött. Ott voltam, amikor Michael megkérte a kezét. *Nem* láttam még Chesshez foghatóan boldog lányt. Ezért is szeretnék beszélni vele. Tudni akarom, mi történt.

– Nem hinném, hogy bármi is *történt* – mondta Birdie. – Egyszerűen meggondolta magát.

Evelyn egy hosszabb pillanatig hallgatott, és Birdie azon töprengett, hogy az utolsó megjegyzése talán túl komolytalanra sikeredett: Chess azért törte össze Michael szívét, mert meggondolta magát? Hogy Chess ilyen szeleburdi vagy netán ilyen érzéketlen lenne?

Amikor Evelyn újra megszólalt, már normális volt a hangszíne.

– Chess úgy érzi magát, ahogy érzi, ebben nincs helyes vagy helytelen. Nem kényszeríthetjük rá, hogy hozzámenjen. Neki kell ezt akarnia. És én csodálom azért, hogy elég bátor volt előlépni ezzel.

– Valóban?

– Valóban – felelte Evelyn.

– Michael hogy van?

– Teljesen összetört. Nem eszik, nem törődik magával. Folyton dolgozik, mert munka közben nincs ideje töprengeni, és biztosan te is tudod, hogy a töprengés fáj. Viszont tervbe vett egy utazást, elmegy sziklát mászni az öccsével Moabba a háborús hősök emléknapján.

– Az jót tesz majd neki.

– Túléli – mondta Evelyn –, de valamit elveszített. És vele együtt: mi, Morganek is, valamennyien. Chess fantasztikus lány. Úgy szeretem, mint a sajátomat. Mi veszítünk a kútba esett házassággal.

– Nagyon kedves tőled, hogy ezt mondod – jelentette ki Birdie. Döbbenten ébredt rá, hogy *kedveli* Evelyn Morgant. Előfordulhat, hogy élvezte volna az életet az asszony társaságában, akivel New York két oly ellentétes végén éltek.

– Kedves tőled, hogy felhívtál – jegyezte meg Evelyn. – Köszönöm.

– Nincs mit – mondta Birdie. Nem akarta, hogy a beszélgetés véget érjen. Megeshet, hogy soha többé nem találkozik ezzel a nővel. – Csak arra gondoltam…

– Jól gondoltad – vágott közbe Evelyn. – És kérlek, bátorítsd Chesst, hogy felhívjon, ha készen áll rá! Szeretnék beszélni vele.

– Úgy lesz – ígérte Birdie. – Viszonthallásra.

Május húszadikán, ami történetesen Birdie és Grant házassági évfordulója is volt valaha, Chess felhívta az anyját, és közölte, hogy felmondott a *Glamorous Home* magazinnál. A háttérből beszűrődő utca- és szirénazajból Birdie arra következtetett, hogy a lánya az utcáról telefonál. Ami a hírt illeti, elakadt tőle a szava.

– *Tényleg* felmondtál? – hüledezett. – Kiléptél?

– Kiléptem – erősítette meg Chess. – Épp elküldtük a júliusi számot a nyomdába, és úgy éreztem: ennyi volt.

Birdie elgondolkodott azon, hogy mi folyik itt. Vajon az a tény, hogy az idősebbik lánya egymás után két fő elkötelezettségét is felrúgta, a kezdődő elmebaj jele?

– El sem tudom hinni! – mondta. – Olyan régóta dolgoztál nekik!

– Nyolc éve – felelte Chess.

Nyolc éve dolgozott a magazinnak, egy hónappal a harmincadik születésnapja előtt nevezték ki a gasztrorovat vezetőjének. Birdie mérhetetlenül büszke volt rá. Az ő lánya csodagyerek; a gasztronómiai újságok Mozartja, aki egy nap a magazin kreatív igazgatója vagy

főszerkesztője lesz. Most viszont ez egyszerűen elképzelhetetlenné vált. Ha jól értette a lányát, akkor kevesebb, mint két hét felmondási idővel hagyta ott a magazint.

Birdie a lányai gyermekkora óta folyamatosan amiatt aggódott, hogy kiváltságos helyzetük inkább hátrányukra, mint javukra válik majd. Ez a félelem most újra felszínre tört, hiszen Chess felrúgott egy egyezséget, majd felmondott a munkahelyén. Mégis mit tervez, hogyan fog pénzt keresni? Kér pénzt az apjától? (Birdie belsője összerándult. Mert ugyanis ez volt az, amit *ő* tett, ha pénzre volt szüksége.)

Az asszony vágyott rá, hogy felhívja Hanket, és kikérje a véleményét. Az utóbbi időben már minden hétvégén találkoztak, és Hank sokszor nála is aludt. Ő volt a legmelegebb szívű, legkedvesebb és legérettebb férfi, akit valaha ismert. Nemcsak virágot vitt neki, de képes volt két órán át térdepelve közösen gyomlálni a kertben. Elvitte a *Jersey Boys* musicalre, aztán pezsgőt ittak és elfeleztek egy zacskó sült krumplit a Bar Americainben. Hazafelé egész úton énekelt az asszonynak, majd ölben vitte fel a hálószobába, mint egy menyasszonyt. Egy másik hétvégén Greenwich Village-be kirándultak, és arra buzdította Birdie-t, hogy nyugodtan menjen be néhány üzletbe ruhákat próbálni, ahol nála húsz évvel fiatalabb ügyfelekre tervezték a kollekciót. Afféle erotikus divatbemutató kerekedett ebből, mert Hank sokszor bekukucskált a próbafülke ajtaja felett. Birdie nem akarta a Hankkel való kapcsolatát a Chess-szel kapcsolatos problémákkal terhelni. Nem szerette volna azt a képet festeni a lányáról, hogy kész csődtömeg. Chess volt az ő makulátlan, tökéletes lánya, aki csak akkor hagyná ott a *Glamorous Home* magazinnál végzett munkáját, ha már szert tett egy még káprázatosabb állásra a *Bon Appétit* vagy a *Food and Wine* magazinnál. Ám most az utcáról hívta. Lehet, hogy *mégis* egy csődtömeg?

– És mit tervezel? – tette fel a kérdést Chessnek. – Vár rád valami más?

– Nem – hangzott a válaszol, olyan szenvtelenül, hogy Birdie azon töprengett, tényleg a lánya hívta-e fel. Vagy inkább egy telefonbetyár?

– Utazgatni szeretnék.

– Utazgatni? És ez mit takar?

– Indiára gondoltam – közölte Chess. – Vagy talán Nepálra.

– Indiára? – kérdezett vissza Birdie, és igyekezett normális hangszínt megütni. – *Nepálra?*

– Figyelj, Birdie, nem beszélhetnénk ezt meg, ha hazaértem?

– Haza? – Birdie nem akart hinni a fülének.

– Kiadtam nyárra a lakásomat. Jövő hétvégén hazaköltözöm hozzád.

A „jövő hétvége” a háborús hősök napját is magába foglalta, és Birdie azt tervezte, hogy Long Island North Forknak nevezett részére utazik Hankkel. Vonakodva bár, de lemondta a programot, így indokolva a dolgot a férfinak:

– Chess felmondott, kiadta nyárra a lakását, és hazaköltözik. És ott kellene lennem vele. Elvégre én vagyok az anyja.

Hank csak ennyit kérdezett:

– Szeretnél beszélni róla?

Birdie egy pillanatra elgondolkodott. Hank művészien kezelte Chess felbomlott eljegyzését, és meggyőzte arról, hogy ha a lánya már nem szereti Michaelt, akkor a gyűrű visszaadása volt a legokosabb és leghumánusabb megoldás. És ezt idővel majd a vőlegény is képes lesz belátni. Birdie-nek viszont kétségei voltak:

– Nem – felelte. – Nem hiszem.

– Biztos vagy benne?

– Igen, biztos vagyok.

– Rendben. Mi pedig majd egy másik hétvégén megyünk North Forkra. Megígérem. És most vedd a szárnyaid alá a kicsikédet!

Birdie friss ágyneműt húzott Chess szobájában, rózsákat tett az éjjeliszekrényen álló vázába, és péntek estére toszkán citromos csirkét készített, a lánya kedvencét. Megfordult a fejében, hogy vasárnap délutánra kerti sütést szervez, amire meghívja Chess néhány régi gimnáziumi osztálytársát, de aztán meggondolta magát. És milyen bölcsen tette! Amikor Chess megérkezett, egyáltalán nem a szép, ismét facér harminckét éves lány benyomását keltette, sokkal inkább volt sápadt és fájdalmasan sovány, a szeme alatt fekete karikákkal. Hosszú, szőke haja zsírosan, kócosan lógott, és a Diplomatic Immunity együttes emblémájával ellátott szakadt pólót viselt, egy szintén agyonmosott katonai rövidnadrággal. Nem fáradt azzal, hogy ékszereket vagy sminket tegyen fel, és a lyukak a fülében, ahol normális esetben fülbevalót viselt, most vörösnek, gyulladtnak tűntek. Úgy nézett ki, mint egy hajléktalan.

Drogok, gondolta Birdie. Vagy egy szekta. India? Nepál?

Chess előhúzta a mobiltelefonját az oda nem illően elegáns retiküljéből, majd a szemetesbe ejtette.

– Végeztem a mobiltelefonokkal – közölte. – Ugyanez a helyzet az e-mailekkel és az sms-ekkel is. Nem akarok Michaellel beszélni, és mással sem róla. Nem akarok beszélni senkivel a volt kollégáim közül arról, hogy miért mondtam fel és mihez kezdek majd. Végeztem a beszélgetéssel. Rendben? – Úgy nézett az anyjára, mint aki engedélyt kér, könnyes szemmel. – Tényleg össze vagyok zavarodva, Bird. Ahogy ez az egész elsült… azok a dolgok, amik történtek… Elegem van az összes emberből. Remete akarok lenni és barlangban akarok élni.

– Mi a baj? – tudakolta Birdie. – Miféle *dolgokra* célzol?

– Nem figyelsz? – fakadt ki Chess. – Nem akarok beszélni róla!

Birdie, nem tudván, hogy mihez kezdjen, töltött egy pohár Sancerre-t a lányának, majd kivezette a kerti asztalhoz, ahol már megterített kettejüknek. (Vajon kellemetlenül érinti Chesst, hogy azt a gyepet kell evés közben bámulnia, ahol az esküvője lett volna? Valószínűleg, de hát mit tehetne Birdie? Ez az ő kertje.) Nagy adag citromos csirkét halmozott Chess tányérjára, burgonyás-édesköményes gratinnel és párolt fokhagymás ceruzababbal. Mellé vajas zsemléket kínált, végezetül pedig egy szelet rebarbarás pitét desszertnek. Sólyomszemű felügyelete mellett Chess négy falat csirkét, egy szál zöldbabot, egy harapás zsemlét és két harapás pitét volt hajlandó magához venni. Beszélni nem akart, és Birdie – annak ellenére, hogy legalább négy, de inkább öt fontos téma repkedett láthatatlanul kettejük között – nem akarta kényszeríteni.

Vacsora után Birdie kimentette Chess telefonját a szemetesből. Ellenőrizte a kijelzőt: tizennégy új üzenet. Kísértésbe esett, hogy megnézze az üzenetek feladóját. Vajon miféle *dolgok* történtek? Úgy vélte, a kíváncsisága természetes, de mivel a lehető legjobb anya szeretett volna lenni, ez együtt járt Chess magánéletének tiszteletben tartásával. Letörölte a telefont, és letette a konyhapultra a vonalas készülék mellé.

Felment az emeletre és levendulás fürdővizet készített Chessnek. Mellé bekapcsolta Pachebel D-dúr kánonját, majd a lánya ágyára egy ropogósán friss fehér hálóinget fektetett. Az éjjeliszekrényre a könyvklubban legutóbb ajánlott regény került.

Mielőtt aznap éjjel maga is ágyba bújt, Birdie belesett Chesshez, miután halkan kopogott és megvárta, hogy a lánya beinvitálja. Örömmel látta,

hogy Chess bevackolta magát a finom dunyha alá, és olvasott. Halvány fényben úszott a szoba, és rózsaillat lebegett a levegőben.

Chess felnézett.

– Köszönök mindent, Birdie.

Az asszony bólintott. Tette, amit tennie kellett, mert az volt, aki volt: egy anya. Chess otthon volt. Biztonságban.

És milyen szerencse, hogy így történt, mert három nap múlva, a hétfői ünnepnapon jött a telefon: Michael Morgan meghalt.
Több mint harminc métert zuhant egy szikláról Moabban. Nyakát szegte és azonnal meghalt.

Ez volt az igazi válság. *Ez* volt az igazi hisztéria. A hír hallatán (Michael öccse, Nick telefonált) Chess sikoltozni kezdett, de úgy, mint akit ölnek. Birdie berohant a szobájába, ahol a lány a földön ült, vizes bikiniben. (A hétvége javarészét a country klub medencéje mellett töltötték, klubszendvicseket majszolgatva és a *Vogue* magazin mögé bújva az ismerősök elől.)

– Chess, mi történt? – kérdezte Birdie. Chess pedig leengedte a kezében a telefont, ránézett az anyjára, és így szólt: – Meghalt, anya! Meghalt!

Egy vészterhes pillanatig Birdie azt hitte, *Grant halott,* és úgy megszédült, hogy majdnem ő maga is a padlóra került. A gyerekek elveszítették az apjukat; már csak ő maradt nekik, és neki erősnek kell lennie – de hogyan is lehetne erős, ha Grant meghalt?! Birdie maga sem emlékezett már, hogyan érzett rá végül, hogy Michael Morgan halt meg, nem pedig a volt férje. Talán abból, amit Chess mondott Nicknek, vagy talán magából a tényből, hogy Nick van a vonal végén. Birdie összerakta a fejében a történetet: Michael és Nick sziklát mászni voltak Moabban. Minden jól ment, élvezték a sportot. Szép volt az idő, tökéletesek a körülmények. Hétfő reggel Michael hajnalban kelt és egyedül indult megmászni egy sziklát a Labirintus-kanyonban. Nem megfelelően állította össze a felszerelését, kicsúszott a lába alól a sziklába verték, és ő leesett. Egy parkőr talált rá.

A temetést pénteken a Bergen megyei presbiteriánus templomban tartják.

Birdie nem tudta, mihez kezdjen. Felhívta Hanket, de a férfi már úton volt Brewsterbe a gyerekeivel, hogy meglátogassa Caroline-t, így nem zavarhatta meg a hírrel. Aztán Granttel próbálkozott, akinek a hangpostája

kapcsolt be, ami azt jelentette, hogy golfozik. (Na persze, Grant minden munkaszüneti napon golfozott.) Feltárcsázta a körzeti orvosuk, Burt Cantor otthoni számát is. Ő is golfozni ment, de a felesége, Adrienne nővérként dolgozott, és odaszólt a gyógyszertárba, hogy kiválthasson egy doboz Ativant. Chess, arcát a párnába fúrva zokogott, bömbölt, ordított, Birdie pedig mellette ült az ágyon, kezét a lánya hátán nyugtatva, és meg kellett állapítania, hogy még soha életében nem érezte magát ilyen tehetetlennek. Arra gondolt, ha Chess most ennyire ki van borulva, mi lenne a helyzet, ha Michael még mindig a jegyese? Vagy talán épp így nehezebb neki – Birdie nem tudta.

Az asszony arcán könnyek folytak végig, miközben Evelyn Morganre gondolt. Vajon miféle poklot kell most megjárnia? Elveszítette egy gyermekét. Elveszítette jóképű, okos, tehetséges, bűbájos, sportos elsőszülöttjét, aki Evelyn számára még mindig csak egy kisfiú volt. Birdie masszírozta Chess hátát, kisimította szép haját, amely klórszagú és szálkás volt még a medencében való úszástól. A világ legnagyobb kiváltsága anyának lenni. De, isten tudja, büntetés is volt egyszerre.

– Adrienne Cantor intézett neked nyugtatót. Átszaladok a Fenwick'sbe, és elhozom.

Chess felemelte a fejét. Az arca szinte darabokra volt hullva. Igyekezett megszólalni, de csak értelmeden motyogásra volt képes. Birdie csitította, majd egy zsebkendőt nyújtott oda neki. Chess egy óriásit trombitált, majd így szólt:

– Ez az *én* hibám.

– Nem, Chess, szó sincs róla! – Átölelte a lányát, és ringatni kezdte. – Nem a te hibád. Lezuhant. Baleset történt.

– De vannak dolgok, amikről nem tudsz.

– Ha szeretnéd, beszélhetsz róluk. De bárhogy is nézzük, akkor is az fog kiderülni, hogy nem a te hibád.

Chess a párna alá dugta a fejét és fojtottan nyögdécselt.

– Rendben – hagyta rá Birdie, miközben felállt. Vajon biztonságos itt hagynia? De muszáj bevennie valamit, ez kétségtelen. – Egy perc, és itt vagyok.

Birdie remegve szállt be az autóba. Káprázatos, a zöld és az arany utánozhatatlan színeiben úszó késő délután volt. A szomszédjai most tartották az év első szabadtéri sütését. Csupán egy órával korábban még

faszénen grillezett hamburgerről álmodott, amikor Chess-szel visszaérkeztek a házhoz. Igazán nem fair, hogy a dolgok minden figyelmeztetés nélkül történnek. Valaki lezuhan, a nyakát szegi, jön a telefonhívás, és a valóság egyik pillanatról a másikra megváltozik. Birdie hitetlenkedve tolatott ki az utcára.

A gyógyszertárba vezető úton eszébe jutott valami. Az *én hibám.* A gyönyörű nap szinte gúnyolódni látszott azon, hogy mi történik benn, a házban. Erről Birdie-nek eszébe jutott… mi is? Ó, igen, a húga, India.

Másnap, kedden fel is hívta Indiát a Pennsylvaniai Szépművészeti Akadémián található irodájában. Úgy tűnt, India asszisztense szívesen lerázná a hívót, azzal érvelt ugyanis, hogy a főnöke a kiállítási részlegen van, de Birdie közölte, hogy a nővére, és fontos ügyben keresi. És lám, mintha varázspálcával suhintott volna, az asszisztens máris kapcsolta Indiát.

– India, én vagyok – mondta Birdie.

Mire India:

– Mi a baj?

Így aztán Birdie őszintén elmagyarázta a helyzetet, már amit ismert belőle: a felbomlott eljegyzést, az otthagyott állást és Michael Morgan halálát.

– Meghalt? – kérdezett vissza India, mintha feltételezné, hogy Birdie e részletnél tévedett.

– Meghalt.

– Hány éves volt?

– Harminckettő. – Egy pillanatra mindketten elhallgattak, és Birdie elképzelte magát harminckét évesen: Grant feleségeként, a hétéves Chess és az ötéves Tate anyjaként, mégis annyira, de annyira fiatalon. Aztán így folytatta: – Van egy javaslatom.

– Jesszus! – szúrta közbe India.

– A lányokkal Tuckernuckra megyünk – folytatta Birdie. – Két hetet terveztünk, de most azon gondolkodom, hogy egész júliusra maradunk. Chessnek időre lesz szüksége… távol, nagyon *távol* mindentől… és arra gondoltam… neked már meg kellett küzdened hasonló veszteséggel. Többet segíthetsz neki, mint én. Azt szeretném, ha velünk tartanál.

– Tuckernuckra? – kérdezte India. – Egész júliusra?

– Őrület, tudom – válaszolta Birdie. – És azt is, hogy tele vagy munkával. De muszáj volt legalább megkérdeznem.

– Nem is tudod, milyen mázlid van – felelte India. – Mert az a helyzet, hogy én is úgy érzem, *muszáj* elmennem valahová. Ne érts félre, Caprira vagy a Kanári-szigetekre gondoltam, egyáltalán nem a rozzant öreg tuckernucki házra. Limoncello járt a fejemben, nem egy hónap zuhanyozás hideg vízzel.

– Kérlek! – esengett Birdie. – Eljössz, ugye?

– Biztos, hogy engem akarsz? Nem fogok betolakodni az értékes időbe, amit anya a lányaival tölt?

– Nem akarlak – magyarázta Birdie – hanem szükségem van rá, hogy ott légy. És ők a te lányaid is, ezt te is tudod.

India szipogott. Birdie szinte látta maga előtt, amint néhai férje olvasószemüvegének lencséjét törölgeti, ami szokása volt, ha elakadt a szava.

– Mégis kit akarunk ámítani? – kérdezte India. – Én vagyok a mázlista.

Birdie később halk csikorgással benyitott Chess hálószobájába. A lánya már aludt, és úgy horkolt, mint egy öregember, aki elájult. Birdie harangok hangját hallotta. Megpördült, és megtalálta a dallam forrását: Chess telefonját a szemetesben. A kijelzőn látta, hogy Nick Morgan az. Birdie finoman letette a telefont, és várt, amíg a csengés abbamarad. (Emlékezett még rá, hogy nézett ki India kocsifelhajtója, miután kiderült, hogy Bill öngyilkos lett. Tömve volt autókkal: ügyvédek, riporterek, régiségkereskedők, és mindegyiknek a füléhez ragadt a telefonja. India kihajolt a galéria nagy ablakán, és magából kikelve üvöltötte: *Mégis mit mondhatnának? Küldd el őket, Bird! Tüntesd el őket innét!*

Harminc nap a rozzant, öreg tuckernucki házban mindannyiunknak jót fog tenni, állapította meg Birdie.

CHESS

Mielőtt elindultak volna Tuckernuckra, teljesen levágatta a haját. És amikor azt mondta, hogy teljesen, úgy is értette, hogy az összes haját, kopaszra. A több mint hatvan centiméteres mézszőke tincsek kígyóként tekergőztek a fodrász alkarján. Chess rávette, hogy borotválja le a fejét, és a férfi keze nyomán a hamvas haj utolsó szálai úgy hullottak a fénylő padlóra, mint a hópihék.

Nolita egyik drága szalonjában ült, ahol minden úgy történt, ahogy a vendég kérte, és senki nem tett fel kínos kérdéseket. Szinte kényszert érzett, hogy elmondja a fodrásznak, hogy a szerelemért áldozza fel a tincseket. Amikor a fizetésre került a sor, a recepciós lehúzta az összeget a kártyájáról, és úgy mosolygott rá, mintha semmi meglepőt nem látna. Chess olyan vékonynak és sérülékenynek érezte a koponyáját, mint egy héliummal töltött léggömb. Hozott magával egy kék horgolt sapkát, amit fel is tett, nem hiúságból, hanem mert nem volt kíváncsi a szánakozó pillantásokra. Nem érdemelte meg senkinek a sajnálatát.

Az anyja megrémülve, vagy még inkább undorral, talán szomorúsággal tekintett rá – Chess képtelen volt felismerni a saját érzéseit, nem hogy másokét elemezze. Az, hogy leborotváltatta a haját, mi is volt? Valamiféle kinyilatkoztatás? Az erek felvágásának alternatívája? Szépsége megtagadása? Identitása levetése? Puszta szeszély? Gyermekként dühből levágta a saját haját, méghozzá egy életlen, öreg ollóval. Akkor fél centiméterre tudta lecsupaszítani magát. Az anyja teljes sokkban, tátott szájjal bámult rá akkor is, csak éppen Chess akkortájt még csak ötéves volt.

– A hajad. – Birdie csak ennyit bírt kinyögni.

– Levágattam – felelte szenvtelenül Chess. – Leborotváltattam. Odaajándékoztam másnak.

Birdie bólintott, majd kinyújtotta a kezét és megérintette a horgolt sapkát.

És most Chess az anyjával, a húgával és India nagynénjével ott ült az anyja Mercedesében, észak felé tartva az I-95 jelű úton, Cape Cod, azon túl pedig Nantucket és Tuckernuck sziget irányába, ahol egy hónapig rusztikus egyszerűségben élnek majd. Sem Tate, sem India nem tette szóvá Chess hajának hiányát, ami azt jelentette, hogy Birdie felkészítette és figyelmeztette őket a fordulatra. Vajon mit mondhatott?

Sokkal rosszabb az állapota, mint gondoltuk.

Chess megérintette a fejét a sapka alatt – teljesen rabja lett ennek az új szokásnak. Koponyája rögös, egyenetlen volt, és viszketett. A feje olyan könnyűnek tűnt, hogy ellenőriznie kellett, ott van-e még a nyakán. Úgy magyarázta tettét, hogy valamit *tennie* kellett, valami nagyot, drasztikust, hogy kifejezhesse legalább egy szikráját a fájdalmának. Felgyújthatta volna magát a Flatiron-épület előtt, vagy levethette volna magát a George

Washington hídról, de ő a Nolita szalon mellett döntött, ami a saját olvasatában gyávaságnak tűnt. Elvégre a haja vissza fog nőni.
Az elmúlt huszonnyolc napban Chess egy Robin nevű terapeutához járt. Robin azt tanácsolta, hogy *tegyen mindent, ami történt* egy selyemmel bélelt fiókba, és akkor nyissa ki újra, amikor már kevésbé fájdalmas. Addig is igyekezzen más dolgokon törni a fejét, azon, hogy mit fog ebédelni, vagy milyen színű az ég.

Robin pszichiáter volt, valódi agydoktor, a John Hopkins Egyetemen szerzett diplomával. Chess apja ragaszkodott a legjobbhoz, és Grant Cousinsnál ez a legdrágábbat jelentette. Robin (aki határozottam megkérte, hogy Chess a keresztnevén szólítsa, ne pedig dr. Burnsnek) viszont a háromszázötven dolláros órabérért selyemmel bélelt fiókokról beszélt, egy olyan mentális gyakorlatról, amelyet a lány képtelen volt megérteni. Azt kérni tőle, hogy ne gondoljon *arra, ami történt,* körülbelül olyan volt, mintha azt kérte volna, hogy álljon egész nap kézen (amikor legfeljebb három-négy másodpercet bírt volna ki).

Most kellene visszafordulniuk. Chess képtelen volt mit kezdeni ezzel az úttal. „Lesújtott” volt. Ez a címke neonfénnyel világított a homlokán, ezt suttogta az anyja, a húga és a nagynénje róla egymás között. (És a fodrászatba tett kirándulás óta a „lesújtott” egy lépéssel közelebb került az „őrülthöz”, bár a kocsiban mindenki óriási kínok árán igyekezett úgy tenni, mintha minden teljesen normális lenne.) Antidepresszánst szedett, aminek hatására, ha igaz, amit Robin ígért, hamarosan ismét a réginek érzi majd magát.

A réginek? Chess tudta, hogy ez csak hazugság. Az antidepresszánsok nem fordítják vissza az időt, a gyógyszerek nem változtathatnak a körülményeken. És ez a gyógyszer nem volt különösebben hatékony abban, hogy elcsitítsa a hangokat a fejében, mérsékelje a pánikot, amit érzett, csökkentse lelkiismeret-furdalását, vagy kitöltse a benne található űrt. Korábban azt hitte, a „depresszió” olyan, mintha egy karosszékben ülne az ember, és képtelen lenne felkelni. Azt hitte, úgy borítja majd be a kór, mint a köd, és ettől majd minden homályossá, szürkévé válik. A depresszió azonban aktívnak bizonyult, fel-alá rohangált tőle, a kezét tördelve. Képtelen volt abbahagyni a gondolkodást, képtelen volt elszakadni a szorongástól. Bárhová ment, ott volt, a helyzet és mindaz, ami történt, elkísérte. Úgy érezte, mintha egy hínárral sűrűn benőtt tóban próbálna

úszni, miközben a zsebei egyre csak kavicsokkal telnének meg, amitől ő egyre nehezebb és nehezebb lenne, végül pedig lesüllyedne a mocsár aljára. Robin egyszer azt kérdezte tőle, gondol-e az öngyilkosságra. A válasz az volt, hogy igen, természetesen, mert semmire nem vágyott jobban, mint megszabadulni a jelenlegi körülményeitől. Ám nem volt energiája ahhoz, hogy megölje magát. Arra volt kárhoztatva, hogy tehetetlenül és szó nélkül üljön egy helyben.

Ritka tiszta pillanataiban rájött, hogy a helyzete egyáltalán nem jelent újdonságot a világtörténelemben. A Middlebury Egyetemen angol irodalom volt a fő szakiránya. A jelenlegi helyzete pedig shakespeare-i, sőt tiszta Hamlet. Beleszeretett a vőlegénye öccsébe – őrülten és eszeveszetten belezúgott Nick Morganbe.

E szerelem felismerése olyan volt, mintha bomba robbant volna, amely aztán megölte Michaelt és érzelmi téren lebénította Chesst. Ha sebészek felnyitnák, a szíve helyén csak egy időzített bombát találnának.

Tedd be a selyemmel bélelt fiókba, és térj vissza hozzá, amikor már kevésbé fájdalmas!

Hogy történhetett ez meg vele? Ő, Mary Francesca Cousins, olyan könnyű életet élt. Volt kihez tartoznia és sikereket ért el.

Gyerekkora óta fényes csillagnak könyvelték el. Szép volt, sokat mosolygott, kecsesen mozgott, meghajolt és pukedlizett. Balett-tanára előre és középre állította a csoportban. Neki volt a legjobb tartása, a leginkább figyelemfelkeltő megjelenése. Az iskolában kitűnő volt, a fiúknál is többet tudott, mindig az ő keze lendült először a magasba; a nála két-három évvel feljebb tanító tanárok is ismerték a nevét, mert már hallottak róla. Mindenki kedvelte, ő volt úgymond a méhkirálynő, kedves és jó szándékú vezető. Ő szerkesztette az évkönyvet, részt vett minden iskolai tevékenységben, és ő vezette a diáktanácsot. Teniszezett, inkább társadalmi, mint versenyzési céllal a country klub színeiben, az apjával pedig golfozott. Jól úszott és még jobban síelt. Felvették a Brown Egyetemre, de ő a Middleburyt választotta, mert az humánusabb volt. Ő volt az osztályközössége társasági ügyekkel foglalkozó titkára, az első két évben csak írt az egyetemi lapba, aztán ő lett a főszerkesztő. Minden tárgyból jelesre vizsgázott, és Phi Beta Kappa minősítéssel diplomázott annak ellenére, hogy minden szombat este csapolt sört vedelt és a bárpulton táncolt a Sig Ep közösség házában.

Az egyetem után Chess New York-ba költözött. Először a *Glamorous Home* hirdetési részlegénél kapott állást, aztán előléptették szerkesztőségi munkára, ahol több hasznát vették a képességeinek. Egész életében imádott főzni, és ezt azzal egészítette ki, hogy hétvégenként a Francia Gasztronómiai Intézetbe járt kurzusokra, hogy megtanulja a hagyma felkockázásának tökéletes művészetét és a metrikus rendszer használatát a hozzávalók kimérésében. Felfedezte magának a Zabar' s gasztronómiai csúcsüzletét, és a Fairway, illetve a Union Markét zöldségpiacán vásárolt. A lakásában vacsorapartikat adott olyan embereknek, akiket alig ismert, és bonyolult ételeket készített, amikkel rendre lenyűgözte őket. Korán járt be dolgozni, és későig maradt. Mindenkire mosolygott, az épületben dolgozó összes portást névről ismerte; eljárt a Keleti 71. utcában található episzkopális templomba, és dolgozott annak szociális konyháján. Huszonkilenc évesen a Diamond Kiadócsoport történetében a legfiatalabb szerkesztő lett. Az élete egy tökéletesen kibomló selyemszalag volt – aztán úgy tűnt, mintha hirtelen lenézett volna rá és felfedezte volna, hogy a selyemszalag alatt egy labirintusokkal teli patkányfészek rejtőzik. Így aztán mindennel együtt kihajította a selyemszalagot.

A terapeutája, Robin, azt javasolta, hogy az utazás alatt vezessen naplót, amiben ki tudja adni magából az érzéseit. Chess vett is egy spirálkötéses, 70 oldalas füzetet a helyi drogériában, rózsaszín kartonborítással – olyasmit, amibe még a gimnáziumi kémiaórákon jegyzetelt. Bármit írhat *mindarról, ami történt,* mondta Robin, de nem muszáj. Írhat a tuckernucki tájról, írhat a madarak csicsergéséről, a felhők alakjáról.

Selyemmel bélelt fiók és a felhők alakja. Robin Burns tényleg *orvos* lett volna? Bár ott lógott a rendelője falán a Hopkinson szerzett diplomája, Chess mégis szkeptikus maradt. Nem volt biztos benne, hogy egyáltalán bármit is képes lesz leírni. Az írás olyan jóga-testhelyzetnek tűnt, amit képtelen volt kivitelezni.

Próbálkozzon, utasította Robin és a diplomája. *Meg fog lepődni saját magán.*

Nos jó, rendben. Chess már a kocsiban előhúzta a jegyzetfüzetét a táskájából. Talált egy tollat is. Már az erőfeszítéstől, hogy próbálkozik, elakadt a lélegzete. Egy gondolat vagy érzés írásban való kifejezése… egyszerűen képtelennek érezte magát rá. Nem tud ő hínár között úszni. Olyan sűrű, élénkzöld és folyton tekergőzik, rátapad kezére-lábára. Rabnak

érezte magát. Michael és Nick. Az egyik halott, a másik megszűnt létezni számára. Az ő hibája. És nem tud erről írni.

A húgára, Tate-re pillantott, aki két évvel volt fiatalabb nála, és életük első tíz évében elválaszthatatlan társak voltak. A második évtizedben ennek ellentéte történt. Az adott tíz évben – kb. Chess tíz- és húsz-, illetve Tate nyolc- és tizennyolc éves kora között – mindent megtettek, hogy megszüntessék kettejük életének hasonlóságát. Chessnek ez könnyebben ment, hiszen idősebb volt és otthonosabban mozgott a világban, ráadásul okos volt, népszerű és sikeres, így aztán Tate szándékosan rosszabbul tanult és a vesztesekkel lógott együtt. Tate jó volt matematikából, és kész zseni, ha számítógépről volt szó, tizennégy évesen pedig már-már beteges módon beleszeretett Bruce Springsteen zenéjébe. Míg Chess részt vett a gimnáziumi kiválóságok programban, és megszervezte a végzős osztály útját Párizsba, Tate a számítógéplaborban töltötte az időt az iskola kockafejű diákjaival, akik kivétel nélkül fiúk voltak, méghozzá szemüveges, pattanásos fiúk, forgókkal a hajukban.

Aki most látná először Tate-et, sosem gondolná, hogy egykor a reménytelen vesztesek közé tartozott. Karcsú és izmos volt, csodálatos hajjal, szőke, vastag szálú, csinosra vágott frizurával, és olyan karrierrel, ami nem ismert határokat.

Egyedül élt, és nem járt senkivel, amennyire Chess vissza tudott emlékezni, azaz a gimnázium negyedik éve óta. Vajon Tate-et ez zavarta? Magányos volt? Chess sosem kérdezte tőle, amióta felnőttek és kiköltöztek a szülői házból. Csak akkor beszéltek, ha a körülmények megkívánták: az anyjuk születésnapi ajándékáról, családi ünnepekről, legutóbb pedig a szüleik válásáról. Az utóbbi Tate-et teljesen lesújtotta; egyszerűen képtelen volt megérteni, miért válnak, ha eddig – harminc évig – bírták és túlélték azokat az éveket, amikor a gyerekek kicsik voltak, Grant pedig még csak igyekezett felépíteni a praxisát. Most pedig gazdagok, és a gyerekeik kiköltöztek a házból. Akkor miért váltak külön? Sor került néhány nehéz beszélgetésre, amelynek során Tate sírt, Chess pedig vigasztalta, és ezek a beszélgetések újra elég közel hozták őket ahhoz, hogy amikor Michael megkérte a kezét, Chess a húgát kérte fel esküvői tanúnak.

Tate így felelt:

– Hajlandó vagyok rá, de csak ha megígéred, hogy sosem fogsz elválni.

– Megígérem – fogadta Chess.

– Akkor jó – közölte Tate.

A *minden, ami történt* óta Tate nem fukarkodott a támogatásával és a szeretetével, annak ellenére, hogy a nővére semmit nem árult el neki. Tate nem az érzelmi mélységeiről volt híres. Ha Chess mesél neki a hínárral teli tóról vagy a zsebét megtöltő kavicsokról, nem értette volna. Ezért Chess egy ésszerű magyarázattal akart előállni a hajára vonatkozóan is: egy barátjánál daganatot találtak, őt pedig pillanatnyi elmebaj szállta meg.

Chess szíve hangosan dübörgött a mellkasában. Ez volt a depresszió: folyamatos késztetés, hogy megszabaduljon saját magától. Hogy azt mondja: *végeztem itt,* és kilépjen az életéből. Ki, az autó ablakán át, a mellettük elsuhanó tájba, a fák végtelen sora közé, amit csak időnként szakít meg egy-egy fennhéjázó autóspihenő (McDonald's, Nathan's, Starbucks). Robin azt ígérte, jól fog esni neki a távollét a megszokott dolgoktól, de ő inkább émelyítő pánikot érzett felkúszni a torkán, mintha hánynia kellene.

– Bird? – szólt előre. Épp csak halkan suttogott, de Birdie füle annyira ki volt hegyezve Chess minden szavára vagy mozdulatán, hogy azonnal lehalkította a rádiót.

– Igen, szívem?

Chess meg akarta kérni, hogy lassítson, mert úgy vezetett, mintha hajtaná őket a tatár. Ám képtelen volt megformálni a szavakat, nem találta a hangját, amivel elérhette volna, amit akar. Ha arra kéri az anyját, hogy lassítson, valószínűleg azonnal megállt volna. Lehúzódott volna az út szélére, hogy meggyőződjön, Chessnek nincs-e baja. Esetleg friss levegőre vagy hideg vízre vágyik? Rögtön felajánlotta volna neki az első utasülést, ahol India utazik.

Így Chess csak ennyit mondott:

– Nem, semmi. Mindegy.

Birdie a visszapillantó tükörben vizslatta a mögött ülő lányt, és a hangja máris egy oktávval megemelkedett az aggodalomtól.

– Biztos, kincsem?

Chess bólintott. *Az anyukája nagyon aggódik maga miatt,* mondta korábban Robin. Aggódik, igen; Birdie úgy bánt Chess-szel, mint aki gyógyíthatatlan betegségben szenved. De hát a kapcsolat kettejük között mindig is kissé kiegyensúlyozatlan volt. Hogyan lehetne ezt elmagyarázni? Amikor Chess lediplomázott, az anyja fáradtságos munkával készített

vastag mappát nyújtott át neki, ami a lány minden addigi eredményét tartalmazta. Benne volt a tizenkét iskolai év összes bizonyítványa, minden táncverseny és eredményhirdetés programfüzete, a novella, amit a gimnáziumi irodalmi magazinba írt, a végzősök ballagásán osztályelsőként mondott beszéde, az első rövid szösszenet, ami a neve alatt az egyetemi lapban megjelent. Nem hiányoztak a gimnáziumi tanárai által írott ajánlások, és a Brown, a Middlebury, a Hamilton és a Connecticut Egyetem visszajelzései arról, hogy felvételt nyert. Az anyja tényleg megőrizte ezeket? A sok írás között pillanatképek szerepeltek Chessről: a szalagavató bál előtt, elegáns fekete ruhában, a country klub medencéjének ugródeszkáján állva, totyogóként pelenkában, csöpögő nyalókával a kezében. Chess végiglapozta a mappát, és egyszerre érezte magát elképedve és kínosan. Az anyja úgy vélte, hogy az ő élete ilyen aprólékos feljegyzéseket érdemel, miközben ő egy gondolatot sem pazarolt Birdie-ére? Be kellett látnia, hogy az anyja sosem *érdekelte* őt.

Chess tizenkét évesen kezdte az anyját Birdie-nek szólítani – ebben a korban érezte ugyanis először egyenrangú félnek vele magát –, amire sem az apja, sem az anyja nem tett semmilyen megjegyzést. Birdie talán arra gondolt, Chess úgyis ráun, hogy a keresztnevén szólítsa, vagy annak a kifejezését látta benne, hogy ők ketten barátok, pedig valójában Chess csak a kamaszokra jellemző erőfitogtatásnak szánta. És mostanra a gyakorlat szokássá vált.

A Chess és Birdie közötti viszony megváltozott a válás óta. A lány megtanulta csodálni az anyját, aki képes volt lapátra tenni Grant Cousinst. Ötvenöt évesen sikerült változtatnia az életén. Nemet mondott a boldogtalanságra, és megnyílt az új lehetőségek előtt. Chess bátorította, hogy vállaljon munkát, és úgy tűnt, Birdie vevő is az ötletére, bár érthető módon kissé habozott.

Mégis mit tehetnék? Ki vesz fel engem ennyi idősen? Ha dolgozni fogok, ki törődik veletek?

Mire Chess ezt válaszolta: *Birdie, harminckét éves vagyok. Igazán tudok magamra vigyázni.*

És most, hogy Chess élete végigpörgött a húsdarálón, mégiscsak teljes munkaidős állást jelent az anyjának.

Vajon elmondhatja Birdie-nek *mindazt, ami történt?* Elárulhatja neki, hogy beleszeretett Nick Morganbe? Ha megosztaná vele, akkor sem szűnne

meg szeretni őt, elvégre az *anyja.* Ugyanakkor biztosan halálra válna, és a Chessről benne élő kép – a sugárzó, sikerekben fürdő lányról, akit az a mappa megörökített – örökre szertefoszlana.

Tegye az egészet selyemmel bélelt fiókba, és vegye elő, ha már kevésbé fájdalmas. Így szólt a tanács.

Chess pillanatnyilag a nagynénjét, Indiát érezte legközelebb magához. India a saját, különbejáratú expresszvonatán járta meg a poklot, majd tért vissza. A lány emlékezett arra az októberi reggelre, amikor India telefonált a hírrel, hogy Bill bácsikája öngyilkos lett. Chess épp végzős volt a gimnáziumban, és az öregdiákok báljára készült. Birdie-t hajnal négy órakor érte a hívás, amit követően hálóingben mászott be a családi egyterűbe, hogy elinduljon Indiához Pennsylvaniába, bár a Nap még fel sem kelt. A tizenöt éves Tate-nek volt annyi lélekjelenléte, hogy az anyja után szaladjon a kocsifelhajtóra, és a kezébe nyomjon egy nejlonzacskót, amibe utcai ruhákat tömködött neki. Chess azt szerette volna, ha az anyjuk még egy napot otthon marad, és csak vasárnap indul el, a bál után. A végzősöktől ugyanis az iskola elvárta, hogy mindkét szülőjük jelen legyen, amikor felolvassák a nevüket. Ha az anyja nem lesz ott, furcsán venné ki magát.

Chess könyörögve kérte az anyját, hogy maradjon. Máig emlékszik a szigorú tekintetre, amit Birdie az autó lehúzott ablakán át vetett rá a hajnali derengésben. Csak ennyit mondott:

– Azért megyek, mert India a *húgom. És nincs másik.*

Chess csak később értette meg, mit is jelentett az, hogy Bill bácsi öngyilkos lett, és három gyerekkel és kísértetiesen nagy művészeti örökségével magára hagyta a feleségét. Azt viszont csak most tapasztalta meg, hogyan érezhette magát a nagynénje abban a helyzetben. És tessék, csak nézzenek Indiára: épp nevet valamin, amit Birdie mondott. Képes nevetni! Teljes, egész életet élt. Akkortájt ugyanolyan összetörtnek tűnt, mint ő most, manapság pedig már a repedések sem látszanak rajta.

Chess visszacsúsztatta a jegyzetfüzetet és a tollat a táskájába, és hirtelen egy kép jelent meg a lelki szemei előtt: Michael, amint megcsúszik, elengedi a sziklát és lezuhan. *Lecsúszik a keze, és lezuhan!* Karjai a teste mellett lobognak, szeme kidülled. *Nem! Nem!* Hiszen Michael még csak harminckét éves volt! A halálnak néha van értelme, olyankor, ha valaki

nagyon öreg vagy régóta beteg. Michael halott – új vállalkozása felbomlott, gondos tervei füstbe mentek. *Ennek semmi értelme!*

Chess maga elé képzelte Nicket, amint kártyákat tart legyezőszerűen maga előtt, szeme félig lehunyva, másik kezének ujjai pedig a zsetonokkal játszanak. Mindig úgy jelent meg a képzeletében, hogy szerencsejátékot játszott. Miért? Chessnek levegőre volt szüksége. Halványan beszűrődött a fülébe a Tate iPodján szóló Bruce Springsteen. Ő erre képtelen! Nem tud úgy tenni, mintha semmi baja nem lenne. Azt akarta, hogy lehúzódjanak a kocsival. Kiszáll és visszamegy Nickhez. Csak éppen Nick nem tart igényt rá. Nos, ennek is a selyemmel bélelt fiókban a helye.

Mély levegőt vett az orrán át, majd a száján át kifújta. A vajúdó nők alkalmazzák ezt a fájdalomkezelési technikát. Fejét az ablaknak döntötte, és érezte, ahogy a testét átjárja a száguldás nyomán keletkező rezgés.

Csirkesalátás szendvics, gondolta. És *szomorúság,* tette hozzá.

TATE

Még sosem volt szerelmes, és úgy érezte, így a legjobb. Mert mi lesz a szerelemből? Nyomorúság. A legérzékletesebb példa erre a mellette ülő Mary Francesca Cousins. Chess szerelmes lett, aztán kiábrándult, aztán – bumm! Ahelyett, hogy összeszedné magát, leporolná a ruháját és továbblépne, *meghal* az elhagyott vőlegénye. Amikor Tate meghallotta, hogy Chess férjhez megy, sajnálta a nővérét (és saját magát is, hogy fel kell majd vennie egy 400 dolláros, bronzszínben pompázó, redőzött Nicole Miller koszorúslány-ruhát az alkalomra). Amikor Chess bejelentette, hogy úgy dobta le a hátáról a vőlegényét, mint harcias csikó a rodeóst, Tate egyfajta lelki közösséget érzett vele. Talán mégiscsak egy alomból származnak, ő és a nővére, és talán az anyjuk legnagyobb bánatára mindketten saját akaratukból fogják egyedül leélni az életüket. Amikor Michael Morgan meghalt, egy olyan balesetben, amiről Chess azt hitte, hogy az ő hibája, bár az adott pillanatban négyezer kilométerre tartózkodott, Tate első gondolata az volt, hogy *ó, szent ég!* A drámai fordulatok úgy kísérték a nővére életét, mint a parfümje illata. Tate mostanra már tudta, hogy vannak emberek, akik egyszerűen ilyenek, míg a hozzá hasonlók jelentik a közönségüket.

Tate a nővére iránt érzett szeretetből és aggódásból ment

Tuckernuckra. Hiszen rossz volt ránézni Chessre: a haja leborotválva, mint egy kosárlabdázónak vagy neonácinak. Birdie-t ez teljesen kiborította.

Felhívta Grantet, aki azt javasolta, beszéljen Chess terapeutájával. Robin aztán közölte vele, hogy ne reagálja túl a dolgot. A haj vágással ugyanis Chess csupán a környezete tudtára akarta adni, hogy mennyire fáj neki, ami történt. És mivel mindig is hiú volt a hajára, mégpedig jó okkal (hosszú, vastag szálú, természetes hullámos, és a színe akár az aranyé), el lehet képzelni, hogy mekkora volt ez a fájdalom, ha kopaszra borotváltatta a fejét. Ám Tate szerint nemhogy megkönnyebbült volna ettől, inkább kárt okozott magának. Hiszen itt nem arról volt szó, hogy például daganatos beteg és a kemoterápia során kihullott a haja. De mivel ennek még a gondolata is szörnyű volt, Tate, aki szeretetből és aggódásból volt a nővére mellett, inkább elnyomta magában.

Ami Tate-et illeti, megvolt a saját elképzelése arról, hogyan fogja tölteni az időt Tuckernuckon: minden reggel körbefutja a szigetet, oda-vissza átússza az északi tavat, és szélfútta telkük egyetlen fájának ágáról fejjel lefelé lógva megcsinál 150 felülést. Majd fekszik a napon, sudoku rejtvényeket fejt, bort iszik, és hagyja, hogy az anyja főzzön rá. Chesshez hasonlóan ő is arra vágyott, hogy megszökjön a világ elől. Tuckernuckon nem lesznek képernyők és billentyűzetek, nem kell megjavítania senkinek az istenverte összeomlott rendszerét, nem lesznek hackerek, vírusok, sem hardver, sem szoftver, sem inkompatibilitás. Nem kell ellenőriznie az e-mailjeit vagy az üzeneteit az iPhone-ján, sem az időjárást, a tőzsdei híreket. Nem fog a telefonján játékokat játszani vagy az E Street rádióadót hallgatni. Ezeknek most egy időre búcsút inthet.

Tate 4_{++} minősítésű programozó volt, kész varázsló. Egyszerűen minden helyzetre volt megoldása, kivéve, ha a marslakók rohanták volna le a gépeket, kezükben béta fegyverekkel, vagy esetleg a gépet valami okból az óceán aljáról halászták volna ki (egyszer ez is megtörtént, egy ötcsillagos szállodában Mexikóban). Valójában az utazás volt az, amiért Tate Cousins ezt a munkát végezte. Folyamatosan úton volt Toledóba, Detroitba, Clevelandbe, San Antonióba, Peoriába, Bellinghambe, Cheyenne-be, Savannah-ba, Decaturba, Chattanoogába vagy Las Vegasba. Az élete egyetlen hosszú utazás volt, egy véget nem érő kör reptéri pékségekkel és újságárusokkal, hányózacskókkal, fóliába csomagolt perecekkel és fedélzeti magazinokkal. Cipő le, cipő fel. Folyadék vagy gél állagú folyadék van nála? Egy nagydarab, vörös hajú reptéri alkalmazott Fort Lauderdale-ben már régi ismerősként köszöntötte, és Rosalitának hívta őt a dal után, amit a

lány akkor hallgatott az iPodján, amikor először járt nála biztonsági átvilágításon. Tate-nek 1,6 millió mérföld volt a törzskártyáján; ebből akár egy floridai üdülési jogot vagy egy Range Rovert is vehetett volna. Néha szíven ütötte egy képzeletbeli otthon képe, egy házé valahol a külvárosban, ahol anya, apa, gyerekek és kutya együtt ülnek a kertben, mossák az autót vagy frizbiznek. Úgy érezte, azt várják tőle, hogy erre vágyjon, egy otthonra, egy végállomásra. Nem azt, hogy folyamatosan mozgásban legyen. Arra várnak, hogy végre megállapodjon valahol és kötődjön valakihez.

A mai nap, július elseje esetében az volt az egyetlen figyelemreméltó tény, hogy ezúttal létezett végállomás. Az út végén egy otthon várt rá. Az anyja, Birdie (ami az Elizabeth rövidítéséből eredt – egyébként az ő valódi neve is ez volt) biztonságban leszállította őket Hyannisbe, és elhelyezte a Mercedesét egy hosszabb időtávra bérelhető parkolóban. Aztán ők négyen megtették a rövid repülőutat Nantucketbe. A repülőtéren taxit fogtak, és azzal vitették magukat Madaket kikötőjébe. Amint odaértek, Tate szíve kezdett megnyugodni, mint a kutyáé, aki végre elfoglalta a helyét a párnáján, vagy a kisbabáé, akit visszatettek a mózeskosarába. Több tucatszor szelte át minimális várakozással vagy lelkesedéssel oda és vissza az Egyesült Államokat, de ennek a kikötőnek a puszta látványától, ahogy a júliusi Naptól kékeszölden csillogott és sós-mocsaras illatot árasztott (pontosan úgy, mint amikor legutoljára tizenhét évesen erre járt), megremegett a térde.

Otthon!

És akkor egy 33 láb hosszú, két 250 lóerős motorral ellátott Boston Whaleren, hangos füttyentéssel és bronzbarnára sült karjával nagy ívben integetve feltűnt álmai hercege: Barrett Lee. A férfi motorcsónakja nyomában, aminek hátsó részén aranybetűkkel a *Barátnő, NANTUCKET, MASS.* felirat volt látható, fehér hab képződött az öböl csendes vizén.

– Barrett Lee! – szólalt meg Chess meglepetten, mintha a fiatalember a legmélyebbre elásott emlékeiből bukkant volna elő.

Tate viszont, amióta az anyja először megemlítette Barrett nevét, semmi másra nem tudott gondolni, csak rá. Azon morfondírozott, vajon Barrett Lee megnősült-e. Rákeresett a Facebookon, de semmit nem talált. Aztán a Google-lel is megpróbálkozott, de képtelen volt kikeresni az őt érdeklő Barrett Lee-t a hétszáztizennégy hasonló nevű férfi közül, akik eddig

lenyomatot hagytak maguk után a virtuális térben. Aztán végigböngészte az *Inquirer & Mirror,* Nantucket napilapjának online archívumait, és megtudta – nem semmi! –, hogy Barrett Lee 2006-ban és 2007-ben is indult a csütörtök esti dart bajnokságban.

Tate-et töprengésre késztette az is, hogy még mindig érezni fog-e valamit Barrett Lee iránt, és ha igen, ezek teljesen új érzések lesznek-e, vagy a régi érzelmek támadnak fel újra. Ő már nem ugyanaz a lány, aki tizenhárom évvel korábban volt, és valószínűleg a fiú is változott azóta. Szóval számít-e egyáltalán az újra feltámadt régi érzés, ha esetleg nem is ismerik egymás mostani énjét?

Mindez Tate életében meglehetősen mély eszmefuttatásnak számított. Sokkal jobban szerette a kézzelfogható dolgokat. És ha már a kézzelfoghatónál tartunk: Barrett Lee vonzóbb volt, mint valaha. Olyan vonzó, hogy a lány úgy érezte, a szíve majd' kiugrik a helyéről. Mi ez, ha nem kézzelfogható érzés?

– Íme, házhoz jött a barátnője – jegyezte meg. Lehet, hogy Chess az összetört szív, a gyógyszerezett és kopaszra borotvált, de akkor sem kapja meg Barrett Lee-t. Tate felállt, kivette az iPod fülhallgatóját a füléből, és visszaintegetett.

Barrett Lee volt az a személy Tate múltjából, aki a legmélyebb és legszívbemarkolóbb vágyat testesítette meg. Ha Tate emlékei nem csaltak, azóta szerelmes volt belé, amikor ő öt-, Barrett pedig hatéves volt. Az akkori kisfiút a lány szülei tejfölszőkének nevezték, mert olyan fehér volt a haja, mint az öregeké. Ám Tate legintenzívebb emlékei ahhoz a nyárhoz kapcsolódtak, amikor tizenhét évesen utoljára járt a családjával Tuckernuckon. Mint kétségkívül oly sok tizenhét éves esetében, neki is ez a nyár volt a vízválasztó az életében. Akkor készült a gimnázium utolsó évére. Emlékezett rá, hogy Barrett Lee akkor már leérettségizett, és bár a plymouthi állami egyetem igényt tartott volna rá az amerikai foci csapatában, ő mégsem tanult tovább. Tate ezt nagyon egzotikusnak találta. Ugyanekkor Chess a vermonti Middlebury Egyetem első évén volt túl, ami a csúcspontját jelentette annak a New England-i egyetemi életnek, amire Tate New Canaan-i gimnáziumában mindenki annyira vágyott. (A fenséges, fehér oszlopsorral büszkélkedő épületek, a zöld parkok, a narancssárgán lángoló juharfák, a klasszikus kötésű iskolai pulóverek, a lófarkak, a sörös bulik, az *a capella* kórusok, amelyek az ünneplők között sétálgatva

énekeltek, ha a Middlebury csapata nyert futballban.) Barrett a továbbtanulás helyett az apjánál kezdett dolgozni, ki akarta tanulni a házépítés, majd a karbantartás minden csínját-bínját. Csempézni akart, mosogatógépeket bekötni, villamos főzőlapokat vezetékezni, könyvespolcokat és ablakpárkányokat ácsolni. Pénzt akart keresni, saját hajót venni, csíkos sügérre vetni ki a horgát, hétvégenként bemenni a Jeepjével Coatue-be, a Chicken Boxban sörözni, együtteseket hallgatni, lányokat felszedni. Arra vágyott, hogy élje az életet. Istenem, sóhajtott Tate, még mindig kristálytisztán emlékezve, hogy mennyivel izgalmasabbnak tűnt ez, mint egyetemre menni, kollégiumban másokkal egy szobában lakni, és a zsebpénzt a szülőktől kapni.

Tate egész nyáron Barrett Lee-t bámulta. Ő vásárolt be a családnak, a pipereholmiktól a tűzifáig, az újságoktól a puha fedelű regényekig mindent. Elvitte a szemetet a szeméttelepre, és a mosnivalót is, utóbbi a Holdgate'shez, hogy aztán csinos fehér dobozokban hozza vissza, mintha sütemények lennének a cukrászdából. A nagyon jó napokon a ház körül végzett munkákat, rendszerint félmeztelenül. Tate nem tudott betelni vele – barnára sült hátával, a Nap által lehetetlenül világosra szívott hajával. Eszméletlenül jóképű volt, bár ez Tate-nek még nem lett volna elég, elvégre csak tizenhét éves volt. De a fiú kedves is volt. A Cousins család minden tagjával mosolyogva tréfálkozott, még Tate mogorva apjával is, aki ezen a legutolsó közös nyáron elvárta, hogy a *Wall Street Journal legkésőbb* reggel tíz órára legyen az asztalán, méghozzá ropogós nyomdafrissen, ezért Barrett kénytelen volt egy speciális zacskóban szállítani az újságot. Barrett Lee volt az, akinek köszönhetően a tuckernucki vakációk kellemesek és egyáltalán kivitelezhetők lettek. És ezzel mindenki tisztában volt.

India néni jegyezte meg végül, hogy a parton bikiniben napozó két tinédzser unokahúga nagyban motiválta Barrett Lee munkakedvét. Tate szíve nagyot dobbant e lehetőségre, de valahol legbelül félelem és féltékenység szökkent szárba benne. Ha Barrett Lee-t érdekelte valamelyik Cousins lány, az nyilvánvalóan Chess – és Tate hibáztathatta volna ezért? Chessnek volt hosszú, hullámos, mézszőke haja, káprázatos melle, ráadásul egyetemi szintű tapasztalattal rendelkezett abban, hogyan kell fiúkra mosolyogni, velük beszélgetni és flörtölni, hogyan kell azt a magabiztosságot kisugározni, amit a művészettörténet órákon szerzett, és hogyan kell mesteri szinten sörözni. Azon a nyáron olyan könyveket

olvasott – Tolsztojt, Delillót, Evelyn Waugh-t – amelyek az intelligencia és a megközelíthetetlenség auráját vonták köré, amihez Barrett Lee vonzódott. Chess-szel ellentétben Tate sovány és kis mellű lány volt. Megállás nélkül egy teniszlabdát pattogtatott egy régi ütőn, amit a padláson talált, s addig hallgatta a *Born to Kun* kazettát a Walkmanjén, amíg ki nem merült benne az elem, és Bruce úgy nem hangzott rajta, mint egy beviszkizett kilencéves. Ha valamire szükségük volt a nantucketi boltból, filctollal fel kellett írniuk a „listára", ami rendszerint egy barna papír bevásárlótáska oldalát jelentette. De Tate morózus apja nem volt hajlandó kifizetni a tizenhatos csomag ceruzaelemet, amíg a lánya nem fejezi be a kötelező nyári olvasmányt, a *Mindörökké szerelem* című regényt, amit elviselhetetlenül unalmasnak talált. Nem is olvasta el, így Barrett nem is hozta meg az elemeket, amik pedig oly kellemessé varázsolhatták volna a nyarat.

Tate fiús és későn érő kamasz volt. Egy nap vacsora után véletlenül meghallotta, hogy India néni megkérdezi Birdie-t, hogy Tate leszbikus-e. Birdie válasza: *Istenem, India, de hiszen még gyerek!* Tate-et zavar, szégyen és harag öntötte el. A gimnáziumban egyszer valaki *leszboszinak* titulálta, de az illető egy rendkívül ostoba lány volt, aki nem tudta megérteni Tate rajongását Springsteen és a számítógéplabor iránt. Az a tény azonban, hogy az intelligens, világot látott India néni azt gyanítsa róla, hogy leszbikus, egészen más szintet képviselt. A lesújtott Tate ébren feküdt az ágyán a sötét házban – márpedig a tuckernucki éj sokkal sötétebb volt, mint másutt az éjszaka – a halk surrogást hallgatva, amiről tudta, hogy denevérek szárnyai okozzák (Chess a fejére húzott takaróval aludt, bár Tate elmagyarázta neki, hogy a denevérek ultrahangok segítségével tájékozódnak, ezért kizárt, hogy hozzáérjenek az arcához vagy a hajához), és közben azon tűnődött, milyen visszás, hogy India néni épp élete legnagyobb válsága közepette kérdőjelezi meg az ő nemi beállítottságát. Továbbá arra a következtetésre jutott, hogy bármi miatt is feltételezi ezt róla India néni, ugyanez lehet az oka, hogy Barrett Lee sosem néz rá úgy, mint Chessre.

Aztán még azon a nyáron minden egyértelművé vált. Egy nap Barrettet meghívták ebédre. Egy órát töltött a családdal, faszénen sült hamburgert majszolva a vízpartra néző sziklán álló piknikasztalnál, miközben Tate apja kikérdezte a távlati terveiről. Az erre kapott válaszok nagyjából megegyeztek azzal, amit a lány már úgyis tudott a fiúról. Az ebéd során Barrett tizennégyszer kereste Chess tekintetét. Tate számolta, és Barrettnek

a nővérére vetett minden pillantása egy újabb szög volt a reményei koporsójába.

Egész életében Chess mögött kullogott, de képtelen volt elviselni a gondolatát annak, hogy Barrett esetében is átadja az elsőbbséget neki, így aztán azt a taktikát alkalmazta, ami a fiúk esetében mindig bevált neki: abban mutatott érdeklődést, ami az adott srácnak tetszett. Ez az iskolában magától értetődő módon működött, hiszen kedvelte Lara Croftot, szerette Bruce Springsteent, akárcsak bizonyos fiúk. Ezért ők szívesen lógtak vele, úgy gondolták, hogy ezerszer jobb fej, mint a gimnáziumi lánypopuláció többsége, akik csak a sminkről és Christian Slaterről tudtak beszélni.

És mit szeretett Barrett? Horgászni. Ezért e végzetes ebéd vége felé Tate többször is kifejtette, méghozzá túl hangosan ahhoz, hogy bárki figyelmét is elkerülje, hogy égető vágyat érez a horgászat iránt. Majd' *meghal,* hogy horgászhasson. *Bármit* megtenne, hogy horgászhasson. Bárcsak ismerne valakit, aki elvinné… horgászni.

Mire az apja így szólt:

– Értjük a célzást, szívem. Barrett, lennél oly kedves elvinni a lányomat horgászni?

A fiú feszengve mosolygott, miközben villámgyors pillantást vetett Chessre.

– Öö, mindkettőtöket vagy…?

– Isten ments! – felelte Chess. – Szerintem a horgászat csak egy újabb módszer az állatokkal való kegyetlenkedésre.

Tate a szemét forgatta. Ez is azok közé a drasztikus vélemények közé tartozott, amelyek gyaníthatóan járványként terjedtek a middleburyi diákszövetségben, és Chess is ott tette magáévá.

– Te is *eszel* halat – mutatott rá a tényre Tate. – Az is kegyetlenségnek számít?

Chess rámeredt a húgára.

– *Nem* akarok horgászni menni – közölte.

– Én viszont igen – mondta Tate. Rávigyorgott Barrettre, és nem érdekelte, hogy mennyire átlátszó az egész helyzet. – Akkor elviszel?

– Igen… azt hiszem… – válaszolta a fiú. – Vagy akár apám is elvihet…

– Valószínűleg Chuck túl elfoglalt ahhoz, hogy Tate-et horgászni vigye – szólt közbe Grant Cousins. – Ha nem bánod, Barrett, szívesed megfizetem az idődet.

Tate a megaláztatástól megmerevedett.

Barrett csak ennyit mondott:

– Oké, igen, jól hangzik. Akkor… elég korán kell kimennünk. Hét órakor jövök érted, rendben?

Immár nem volt több a fiú számára, mint óradíj, de most már mit tehetett volna?

– Rendben – felelte.

Akkor éjjel Tate képtelen volt elaludni. Lehunyta a szemét és elképzelte, hogy Barrett karja átöleli, miközben a bedobást tanítgatja. Arról ábrándozott, hogy megcsókolja a fiút, hogy megérinti meztelen, napsütötte mellkasát. Felsóhajtott, mert megnyugodott a gondolatra, hogy biztosan nem leszbikus.

Hajnalban felkelt, felvette a bikinijét, rá egy farmer rövidnadrágot és egy szűk felsőt, amit Chess szekrényéből csempészett ki. A nővére aludt, mint a bunda, és nem fogja észrevenni a hiányt, amíg Tate vissza nem ért, és akkor már túl késő lesz, mert a póló varázslata addigra már működésbe lép. Ha Chess ügyet akar csinálni abból, hogy Tate kérdezés nélkül kölcsönvette a holmiját, akkor tegye. Tate-et addigra már érzésteleníti Barrett szerelme.

Tate háromnegyed hétkor kezében egy pulóvert, három mogyoróvajas-mézes szendvicset, két banánt és egy termosz kakaót tartalmazó vízálló táskával várta a parton Barrettet. A bikini és Chess szűk felsője nem sokat javított a hőérzetén, így a karjait a mellkasa előtt összefonva leste a fiú érkezését – a mellbimbói éppolyan jéghidegen és kőkeményen meredeztek, mint a parti kavicsok, amelyeken téblábolt. Amikor meghallotta a motorcsónak hangját, igyekezett szexinek és vonzónak tűnni, bár a fogai össze-összekoccantak a hidegben, és biztosan tudta, hogy az ajkai szederszínűek.

A szíve a torkában dobogott, miközben kigázolt a vízben a csónakhoz. Az izmait szinte megbénította a hűvös víz.

Barrett kinyúlt, hogy besegítse. Egyetlen mámorító pillanat erejéig fogták egymás kezét! Majd a srác így szólt: – Becsomagoltam egy kis piknikszerű ebédet, néhány sört meg ilyesmit a horgászat utánra.

Felnőtt fejjel Tate már tisztán látta: saját kisebbségi érzésének volt köszönhető, hogy fel sem merült benne, hogy a pikniken majd *ő* vesz részt Barrett-tel.

– És meg fogod…

Barrett bólintott.

– Igen, megkérdezem a nővéredet, hogy eljön-e velem. Mit gondolsz, mit fog válaszolni?

Tate erősen összeszorította a száját, nehogy felüvöltsön fájdalmában.

– Igent fog mondani.

– Gondolod?

– Tudom – felelte Tate.

Bár a két lány sosem beszélt arról, milyen őrületesen vonzó Barrett Lee, testvérek voltak, így aztán az a tény, hogy Tate szerette a fiút, a fiú pedig Chesst, illetve hogy ez végül Tate számára is nyilvánvalóvá fog válni, miközben Chess kissé zavarban örvendezik a történtek ilyetén alakulásán, kimondatlanul is ott feszült köztük.

– Remek! – örvendezett Barrett.

A horgászat nevetségesen jól sikerült. Barrett három vérengző makrahalat és egy csíkos sügért fogott, Tate mindkét fajtából kettőt, ráadásul az egyik egy méternél is nagyobb volt. A lány arra irányuló álmai, hogy Barrett karjai átfogják, miközben a bedobást gyakorolja vele, semmivé foszlottak, miután az első, önálló próbálkozása nyomán közel harminc méterre repült a csali.

– Született horgász vagy! – jelentette ki Barrett. – Mintha egész életedben ezt gyakoroltad volna!

Barrett jó hangulatban volt – nem azért, mert Tate-tel horgászhatott, hanem mert fizettek neki (méghozzá bőkezűen, mert a lány apja igen nagyvonalú volt) azért, amit egyébként is kedvelt. És igazán nagyszerűen ment nekik.

– Évek óta ez a legjobb horgászatom! – mondta Barrett, bár még csak tizennyolc éves volt, szóval mégis hány évről lehetett szó?

És Tate tudta, hogy azért is boldog, mert a szépséges és távolság-tartó Chess-szel piknikezhet. Amikor a lány kifogta az utolsó halát, az óriási csíkost, és Barrett lemérte mind a százhat centijét, mély, lenyűgözött és szexi füttyentéssel díjazta.

– Ezt hazavisszük – közölte –, bár attól tartok, a nővérednek nagyon nem fog tetszeni. – Azzal a fedélzetre dobta a halat.

Amikor Barrett és Tate visszatértek az öbölbe, Chess a strandon olvasgatott bikiniben. A fiú odakiáltott neki, ő pedig azonnal felnézett.

– Gyere! Most te jössz!

Tate egyetlen reménye az volt, hogy Chess visszautasítja Barrett ajánlatát, de mire ő kilépett a hajóból, a nővére már fel is állt. A térdig érő vízben találkoztak össze, és egyetlen szó nélkül mentek el egymás mellett – még az elcsent pólóra sem esett utalás –, és aztán egyszerűen csak megtörtént: helyet cseréltek. Chess Barrett hajóján állt, Tate pedig a parton.

A különbség csak annyi volt, hogy az apjuk azért egy centet sem fizetett, hogy a fiú Chesst is elvigye.

Tate felvánszorgott a lépcsőn. Úgy döntött, hogy nem leszbikus nyakánál fogva felakasztja magát a tuckernucki telkük egyetlen fájára.
Ehelyett azonban lenyúlt az apjától egy hideg Michelob sört és két elemet a tranzisztoros rádióból, amit Grant abban a reményben őrizgetett, hogy hátha sikerül egyszer befognia rajta a Yankees és a Red Sox meccsét (hiába), és a délutánt a padláson ivással, büfögéssel és sírással töltötte, valamint halk dúdolgatta a *Thunder Road*ot. a gerendák között alvó denevéreknek. Ebben nem volt semmi meglepő. Ám abban már sokkal inkább, hogy Chess jóval izgatottabban várta a randevúját Barrett Lee-vel, mint azt Tate feltételezte volna. Chess a teljes hat üveg sört megitta két óra alatt. És miközben Barrett a tettek mezejére lépett – kezét a lány meztelen derekára tette, és ott is tartotta – az óceán szeszélyes hullámai is eljutottak Chesshez, akárcsak a sejtés, hogy talán a piknikes kosárból kikerült sonkás szendvicsben található majonéz nem volt a legfrissebb, és elhányta magát a hajó hátsó korlátja felett.

Később részletesen elmesélte Tate-nek a megszégyenülését.

– Rettenetes volt – mondta. – A sör egyetlen hosszú sugárban jött ki belőlem, mint a víz a nagynyomású mosóból. Aztán a szendvics maradéka meg a krumplisaláta úszott a vízen, aminek láttán Barrett tett egy olyan megjegyzést, hogy a hányásom majd idevonzza a halakat, mire feljött belőlem egy újabb adag.

Az ágyban feküdtek, és Tate hálás volt a sötétebbnél is sötétebb éjszakának, hogy a nővére nem láthatja az arcán elterülő széles vigyort. Chess hányása és Barrett ezt követő megjegyzése teljesen felvillanyozta. Chess elmondta, hogy a fiú adott neki egy Wintergreen életmentő cukorkát, de többé nem érintette meg, nem csókolta meg és nem javasolt újabb randevút. Ez volt a létező legjobb fejlemény, amiben Tate reménykedhetett.

Gonosz dolog volt tőle, ezt tudta. Nem volt esélye Barrett Lee-nél, de legalább Chess is eljátszotta a sajátját.
Barrett immár felnőtt férfivá érett. A haja a régi platinaszőkéből aranybarnába fordult, az arcán egynapos borosta látszott. Napellenző volt a fején, ennek a sildjére tette a napszemüvegét, kék pólója pedig egy cápahalászati versenyt hirdetett. Tate ellenőrizze a gyűrűsujját is: gyűrű sehol.

Birdie lépett elsőként a fedélzetre. Barrett kezet rázott vele.

– Nocsak, Mrs. Cousins! Örülök, hogy látom.

– Ölelj meg! – kérte Birdie. – Pelenkás korod óta ismerlek.

Barrett nevetett és egy puszit nyomott Birdie szája szélére.

India közbeszólt:

– Óó, egy olyat én is kérek! Legalább olyan régóta ismerlek, és már tizennégy éves koromban cigarettáztam az apáddal.

– Ilyen szörnyűséget kimondanod sem lenne szabad, India? – torkollta le a testvérét Birdie.

– Tényleg? – kérdezte India. – Pedig igaz.

Barrett nevetett, majd megölelte és megpuszilta Indiát is.

Ezután következett Tate. Ideges volt. Ölelés? Csók? Kézfogás? Végül csak ennyit mondott:

– Szia, Tate vagyok!

– Mintha el lehetne téged felejteni! – válaszolta Barrett. – Azóta sem láttam méteres sügért, hogy együtt horgásztunk.

– Tényleg? – kérdezte Tate. A férfi megfogta a kezét, és besegítette a hajóba, ő pedig arra gondolt, hogy *ó, mi a fene,* de csak ennyit mondott: – Jó újra látni téged.

Belépett a hajóba és megpuszilta a férfit valahol az arca közepén, amolyan semleges területen, ha pusziról van szó. Ez elég kínosan sült el. Csendben ostorozta magát: *te idióta!* Máris rámenősen viselkedett. Erre a szokására Barrett valószínűleg amúgy is emlékezett.

A hajó hátsó részében talált menedéket, amit félkörben fehér párnás ülőalkalmatosság töltött ki. A hajóorrnál ugyanilyen padok voltak, a műszereknél pedig két vezetőülés. Egy Barrettnek, gondolta Tate, egy pedig a barátnőjének. Aztán látta, hogy Barrett szemügyre veszi Chess kék horgolt sapkáját, ami nyilvánvalóan egy kopasz tojást rejtett maga alatt. Megérintette Chess vállát, és így szólt:

– Szomorúan hallottam, milyen gondjaid vannak.

– Köszönöm – felelte Chess. Egy pillanatig úgy tűnt, elsírja magát, és Tate látta, hogy Barrett arca elfelhősödik az aggodalomtól.

– Chess, gyere, ülj ide mellém! – kiáltott oda a nővérének. – Pompás lesz!

Chess leült Tate mellé, aki megfogta a kezét. Chess nagyon szenvedett, és Tate egy villanás erejéig eltűnődött azon, hogy talán mégis át kellene adnia neki az elsőbbséget Barrettnél. De még ugyanabban a pillanatban elhatározta, hogy nem teszi. A nővérének el kell egy kicsit *határolódnia* a férfiaktól. A lehető legrosszabb, ami történhetne, ha fejest ugrana egy újabb kapcsolatba.

Barrett felhordta a csomagjaikat a hajóra, Tate pedig megbűvölten bámulta feszülő izmait. Végignézett formás lábán, khakiszínű sortjának szakadt szélein, és az egyik szár alól kikandikáló sötétkék boxeralsó sem kerülte el a figyelmét. Szinte túl tökéletes volt, Tate álmai fiújának immár férfivé érett változata. És *itt* volt, csak ki kellett nyújtania a kezét, hogy megérintse.

Barrett megragadta a kormányt, és elnavigálta a hajót a mólótól. Tate belélegezte a napfényhez és a mocsaras öbölvízhez keveredő dízelfüstöt, és eltöltötte az elégedettség szédítő érzése. Kidöcögtek az öbölből – miközben Tate egy pillanatra sem vette le a szemét Barrett széles válláról – aztán vad száguldásba kezdtek a nyílt vízen.

Tate megszorította a nővére kezét. Szinte repültek a víz felett Tuckernuck szigete felé. Hátrahajtotta a fejét, hogy a Nap egyenesen az arcába süssön, miközben a motorcsónak nekifutott a hullámoknak, és szitáló víz fröccsent fel az oldala mentén. Tate imádta a New England-i nyarakat. Olyan más volt itt minden, mint Charlotte-ban, ahol mindenki az egyik légkondicionált helyről a másikra ment, és ahol az „úszás” egy fűtött, klórozott medencében való hosszakat jelentette.

Úgy döntött, soha többé nem dolgozik nyaranta. Jövőre nemcsak a júliust, de az augusztust is kiveszi, és itt fog élni, a tuckernucki házban. Te jó ég, legszívesebben itt helyben megállította volna a hajót, hogy beugorhasson a vízbe. Azt akarta, hogy Barrett Lee olyannak lássa őt meztelenül úszni, mint a természet egy teremtményét – egy fókát, egy tuckernucki sellőt. Tényleg boldog volt, fel volt pörögve. Vajon nagyon nem lenne helyénvaló, ha most elkiáltaná magát? Végre itt voltak! Barrett

lelassította a motort. Ott feküdt előttük a nyaralójuk tökéletes félhold alakú homokos partszakasza. Fölötte, a sziklán, pedig várt rájuk a ház.

Tuckernuck szigete valójában csak egyetlen szikla volt az óceán tenyerén. A neve annyit tett: „egy vekni kenyér”, és valóban pontosan úgy is nézett ki – főként ovális formája miatt bár Tate mindig inkább tükörtojásnak látta. A partvonal nem volt egyenes, és az évek során sokat változott, feltételezhetően a viharok vagy a globális felmelegedés miatt. Csupán három és fél négyzetkilométerének minden darabja privát tulajdonban volt. Két tóval büszkélkedhetett: az északnyugaton elterülő északi tóval, és az északkeleten található keleti tóval. Tuckernuckon mindössze harminckét ház állt, illetve egy tűzoltóállomás, ahol egy közel ezer liter űrtartalmú tűzoltóautó pihent. A szigeten kizárólag áramfejlesztőkből nyerhettek áramot, és folyó víz sem volt – csak az áramfejlesztőkkel működtetett kutakból lehetett vizet felhúzni. A Tate-ház a kissé laposabb keleti partszakaszon feküdt, amely a nantucketi Eel-sziklára nézett. A háztól közvetlenül délre terült el a Whale-zátony. Legközelebbi szomszédjuk egy bő négyszáz méterrel délnyugatra található ház volt.

A partraszállás az idő múlásával sem vált könnyebbé vagy kecsesebbé. Barrett lehorgonyozta a hajót, majd kiugrott a térdig érő vízbe, hogy egyenként kisegítse őket. Szegény Birdie! Tulajdonképpen nem volt vele semmi baj, elvégre csak ötvenhét éves volt, kicsi, fürge és – ahogy a neve sugallta – madárszerű. Levette fehér teniszcipőjét, leugrott a vízbe, és kivágtatott a partra. India néni egy aszimmetrikus vonalú, fátyolos anyagból készült szoknyát viselt, ami valószínűleg legalább hatezer dollárt kóstált, viszont meglehetős kihívást jelentett elegánsan eljutni benne a partig. Erőfeszítései közepette úgy omlott Barrett karjaiba, mint az újdonsült feleség az esküvőn – és mi mást érezhetett volna ennek láttán Tate, mint féltékenységet?

A parttól a házig új lépcsősor vezetett. A korábban mindig rozoga korlát most stabilan állt, és élénksárgára festett furnérból készült.

– Hűha! – szólt Birdie. – Odanézzetek, lányok!

Felmentek a sziklára. Ott magasodott a jól ismert magányos göcsörtös ágú fa, ugyanaz, amelyikre Tate fel szerette volna lógatni magát. Jó tudni, hogy mindketten túlélték az elmúlt bő évtizedet. A kertben a régi piknikasztal körül ovális alakban kikopott a fű, a folttól pedig fehér kagylóval kirakott ösvény vezetett a ház bejárati ajtajához. Látszott, hogy a

zsindelyek megújultak, míg az épületben fenyőgyanta illata terjengett. Az ajtó továbbra is ugyanabban a viharvert hatású kék színben pompázott, amiben régen, és mellette az az uszadék fából készült táblácska lógott a falon, amit Birdie és India néni készítettek, amikor még gyerekek voltak. Hüvelykujjnyi méretű lapos kagylókból rakták ki a *TATE* szót. Ez a tábla volt a legrégebbi, egyedüliként antiknak nevezhető tárgy a házban, amit nyár végén mindig leakasztottak és betettek a konyhaszekrénybe, majd a legközelebbi érkezésükkor újra elővettek. *TATE.*

A ház hosszanti oldalán, ahol a fehér kagylóösvény mintegy parkolóként kiszélesedett, állt az ütött-kopott, fehér ponyvatetős 1969-es Jeep Scout, aminek a botváltója hosszabb volt Tate karjánál is. A Scout valaha tűzvörös színnel büszkélkedhetett, mostanra azonban már szürkés rózsaszínre fakult. Tate szemében az autó egy régóta hanyagolt játszótárs volt, egy megbízható, bár rozoga veteránja a Cousins család Tuckernuckon töltött nyarainak. Tate nagyapja konténerben hozta a szigetre 1971-ben, s ezen tanult meg vezetni tizenkét évesen Tate, Chess és mindhárom Bishop fiú. Tate máig emlékezett arra a napra, amikor először vezette. Az apja mellette ülve magyarázta, hogy mire jó a kuplung és a váltó. A kocsi kinézete ellenére a váltó úgy mozgott, mint kés a vajban, ami jól is jött, mert Tuckernuck „útjai” meglehetős kihívást jelentettek: döcögős, kátyús földutak, illetve murvás vagy fűvel borított ösvények váltották egymást, és egyáltalán nem volt könnyű navigálni. Tate mindig is vonzódott a gépekhez, így rendkívül könnyedén tanult meg vezetni, és a kormány nyújtotta szabadság minden pillanatát élvezte. Szabadság! Tizenháromtizennégy évesen egyedül is elment már a Scouttal, és bebolyongta a sziget összes sarkát, miközben az anyját a szívinfarktus kerülgette, mert nem ért haza sötétedésig, pedig a Scouton csupán egyetlen működő fényszóró mutatta az utat.

Tate végigsimított a motorháztetőn. Vajon működik még? Hitte, hogy igen, akárcsak egy mesebeli autó – Herbie, a kicsi kocsi, vagy a Csodakocsi. Neki biztosan beindul.

Birdie diszkréten megjegyezte, hogy a lányok apja hajlandó volt „némi pénzt” áldozni a házon azokra a javításokra, amire Barrett Lee szerint elkerülhetetlenül szükség volt, ezért Tate attól tartott, hogy ettől a ház menthetetlenül más lesz – csillogó, új, felismerhetetlen. Ám pont ugyanolyan volt, mint az emlékeiben. A lány lépett be elsőként a házba, s

az őt fogadó szag mit sem változott: enyhe penész, molyirtó, fenyő és az óceán illata.

Azonnal a hosszú és keskeny konyhába ment. Az egyik fal mentén volt az egyetlen működő mosogató, a gázégős tűzhely és egy hűtő, a normális méretnek csupán a fele. Ezekkel szemben pedig a szekrények, rajtuk Formica munkapulttal. A két oldal között mindössze egy egy méter széles halvány linóleum fért el. Az „étkezőasztal” – ami körül három-négy ember már zsúfoltságot keltett, ezért csak akkor használták, ha kint zuhogott az eső – a konyhai falhoz tolva állt. Utána következett a „nappali”, benne egy fonott szőnyeg, egy kanapé és két, a nagy világégést is jó eséllyel túlélt, palackzöld színű kárpittal bevont fotel, továbbá egy „dohányzóasztal”, ami valójában egy homárcsapdára helyezett üveglap volt. A „dohányzóasztal” szintén a ház antik darabjai közé tartozott, még Birdie és India nagyapja készítette, Arthur Tate.

Birdie és India egyként sóhajtottak fel, amikor az asztalt meglátták, akárcsak Tate. Chess nem sóhajtott. Mint Tate rájött, a nővére nem is volt a házban. Kint ült a piknikasztalnál, fejét a két keze közé fogva.

Tate kitárta a szúnyoghálós ajtót.

– Hahó! – szólt oda Chessnek. – Osztozunk a padlásszobán, ugye?

Chess komoran bólintott. Nos, nyilván nem túl jó hír, hogy az embernek egy hónapig közös szobában kell laknia a testvérével, de hát nincs egy kis pizsamabuli hangulata ennek az egésznek? Nem illik bele tökéletesen abba a tervbe, hogy testvéri-anyai-nagynénis szeretetben fonódjanak össze? Itt megerősíthetik azt az érzést, hogy sosem maradnak magukra, mivel a rokoni kötelék összefűzi őket, és ezért Tate-nek nem kell görcsölnie azon, hogy mindig frissen zuhanyozva jelenjen meg közöttük, hogy levágja a lábkörmeit, vagy fújja be magát dezodorral. Szabadon büföghet vagy pukizhat, a többiek akkor sem szűnnek meg szeretni őt.

Ami a hálószobákat illeti, túl sok választási lehetőségük amúgy sem kínálkozott. A ház második emeletén két hálószoba volt: a Cousins és a Bishop család szobái. Előbbi kissé nagyobb, ez volt a „fő” hálószoba, bár ezzel ellentétben két különálló ágy állt benne. Itt aludtak mindig Tate szülei. (Vajon szexeltek-e valaha azokban a szűk, vénlányos ágyakban? Szinte biztos, de Tate mégsem akarta ezt elképzelni.) A Bishop család hálószobájában egy nyikorgó matracú, alacsony franciaágy állt Itt aludt India néni és Bill bácsi, amíg Bill még élt. A harmadik emeletre tartva Tate

megállt és belesett. Örömmel látta meg Rogert, a fantasztikus férfiszobrot, amit Bill bácsit alkotott uszadék fából, kagylókból, tengeri hínárból és a parton talált üvegdarabokból. Roger egyértelműen a Bishop-életmű része volt, bár sokkal kisebbre sikeredett, mint Bill bácsi szobrainak többsége (amelyek rézből és üvegből készültek, akárcsak az I. és II. világháború környékén minden nagyvárosi műremek). Rogert bármelyik múzeum szívesen megvette volna több tízezer dollárért, s épp ezért volt olyan hihetetlen, hogy egy régóta elhagyatott családi nyaraló komódján álldogált.

Tate lépteket hallott a háta mögött, és megfordulva Barrett Lee-t látta, aki a csomagokkal tartott felfelé.

– A harmadikra? – kérdezte.

– Jól tippeltél – felelte a lány. – A gyerekek a padlásszobában alszanak. – Azzal a táskájáért nyúlt.

– Majd én viszem – ajánlotta a fiatalember.

– Már így is rengeteget tettél értünk – jelentette ki Tate. – Egészen csodálatos lett a ház!

– Remélem, hogy nem vártatok jakuzzit és gránit konyhapultot – jegyezte meg Barrett. – Azt hiszem, anyukád talán…

– Nem, eszébe sem jutott – vágott közbe Tate.

– Az is egy vagyonba került, hogy egyáltalán használhatóvá tegyük a helyet – tette hozzá Barrett.

Elindult a padlástérbe vezető szűk lépcsőn, Tate pedig követte.

A padláson, mint mindig, most is forróság és félhomály uralkodott, mert csupán egyetlen apró ablakon át jutott be a fény, de az is túl magasan volt ahhoz, átjárjon rajta a levegő. A padlásszobában hatan aludhattak, két francia- és egy emeletes ágyon. A terv valaha az volt, hogy mind az öt unokatestvér (Cousinsok és Bishopok) akár egyszerre is elférjen itt, bár a három fiú, Billy, Teddy és Ethan szívesebben aludt lenn, az üvegezett verandán. Ott ugyanis könnyebben tudtak sört lopni a hűtőládából, és kijárhattak az udvarra pisilni. A tetőtéri ágyakat tehát csak végszükségben használták. Az emeletes ágy aljánál Tate felfigyelt egy nagy kartondobozra, amin a Pottery Barn emblémája díszelgett. A fedelet felhajtva belepillantott, s élénk fagylaltszínekben pompázó nyári ágyneműket talált benne.

– Ez meg micsoda? – tudakolta. A tuckernucki ház ágyneműi hagyományosan egyszerű vásznak voltak, tele lyukakkal, mint Charlie Brown Halloween-jelmeze, de épp ez adta a bájukat. – A UPS ide is szállít?

– Hozzám szállítanak. A múlt héten hoztam ki őket. Anyukád rendelte, azt mondta, szeretné, ha kényelemben éreznétek magatokat.

– Nekem nincs szükségem kézzel szőtt ágyneműre ahhoz, hogy jól ellegyek – közölte Tate. Leült az ajtótól távolabbi franciaágyra, ami hagyományosan az övé volt (Chess hólyagjának mérete egy golflabdáéval vetekedett, ezért az ajtóhoz közelebb kellett aludnia, nem is beszélve arról, hogy ez jól jöhetett, ha a denevérek elől akart menekülni).

– A régi ágynemű rettenetes állapotban volt – mondta Barrett. – Törlőrongyként használtam őket a földszint festésénél.

Tate mélyet lélegzett a padlástéri fülledt levegőből.

– És te hogy vagy, Barrett Lee? – kérdezte. Neki saját vállalkozása volt, kétszázezer dollárja a bankban, egy garzonja, plazmatévéje, tizenhat True Religion márkájú farmerje és milliónál is több mérföldje a törzsutas-kártyáján. Úgy döntött, az egyenes beszédet választja a férfival.

Barrett nevetett, mintha Tate valami viccet mondott volna.

– Hű! – Kék szeme úgy állapodott meg egy bizonytalan pillanatig a lányon, hogy Tate azt hitte, valami olyasmit fog hallani, amin később sokáig ábrándozhat. Talán azt, hogy milyen jól néz ki. Barrett levette a napszemüvegét, végigsimított homokszőke haján, majd feltolta rá a napszemüveget. – Azt hiszem, jobb, ha most megyek a többi csomagért. – Csak ennyit mondott, aztán eltűnt a lépcső irányába.

Tate eltöprengett, hogy vajon meg kellene-e sértődnie. Barrett Lee-t ugyanis pontosan ugyanúgy nem érdekli most, mint tizennyolc évesen. Vagyis *még nem,* tette hozzá magában a lány. Elvégre ez még csak az első nap első órája. Még rengeteg idő áll a rendelkezésére.

INDIA

Óriási hibát követett el azzal, hogy beleegyezett ebbe az útba. Pedig, a fenébe is, nem volt *szokása* logikátlanul gondolkodni. Kizárólag önmaga ítéletében bízott. Ő, India Bishop, mindig egyetlen dolgot vett figyelembe a döntései meghozatalánál: a saját józan ítélőképességét. Sosem engedett az elveiből, őt nem lehetett „rábeszélni” dolgokra. Akkor meg mit *keres* most itt?

India az egyik leghíresebb amerikai szobrász özvegye volt, és egyben három jóképű és sikeres felnőtt fiú anyja. Egy időben az anya- és feleségszerep töltötte ki minden idejét. De aztán Bill főbe lőtte magát (ennek már tizenöt éve), a fiúk felnőttek, lediplomáztak és nekiálltak

karriert építeni. Billy már megnősült, és a feleségével nyár végére várták első gyermeküket, ráadásul fiút, akit (természetesen) az apjáról neveznek majd el. A gyerekeinek egyre kevésbé volt már szükségük rá, ami az élet természetes rendje. Időközben ő lett a philadelphiai művészeti élet egyik leginkább megbecsült női szereplője. A Pennsylvaniai Szépművészeti Akadémia (amely nem múzeum, hanem művészeti egyetem volt) kurátoraként, valamint a Philadelphiai Múzeum és a Barnes-gyűjtemény tanácsadójaként is tevékenykedett. Akadt néhány (szűklátókörű, érzelmileg egydimenziós) ember, aki úgy vélte, India csupán Bill Bishop özvegyeként tett szert ezekre az állásokra. És bár igaz, hogy Bill óriási hírneve révén az asszony megismerte azokat, akik e körökben számítanak, és az is, hogy a testvéri szeretet városában és idilli külvárosaiban mindenki együtt érzett vele Bill öngyilkossága után, de önmagában e két dologtól még biztosan nem lesz senkiből kiváló kurátor. India a Pennsylvaniai Egyetemen szerzett doktori fokozatot művészettörténetből. Az egész világot bejárta Bill-lel – Perutól Dél-Afrikán, Bombay-en, Zanzibáron, Marokkón, Koppenhágán, Rómán, Párizson, Dublinon át Stockholmig és Sanghajig – és ezeken a helyeken mélyen magába szívta a helyi művészetet. Ráadásul okos volt, intelligens a szó klasszikus értelmében, és a gyakorlati meg a társas életben is. Jól öltözött, a megfelelő dolgot mondta a megfelelő időben a megfelelő embereknek, fehér burgundi borokat ivott és Mahlert hallgatott. A Bill hagyatékából származó pénzt (márpedig fergeteges összegről beszélünk) arra használta, hogy különleges tárgyakkal vegye körül magát (Mercedes kabrió, Jonathan Adler lámpák, egy karcsú Patek Philippe óra, a *Bovaryné* és az *Anna Karenina* első kiadású példányai, bérlet a Pennsylvaniai Balettszínházba, illetve kamarazenei koncertekre). A sikert nem szánalomból kapta, hanem megdolgozott érte.

No de elég is abból, hogy a saját szekerét tolja. Ma nem érdemes a saját dicséretére! Ma jól le kellene őt szidni, mert elszúrta. Belegyezett, hogy egy hónapot töltsön Tuckernuckon, ami nem nagyobb a Central Parknál. Éppoly távol van mindentől, mint a Jupiter holdjai, és ő itt szándékozik lenni harminc (sípolás) napig! (Imádott káromkodni, és ezt a rossz szokást Billtől vette át, és azóta sem szokott le róla, hogy a férje már nem élt, bár tudta, hogy Birdie mélységesen megvetette.) A legideálisabb körülmények mellett, amikor Bill pszichésen egészséges volt és a fiúk is megfelelő korban jártak az ilyen jellegű kirándulásokhoz, két hetet töltöttek

Tuckernuckon. Amikor India a Bill halálát követő két nyáron itt járt, egyszer sem bírt ki öt napnál hosszabb időt.

Akkor most mit *csinál* itt?

Indiát egészen gyenge pillanatában találta meg Birdie hívása, ugyanis csak néhány órával korábban derítette ki, hogy az Akadémia legígéretesebb művésze, Tallulah Simpson visszavonta részvételét a négyéves képzésben, és New Yorkba költözött az összes tehetségével együtt. Tallulah, akit az Akadémián csak Lukként ismertek, India egy pártfogoltja volt, és nemcsak a pártfogoltja, hanem a barátnője is, és nem egyszerűen csak a barátnője, hanem… a *bensőséges* barátnője. És igen, a dolog még ennél is komplikáltabbá vált, és igen, tényleg történt valami kettejük között, ami valószínűsíthetően hozzájárult Lula azon döntéséhez, hogy az Akadémia legnagyobb riválisához szegődjön. Ha a lány nyilvánosságra hozza, hogy mi történt, abból óriási botrány lehetett volna. Lula kivonulása a programból hatalmas sokk volt Indiának – szó szerint az a bizonyos hajmeresztő, izomrángató és 150 voltos *sokk* –, de ezt nem tárta a nyilvánosság elé. Amikor a személyi asszisztense, Ainslie óvatosan tálalta az asszony szokásos tejeskávéjával együtt a hírt, Indiának a szeme sem rebbent, vagy ha igen, akkor is alig láthatóan. (Úgy tartotta magáról, őt már nem érheti meglepetés azután, ami akkor érte, amikor a férje szétloccsantotta az agyát.) Úgy kellett tennie, mint aki számított erre a fordulatra. Közönyösnek és szenvtelennek kellett mutatkozni, pedig legbelül megbántott volt, félt és úszott a lelkiismeret-furdalásban.

Az Akadémia teljesen megbolydult, mindenki Lula távozását tárgyalta. India csendben betette maga mögött az irodája ajtaját, és tíz szál cigarettát elszívott, amíg kisütötte, hogy mit tegyen. Felhívja Lulát? Javasoljon egy italt az El Vezben vagy valahol New Yorkban? Kérjen találkozót Virgil Seversentől, az Akadémia igazgatójától, és magyarázza el neki, hogy mi történt? Vagy kerülje meg és menjen egyenesen Virgil főnökéhez, a nagyvezérhez, Spencer Frosthoz, az igazgatótanács elnökéhez? India tettei mindig makulátlanok voltak. Még a Lulával töltött legszenvedélyesebb pillanatokban is követte azt az elvét, miszerint a viselkedésének feddhetetlennek kell maradni. De Lula fiatal volt (huszonhat éves), és művész, tűz lobogott benne, és őrülten beleszeretett Indiába. Ki tudhatta, hogy ő hogyan fog nyilatkozni a történtekről?

Az Akadémia megszentelt termei és képtárai, amelyek a Bill halálát követő években olyan sokáig ihletként és menedékként szolgáltak Indiának, immár aknamező benyomását keltették. Tényleg furcsán néz rá Virgil Seversen? Gyanít valamit Ainslie? Vajon feltett Lula valamilyen pletykát a Facebookra? Amikor Birdie felhívta, India agya épp kiutat keresett ebből a szorult helyzetből, és a testvére kész választ nyújtott a ki nem mondott kérdésére: Tuckernuck. India nem is mert távolabbi helyről álmodni, mint Tuckernuck. Ráadásul Birdie igazán meggyőzően adta elő a legfőbb érvét: Chessnek szüksége van rá. Így aztán India beleegyezett. Egy tragikus körülményiek között elhunyt exvőlegény épp az *ő* érzelmi szakterülete, majd *ő* segít az unokahúgának. Ideje volt bőven, mivel az Akadémián nyaranta tombolt az uborkaszezon. India végre közelebb kerülhet azokhoz, akiket szeret, de nem lát elég gyakran. A nővéréhez és a nővére lányaihoz.

A szándékai jók voltak, és abban a percben értelmesnek is tűntek, ám a valóság az volt, hogy nem maradhatott itt. Soha nem szerette úgy Tuckernuckot, ahogy Birdie, ezért is hagyták a szüleik a házat rá, a készpénzben kifejezett ellenértékét pedig Indiára. Ő túlságosan városi lány volt ehhez a szigethez. Neki az élethez nyüzsgés és kapucsínó kellett.

Leültek a piknikasztal köré, hogy Barrett Lee összeírja, mire lesz szükségük a boltból. Barrett ugyanolyan keresetlenül jóképű volt, mint az apja. India Chessről Tate-re nézett, majd vissza. Az egyik lány biztosan elcsábítja. De vajon melyik?

– Kenyér – jelentette ki Birdie. – Tej. Special K márkájú cukor. Áfonya, lapkasajt, sós rágcsálnivalók. – Tate-nek diktált, aki mindent szorgalmasan feljegyzett.

– Lapkasajt? – kérdezte India. – Rágcsálnivalók? Gondolkodjunk felnőtt emberek módjára! Amíg a gyerekek kicsik voltak, tényleg lapkasajtot és rágcsálnivalót vettünk, de most már vehetünk camembert-t és bagettet. És egy rúd jóféle olasz szalámit. És érett sárgabarackot, egy kis doboz málnát és fél tucat zöld fügét.

Birdie a húgára nézett. India arra gondolt, hogy öt nap múlva szerda van. Vajon kibírja addig? Philadelphia óta egyszer sem gyújtott rá, és minden porcikája fájdalmasan kiáltott nikotin után. Fent, a bőröndjében egy karton Benson & Hedgest őrizgetett. Amint lehet, kicsempészik egyet, és elszívja.

– Igazad van – mondta Birdie. – Ehetünk sajtot és fügét is, ha azt kívánunk. És szerezzünk be egy kis bort is.

– Istenem, hát persze! – sóhajtott fel India.

– Chess! – fordult a lányához Birdie. – *Te* kérsz valamit?

Chess vállat vont. India jól ismerte, mit jelent az előreesett váll, a távolba meredő tekintet. Itt voltak ők, a kiránduló lányok lelkesedésével, amint a bevásárlólistán törik a fejüket, és Chesst ez a legkevésbé sem érdekelte. Az asszony pontosan tudta, hogy érzi magát a lány. Ő ugyan nem borotválta le a haját azután, hogy Bill meghalt, ellenben más önpusztító módszerekhez folyamodott: csak kólát ivott és pirítóst evett, aminek következtében egyszer elájult a volán mögött (szerencsére, még csak a kocsifelhajtón állt). Nem volt hajlandó visszahívni az ügyvédet, amíg a bankszámláját le nem tiltották és vissza nem dobták a csekkjét, amivel Ethan iskolai futballmezét akarta kifizetni. Mielőtt elmegy e kietlen pusztából, hosszan és őszintén elbeszélget majd az unokahúgával, és elmondja neki, hogy… Mit is? *Túl fogod élni. Ez is elmúlik, mint minden más.*

Pillanatnyilag azonban semmi másra nem vágyott, csak cigarettára. Igazi rosszlány volt.

– Sügérpástétom – mondta épp Birdie. – Egy zacskó toszkán rozmaringos keksz. Homársaláta, fejes saláta, főznivaló kukorica, alufólia.

India levette az olvasószemüvegét. Bill szemüvege volt, és a legféltettebb kincsei közé tartozott. Ránézett a saját, külön bejáratú Brad Pittjükre.

– Barrett – szólította meg a fiatalembert. – Nős vagy?

Birdie abbahagyta a diktálást. Tate orcája pedig vonzó, halvány rózsaszín árnyalatot vett fel.

– Öö, nem. Már nem.

– Elváltál?

– Nem – felelte Barrett. – Az a helyzet… öööö, elég nehéz ezt elmondani. A feleségem, Stephanie… meghalt. Lou Gehrig-betegségben szenvedett? – Úgy mondta, mintha kérdés lett volna. India bólintott, és arra gondolta, hogy *a Lou Gehrig-betegség a lehető legrosszabb.* – Két éve halt meg. Egy kicsit több, mint két évvel ezelőtt.

Az asztalra csend telepedett. India érezte, hogy hatalmas hiba volt feltenni a kérdést, egy újabb bizonyíték arra, hogy ő nem illik a társaságba.

Neki egyáltalán nem szokása bántó dolgokat mondani vagy kínos helyzetbe hozni másokat. Most viszont legszívesebben az asztal alá süllyedt volna. Épp az előbb koronázta magát Minden Özvegyek Királynőjévé, kimeríthetetlen érzelmi tartalékokkal azok iránt, akik épp most veszítették el a szerettüket, mégis sikerült Barrettet úgy megégetnie, mint egy bogarat a nagyítóval.

– Nagyon szomorúan hallom – mondta. – Gyerekek?

– Két fiú, öt- és háromévesek.

– Hogy hívják őket?

– Cameron és Tucker. Utóbbi a Tuckernuck után.

– Csodálatos! – jelentette ki India. – Imádom a kisfiúkat. Elhozod őket valamikor? Találkozhatunk velük?

– Talán – felelte Barrett. – Napközben édesanyám vigyáz rájuk, és minden második hétvégét Chathamben töltik, Stephanie szüleinél. – Egy kis időre elhallgatott és az óceánt nézte. – Igen, valamikor elhozom őket.

Ekkor ismét csend szállt rájuk, hogy tiszteletteljes vagy feszengő, India nem tudta volna megmondani. A lányok nem sokat segítettek a társalgásban. Chess a piknikasztal egyik repedését kapargatta, Tate pedig az egyetlen módon bámult Barrettre, ahogy az adott helyzetben tudott: együttérzéssel és csodálattal.

– Végeztünk a listával, Birdie? – kérdezte India. – Annyi holmit írtunk fel, hogy még a végén elsüllyed Barrett hajója.

– Semmi baj – mondta Barrett. – írjanak csak mindent össze! Az egészet meghozom még ma délután.

India megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. Barrett Lee jelenléte elviselhetővé teszi itt a dolgokat. Ezen a nyáron ő lesz a romantikus hősük, ahogy Chuck Lee volt az ő és Birdie álmai lovagja a hatvanas évek végén. Chuck Lee ismertette meg Indiát egy bizonyos férfitípussal, ugyanis katonásan rövid frizurát és tetoválást hordott, mindehhez pedig erős New England-i akcentus társult. India vágyakozott utána, még mielőtt egyáltalán tisztában lett volna azzal, mit is jelent az, hogy vágyakozni. És most itt van Chuck fia: jóképű, segítőkész és tragikus módon megözvegyült. Barrett Lee és az ő meglepő története teljesen új energiával töltötte fel.

Miközben a férfi a szikla felé sétált, India halkan füttyentett. A többiek megbotránkozva kapkodtak levegőért.

– India! – feddte meg Birdie. – De most komolyan!

Barrett megfordult és feléjük intett.

– Jobb, ha hozzászokik – közölte India.

CHESS

1. nap

Íme a vallomásom.

*Michaelt és Nicket ugyanakkor ismertem meg, október első péntekjén, több mint két évvel ezelőtt. Épp tál voltam a hálaadási lapszám lapzártáján – ami igen nagy szó a gasztronómiai magazinok világában – és ünnepelni készültem Rhondával, aki a városban a legjobb barátnőmnek számít. Rhonda afféle örök diák, aki az alattam lévő emeleten lakott egy lakásban, amit a befolyásos apja bérelt neki. Meghívtam, hogy igyunk meg néhány Martinit nálam. Death Cab for Cutie-*t *hallgattunk, ittunk, aztán sminkeltünk, megcsináltuk a hajunkat és ellenőriztük a ruhánkat. A forró és mozdulatlan levegőjű nyár után végre eljött az ősz. Alig vártuk, hogy indulhassunk.*

A Bowery Ballroomba mentünk, hogy meghallgassunk egy Diplomatic Immunity *nevű bandát. A háztömb el volt kerítve, de Rhonda apja az ENSZ egyik fejese, szóval ő maga is diplomáciai immunitás tulajdonosa. Úgy tűnt, mindenkit ismer a városban, köztük a szórakozóhely embereit is, úgyhogy könnyedén bejutottunk. Ráadásul Rhonda egészen fantasztikus lány. Alapból csodálatos, ráadásul megcsináltatta a melleit, aminek köszönhetően bármelyik menő klubba bejuthattunk volna Manhattanben.*

Michael a bárpultnál állt. A maga 195 centijével nem lehetett nem észrevenni, mivel egy fejjel magasabb volt mindenkinél. Pontosan úgy volt jóképű, ahogy én elképzelem az ideális férfit: simára borotvált arc és okos, csillogó szem, így aztán rámosolyogtam.

Ő így szólt:

– Sugárzik rólad, hogy örülsz amiért itt lehetsz.

Mire én:

– Istenem, hát persze! Nagyon boldog vagyok!

Az arca felvillanyozódott, hisz a boldogság ragadós.

– Hadd hívjalak meg egy italra, boldog lány!

– Rendben – egyeztem be. Öt másodpercbe telt, hogy megnyerjen magának.

Az együttes még nem kezdett rá, így volt időnk beszélgetni. A következőket tudtam meg: a Princetonra járt, az Upper East Side-on bérel

lakást, saját vállalkozása van (fejvadászat – azt mondta, nem olyan véres üzletág, mint amilyennek hangzik), aztán hogy Bergen megyéből, New Jersey-ből származik, a szülei még együtt élnek, egy öccse és egy húga van. Majd az is kiderült, hogy kocogni jár, szereti a jó ételeket és borokat, a New York Times *keresztrejtvényeit, szerdánként pedig pókerezik.*

En pedig a következőket árultam el magamról: Middlebury Egyetem, a Glamorous Home *gasztrorovatának szerkesztője, Nyugati 63. utca (bérelt lakás). New Canaan, Connecticut, a szülők épp most válnak 30 együtt töltött év után, egy húg. És hozzátettem: kocogok a parkban, szeretem a jó ételeket és borokat, olvasni, vásárolni, síelni, és a tengert is.*

Aztán ő azt mondta: R.E.M., Coldplay. Becsületből elégtelen, Nagymenők. *Hemingway, Ethan Canin, Philip Roth.*

Én pedig: Death Cab for Cutie, Natalie Merchant, Coldplay. Az angol beteg, Ghost, Amerikai szépség. *Tóni Morrison, Jane Smiley, Susan Minot.*

Ő azt kérdezte:

– Összeillünk?

Mire én:

– Te férfi vagy, én meg nő. Ha közölted volna, hogy a Ghost *a kedvenc filmed, biztosan faképnél hagytalak volna.*

Mire ő:

– Gyönyörű a hajad.

Én azt feleltem:

– Köszönöm. Már hozzászoktam ehhez a bókhoz.

Amikor néhány perccel később bemutattam Michaelt Rhondának, kezet nyújtott, és így szólt:

– Chess pasija vagyok, Michael Morgan.

Mire én, felháborodva:

– Nem a pasim!

Erre Michael:

– A vőlegénye vagyok.

Az együttes játszani kezdett. Hallottam már, hogy jók, és tényleg fantasztikusak voltak. Michael a tömegen keresztül odavezetett bennünket Rhondával az első sorba. Ekkor láttam meg életemben először Nicket. Mit is mondhatnék? A szívem azonnal megdobbant. Szép volt, azzal a komor szépséggel, ami a rocksztárokra jellemző. Világosbarna haja kék szemébe lógott. Az orra enyhén görbe, mintha korábban eltörte volna. Egy Death

Cab for Cutie *pólót viselt. Magas volt, bár nem annyira, mint Michael, viszont vékonyabb és izmosabb. A hangba kész rejtély: egyszerre összetett és sűrű, egyes pillanatokban halk és rekedtes, máskor tiszta és éles, mint egy fiúkórus tagjáé. Akkor még nem tudtam, hogy ő Michael öccse. Csak azt, hogy az együttes énekese, és úgy tűnt, hogy ő is engem figyel. A szemünk állandóan egymásba kapcsolódott, és én úgy ittam a pillantását, mint hideg vizet egy nyári napon. A dal, amit játszott, azt hiszem, így szólt: „Oké, bébi, oké" – ez lehetett a címe, mert folyton ezt ismételgette a refrénben, és közben rám nézett. Nekem énekelt. Michael túlkiabálta a tömeget a fülembe: „Azt hiszem, tetszel neki". Meglehetősen érdekes helyzet volt: épp most ismerkedtem meg egy sráccal, aki tökéletesen illik a vidám oldalamhoz és közben szemtől szemben álltam egy nála jóval szexisebb és érdekesebb rocksztárral, aki a sötét oldalam lelki társát testesítette meg.*

Michael mentségére szóljon, hogy nem próbált meg átölelni, amíg a zenét hallgattuk. Ő is belefeledkezett az előadásba, minden dal minden sorát kívülről tudta.

– Ezek szerint rajongó vagy? – kérdeztem tőle.

Vigyorgott:

– Így is lehet mondani.

A szünetben így szólt:

– Menjünk be a színfalak mögé!

– A színfalak mögé? – kérdeztem vissza.

Mire ő:

– Nick, az énekes, az öcsém.

– Az öcséd? – kérdeztem.

Az öccse? Ez most vagy jó hír, vagy rossz, nem tudtam eldönteni. Ha az énekes valaki más lett volna, valószínűleg örökre eltűnik az életemből, és legközelebb a zenecsatornán látom meg a tévében. De úgy állt a helyzet, hogy megismerkedhettem vele.

Michael hátravezetett Rhondával együtt a színpad mögé. Az együttes tagjai a színpadi váró lepukkant kanapéin üldögéltek. Ásványvízzel és törölközővel frissítették fel magukat. Michael kezet rázott a többi bandataggal, Austinnel, Keenannel, Dylannel, és felületesen minket is bemutatott. Aztán összeölelkezett Nickkel. Ám Nicket a jelek szerint sokkal jobban érdekeltük Rhoondával.

– Melyikük a tiéd? – kérdezte Michaeltől.

– Chess – válaszolta Michael. – Feleségül fogom venni.

Nick rám nézett. Soha nem felejtem el, ahogyan a tekintete a bensőmbe hatolt. *És csak annyit mondott a bátyjának:*

– Te szemét!

Rhonda, aki sosem volt egy nebáncsvirág, közbeszólt:

– Én viszont szabad vagyok.

Chess elgondolkodott azon, hogy milyen lenne Tuckernuckon öngyilkosnak lenni. Telerakhatná kövekkel a nagyapja sárga esőkabátját, aztán besétálhatna az óceánba. Betömhetné a Scout kipufogójába a *Diplomatic Immunity* pólóját, beülhetne a kocsiba, és elindíthatná. A fészer alján akad egy kis patkányméreg. A konyhai fiókban talált rozsdás dugóhúzóval is felvághatná az ereit, s ha nem vérezne el rendesen, még mindig adhat magának egy tetanuszinjekciót. Képes volt ezen viccelődni, s legalább ennyi jó volt az egészben. Az, hogy ezzel az életben maradást választotta. Minden egyes nap túlélése egy újabb siker volt.

A vallomása öt oldalon át húzódott a naplójában. A jegyzetfüzetet a matraca és az ágylap közé rejtette a kíváncsi tekintetek elől.

Tate boldog volt. Az érkezésük után bikinit húzott és leszaladt a partra. És most ott ült a megvetetlen ágyán, csöpögött róla a víz, és a természet rejtelmeiről szóló poros könyvet lapozgatta, amit a nappali egyik polcán talált. Chess megvizsgálta a színes ágyneműkkel teli dobozt, amit az anyja vásárolt, majd bepillantott a mennyezeti gerendák mögé, hogy ellenőrizze, ott vannak-e a gyermekkora rémálmait uraló denevérek. Nem látott egyet sem, de tudta, hogy ott vannak. Vagy legalábbis jönni fognak.

Tate megszólalt:

– Imádok itt lenni. És imádom, hogy együtt vagyunk itt. Nekem ez az otthonom, sokkal inkább, mint a lakásom Charlotte-ban, vagy a családi házunk New Canaanban.

A padlástér üreges és poros volt, ráadásul forróságot és savanyú szagot árasztott. Chess kicipzárazta a bőröndjét, aminek a mérete egy koporsóval is felért. Hála istennek, Michaelt nem koporsóban temették el. Hamvasztották, és a hamvait egy drágának látszó mahagóni dobozban helyezték el, amin rézfogantyúk csillogtak. A temetésen Michael szülei együtt vitték végig az urnát a templomsoron, miközben az egybegyűltek állva figyelték őket. Chess tompán bámulta az eseményeket; a szertartás

előtt három nyugtatót vett be. Csak így tudta végigcsinálni. Evelyn Morgan meghívta Chesst, hogy üljön együtt a családjukkal. Ez meglepte a lányt. Begyógyszerezett állapotában nem volt képes megfejteni, mit akarhat ezzel az asszony. Szánalmat érzett iránta? Vagy csak a külvilágnak játszott azzal, hogy Chesst is a család tagjának tekinti, mintha a szakítás soha nem lett volna? Vajon Evelyn magasztosabbnak akart látszani, mint valójában volt? Vagy tényleg magasztosabb is volt mindenkinél? Netán arra gondolt, hogy Michael biztosan azt szeretné, hogy a lány is a családdal együtt ülje végig a szertartást? Vagy Nick szólt az érdekében? Chess nem tudta, de képtelen volt rávenni magát, hogy elfogadja a meghívást. A templom másik oldalán foglalt helyet az anyjával és az apjával, akik úgy védték, mint a titkosszolgálat. Reménykedett abban, hogy észrevétlen maradhat, de a temetésen részt vevők közül sokan az esküvői meghívottak listáján is szerepeltek. Ez volt az első kellemetlenség: olyan emberek, akiket nem is ismert, mutogattak rá és suttogtak róla, ő pedig hátrafordult, mert azt hitte, valaki más és nála fontosabb személyiség áll mögötte, és arról pusmognak. A volt menyasszony. A második rossz dolog a megemlékezés volt. A lelkész kezdte, és kiemelte, milyen teljes életet élt Michael annak ellenére, hogy ennyire fiatalon halt meg.

– Szeretett – mondta – és elveszítette a szerelmet.

Chess érezte, hogy a szíve lángokban áll, mint egy benzines rongyokkal teli szemetes. Az apja a kezét a szája előtt összekulcsolva köhécselt.

Aztán Nick következett. A lánynak nehezére esett egyáltalán ránézni, bár érezte magán a fiú tekintetét. Nick a bátyja életének legboldogabb pillanatait vette sorra: amikor harmadikos gimnazistaként sikerült csapatának megvernie az Englewoodi Gimnáziumot lacrosse-ban, amikor elindította a vállalkozását, amikor megkérte Chess kezét a Knitting Factory klubban egy csomó idegen előtt.

Nick megköszörülte a torkát, majd egyenesen Chesshez intézte a szavait:

– Michael az egész világgal tudatni akarta, hogy mennyire szeret téged, Chess.

Egy szörnyű pillanatra egybefonódott a tekintetük, és Chess zavartnak és becsapottnak érezte magát. Nick tényleg ezt *mondta* volna? Birdie megfogta a lánya kezét, akinek az öléből a földre esett a szertartási programot tartalmazó füzet. Grant Cousins ismét köhécselt. Chess lehajolt,

hogy felvegye a füzetet, miközben a fülében hallotta a vére zubogását. Legszívesebben kirohant volna a templomból, végig a régi sírok között a temetőben, amíg nem talál egy helyet, ahol elrejtőzhet.

Nick.

A nyugtatóknak hála mégsem feledkezett meg az illemről, és ülve maradt. Nem akarta megszégyeníteni a szüleit. De amikor felhangzott az utolsó zsoltár, gyorsan kisurrant a templom oldalsó ajtaján, magára hagyva az anyjáékat a mentegetőzéssel. Az apja Jaguarjának a hátsó ülésén várta be őket, és közben potyogtak a könnyei, mint egy gyereknek. Tudomásul vették, amikor azt mondta, hogy képtelen elmenni a country klubban rendezett halotti torra, majd a Connecticutba visszafelé vezető úton az apja megkérdezte, nincs-e kedve megállni egy fagylaltra. Fagylalt? Chess megdöbbent. Tényleg azt hiszik, hogy egy kis *fagylalt* megoldja a problémáit? Ugyanakkor június eleji meleg nap volt, és el tudta képzelni, milyen jólesne most egy fagylalt. Ezért megálltak a Dairy Queennél, és leültek egy árnyékos piknikasztalhoz az épület előtt. Chess és két elvált szülője, mindannyian talpig feketében, csokiba mártott fagylaltot ettek. Nem beszéltek – mit is mondhattak volna egymásnak? – de a lány hálás volt azért, hogy nem hagyták magára. Nem tudta, más dolgokkal kapcsolatban hogyan kellene éreznie, de azt igen, hogy szerette a szüleit, és ők viszontszerették.

Chess kinyitotta a bőröndjét, amiből egy teljes nyári ruhatár bukkant elő, gondosan összehajtogatva.

– Jesszusom, te aztán jó sok cuccot hoztál! – állapította meg Tate.

– Kapd be! – közölte Chess.

Tate a csuklójára nézett, ahol egy nagyobbacska fekete műanyag órát viselt, annyi állítógombbal, hogy akár egy űrhajó földre szállását is végignavigálhatta volna vele.

– Hát ez bizony nem tartott soká.

– Bocs – mondta Chess.

– Nem úgy tűnsz, mint aki sajnálja. Inkább úgy, mint aki mérges.

– Mérges, igen – hagyta rá Chess. – A haragom általános, úgyhogy ne vedd személyesnek!

– De azért irányítod rám, mert megteheted – feleselt Tate. – Mert egyedül én vagyok veled a szobában. Mert a húgod vagyok, aki feltétel nélkül szeret, és akinek bármit mondhatsz, én pedig elfogadom és

megbocsátom. – Felállt és levetette a vizes fürdőruhája felsőjét. – Semmi gond. Ezért vagyok itt. Hogy én legyek az, akin kitöltőd az általános haragodat. – Lecsúsztatta magáról a bikini bugyiját is. Mikor is mutatkoztak utoljára meztelenül egymás előtt? Tate teste karcsú és izmos volt, Chesst egy gazellára vagy antilopra emlékeztette. Az a sok megzabolázott erő és energia. – Itt vagyok neked. Ha veszekedni akarsz, veszekedhetünk. Ha beszélni akarsz róla, csak tessék. De nem tudsz elidegeníteni. Szeretlek a hajaddal és a hajad nélkül. Te vagy az én…

– …egyetlen testvérem – fejezte be a mondatot Chess.

Tate rövidnadrágot és pólót vett fel.

– Elmegyek sétálni – közölte. – Jössz?

– Nem – válaszolta Chess.

Tate távozott, és Chess örült ennek. A haragon túl egymillió érzés kavargott benne, mint hívatlan vendégek egy partin, többek között szomorúság, kétségbeesés, önsajnálat, bűntudat és féltékenység. A féltékenység valamikor ma érkezett meg, amikor rájött, hogy a húga boldog. Ráadásul minden oka megvan arra, hogy boldog legyen. Rendkívül sikeres önálló vállalkozó, így vagy úgy, de a maga főnöke. És nagyon szép lány lett belőle. Ugyanakkor Tate boldogsága máshonnét fakadt, arról a beazonosíthatatlan helyről jött, ahol a boldogság rejtőzködik. Megengedhette magának, hogy kedves legyen, mert neki nem fájt semmi.

Chess az elmúlt harminckét évben soha, egy pillanatra sem érzett féltékenységet a húga iránt. Mindig fordítva volt, s egyszerűen ez volt a folyó normális folyásiránya. Mindent Chess csinált először, és mindent jobban csinált. Szép és okos volt, és annyira sikeres, hogy Tate meg sem próbálta felvenni vele a versenyt. Chesst eljegyezték, és férjhez készült menni, miközben Tate az egyetem óta senkivel sem jutott túl a harmadik randevún. Chess volt a menyasszony, Tate pedig a koszorúslány.

A gondosan becsomagolt bőrönd szinte gúnyosan nézett rá. Chess belerúgott, és a bőrönd a poros padlón egészen az ősöreg komódig csúszott, ami mindig az övé volt, amikor itt nyaraltak. A komód fiókjait borító zsírpapír már kiszáradt, a szélei felpöndörödtek, és az egerek is benne hagytak néhány halmot, amitől Chess fájdalmasan felsóhajtott. Hiába, a tuckernucki házban ilyen az élet. Minden ugyanolyan volt, ahogy tizenhárom évvel korábbról emlékezett rá, és ahogy azelőtt évtizedeken át kinézett. Tate az otthonának nevezte a házat, és Chess tisztában volt azzal,

hogy mit ért ezen. A hely az utolsó szögig ismerős volt, stabil és változatlan. Chess pontosan tudta, hogy hol van most. Akkor mégis miért érezte magát olyan elveszettnek?

BIRDIE

Amikor Barrett visszaérkezett a nyolc zacskó bevásárlással, Birdie-t a konyhaasztalnál találta, amint éppen a mobiltelefonjával bajlódott. Az asszony annyira meglepődött, amikor meglátta, hogy hirtelen alig kapott levegőt és a mellkasához szorította a telefont. Ha elég gyorsan teszi, még akár a melltartójába is beleejthette volna.

– Hű, elnézést! – szabadkozott Barrett. – Nem akartam megijeszteni.

Birdie meg sem próbálta összeszedni magát. Teljesen ki volt borulva, mivel meleg volt, reggel hatkor keltek, és végig ő vezetett. Most már délután öt körül járt, és úgy érezte magát, mint egy kivert kutya.

– Akad bor azokban a zacskókban? – tudakolta.

– Csak a hajón – felelte Barrett. – De máris megyek és idehozom.

– Megtennéd?

– Önért bármit, asszonyom. – Barrett rámosolygott, Birdie pedig érezte, hogy elvörösödik, sokkal inkább a szégyen, mint bármi más okból.

Barrett ezen a héten több tucatszor volt kénytelen megfordulni Nantucket és Tuckernuck között az ő megbízásukból, és aztán Birdie-nek azt kellett megtudnia, hogy ez a szegény fiú elveszítette a feleségét, és most egyedül neveli két kicsi gyermekét, és mégis képes kedves és jó kedélyű maradni. Birdie érezte, hogy össze kell szednie magát.

Amikor Barrett kiment a borokért, az asszony megtalálta a neki szánt csekket. A ház rendbetétele ötvennyolcezer-hatszáz dollárba került. Birdie a lenvászon kosztümjét öltötte magára, és abban ment be a városba, hogy bemutassa a számlákat Grantnek. Michael Morgan halála óta a férfi mindennap felhívta őket, vagy azért, hogy Chess-szel beszéljen, vagy hogy Birdie-vel beszéljen Chessről. Elment velük a temetésre, és hajlandó volt fizetni a csillagászati óradíjat Chess terapeutájának márpedig a lány naponta járt hozzá. Dr. Burns úgy vélte, a tuckernucki nyaralás kitűnő ötlet, így a ház felújítására fordított összeg is igazolást kapott. Ha Chessnek szüksége van Tuckernuckra, akkor Tuckernuckot rendbe kell hozni, nem igaz? Birdie nem volt biztos benne, hogy Grant is így látja majd, ezért személyesen járult elé, hogy esdekeljen az ügyért.

Grant irodája vörös volt, mint a marhák vére. Maga Birdie választotta a színt közel két évtizede, amikor Grant vezető partnerré lépett elő. A helyiség minden apró részletét Birdie választotta ki, s a válásuk után két évvel elképesztő volt látnia, hogy semmi sem változott. Továbbra is ott álltak az asztalon a róla és a lányokról készült fényképek, aztán meg a golfpályákat megörökítő sorozat: Pebble Beach, Pinehurst és az augustai Amen Corner.

Birdie bemutatta a számlákat Grantnek, és közben úgy érezte magát, mintha tizenhat éves lenne.

– Sajnálom, hogy ilyen sokba került – mondta.

Grant végignézte a kimutatást, aztán betette a feladandó csekkjei közé.

– Hát még mindig nem érted, Bird? – kérdezte. – Ez csak pénz.

Az asszony maga elé tette a csekket az étkezőasztalra. Barrett felbukkant a borokkal, s a dobozban egymáshoz koccantak a palackok. Birdie dugóhúzót és két poharat vett elő.

– Csatlakozol hozzám? – kérdezte.

– Inkább átadnám a terepet a családnak – mondta Barrett.

– Kérlek! Mindenki elbújt egy sarokban.

Barrett hallgatott. A szeme végigszaladt az asszonyon, és talán az asztalra tett csekk sem kerülte el a figyelmét.

– Rendben – egyezett bele aztán. – De csak egy rövid időre.

– Helyes – örült Birdie.

– Majd én! – szólt Barrett, és magához vette a palackot meg a dugóhúzót. Profiként nyitotta ki a bort. – Néhány nyáron át pincérkedtem a Boarding House-ban. Elég jól belejöttem a dugóhúzásba.

– Értem – felelte Birdie.

A férfi kitöltött két pohár Sancerre-t.

– Valószínűleg nem elég hideg ahhoz, hogy tökéletes legyen. És nyilván tudja, hogy a hűtőszekrényben nem nagyon megy a hőfok nulla alá. Holnap egy jó hűtőládában hozok jeget, és benzint is a Scouthoz. Még mindig működik. Múlt héten sikerült beindítanom.

– Hihetetlen! – álmélkodott Birdie. – Képzeld, egyszer lerobbantunk a Scouttal Bigelow Pointnál, amikor Tate-et vártam. Chess még kisbaba volt. Ott sírt, miközben Grant egy műanyag ásóval próbálta kiásni a kerekeket a homokból, a dagály pedig egyre közelebb hozta a hullámokat. Meg voltam győződve, hogy a kocsi elsüllyed majd, de Grant csak ásott és tolta az

autót, és valószínűleg kaptunk egy kis segítséget onnét fentről, mert sikerült kijutnunk. Úgy emlékszem rá, mintha tegnap lett volna.

Barrett elmosolyodott. Vajon unalmasnak találta a történetet?

– Tessék, a csekk! – mondta Birdie. – És ha jól emlékszem, heti hétszázötven dollár bérben egyeztünk meg, amíg itt vagyunk, plusz a kiadások, plusz a benzin a hajódba. Tudom, hogy nem olcsó.

– Ez több mint korrekt összeg – nézett Barrett a csekkre.

– És akkor minden reggel és délután benézel?

– Úgy lesz – ígérte a férfi.

– Csak a szokásos dolgok lesznek – folytatta Birdie. – Bevásárlás, újságok, benzin, jég, a szemét elvitele, tűzifa, szennyes oda és vissza a Holdgate'sig, az eldugult vécé megjavítása…

– Ne felejtsék el, hogy sem papír, sem bármi más nem kerülhet bele! – figyelmeztette Barrett. – Ha kell, írják ki az ajtóra!

– Működik a kinti zuhany? – érdeklődött Birdie.

– Működik, de csak hideg víz jön belőle.

Az asszony elmosolyodott:

– Grant megőrült tőle.

– Ez is része Tuckernuck bájának – mondta Barrett.

– És… – Birdie elég hosszú szünetet tartott, hogy a fiatalember mindenképpen rá figyeljen, de amint elérte a célját, szégyenlőssé vált. – Jaj, nem is tudom, hogy mondjam…

– Mi lenne az? – kérdezte Barrett.

– Nos, nem szeretném, ha az itt töltött idődd minden perce munkával telne – mondta ki Birdie. – Elvégre nem a cselédünk vagy. Szeretném, ha jól éreznéd magad, innál egy pohár bort, és ha tudod, hozd magaddal a két kisfiút is. Tudom, hogy Tate és Chess nagyon szeretnének… több időt tölteni veled. Különösen Chess. Már említettem, hogy az esküvőjére készült, de végül elmaradt, de amit még nem mondtam, hogy a háborús hősök ünnepén a vőlegénye, vagyis a volt vőlegénye meghalt egy szörnyű balesetben.

– Nem, ezt még nem mondta.

– Moabba ment sziklát mászni – folytatta Birdie. – Lezuhant, és a nyakát törte.

– Az bizony veszélyes mutatvány – állapította meg Barrett.

– Nagyon rendes fiú volt – magyarázta Birdie. – És Chessnek bűntudata van, mert a vége felé nem bánt túl kedvesen vele. – Összepréselte a száját. Csak két kortyot ivott, de máris a fejébe szállt.

Barrett bólintott.

– Chesst az orvos depressziósnak nyilvánította. Segítségre van szüksége, de nem igazán tudom, mit tehetnék. Észrevetted, hogy leborotválta a haját?

– Igen.

– Halálra aggódom magam miatta – ismerte be az asszony. – Amikor elmesélted, hogy elveszítetted a feleségedet…

Ennél a pontnál Barrett pillantása az asztallapra szegeződött.

– Úgy éreztem, hogy neked és Chessnek van egy közös témátok. Úgymond. És talán ha beszélgetsz vele, az segít.

Barrett belekortyolt a borba, majd letette a poharat, és a száránál fogva forgatta a kezében.

– Nem vagyok az a típus, aki otthonosan mozog a csoportterápiában.

– Nem gondoltam semmi efféle tervezett és ütemezett dologra…

– Én a túlélésre játszom – árulta el Barrett. – Van két kisfiam, akikről gondoskodnom kell. Nagyon sokat kell tennem értük. Nincs időm arra, hogy itt üldögéljek és másokat vigasztaljak, akik elveszítettek egy szeretett személyt…

– Ezt megértem – mondta Birdie.

– Talán igen – vélekedett Barrett. – De valószínűleg inkább nem.

Birdie a férfira nézett.

– Ó, istenem, igazad van! Elképzelhető, hogy tényleg nem értem. Csak arra gondoltam, hogy ti ketten lóghatnátok együtt egy keveset.

– Lóghatnánk?

– Mármint talán elvihetnéd hajózni.

Barrett az asszonyra meredt a borospohara felett.

– Nem vitted el, amikor még kamaszok voltatok?

– Elvittem a Whale Shoalra piknikezni – mondta Barrett. – Akkoriban nagyon tetszett nekem.

Birdie igyekezett leplezni az idegességét. Próbált nem gondolni Chessre úgy, ahogy húsz perccel korábban látta a padlástér homályában, a semmibe bámulva, olyan leverten, mint Sylvia Plath vagy egy másik megkínzott lélek. Nem volt rajta a sapkája; közszemlére téve a kopasz fejét. Birdie kénytelen volt elfordítani a tekintetét. A lánya betegnek, idegennek tűnt.

Mintha egy nagyra nőtt kisbaba lett volna. Birdie-nek muszáj szereznie valakit, aki segít rajta. Igyekezett nem úgy tűnni, mint aki hétszázötven dollárt fizet Barrett Lee-nek egy hétre azért, hogy a lánya kísérője legyen, bár semmi sem tenné boldogabbá, mint ha újra kivirágozna a barátság Chess és Barrett között. A férfi segíthetne visszaadni Chess önbizalmát, és újra megnevettetné. Ha Grant most hallaná a gondolatait, biztosan megfeddné. *Az isten szerelmére, egyáltalán hogy jut ilyesmi az eszedbe, Bird? Maradj ki egészből!*

Birdie a fiatalember elé tolta a csekket az asztalon.

– Jó volna, ha együtt lógnátok – hangsúlyozta. – Mindannyian nagyon kedvelünk.

– Én is kedvelem a családot – vallotta be Barrett, aztán Birdie mobiltelefonja felé biccentett, ami az asztalon hevert. Az asszony teljesen megfeledkezett róla. – Reménytelen.

– Ó, tudom én! – vágta rá gyorsan Birdie. Felvette a telefont, és tanulmányozni kezdte a kijelzőt. – Tényleg? Reménytelen?

– Ami azt illeti, akad egy hely a szigeten, ahol van vétel – magyarázta Barrett.

– Valóban? – érdeklődött Birdie. – És hol?

– Ha jól viselkedik, elárulom! – Barrett felállt, zsebre tette a csekket, és így szólt: – Köszönöm a bort, Mrs. Cousins. Holnap találkozunk.

– Ó, nos… – szólalt meg Birdie. – Istenem, utálok rámenős lenni… – Tényleg utált rámenős lenni, de olyan kétségbeesett volt, amit sem megmagyarázni, sem igazolni nem tudott. A férfi gyanakvó tekintettel fordult felé, valószínűleg azt gondolta, hogy ismét Chesst akarja felhozni. – Elmondanád, hol van vétel a szigeten? Ha szépen kérem?

Barrett kuncogott:

– Csak nem szeretne valakit felhívni?

Birdie nem tudta, mit válaszoljon. Az utolsó együtt töltött estén Hank a Lespinasse-be vitte vacsorázni, aztán felmentek együtt a Beekman-torony tetejére, pezsgőt ittak és táncoltak. Hank lefoglalt nekik egy szobát a Sherry-Netherland szállóban éjszakára, ahol a csodálatos ágyneműben szeretkeztek. Az ágyukkal szemközti ablak az Ötödik sugárútra nézett. Másnap reggel Hank rózsákat hozatott fel a reggelijükhöz, a pezsgő, a sárgadinnye és az eper mellett. Késői kijelentkezést kértek, hogy kedvüket tölthessék a pezsgőben és egymásban, és még aludhassanak is egy keveset.

Birdie aggódott, hogy az egész egy vagyonba kerül, de Hank csak ennyit mondott: „Könnyen lehet, de élünk és szeretjük egymást, és akár csődbe is szívesen mennék, csak hogy elbűvöljelek, Birdie Cousins.”

Birdie most csaknem azt kívánta, hogy az utolsó közös estéjüket egy bingóteremben vagy egy pizzériában töltötték volna, mert akkor talán nem fájna ennyire a szíve. Elég volt a bűbájos kis vázában a reggelizőasztalkán álló rózsaszín rózsákra gondolnia, hogy könnyek szökjenek a szemébe.

– Igen – válaszolta Barrettnek.

– Bigelow Point – közölte a férfi. – Valószínűleg pont ott, ahol a Scouttal beleragadtak a homokba, a legeslegvégén. Tökéletesen tiszta a vétel. De ne mondja el senkinek! Az utolsó, amit bárki is szeretne ezen a szigeten, hogy maguk négyen ott álljanak egymás mellett, mobiltelefonnal a kezükben.

– Természetesen, nem fogunk – felelte Birdie. – Köszönöm, Barrett. Mindent nagyon köszönök!

– Nincs mit.

Birdie sajnálta, hogy a férfi elmegy. De hálás volt, amiért megtudta tőle, hol van vétel a szigeten, és mert elárulta, hogy régen nagyon tetszett neki Chess. No meg azért is, mert nem utasította vissza kerek perec, hogy Chess-szel töltse az idejét. Aggódó anyaként csak ennyit kért. Arra nem vehette rá a férfit, hogy meg is bízzanak egymásban. Ha Barrett úgy gondolta, hogy Birdie megbolondult, igaza volt, így történt. Fáradt és tompa volt az agya az utazástól, még vissza kellett nyernie az egyensúlyát, ráadásul nyugtalankodott a lánya miatt. Azon tűnődött, miként lehetséges, hogy itt, három másik emberrel körülvéve magányosabbnak érzi magát, mint egyedült az otthonában, New Canaanban.

Jobban hiányzott neki Hank, mint gondolta volna, hogy az a maga korában lehetséges.

Hála az égnek, hogy itt várt rá nyolc csomag bevásárlás, amit ki kellett csomagolni, és hála az égnek, hogy vacsorát kellett főznie. Felállt és nekifogott a feladatainak.

A tuckernucki házat hetvenöt évvel azelőtt építették birdie és india apai nagyszülei, Arthur és Emilie Tate. A nagypapa ortopédusként végzett, és írt egy szakkönyvet, amit azóta is országszerte használnak a mozgásszervi betegségekre specializálódott orvosok. A harvard orvosi karán kapott vendégprofesszori állást, és a charles streeten lakott Emilie-vel egy

csodálatos, barna téglás házban. A nyarakat Nantucke-ten töltötték. A Gay Streeten egy sárga falemezekkel borított házat tudhattak magukénak, ahol az elülső verandát belepte a fukszia és a páfrány. Emilie-nek az apja második házasságából született féltestvére, Deirdre, aki egy tehetős párizsi üzletemberhez ment feleségül. Ők is Nantucketre jártak nyaralni, egy Orange Streeten álló házba, ami egyenesen a csillogó víztükrű kikötőre nézett.

Emilie gyűlölte Deirdre-ét. Ez a családban legendaszámba ment, és mivel Birdie apja megőrizte Emilie naplóit, így Birdie első kézből szerezhetett benyomást róla: *irtózatos, utálatos, újgazdag, illemet nem ismerő, másokat figyelmen kívül hagyó, franciás és megjátszós, és nagyon-nagyon elviselhetetlen* perszóna volt. A fél testvérek kizárólag Nantucketen találkoztak, és még ott sem túl gyakran, mert a Gay Street és az Orange Street lakói nem nagyon vegyültek egymással. Arthur vitorlázni járt. Emilie-vel a nantucketi jacht klub oszlopos tagjai voltak, ott szoktak vacsorázni, táncos mulatságokba járni, vitorlázni és teniszezni. Az Emilie és a féltestvére közötti ellentét csupán a nagy gazdasági válság idején csúcsosodott ki. Senkinek nem volt pénze, az ország a tönk szélén egyensúlyozott, a dollár leértékelődött. Deirdre francia férje, Hubert azonban valami módon képes volt pénzzel, nem pedig ismeretségekkel, mint a szokás kívánta volna, bevásárolni magát a nantucketi jacht klubba. Így aztán 1934 nyarán Arthur és Emilie megérkeztek Nantucketre, és ott találták Deirdre-ét és Hubertet, akik a velük szomszédos asztalnál vacsoráztak, és a szomszédos teniszpályán párosoztak. Emilie ott találta halálos ellenségét a *saját klubjában!* A nyár végén a két lánytestvér a dandárparancsnok bálján jelenetet rendezett a táncparketten. A zenekar leállt. Emilie inzultálta Deirdre-ét, utóbbi pedig kezet emelt a nővérére. Mindketten könnyek között távoztak a bálból.

A következő nyáron, 1935-ben Arthur és Emilie eladták a Gay Street-i házat, és százöt dollárért megvásároltak egy part menti telket Tuckernuckon, ahol felépítették az akkor grandiózusnak számító házat. Naplójában Emilie azt vallotta, hogy *valami egyszerűt szerettünk volna, egyszerű életet élni.* A nantucketi városi élet társadalmi kötelezettségektől volt terhes. *Alig valamicskét különbözik a bostoni hétköznapoktól,* írta Emilie. *Csendesebb, a világtól jobban elkülönülő helyet keresünk.*

Tuckernuck.

Az igazság azonban az, hogy Emilie azért jött a szigetre, hogy megszabaduljon a testvérétől.

Birdie a szobáik ajtaja előtt állva, egyetlen elemlámpa fényénél elevenítette fel ezt a történetet Indiának. A maga részéről alig állt a lábán, India viszont még mindig valami tevékenységre vágyott este kilenckor. De hiszen tudta, hogy Tuckernuckon nincsen klub, ugye? Sem bárok, éttermek, bordélyok. Csak béke és nyugalom, és a családi történelem súlya. Először kislányként jártak itt, előttük az apjuk, őelőtte pedig a nagyszüleik.

– Emilie azért építette ezt a házat, hogy ne kelljen a húgával találkoznia – mondta Birdie. – Ez a ház viszont most összehozta a testvéreket. Téged és engem. Chesst és Tate-et.

India felhorkant:

– Muszáj mindig ilyen jó kislánynak lenned, Bird?

Birdie nem vette fel a kesztyűt. Ő ugyan nem fog összekapni Indiával az első együtt töltött estén.

– Hiszen tudod, hogy az vagyok – mondta, és kedvesen elmosolyodott. – Jó éjt!

TATE

Reggel pánikban ébredt, mert eszébe jutott, hogy *már csak huszonkilenc nap van hátra.*

Chess úgy tapadt a hátára, mint egy rovar. Tate-et ez zavarta, de egyben meg is hatotta. Előző este, egy csendes, majdhogynem komor vacsorát követően (Mi történt mindenkivel? – tűnődött Tate. Még Birdie is csendesnek és szórakozottnak tűnt), Chess és ő feljöttek a zseblámpával, és felhúzták a legszebb ágyneműt maguknak. Tate eredetileg egy hosszú, mélyenszántó beszélgetést tervezett a nővérével – elvégre ez volt a küldetés lényege –, de ő egyértelművé tette, hogy nem akar beszélni.

Tate csak ennyit mondott:

– Nem leszel jobban, ha nem engeded ki magadból. Ez nem gyógyul úgy, mint egy herpesz, hanem elfertőződik. Ugye, tudod?

Chess egy párnát szorított az álla alá, és beleerőltette egy párnahuzatba. Válasz semmi.

Tate pontosan három szót gondolt magában: *oké, ahogy akarod.* Nem érezte előző este, hogy Chess vele együtt bújt volna ágyba, de nem lepődött meg, hogy most ott találta maga mellett. Chess félt a sötétben; egész életükben a húgával együtt aludt.

Tate óvatosan csusszant ki az ágyból, nehogy felkeltse a nővérét. Chess nehezen aludt el és nehezen ébredt. Tate épp ellenkezőleg: igazi hajnali kakas volt. Felvette a sportmelltartóját (csak óvatosan, mert előző nap kissé túlzásba vitte a napozást), a rövidnadrágját, a futócipőjét, aztán lement a második emeleten lévő fürdőszobába.

A tuckernucki háznak csupán egy fürdőszobája volt, a két hálószoba közé beszorítva. Akkor készült, amikor Tate gyerek volt. Az öblítős vécét akkoriban mindenki ámuldozva csodálta. (Korábban árnyékszékre kellett járniuk.) A csapból csak hideg víz folyt. Ha valaki forró fürdőre vágyott, akkor a konyhai gáztűzhelyen kellett melegíteni, majd felcipelni a kádba. A mosdó csapjából folyó víz barnás színezetű és rozsdaízű volt. *(Tökéletesen biztonságos a fogyasztása!* – mondta nekik mindig Birdie.) Tate volt az egyetlen, aki egyáltalán nem bánta, hogy ilyen a víz. Hagyományos gondolkodásúnak vallotta magát, s mivel a tuckernucki házban mindig is zavaros és fémszagú volt a víz, így ha most arra jött volna ide, hogy tiszta, ízetlen víz folyik optimális víznyomáson, csalódott volna.

Megmosta a fogát, és egy pillantással szemügyre vette az összes terméket, ami a vécé tartályán sorakozott (az egyetlen vízszintes felületen a fürdőszobában). Akadtak fiatal nőknek való termékek (Noxema, Coppertone), és idősebb hölgyeknek valók (Tate igyekezett nem túl közelről megvizsgálni őket). Észrevett egy új feliratot is, ami a vécével szemközti falon díszelgett. Anyja kézírásával a következő állt ott: *Ne dobj papírt (vagy bármi mást) a vécébe! Kérlek!*

Birdie hálószobájának ajtaja nyitva volt, a függönyök félrehúzva, és a két egyforma ágy olyan tökéletesen volt bevetve, hogy Tate képtelen volt megmondani, melyikben aludt az anyja. A Nap hétágra sütött. (A padlástérben azt sem lehetett megállapítani, hogy feljött-e már a Nap.) Az ablakon kellemes szellő áramlott be. Birdie szobájából egymillió dolláros kilátás nyílt a sziklára és az óceánra. Tökéletesen tiszta volt az ég, és Tate szinte ki tudta venni a halászok mozgását, amint a nantucketi partoknál dolgoztak.

A konyhába érve látta, hogy Birdie a francia dugattyús kávéfőzőben készíti a kávét. Amikor Tate szülei néhány évvel korábban elváltak, és Birdie-ben először vetődött fel, hogy szeretne dolgozni, Tate azzal az ötlettel szórakoztatta magát, hogy felveszi saját magához… anyai szerepkörbe. Mert erre volt szüksége, egy anyára. Valakire, aki reggelente

kávét készít neki (Tate kisebb vagyont hagyott a Starbucks-ban), kimossa a ruháit, főz rá, és akit felhívhat, ha megérkezik egy szállodai szobába.

– Gyere, költözz hozzám és legyél az anyám! – mondta akkor Tate.

Birdie csak nevetett, bár a lány érezte, hogy titokban komolyan elgondolkodik az ajánlaton.

Tate töltött magának egy csésze kávét.

– Tejet? – kérdezte Birdie.

Tate megölelte az anyját, és közben felemelte a földről. Birdie szinte súlytalan volt. Furcsa hangot adott ki, ami nevetés és sírás is lehetett, mire Tate visszatette a földre.

– Imádok itt lenni – közölte Tate.

Birdie felütött két tojást egy ősrégi kék kerámiatálba, amelyben mindig palacsintát szokott készíteni Tuckernuckon.

– Áfonyás palacsinta? – kérdezte a lányát.

– Majd ha visszajöttem – felelte Tate. – Elmegyek futni.

– Légy óvatos! – intette Birdie.

Tate kivitte a kávéját a teraszra, az asztalra tette, és nekiállt nyújtani. Tuckernuckon semmitől sem kellett félni, neki mégis tetszett, ahogyan az anyja azt mondta: *légy óvatos.* Ezt jó lenne hallani, amikor New Yorkban van, és reggel ötkor indul futni a Central Parkba. Vagy amikor Denverben van, ahol egyszer majdnem elájult a ritkás levegőtől. Vagy Detroitban, ahol rossz irányba futott, és igen hamar a város egy necces környékén kötött ki. Vagy akár San Diegóban, ahol egy csapat részeg tengerészbe ütközött, akik fehér szegélyű kék egyenruhájukban úgy festettek, mint az óvodások, mégis úgy tűnt, ha elkapnák, élve felfalják Tate-et.

Légy óvatos!

Végigszáguldott az új lépcsősoron, le a partra. Vigyázz, kész, rajt! Tate elrajtolt.

A sziget partvonala körben öt mérföld volt, s Tate-nek egy órájába tellett, amíg lefutotta. Keményebb volt, mint várta. Helyenként sziklás részeken kellett átvergődnie, az északi tónál pedig mocsaras területeken, ahol egészen a bokazoknija pereméig elsüllyedt. De többségében csodálatosan kimerítő volt a futás. A nyugati parton a vízben két fókát is látott, aztán csigaforgatókat, parti liléket és egy csapat halászsast. Két, szinte terrier méretű sirály egy partra vetődött makrahal tetemáért vívott közelharcot. Azon tűnődött, vajon testvérek-e. Az egyik sirály a hal tetemét csipkedte,

miközben a másik hangosan sípolt rá – ahogy a csőrével tátogott, szinte emberinek tűnt, mintha egy tiltakozó nő lett volna. Aztán ez a madár csapott le a halra, és az első falatozó kezdett pörölni vele, mint Peggy Bundy. Ezt játszották felváltva: hol táplálkoznak, hol panaszkodtak.

Ekkor, mint derült égből villámcsapás, Tate-nek eszébe jutott valami előző estéről. Amikor Chess bemászott az ágyba, ezt kérdezte:

– Voltál már szerelmes?

Tate akkor kinyitotta a szemét. Nagyon-nagyon sötét volt, ő pedig hirtelen azt sem tudta hol van, és mi történik. Aztán rájött, hogy a tuckernucki padlásszobában fekszik, a nővérével. Tate nem válaszolt a kérdésre, de Chess valószínűleg megérezte, hogy a válasza nemleges, vagy talán azt, hogy igenlő, elvégre mit sem tudott a testvére életéről. Megeshet, hogy Tate a Kansas Cityben lévő szerszám- és festékgyár ügyvezetőjébe szerelmes, akinek több száz órát dolgozott már az idén; vagy talán Las Vegas-i kedvenc szállodája, a Hard Rock Hotel és Kaszinó recepciósába. Tate naponta több tucat férfival került kapcsolatba; heti átlagban hatszor repült. Beleszerethetett volna egy nős, négygyermekes apába, aki mellette utazott első osztályon Phoenixből Milwaukee-ba, vagy a United Airlines helyes pilótájába, akinek egy vonzó gödröcske volt az állán.

De a válasza nem, mert még soha nem volt szerelmes. Még csak a közelében sem járt. Volt egy barátja a gimnáziumban, akit Lincoln Brownnak hívtak. Ő volt az egyetlen fekete bőrű diák Tate évfolyamán. A jóképű Lincoln kulcsszerepet játszott a baseballcsapatban, és Tate-hez hasonlóan mestere volt a számítógépnek. A lány szerette Lincolnt, tényleg szerette, csak éppen afféle testvéri szeretettel, óvóvédő szeretettel, büszke szeretettel. (Büszke volt arra, hogy Lincoln fekete volt, ő pedig fehér, büszke, hogy a szüleiket ez nem zavarta, és büszke arra, hogy egy ennyire hihetetlenül mesés fiú volt a barátja.) A szüzességét Lincoln Brown vette el, és neki ez nagyon megfelelt. De nem volt szerelmes Lincoln Brownba. Nem ő volt a szíve egyetlen vágya.

Az egyetemen is akadtak fiúk – Tate ízlése a számítógépes kockafejektől a vicces, szókimondó és egyetemi körökben menőnek számító srácokig mindent felölelt –, de ők csak szexre és szórakozásra kellettek. Egyikbe sem szeretett bele.

Felnőttként sem volt szerelmes. Időnként valamelyik cégnél egy-egy férfi próbálkozott nála, amikor ott dolgozott, ő pedig felnézett a számítógép

képernyőjéről az illető unalmas arcára, Van Heusen ingére, Charter Club nyakkendőjére, élre vasalt nadrágjára, és arra gondolt: *Te most viccelsz velem? Azon vagyok, hogy életre keltsem a rendszereteket…*

Nem, soha nem volt még szerelmes. De múlt éjjel túl fáradt volt ahhoz, hogy ezt elmondja. Ráadásul Chess jelenlegi állapotában Tate attól tartott, hogy úgy tűnne, mintha felvágna.

A futás végén felszáguldott a parti lépcsősoron, közben Rockyhoz hasonlóan lengette maga előtt karjait, és arra számított, hogy az anyja és a nővére a piknikasztalnál várják és megtapsolják, de a ház csendes volt. Levegőért kapkodva lépett be a konyhába. Az anyja épp kézzel facsart ki egy karton narancsot. Tate olyan szomjas volt, hogy közvetlenül a kancsóból ivott. Gusztustalan, ezzel tisztában volt, és nem is túl illedelmes. Ha a nagynénje vagy Chess a közelben lett volna, önfegyelmet gyakorol, de az anyjával olyan volt, mintha csak saját maga lett volna. Birdie nem korholta és nem is célozgatott sóhajokkal. Csak ennyit mondott:

– Hát nem isteni finom?

Tate-nek azért is szüksége volt egy anyára, hogy minden reggel frissen készítse neki a narancslevet.

– Víz? – kérdezte Tate.

Birdie egy üveg vizet húzott elő az aprócska hűtőből.

– Egész éjjel bent volt, de még most sem elég hideg – közölte. – Sajnálom. Barrett ma hoz jeget egy hűtőtáskában.

Tate ledöntötte a vizet, aztán lelkesen büfögött. A palacsintatészta buborékokat eregetett a kék kerámiatálban.

– A többiek még alszanak?

– Igen.

Tate bólintott, és a bólintásban benne volt a néma egyetértés anya és lánya között. Hiszen már majdnem kilenc óra volt. Hogyan alhatnak ilyenkor? Az élet sokkal csodálatosabb, ha a nap elejét is megéljük.

– Kimegyek felüléseket csinálni – mondta.

Birdie mosolygott.

– Légy óvatos!

Tate a térdével kapaszkodva, fejjel lefelé lógott az egyetlen fájuk leghosszabb, legerősebb ágán. Már akkor elképzelte magát a fán csüngeni, amikor még a charlotte-i légkondicionált, csúcskategóriás edzőteremben edzett, de istenigazából nem volt biztos benne, hogy az ág elég erős lesz-e,

vagy elég magasan van-e ahhoz, hogy ne érjen le róla a földig. Örömmel állapította meg, hogy az ág ideális. Felhúzta magát egyszer, kétszer. Az ötödiknél már tiltakoztak a hasizmai, és a narancslé meg a víz kellemetlenül forgolódott a gyomrában. Tíz után már fájt a térde, ahol a fába kapaszkodott vele. Itt nem tud megcsinálni százötven felülést. Ha nagyon összeszedi magát, talán huszonötöt. De huszonötnél egyre könnyebb lett. Már harmincnál, sőt harminckettőnél járt.

– Hűha! – szólalt meg egy hang alatta.

Tate visszaengedte magát, és fejjel lefelé lógott a fáról. A férfi ebből a testhelyzetből nézve is elképesztően jóképű volt. A fenébe! A combja elgyengült, a szíve pedig a torkában vert. Felnyúlt az ághoz mindkét kezével, átfordult, majd tompa puffanással földet ért.

– Jó reggelt! – köszönt.

– Lenyűgöztél – közölte Barrett, és közben úgy nézett Tate-re, hogy a lány lángra gyúlt. Olyan edzőteremben szokott edzeni, ahol minden falon tükrök lógtak, így tisztában volt vele, hogy néz ki. Izzadtan, vörös képpel, tincsekben csüngő hajjal, kidülledt szemmel. És a szaga még ennél is rosszabb. Barrett pillantása ugyanakkor élénk és érdeklődő, állapította meg. Sikerült felkeltenie a figyelmét.

De gyorsan-gyorsan, most mihez kezdjen ezzel?

– Körbefutottam a szigetet – mondta. Uh, hát ez nem volt túl jó kezdet, úgy hangzott, mintha nagyzolni akarna.

– Az egészet? – hüledezett Barrett. – Komolyan?

Tate levegőért kapkodott. Nehéz volt imádnivalónak és káprázatosnak tűnnie, miközben úgy lihegett, mint egy öregapó.

– Mit hoztál? – érdeklődött, bár tudta, hogy egy hűtőtáskát jéggel tele.

– Egy jéggel teli hűtőtáskát – válaszolta Barrett.

– Belefekhetek?

A férfi elnevette magát.

– Inkább ne! Anyukádnak hoztam, hogy legyen mivel hűtenie a borokat.

Erre mindketten nevettek. Barretten egy sötétebb khakiszínű rövidnadrág volt, amely alól kilátszott kék alsónadrágja, fölötte pedig egy Cisco sört reklámozó piros póló. Napellenző és strandpapucs egészítette ki az öltözékét, a napszemüvegét pedig a nyakában, egy kék habszivacs pánton hordta. Barrett Lee minden porcikája végtelenül lenyűgöző volt. És Tate mostanra már tudta, hogy a felesége meghalt, amit rendkívül

romantikusnak talált. Ráadásul volt két fia, tehát apa is volt. Hát lehet bármi is ennél vonzóbb? Amikor a férfi a ház felé fordult, a lány utánabámult. Huszonkilenc napja van hátra. Vajon megcsókolja majd Barrett? Vajon lefekszik vele? Képtelenségnek tűnt, de mi lesz, ha a válasz mégis igen?

Mi lesz, ha a válasz mégis igen?

– Jó reggelt! – Ebben a pillanatban Chess lépett ki a ház ajtaján fehér csipkés hálóingben és a kék horgolt sapkában.

Barrett kissé elpirult, és amikor megszólalt, rekedtesnek tűnt a hangja:

– Szia, Chess! Mi a helyzet?

Chess két tányér áfonyás palacsintát szorongatott.

– Az egyik a tiéd – mondta.

– Az enyém? – kérdezte Barrett.

– Birdie ragaszkodik hozzá – magyarázta Chess.

– Rendben. De előbb hadd tegyem ezt le!

Tate megdöbbenve nézte, amint Barrett sietősen leteszi a hűtőládát a ház árnyékos falához, aztán asztalhoz ül Chess-szel. Mégis mi járt Birdie fejében? Neki Tate pártját kellene fognia, a korán kelők pártját. Mégis Barrettnek és *Chessnek* készített palacsintát? Ez nem jó így! Még csak az első nap, és máris rosszul indul. Chess a férfival szemben, a piknikasztal túlsó végén foglalt helyet. Ha Tate a helyében lett volna, biztosan melléje ül és eteti palacsintával. Barrett közben megkérdezte Chesst, hogy mivel foglalkozik.

– Hát, a *Glamorous Home* gasztrorovatának *voltam* a szerkesztője, de már felmondtam.

– Írtál is cikkeket? – tudakolta Barrett. – Emlékszem, hogy amikor a Middleburyre jártál, azt mondtad, hogy írni szeretnél.

Barrett tizenhárom év távlatából emlékezett erre? Tate igyekezett nem pánikba esni. Barrett Lee volt az a férfi Tate múltjából, aki a legmélyebb és leginkább szívbemarkoló vágyódást váltotta ki belőle – de mi van akkor, ha ugyanezt Chess jelenti Barrett számára? Mi történik, ha annak ellenére, hogy Barrett megnősült és gyerekei születtek, közben végig Chessre gondolt, utána epekedett? Mi van akkor, ha a felesége halála után magányos özvegyként Mary Francesca Cousinsról ábrándozott, az álomtestű lányról a mogorva apával és a vastag könyvekkel, akivel Tuckernuckon egyszer két hétig flörtölt? És mi van akkor, ha amikor Birdie

tavasszal felhívta a ház miatt, mondván, hogy *Chess és én odamegyünk,* a férfi szíve a torkába ugrott a várakozástól, éppúgy, mint Tate-é, amikor az anyja *Barrett Lee* nevét említette? És ha Barrett Lee érzései tényleg tükrözik Tate érzéseit, csak éppen a nővére iránt?

Figyelte kettejüket, ahogy esznek. Nem tudta, mihez kezdjen. Füstöt érzett. Felnézett, és meglátta Indiát az emeleti ablakban – úgy nézett ki, mint egy bekeretezett kép egy adventi naptárból. Kezében cigarettát tartott. A felismerés, hogy India még mindig dohányzik, egy pillanatra sikeresen elvonta a figyelmét a párról. (Tate emlékezett rá, hogy India és Bill bácsi dohányoztak, amikor ő még gyerek volt. Méghozzá nagyon elegánsan cigarettáztak, aminek valószínűleg ahhoz volt köze, hogy Mallorcán nyaraltak és a SoHo loft lakásaiba jártak partikra olyan hírességek társaságában, mint Roy Lichtenstein és Liza Minelli.) Most viszont India a tuckernucki házban dohányzott, ami fűrészlapokból épült, így aztán teljesen magába szívja a cigarettafüstöt, és meg is őrzi az elkövetkező hetvenöt évben. Tate kísértést érzett, hogy felkiabáljon neki, de a nagynénjét úgysem érdekelné, mit gondol.

Tate többek között azért is némult el, mert látta, hogyan néz le hármójukra India; mint aki *pontosan* tudja, mi történik. A fejében nyilván összekötötte a pontokat: íme, egy szerelmi háromszög.

Tate nagyon begurult. Hangosan kijelentette, hogy zuhanyozni megy.

Chess és Barrett egyszerre pillantott fel rá. Ő pedig mosolygott, és így szólt:

– Chess, lennél olyan aranyos, és lehoznál nekem egyet azokból a puha fürdőlepedőkből, amiket anya vett?

– Persze, egy perc – felelte az idősebb lány.

– Kérlek! Disznómód koszos vagyok. *Most azonnal* le kell zuhanyoznom! – jelentette ki Tate, aztán odasétált a kültéri zuhanyhoz, és bezárkózott.

A kültéri zuhany falai a házhoz hasonlóan lécekből készültek, apró nyílásokkal az egyes lécek között, a „padlózat” pedig valójában csak a fűbe fektetett falap volt. A zuhanyrózsán és a csapokon jégvirághoz hasonlóan burjánzott a rozsda. Megnyitotta a csapot, és máris jött a hideg víz.

– Hu-húú! – kiáltotta. – Ez jeges!

– Ó, a tuckernucki élet bája! – jegyezte meg Barrett.

Tate a vékony lécnyíláson át látta, ahogy a férfi a piknikasztal mellett a zuhanyzó felé fordulva ül, és azt nézi. Vajon elképzeli őt meztelenül és nedvesen? Vajon látszanak a teste körvonalai az apró nyílásokon? Vajon sikerült? Sikerült kiütnie Chesst a nyeregből?

Ekkor jelent meg újra Chess, és egy új, pöttyös fürdőlepedőt terített a zuhanyzó falára.

– Tessék!

– Köszönöm, szivi! – mondta Tate. – És mi a helyzet a samponnal? Vagy egy kis szappannal? Itt nincs semmi.

– Felejtsd el! – közölte Chess. – Lehet, hogy Birdie a rabszolgád, de én nem. – Felvette a tányérját és a konyha felé indult.

– Alig ettél valamit – jegyezte meg Barrett.

– Szappant kérek! – kiáltott ki Tate, de senki sem figyelt rá.

– Nemigen van mostanában étvágyam – válaszolt Chess.

– Igen, tudom, hogyan érzel – bólintott Barrett.

Chess röviden biccentett, majd eltűnt a házban. Barrett utánabámult. Nyitotta volna a száját, hogy mondjon még valamit, de aztán újra becsukta, és folytatta a palacsintaevést. Teljesen megfeledkezett a zuhany alatt álló lányról.

Tate hátrahajtotta a fejét, és hagyta, hogy végigcsorogjon rajta a víz. Lehet, hogy Barrett teljesen elveszett ügy? Igen, az. De szerette őt. Egyszerűen képtelen volt nem szeretni.

A zuhanyfülkéből a fürdőlepedőbe csavarva lépett ki, a nedves haját teljesen hátrasimította. Chess épp abban a pillanatban bukkant fel a házból, szappannal a kézben.

– Tessék! – nyújtotta oda.

– Már végeztem – közölte Tate, aztán leült a piknikasztalhoz, Barrett mellé.

– Nem akarsz felöltözni? – érdeklődött Chess.

– És te? – kérdezett vissza Tate, majd egymásra meredtek.

Barrett felállt, kezében a tányérjával.

– Nagyon finom volt a palacsinta – jelentette ki. – Hozzak nektek délután valamit Nantucketből?

Tate orrát ismét megcsapta a dohányfüst. Felnézett, India néni pedig leintegetett.

INDIA

A szigeten minden Billre emlékeztette. Hallotta a férfi hangját, a cigarettáinak és a gin-tonikjába tett zöldcitromnak az illatát. Látta maga előtt, amint háttal áll a parton – sötét hajjal, mielőtt még megritkult és megőszült volna néhai férje hajkoronája – és látta maga előtt erős hátát és karját, amellyel bármelyik fiukat a hátára tudta venni, hogy cipelje. India még a fürdőnadrágját is fel tudta idézni: vakító, neon árnyalatú narancssárga. Az a fürdőnadrág bizony szemkáprázató volt. *Jesszusom, Bill, kapcsold már ki a fürdőnadrágodat a képből, így képtelen vagyok gondolkodni!*

Bill boldog volt Tuckernuckon abban a két hétben, amit minden évben itt töltöttek. Granttől eltérően imádta a modern világ hiányát. Itt apa lehetett. Tábortüzet gyújtott, botokra húzott mályvacukrot sütött felette, és kísértethistóriákat mesélt (mindnek nevetséges, gyermeki befejezést adott, nehogy a kicsik féljenek utána). Futóversenyeket, rablórömi-bajnokságot és szigettúrákat szervezett, és persze órákat adott a Scouttal. Kagylókat, uszadék fát és üvegdarabokat gyűjtött a parton, és azokból alkotott (mert a művész itt *sem* tűnt el belőle teljesen). Indiának engesztelésképpen készítette a Roger nevű szobrot, amikor előző nap csúnyán összevesztek. A veszekedés sokkal inkább az asszony boldogságából fakadt, semmint boldogtalanságából. Ez gyakran történt így, miután Bill betegsége megkezdődött és olyan fokra jutott, amikor a felesége már nem tudta szó nélkül elviselni. Tuckernuckon a férfi nyugodt és fesztelen volt, képes volt nevetni és szeretettel bánni Indiával. Szeretkeztek a nyikorgós matracon (azzal vicceltek, hogy zselével van feltöltve), szeretkeztek a szabad ég alatt: a parton, a Scoutban, a földút végén, és egyszer, vadul egymásnak esve, a régi iskola épületében. Miért nem tud Bill ilyen lenni otthon is? – kérdezgette India, és sírt. Mert ott, abban a pillanatban olyan nagyon boldog volt. Otthon, a valódi életükben viszont nyomorúságosán teltek a napjai.

Otthon, a valódi életükben Bill őrülten ingadozó hangulatban alkotott. Előfordult, hogy napokig nem aludt és nem evett. A műtermében maradt, ahol India ellátta cigarettával és Bombay Sapphire-rel, amit a férje hígítás nélkül, jégkockával ivott. Bill egy Santa Fe-i kivitelezőt bízott meg, hogy a nagyobb szobrait kiöntse, tehát a nagyobb művekkel csak a vázlat elkészítése volt gond – először is az összhatás, aztán az aprólékos részletek megtervezése. A méreteket tökéletesen kellett leírni. Bill, mint minden nagy

művész, maximalista volt, de azt, hogy mi a maximum, csak ő maga tudta meghatározni. Esetenként India fantasztikusnak talált valamit, Billnek viszont nem volt elég jó. Úgy káromkodott, mint egy kocsis, és közben földhöz vagdosott mindent, amit ért; a fiúk még az utcán, harminc méterre a műteremtől is hallották az apjuk üvöltését. India megpróbált közbelépni ilyenkor, de Bill nem hagyta. Ő volt a saját rabszolgahajcsárja.

Ez volt a mániákus Bill, a valódi szörnyeteg, akitől félni kellett, és kerülni, mint a forgószelet. Kérjük, használják az evakuálásra kijelölt útvonalakat!

A mániákus Bill árnyékában mindig ott ólálkodott a depressziós Bill, akit még kevésbé vágyott bárki is megismerni. A depresszív időszakban levert és szánalmas látványt nyújtott. Nem dolgozott, mert képtelen volt rá, nem vette fel a telefont, nem ette meg a szendvicsét, nem tudott nemi izgalomba sem jönni, sőt néha az ágyból sem kelt fel, kivéve, hála istennek, hogy elvégezze a dolgát a fürdőszobában. A legelső depressziós korszaka egy eseménydús időszakra esett 1985-ben. A *New Orleans Picayune* kellemetlen kritikát jelentetett meg Billnek a városi parkban nemrégiben felállított szobráról. Az írás szerint a szobor „ocsmány és művi”, és kérdőre vonta a városvezetést, amiért kétszázezer dollárt költöttek az adófizetők pénzéből „egy groteszk ballépésre egy egyébként dicséretes művésztől”. Bár a kritika nem hangzott jól, csak New Orleansban jelent meg, így aztán senki sem olvasta, akit Bill vagy India személyesen ismert, de aztán a *Philadelphia Inquirer* rábukkant, és egy vezércikket kerekített belőle arról, hogy milyen is az, ha egyébként nagyszerű művészek „rossz terméket” állítanak elő, és kifejezetten Billre és a New Orleansban kiállított művére hivatkozott példaként. Billnek épp ekkortájt lett hörghurutja, ami aztán tüdőgyulladásba fordult. Napokig, majd pedig hetekig az ágyat nyomta, piszkosan és borotválatlanul. India a vendégszobában aludt. Elég jól ellátta a nővéri feladatokat, állapította meg saját magáról utólag. Házi készítésű olasz lakodalmas levest és focacciát hozott Billnek a kedvenc South Street-i delikáteszéből, és ragacsos datolyás pudingot készített a férfi angol édesanyjának receptje alapján. Négyóránként beadta neki az antibiotikumot, a vizespoharába mindig friss vizet töltött jégkockával. Könyveket kölcsönzött a könyvtárból, majd az ágy széléhez ülve felolvasott neki. Bill testileg gyógyulni kezdett, a folyadék eltűnt a tüdejéből. De szellemileg cseppet sem javult. Továbbra sem volt hajlandó

felkelni. Nem ment el a gyerekek futballmeccsére, sem a Modern Művészetek Múzeumában rendezett gálára, ahol díjat akartak átadni neki. Egy este India zajt hallott a hálószobából, és amikor benyitott, ott találta a férjét zokogva. Leült az ágyra, simogatta a haját, és közben azon tűnődött, hogy elhagyja.

Aztán váratlanul meghalt autóbalesetben a férfi kedvenc hokijátékosa, Pellie Lindbergh, és megfoghatatlan okból épp ez váltotta ki, hogy Bill végre kimásszon az ágyból. Nem sújtotta le Lindbergh halála, sokkal inkább haragudott miatta. *Istenverte elpocsékolása annak a tehetségnek!* Visszatért a műterembe, felvette a telefonokat, és elkezdett dolgozni egy új megbízás vázlatán, amit a Princeton Egyetemtől kapott.

A mániákus Bill és a depressziós Bill között időnként felbukkant egy normális, kiegyensúlyozott Bill is. Ez a férfi Bill Bishop volt, aki az Anthony Wayne Way 346. szám alatt lakott, 14 hektár föld, egy kőház és egy istállóból lett műterem tulajdonosa, India Tate Bishop férje, valamint Billy, Teddy és Ethan édesapja.

Bill és India a külvárosban laktak, a fiaik a Malvern Középiskolában tanultak és sportoltak. A házaspár szülői értekezletekre és partikra járt, moziba és étterembe, és megünnepelték a piros betűs napokat a naptárban. Elvitték a szemetet a szeméttelepre, összegereblyézték a leveleket a házuk előtt, és lenyírták a füvet. Természetesen, szép és jó volt, hogy Bill „híres művész”, de volt egy életük is, amihez józanság kellett.

Akkortájt India csak Tuckernuckra támaszkodhatott, hogy a férje elméje időnként kitisztuljon. A férfi ott erős és józan gondolkodású volt. Amikor eljött a távozásuk napja, India sosem akart elindulni.

India hátradőlt a – zselével, fogkrémmel, citromkrémmel, kaviárral vagy valami más, lehetetlenül puha dologgal töltött – matracon, és Rogert tanulmányozta. Így hívták a kis embert, akinek uszadék fából készült a teste, a szemét pedig kék parti üvegből, a haját hínárból mintázta meg a művész. Valójában magát Billt testesítette meg, amikor boldog volt.

Csak Isten tudta az égben, hogy mennyire hiányzott Indiának.

Úgy döntött, hogy szerdán hagyja ott Tuckernuckot. Először is azért, mert dohányzott. A cigarettázás nyugtatta az idegeit, lefoglalta a kezét és segített a gondolkodásban – de ha Birdie rájött volna, hogy dohányzik, amúgy is kirúgja a házból, éppúgy, ahogy a Miss Porter's iskola igazgatója tette, amikor füstölésen kapta tizennégy évesen. (India ezután Pomfretben

folytatta a tanulmányait, ahol eltűrték a cigarettázást, majd a Bennington Egyetemen, ahol pedig egyenesen kötelező volt.)

Kopogás hallatszott. India pánikba esett. Felült az ágyon és igyekezett kihessegetni a füstöt az ablakon, teljesen feleslegesen. Bárki is lépett volna be, azonnal tudná, hogy dohányzott. Ötvenöt éves volt, nyilvánvalóan felelősségre vonható a tetteiért. Birdie pedig olyan „jókislányos" volt mindig is. Ez volt a helyzet, amióta világ a világ. A nővére bezzeg nem egy viharos életű, mentálisan labilis szobrászt választott férjül, soha nem szívott kokaint hajnal kettőkor egy underground klubban, és soha nem csókolózott nőkkel. Birdie palacsintát sütött, a narancslevet narancsból facsarta, és templomba járt. A testvére anyjuk reinkarnációja volt.

– Szabad! – kiáltott ki abban a reményben, hogy a lányok egyike lesz az.

Kinyílt az ajtó, és Birdie állt ott.

– Te cigarettázol? – kérdezte.

India dacosan szippantott egyet, és bólintott.

Birdie leült a zselatinállagú matrac sarkára.

– Kérhetek én is egyet?

– Egy mit?

– Egy cigit.

India elmosolyodott, egyszerűen nem tudta visszafojtani, mert viccesnek találta a helyzetet. Birdie talán viccelt néha, de a jelleméből adódóan képtelen volt gúnyra vagy iróniára, így a hangja most is a tőle megszokott őszinteséggel csengett. A kis Birdie, az anyuka Birdie nem küldi Indiát haza a cigarettázás miatt. Inkább csatlakozik hozzá ebben a mocskos dologban.

India nem tett megjegyzést, mert nem akarta a nővérét elijeszteni. Előhalászott egy cigarettát, és átnyújtotta. Birdie a szájába vette, India pedig tüzet adott neki káprázatos, drágakövekkel kirakott Versace öngyújtójával. Birdie beszívta a füstöt, India pedig lenyűgözve bámulta. Birdie a gyakorlott dohányos keresetlen mozdulataival cigarettázott. India ráébredt, hogy milyen keveset tud a testvére felnőtt éveiről. Birdie és Grant sosem dohányoztak otthon, ebben biztos volt. A férfi a szivarjait a golfpályán vagy a steakhouse-ban a konyakja mellé szokta szívni, de vajon Birdie mikor talált alkalmat arra, hogy cigarettázzon? Talán a country klubban rendezett táncesteken, a női mosdóban, miközben mindenki a haját

igazgatta és közben arra gondolt, hogy lefekszik a másik férjével? Vagy talán ez a dohányzásdolog a válással kezdődött a nővérénél? Netán a további lázadás jele? Mert bár Birdie az anyjukhoz hasonlóan jó kislány volt, megtette azt, ami az anyjuk esetében elképzelhetetlen lett volna, azaz elhagyta a férjét. India elámult azon, hogy milyen keveset tud Birdie válásáról.

Az Akadémián volt, amikor Birdie felhívta. India sejtette, hogy történt valami, mert csak akkor szokott telefonálni, ha valaki meghalt vagy megbetegedett.

– Mi történt? – kérdezte tőle.

– Elválok Granttől – jelentette ki szenvtelen, tárgyilagos hangon a nővére.

– Komolyan? – faggatta India.

– Komolyan. Épp itt az ideje – felelte Birdie, mint aki arról beszél, hogy el kell altatni a kutyát.

– Rajtakaptad valakivel?

– Nem – mondta Birdie. – Nem hiszem, hogy a nők különösebben érdekelnék. És ebbe én is beletartozom.

– Akkor meleg? – firtatta India. Ez nem valószínű, Grant esetén semmiképp. Ugyanakkor olyan világban mozgott a művészek között, ahol a legvalószínűtlenebb emberek álltak elő azzal, hogy a saját nemükhöz vonzódnak.

– Istenem, dehogy! – tiltakozott Birdie. – De ott van neki a golf, a Yankees, a tőzsde, a munkája, az autója meg a skót whiskyje. Nekem meg elegem van ebből.

– Nem hibáztatlak mondta India. – Teljes mértékben melletted állok.

– Tudom. Csak azt akartam, hogy te tudd meg elsőként. Te vagy az első, akinek elmondtam a lányok után.

– Ó! – India csak ennyit tudott kibökni. – Hát… köszönöm.

A témáról nem is esett több szó köztük, bár India most azt kívánta, bárcsak több kérdést tett volna fel akkor. Mi volt a döntő tényező? Történt valami, vagy összevesztek, vagy Grant pont eggyel többször nézett a BlackBerryjére, mint amit Birdie el tudott viselni? Vagy talán nem volt hajlandó felnézni a *Wall Street Journal*ból, amikor a felesége a nevén szólította, nem köszönte meg a neki főzött tojást (félig lágy, tökéletesen megsózva és borsozva)? Esetleg az asszony fejében indultak más irányba a

fogaskerekek? Mert talán olvasott egy könyvet, vagy látott egy filmet? Vagy mert a New Canaan-beli barátaik közül valaki beadta a válópert? Birdie esetleg beleszeretett valaki másba?

India akkor semmit sem kérdezett, de most megtehette. Egyedül voltak, szemtől szemben, és rengeteg üres óra állt előttük. És együtt cigarettáztak.

– Mi volt az? – kérdezte. – Tudod, az, ami miatt elhagytad Grantet?

– Ó, istenem…

– Úgy értem, az az egy dolog. Melyik volt az a pillanat?

– Az a pillanat?

– Az, amikor rájöttél. Amikor akcióba lendültél. – Indiát feldobta a nikotin és ez a szokatlan közelség a nővérével. – Mert tudod, hogy Bill-lel nekünk is megvoltak a magunk problémái, nagy, óriási problémák. Hányszor töprengtem azon, hogy kirúgom! Faképnél hagyom a stockholmi metrón. Kiadom az útját a squashpályán. És mégsem voltam rá képes. Sosem volt merszem. Nem akartam teljesen felforgatni a világunkat. Nem akartam megtörni a status quót. – India kifújta a füstöt. – És aztán ő tette meg helyettem.

Birdie elgondolkodva bólintott, és India elszégyellte magát. Hát tessék, végre kérdezett valamit a nővérétől, és mégis ő kezdett el magáról beszélni. Önző liba volt, ahogy egész életében, és Bill pontosan ezért lett öngyilkos.

Birdie megszólalt:

– Nos…

India várakozón előredőlt. Mindenképpen tudni akarta.

– Több dolog is volt. Sorban jöttek. Az első, amikor elmentünk Charlotte-ba meglátogatni Tate-et. Akkor költözött oda egyedül, és tudni szerettem volna, hogy megy a sora. Péntek este érkeztünk és vasárnapig maradtunk, de Grantnek nehezére esett, tudod, mert afféle erőltetett családi mulatság volt. Muszáj volt beszélnie velünk, jelen lennie. A péntek este jól eltelt, Tate körbevitt minket egy kicsit a városban, láttuk a stadiont esti díszkivilágításban, meg ilyesmi. Szombaton egy parkban találkoztunk vele, ahol kocogni szokott, aztán ebédelni és vásárolni mentünk. Szerettem volna néhány új ruhát venni neki, néhány csinos ruhát… hogy ne mindig farmerben legyen. Grant egész délután egy hatalmas, tehetetlen medve benyomását keltette, akit pórázon vonszoltam magam mögött. Aztán aznap vacsoránál, amikor egyébként Michael Jordan steakhouse-ában voltunk, Grant felállt az asztaltól, és én azt hittem, hogy a mosdóba ment, de

egyáltalán nem jött vissza. Így Tate-tel befejeztük a vacsorát, én fizettem, majd elmentünk megkeresni. A bárban volt, természetesen, ahol huszonhárom tévékészülék harsogott. Egy vadidegennel beszélgetett arról, hogy mennyi esélye van a Giantsnek a Panthers ellen.

– Ez tényleg rá vall – jegyezte meg India.

– Ez *volt* ő. És *most* is ilyen. De attól még fájt. Szeretett, de nem kedvelt minket.

– Tudod, hogy ez nem igaz…

– Kedvelt, de nem szerette velünk tölteni az idejét – folytatta Birdie. – Így aztán ez az esemény lett a „pillanat" előzetese. Maga a „pillanat" néhány héttel később jött el.

– Mi történt? – érdeklődött India.

– Csodás őszi vasárnap volt. Grant egész szombaton golfozott, és az egyezségünk úgy szólt, hogy csak a hétvége egyik napját töltheti golfozással. Tehát a vasárnap az enyém kellett volna hogy legyen, igaz?

– Igaz – bólintott India.

– Felébredtünk… aztán szeretkeztünk.

– És az milyen volt? – kérdezte India.

– Ó, az *rendben* volt – mondta Birdie, és ezen a ponton kifújt egy adag füstöt az ablakon. Furcsa volt őt dohányozni látni, mintha Obama elnököt kapná az ember cigarettázáson. Vagy a pápát. – De mégsem szólt a fejemben közben az *Unchained Melody.* Harminc évig voltam a felesége. És másfajta kapcsolatra vágytam, valami mélyebbre. Együtt szerettem volna vele programokat csinálni. A barátja szerettem volna lenni.

– Tiszta sor – mondta India.

– De ő nem jött el velem templomba, mert azt mondta, hogy nincs *kedve*... Az egyetlen, amit istenít, ahogy azt te is és én is tudjuk, a pénz. Hát jó, rendben, mindenkit a maga mércéjével mérjünk, ugye, de akkor megkérdeztem, hogy a templom után eljön-e velem ebédelni. A Silvermine vendéglőben jó kis vasárnapi menüt hirdettek, mimóza koktélokkal és Bloody Maryvel. És Grant mikor utasított valaha is vissza egy kis szeszt? Mégis nemet mondott, mert nem akart beebédelni és alkoholt inni, mert megbeszélte Joe Price-szal, hogy kettőkor elmennek együtt kocogni. És ez volt az. Az a bizonyos pillanat.

– Tényleg? – kérdezte India.

– Grant életében nem kocogott. De akkor, azon a vasárnapon kocogni ment Joe Price-szal, mert bármilyen meghívást elfogadott, csak ne kelljen velem töltenie az idejét.

India kifújta a füstöt, majd leszedett egy darab dohányt, ami a nyelvére tapadt. Mit mondhatott volna? Birdie-nek valószínűleg igaza volt. Grant afféle tipikus férfi volt. A férfias dolgok érdekelték. Ő írhatta volna a tipikus férfi kézikönyvét.

– Igazából nem akartam megtenni. Nagyon sokat gondolkodtam Campbelléken és Oliveréken és Martinelliéken és az Alquinokon meg a többi barátunkon, akik járványszerűen, egymás után váltak el, amikor a harmincas éveink végén jártunk. Akkor azt gondoltam, mi vagyunk a túlélők. Mi megúsztuk a mostohagyereket és a tartásdíjat. Erre büszke voltam, és ma is az vagyok. Büszke voltam rá, hogy életben maradt a házasságunk. Pedig rá kellett jönnöm, hogy csak egy dologhoz ragaszkodtam, a saját nyomorúságomhoz. Így aztán még mielőtt bekötötte volna a futócipője fűzőjét, megkértem, hogy költözzön el. Mire ő: „Biztosan ezt akarod, Bird?” A lehető legkedvesebben kérdezte, de mégis egyértelműen kicsengett belőle, hogy a házasságunkat nem tartja érdemesnek arra, hogy harcoljon érte. Én pedig azt feleltem, hogy biztos vagyok benne. És akkor elment. Nem aznap éjjel, de néhány nap múlva.

– Furcsa érzés volt? – faggatta India. – Amikor láttad, hogy becsomagol és elviszi a holmiját?

Birdie a kagylóhéjba hamuzott, amit a húga erre a célra tartogatott.

– Ami igazán furcsa volt, hogy milyen kevés a holmija. Hiszen mije volt a házban? Az öltönyei, a fogkeféje, a fürdőköntöse, a papucsa. A szivartárolója, a teniszütői és a két golfütő-szettje. Néhány kép a lányokról, bár ezeket én javasoltam neki, hogy vigye el. Elvitte még a síkképernyős tévét és a nagyon drága skót whiskyjeit az italszekrényből. Csak egyszer fordult, és minden befért a Jaguarba. Ennyi volt.

– Ennyi volt – ismételte meg India.

Jesszus, hogy Billnek mennyi cucca volt! A műtermét megtöltötték a vázlatfüzetek, az agyag, a rézhuzal-tekercsek, a rézlapok, a vásznak, a festékek, a festéküzletből lopott színpaletták és a félig kész szobortanulmányok. Több száz CD-je is volt, Mozarttól a *Beatlesen* át a *Cure*-ig. Imádta a zenét, és mindig tudni akarta, hogy a fiúk mit hallgatnak. Aztán ott volt az a sok holmi, amit külföldről cipelt haza: egy tibeti imasál,

egy indiai furulya, álarcok, fúvócsövek, tőrök meg egy kínai teáskészlet. Több más szobrásztól is voltak művei, és más festőktől festményei. Saját profi konyhai késkészlete mellett akadt hely a Harrod'sból rendelt különleges indiai fűszereknek is. A könyvtára roskadozott a könyvek alatt, több ezer kötetet gyűjtött össze. Ha India arra kérte volna Billt, hogy költözzön el, akkor hónapokig tart, amíg a férfi összeszedi a kacatjait. És úgy esett, hogy miután meghalt, India mindent megtartott. Az ügyvédje javasolta, hogy *ne dobjon el semmit Bill Bishop személyes tárgyaiból.* Egy nap, a távoli jövőben, beszélhetnek majd az adományozásról vagy egy alapítvány létrehozásáról. Esetleg arról, hogy a házat múzeummá alakítsák.

– Bárki könnyedén végigsétált volna a házon anélkül, hogy feltűnjön neki, hogy hiányzik valami – tette hozzá Birdie. – És ez önmagában mindent elmondott. Grant sosem vett részt az otthoni életben. Az ő élete valahol máshol zajlott, az irodában, a golfpályán. Sokkal inkább otthon volt a Gallagher'sben, mint a házunkban. Így aztán, miután elment, már csak azt bántam, hogy nem kértem meg erre korábban.

– Tényleg?

– Tényleg – erősítette meg Birdie. Elnyomta a cigarettáját, majd egy újabbért nyúlt, miközben India az öngyújtó fedelét pattintotta fel neki. – Elpazaroltam rá az életemet.

– Nem pazaroltad el az életedet! – tiltakozott India. – Van két csodálatos gyereked.

– És mi más?

– Egy szép otthonod.

– Nem gondolod, hogy ennél azért többet vártam magamtól? – kérdezte Birdie. – Egyetemet végeztünk. A Wellesley Egyetemen diplomáztam, az isten szerelmére. Nagy dolgokat vártam magamtól.

– Nagy dolgokat is vittél véghez.

– Megnyertem egy női kupát 1990-ben – folytatta Birdie. – Egy golfversenyt! Golfot, amit megvetek, és amibe csak azért fogtam bele, hogy Granttel töltsék némi időt, aki viszont nem szeretett velem játszani, mert nem voltam elég jó. Csak azért nyertem meg azt a versenyt, hogy borsot törjek az orra alá. Elindítottam egy könyvklubot, a legelsőt Fairfield megyében, mert igazán jó kortárs irodalmat akartam olvasni, aztán megvitatni másokkal, és mi történt? Pont olyan könyvklub lett belőle, mint

bárki másé, Kendall Jackson chardonnay-t iszunk, és *A méhek titkos életét* olvassuk.

– Felnevelted a lányokat – vetette közbe India.

– A lányok önmagukat adják – mondta Birdie. – Nem nekem köszönhetik, hogy ilyenek.

– Te csodálatos ember vagy, Birdie! Túlságosan szigorúan vélekedsz magadról.

– Chessre nézek, és elönt az *irigység!*

– Irigy vagy, méghozzá Chessre? – India meglepődött. – Az a lány a két lábon járó nyomorúság.

– Most igen – értett egyet Birdie. – De hosszú távon ő lesz boldogabb. Képes volt kiállni magáért, az *életéért.* Mi lett volna, ha én teszem ezt meg? Mi lett volna, ha lerázom Grant Cousinst és a pénzét, és csak magammal törődöm? Szakértő lehettem volna például a míves szőnyegek területén.

India újabb cigarettára gyújtott.

– Az igaz, mindig is szeretted a szőnyegeket.

– A szőnyegekben rejlő nyelv az, ami igazán lenyűgöző – magyarázta Birdie. – Régen egész sokat tudtam róluk. És most… ugyanolyan, mint a trigonometria. Már semmire nem emlékszem.

– Kitűnően kertészkedsz – próbálkozott tovább India.

– Látod? Lehettem volna tájkertész is. Csak New Canaanban egy vagyont kereshettem volna. Mostanra saját vállalkozásom lenne. Én lehettem volna a táj építészek *guruja.*

– Úgy beszélsz magadról, mintha már beverték volna a szöget a koporsódba – vélekedett India. – Pedig még mindig megvalósíthatod.

Birdie felállt az ágyról és az ablakhoz lépett. India ablaka észak-nyugatra nézett, az északi tó és Muskegut felé.

– Haza akarok menni – közölte.

– *Őszintén?* – kérdezte India.

– Igen.

Amikor a nővére belépett a szobába, India azon tűnődött, hogy megmondja neki, szerdán elmegy. De a beszélgetés alatt rájött, hogy valójában jól érzi magát, és örül, hogy végre közelebb kerülhet a testvéréhez, ami sokkal, de sokkal előrébb való, mint az a nagy nulla, amivel most, júliusban, Philadelphia belvárosában kellene megküzdenie (az Independence Mall július 4-én, tömve Kansasból és Bulgáriából érkezett

turistákkal – beleborzongott még a gondolatba is). És most, amikor már-már úgy döntött, hogy marad, Birdie akarja bedobni a törölközőt?

– Adj magadnak egy kis időt, hogy megszokj itt! – tanácsolta. – Kérlek!

Birdie kifújta a füstöt, és nem szólt semmit. Szeme a távolba révedt.

CHESS

2. nap

Akkor este én Michaellel távoztam a Botvery Ballroomból, Rhonda pedig Nickkel. Úgy éreztem, a szívem apró darabokra hasadva dobog a mellkasomban. Tetszett nekem Michael, nagyon is. Papíron ő volt számomra a tökéletes társ, az igazi. Megtestesítette mindazt, amit addig azt hittem, hogy keresek: babérkoszorús jó tanuló, jó sportoló, a világ meghódítására irányuló tervekkel. Egy nap gazdag és sikeres lesz, csodálatos génjeit a gyerekeinkre örökíti. Ráadásul őszinte és kedves fiú volt. De Nickre vágytam, s ezt már az első este tudtam. Maga volt a csokoládé, a cigaretta, a whisky és a veszély – azaz minden, amitől távol érdemes tartanom magam. Amikor Michaellel a lakásom felé tartottunk, a taxiban az öccséről kérdezgettem. Azt tudtam meg, hogy Nick mindig nagy bajkeverő volt. Az életéből hiányzott az irány, a cél. Alig sikerült leérettségiznie, aztán hét évbe telt, amíg elvégzett egy középszerű állami egyetemet. Ott, Pennsylvaniában az iskola alatt bárokban gitározott, és egy albumot is felvettek az együttesével, de aztán feloszlottak. Jelenleg egy stúdiólakásban lakott a 121. utcában. A lakást a szülei fizették, viszont amire neki kellett volna előteremteni a pénzt, bútorra, számlákra vagy ételre, már nem futotta. Amit keresett, új gitárokra, stúdiókra vagy drága sziklamászó felszerelésre költötte. Utóbbi a másik szenvedélye volt a zenélés után. De az új együttese, a Diplomatic Immunity tényleg jó volt, nagyszerű banda. Nem kellett mást tennie, mint a fenekén maradni, és nem elszúrni, ugyanis sokat ivott és nagyon forró vérmérséklettel bírt. Michael aggódott miatta.

Én bólintottam, és csak hümmögtem valamit. Mint várható volt, nem Nick az a srác, aki nekem kell.

Mégis őt akartam.

Felzaklatott, hogy Nick a barátnőmmel ment haza. Rhonda ellenállhatatlan volt, én pedig képtelen voltam elviselni a gondolatot, hogy ők ketten az enyém alatti lakásban vannak. Úgy esett azonban, hogy Rhonda elmondása alapján Nick igazi úriember volt. Hazakísérte a házunk

bejáratáig, de nem ment fel a lakásba. (Ami szívás, hogy Rhondát idézzem. Hiszen hogyan is lehetne jobb vége egy estének, mint egy rocksztárral lezavart forró szexszel?) Megcsókolta Rhondát a lift előtt, aztán lelépett anélkül, hogy elkérte volna a számát.

– Azt hiszem, inkább te tetszettél neki – mondta akkor nekem Rhonda. – Sokat kérdezősködött rólad.

– Rólam? – kérdeztem.

Elkezdtem járni Michaellel. Bírtam őt, nagyon jó párost alkottunk. Munka után kocogni jártunk, aztán vietnami éttermekben vacsoráztunk, vagy főztem neki a lakásomban. Élvezettel evett, értékelte a hozzávalókat és az erőfeszítéseimet, és segített a konyhában. Ugyanazokat a filmeket szerettük, ugyanazokat a könyveket kezdtük el olvasni, és tudtunk is beszélgetni róluk. Romantikus srác volt: virágot küldött, elvitt a Café des Artistes-be, reggel ágyba hozta a kávét. Jó szerető is volt, figyelmes, őszinte, aki mindent megtesz a partnere örömért. Talán túl sokat is. Mégis többször gondoltam Nickre szex közben, mint azt akár magamnak is bevallottam volna. Szikrákat akartam, tűzijátékot, de Michaellel ilyesmiről szó sem volt. Vele a szeretkezés tiszta és akrobatikus mutatvány volt.

Michael megismerte a szüleimet is, és a találkozó óriási sikernek bizonyult. Apám teljesen odavolt érte. Nicket biztosan nem kedvelte volna.

Én is találkoztam Michael szüleivel. A New Jersey-i otthonukban történt, és Nick is jelen volt. Farmert és egy festékfoltos pólót viselt, ugyanis pénzszűkében volt, ezért elvállalta, hogy kifesti a szülői ház felső szintjét. Az első este óta nem láttam, de mivel Michael lakásában a falon egy bekeretezett Diplomatic Immmity poszter függött, így aztán Nicket bámultam, miközben vacsorát főztem a testvérének, és miközben reggel a rántottámat ettem.

– Örülök, hogy újra látlak – mondtam Nicknek.

Válaszképpen megint azt a mélyre hatoló tekintetet kaptam. Akart engem, ebben biztos voltam, ugyanakkor mégsem lehettem benne biztos. Szerencsésnek éreztem magam, amiért Michael szeret. De nem voltam elég hiú vagy magabiztos ahhoz, hogy azt higgyem, Nick szemében is vonzó lehetek.

A vacsora feszülten telt, és ennek semmi köze nem volt Cyhoz és Evelynhez. Michael szülei könnyedek és közvetlenek voltak, kedveltek engem, és én is szimpatikusnak találtam őket. Minden kérdésükre azt a választ adtam, amit hallani akartak, és egy csomó piros pontot gyűjtöttem össze. Nick csak bámult rám. Viszonoztam a tekintetét, és tudtam, hogy úgy néz mintha a karjaiban tartana.

A feszültség Michael és Nick között vibrált. Egész vacsora alatt marták egymást. Nick Michaelt vállalati seggnyalónak nevezte, ő pedig Nicket semmirekellőnek. A jelek szerint Cy és Evelyn nem vették észre, vagy észrevették ugyan, de már hozzá voltak szokva. Miközben Evelyn leszedte az asztalt, megjegyezte, hogy Nick orra azért görbe, mert Michael egyszer orrba vágta, még a gimnáziumi időkben.

Én levegőért kapkodtam.

– Miért? – kérdeztem.

Michael és Nick nem válaszoltak, csak egymásra meredtek, és a szemük szikrákat szórt.

Evelyn válaszolt a konyhából. Valami lány miatt veszekedtek.

Desszert előtt kimentettem magam, és miközben a hosszú folyosón a mosdót kerestem, gyerekkori képeket nézegettem Michaelről, Nickről és a húgukról, Doráról. Imádtam a nyolcvanas évekbeli hajdivatot és ruhákat, Michaelt a lacrosse-mezében, Nicket kordbársony öltönyben, akkor még egyenes és tökéletes orral. Megtaláltam a vendégmosdót. Elegáns és kifinomult volt, nagyon hasonló Birdie házának púderszobájához. Egy tálban folyami kavicsoknak látszó szappanok díszelegtek.

Amikor kinyitottam az ajtót, Nick állt előtte. Teljesen megdöbbentem. Magához húzott és megcsókolt. Ajka meleg, sós, pikáns volt. Aztán elhúzódott és így szólt:

– Pont olyan a szád íze, mint képzeltem.

Azzal eltűnt a ház másik részében, és nem jött elő a csokoládéhab miatt sem. Aznap nem láttam többet.

Chess dühödten vágta a falhoz a jegyzetfüzetet, ami becsúszott a komód alá, ki tudja, hány pókot riasztva fel szendergéséből. A vallomás fájt, és egyáltalán nem segített. Robin egy kuruzsló.

Néhány másodperc múlva kimászott az ágyból, hogy előhalássza a füzetet, és visszategye a rejtekhelyére, a matrac és az ágyrugók közé. Nem akarta, hogy Tate megtalálja.

Robin és az ő orvosi diplomája azt mondták Chessnek, hogy a Tuckernuckra érkezést követően az a legfontosabb, hogy kialakítson egy napi rutint. De ez ne legyen összetett vagy megerőltető. Ettől Chessnek nevetnie kellett. Tuckernuckon semmi sem volt összetett vagy megerőltető, csupán egyszerű és unalmas.

Azért megpróbálta. Reggelente kilenc és tíz között ébredt, amikorra Tate már három órája ébren volt, körbefutotta a szigetet, megcsinálta a száz felülést a fán lógva, lezuhanyozott, bőségesen bereggelizett az anyjuk által készített reggeliből, átvette a bikinijét, naptejet kent magára, majd levonult a partra. Noszogatta a nővérét, hogy csatlakozzon hozzá.

– Nemsokára utánad megyek – ígérte Chess.

Megmosta a fogát, és hálóingben, egy giliszta lelkesedésével kúszott le a lépcsőn a konyhába. Az ágyban való hosszas fetrengéstől senki sem érzi jobban magát, legfeljebb elhanyagoltnak. Birdie mindig sokáig tett-vett a konyhában, miután már mindenki más megreggelizett, hogy Chessnek is frissen készítse a meleg reggelit. És mit tett ezért cserébe a lány? Csak piszkálta az ételt, és szándékosan hagyta, hogy néhány darab a földre potyogjon a hangyák örömére. Miután nem ette meg a reggelijét, visszatért a tikkasztó padlástérbe, hogy folytassa a naplóírást.

Aztán belebújt a fürdőruhájába, és igyekezett tudomást sem venni a tényről, hogy a lehető legkedvezőtlenebb irányba változik a teste. A bordái szinte átütöttek a bőrén, a melle pedig egyre zsugorodott. A mellei két oldalán található, valaha feszes bőr most petyhüdten lógott; el tudta húzni a testétől. És a feneke mégsem fért el rendesen a bikinijében, muszáj volt megigazítani, hogy megmaradjon a fürdőruha alsó részében. A tuckernucki házban nem volt teljes alakos tükör, sőt, igazából semmilyen tükör nem volt, kivéve a fürdőszobai mosdó feletti repedezett kistükröt, ami jól is jött, mert Chess életében először csúnya volt. A haja sehol. Reggelente úgy kelt fel, hogy azt hitte, hosszú, selymes haja van, amit minden nő irigyelt tőle, akivel csak életében találkozott, ám rá kellett döbbennie, hogy a feje egy csupasz gömb. A fejbőre viszketett. Ez további gondolatokat szült: mindegy is, hogy csúnya-e vagy sem. Csak egy férfit szeretett, és az Nick, és ő nincs

már. Michael pedig halott. Halott? Nem. De igen. Chess utált gondolkodni. Valahogy el kellett állítania a lelke vérzését.

A napi rutinja tehát a következő volt: későn kelt, tologatta a reggelijét, kiírta magából fájdalmát, és elmerült saját, negatív énképében.

A tengerparton rosszul illeszkedő bikiniben, egy kinyúlt Diplomatic Immunity pólóban, katonai mintás rövidnadrágban és a kék horgolt sapkájában jelent meg. Egy törölközőt, egy könyvet és egy üveg vizet vitt magával. Úgy döntött, Tuckernuckon kizárólag klasszikusokat olvas, így aztán két könyvet pakolt be: a *Háború és békét* és a *Hiúságok vásárát.* Azért döntött ezek mellett, mert a történet mindkét esetben régi időkben játszódott, és a szereplőknek furcsa, idejétmúlt problémákkal kellett megküzdeniük. A *Háború és békével* kezdte. Végigvánszorgott a háborús leírásokon, aztán túlságosan is magára ismert a Natasa által elszenvedett szívügyekben. A *Háború és béke* olvasása hol unalmasnak, hol fájdalmasnak bizonyult. Inkább valami könnyedet és vicceset kellett volna választania, de Chess nem kedvelte az ilyen olvasmányokat. Kizárólag a mélyenszántó, tartalommal teli könyvekért lelkesedett, amelyeket sérült lelke jelenleg nem tudott elviselni.

Mint kiderült, ez valójában mindegy is volt, mert körülbelül öt vagy talán tíz perc olvasás után Tate félbeszakította:

– Jesszusom, Chess, te mást sem csinálsz, csak olvasol!

Chess pedig letette a könyvet, mert Tate hátát be kellett krémezni, vagy Tate úszni akart, vagy Tate frizbizni akart, vagy sétálni és kideríteni, hogy felismeri-e bármelyik madarat a könyvből, amit „olvasott”, azaz ugyanabból az állat- és növényhatározó kézikönyvből, amit abban a percben szerzett a nappali polcáról, amikor megérkeztek. Tate-tel lenni a vízparton olyan volt, mint egy óvodás kisfiúval. A húgának folyamatosan beszélgetésre, mozgásra, tevékenységre volt szüksége. Chess hálás volt, amikor Birdie és India is kivonultak a partra magas háttámlájú, összecsukható székeikkel, egy kisebb hűtőtáskával, amiben ebéd volt, és egy termosz jeges teával. Mindketten egyberészes fürdőruhát viseltek, és mindketten jobban mutattak benne, mint Chess a bikinijében. Ráadásul úgy füstöltek, mint két gőzmozdony, s ez a felismerés eleinte megdöbbentette, aztán megnyugtatta Chesst, mivel olyan önpusztító viselkedésforma volt, amiben ő (még) nem merült el. A cigarettázás és a camembert-es bagettdarabok fogyasztása között Birdie és India felváltva szórakoztatták

Tate-et. Sétáltak vele, úsztak vele, sőt, India néni még frizbizni is hajlandó volt; nagyon ügyesen kapta és dobta el fél kézzel a frizbit, a másik kezében ugyanis a cigit tartotta, így aztán Chessnek alkalma nyílt arra, hogy egy kicsit a víz szélén álldogálva kavicsokat dobáljon. Ez a jelképes gyakorlat a terhét könnyíteni volt hivatott. *Szabadulj meg a nehéz súlyoktól, amelyek nyomják a válladat,* mondta Robin. Chess eleinte elnevezte a kavicsokat: *gyász, bűntudat, dicshimnusz, kantár.* Aztán a lehető legmesszebbre dobta őket. Már maga a dobálás is gyógyítóan hatott rá, de három tucat kő elhajításától meglehetősen kimerült. India néni „súlylökési gyakorlatnak" nevezte el, de Chess viszonylag biztosan tudta, hogy a nagynénje megérti őt. Később Chess elaludt a napon.

A napi rutin tehát így folytatódott: öt vagy tíz perc kínzó olvasás a klasszikusokból, vonakodva végzett parti tevékenység, amit a hiperaktív húga erőszakolt ki, az alufóliába csomagolt sonkás-vajas szendvics piszkálgatása, a „súlylökő gyakorlat" és egy kis szundikálás.

Fél négykor mentek be a partról, és ekkor mindannyian „lezuhanyoztak". Chess nem bírta a jéghideg vizet, és a szappan sem oldódott fel benne rendesen, így aztán többnyire csak egy kurta testöblítésre futotta az erejéből. Hála istennek, a haja miatt nem kellett aggódnia. A zuhanyozást követően Tate rávette egy „természeti túrára", aminek keretében három mérföldet gyalogoltak Tuckernuck földes-murvás útján. Meleg volt, csíptek a szúnyogok és a bögölyök, és ha lelépett az ösvényről, máris térdig állt a mérgesszömörce-bokorban, amire súlyos allergiával reagált. Miért ragaszkodott a húga ehhez a sétához, ha egyszer reggel már lefutotta a maga öt mérföldjét? A természet legfeljebb sirályok képében mutatta meg magát, de abból annyi volt, mint patkány a Bastille katakombáiban. Ezenkívül vörös ölyveket láthattak még, egyik zuhanórepülésben csapott le tőlük egy-két méterre, és egy ficánkoló mezei egérrel a szájában szállt tova. Tate ezt a bemutatót izgalmasnak találta, Chess viszont szomorúnak és felkavarónak. Elsétáltak a házak mellett, amikre gyerekkorukból emlékeztek, beleértve az „ijesztő házat" is, amelynek a tulajdonosa a nagyszüleik idejében és talán korábban is, Adeliza Coffin volt. Mint a lányok megtudták, Adeliza kint szokott állni a háza előtt egy csőre töltött puskával, hogy elriassza a betolakodókat. A férjével, Alberttel együtt a ház előkertjében temették el őket; a két sírkő csámpás fogakként meredezett a földből. Tate és Chess megszokásból

sietős léptekkel haladtak el a szellemjárta ház előtt, csupán egy futó pillantásra méltatva.

Tuckernuck lakói javarészt jószívű, szellemes, vidám figurák voltak, akik a családjaik által kétszáz vagy még hosszabb ideje birtokolt házakban szálltak meg, és akik szegről-végről mind rokonok voltak.

– Az élet szép! – kiáltotta feléjük egy megtépázott halászkalapot viselő férfi.

Tate pedig, kis csapatuk szóvivője, visszakiabált:

– Az élet szép!

Ez a köszöntés a Tuckernuckon elfogadott üdvözlés volt. Tate ezzel azt jelezte, hogy ide tartoznak, annak ellenére, hogy tizenhárom éve nem jártak a szigeten.

Chess napjának a fénypontja az volt, amikor kiizzadva visszatértek a természetjárásból, és leültek egy pohár borra a piknikasztalhoz

Birdie-vel és India nénivel. Hivatalosan ez volt a „happy hour”, a lány kedvenc napszaka. Mindig is így volt, most pedig különösen. Ez vajon mit árult el róla? Tate a reggelt szerette, akárcsak az anyjuk, amikor maguk előtt látták a lehetőségekkel teli új napot Chess viszont azt kedvelte, amikor a nap a végéhez közeledett: a reggelt és a délutánt sikerült túlélnie, és jutalomként leülhetett egy pohár borra, ami, tekintve, hogy alig evett napközben, rögtön a fejébe szállt. Birdie egy speciális mediterrán mandulából és füstölt sügérből készült pástétomot szolgált fel rozmaringos sós keksszel, és bár Chessnek egész nap nem volt étvágya, ezeket jó szívvel elfogyasztotta. A „happy hour” csak akkor tört meg, amikor Barrett Lee is csatlakozott hozzájuk.

A fiatalember közelében Chess kényelmetlenül érezte magát, és nem csupán azért, mert ő is a férfitársadalom tagja volt, s ennek megfelelően olyasvalaki, akitől távol szándékozott tartani magát. Azért is érintette kellemetlenül a társasága, mert azon a rosszul sikerült randevún kívül egy még kellemetlenebb utazást is együtt töltöttek a múltban, amikor Barrett Lee a nyarat követő ősszel meglátogatta. Ő pedig a lehető legrosszabbul bánt vele minden udvarlója közül, Michael Morgant is beleértve. És bár Barrett a megérkezésük első pillanatától kezdve kedves és barátságos volt most hozzá, a lány érezte, hogy ez csak álca. Megbántotta tizenhárom évvel ezelőtt, és a férfiak az ilyesmit nem felejtik el. Vagy talán mégis. Barrett

talán megbocsátott neki, mert az élete nagyobb kihívásokat is tartogatott később, mint egy egyetemista lány visszautasítása.

Chess meglepve hallotta, hogy Barrett felesége meghalt. Mindenki más szemében a fiú ettől hős és szent lett egy személyben. Birdie és India úgy bántak vele, mint a hímes tojással. Ami pedig Tate-et illeti, nos, neki a homlokán világított neon betűkkel, hogy érez a férfi iránt. Chess nem volt meggyőződve arról, hogy a szeretett személy elvesztése miatt bárkiből is azonnal hős vagy szent lett volna. Inkább szánlom tárgyává tette. Az ezen való felülemelkedés volt az, amit csodálni lehetett. Barrettnek ez sikerült. Gyerekei voltak, az életnek mennie kellett tovább.

Chess mindig is tisztában volt vele, hogy Barrett értékes ember. Tudta, hogy a férfi iránytűje nyílegyenesen északra mutat, és azt is, hogy nála nívósabb anyagból gyúrták. És talán pontosan ez volt az, ami miatt feszengett a jelenlétében.

Barrett csupán egy sör erejéig maradt. Tate, Birdie és India egymással versenyezve kérdezgették, hogy szóval tartsák. Aztán közeledett a hat óra, a Nap aranysárgába fordult, Barrett pedig így szólt:

– Azt hiszem, mennem kéne. Két kis szájat kell betömnöm. Ezzel elvonult a két zsák szeméttel és a szennyessel, valamint a másnapi bevásárlólistával, a nők pedig követték a szemükkel. India néni – a saját napi rutinja részeként – utánafüttyentett, amitől Tate elengedett egy halk káromkodást, Birdie pedig felvillanyozott mosollyal csóválta a fejét.

– Jaj, India!

– Jobb, ha hozzászokik – közölte India.

Amint véget ért a „happy hour”, Birdie nekiállt vacsorát főzni. Ha nem mondta el ezerszer, akkor egyszer sem, hogy „Chess az igazi szakács a családban. Biztos, hogy nem akarsz főzni, Chess?” Ám ő rendre nemet mondott. A főzés, mint oly sok minden más, elveszítette számára a vonzerejét. Pedig emlékezett rá, hány órát szokott beleölni egy-egy vacsoraparti megtervezésébe és előkészítésébe, saját maga gyúrta a kifőzni szánt tésztát, készítette a mártásokat, sőt, saját kenyeret is sütött. Hét közben magának és Michaelnek csirkés piccatát, thai laksát vagy különleges indiai curryt csinált, nyolcféle körettel. Miért is fárasztotta magát ezekkel? Meg nem tudta volna mondani.

Birdie kiválóan főzött, és egyszerű ételeket tálalt fel. Sztéket, csirkét vagy halat grillezett, a gáztűzhelyen egy lábosban kukoricát főzött, salátát készített vagy tárkonyecetben pácolt uborkát, és hozzájuk azokat a bucikat szolgálta fel, amelyeket Barrett reggel hozott a pékségből. India rendszerint beugrott segédkezni, néha még Tate is, Chess viszont csak ült és borozgatott.

Parazita vagyok, állapította meg. De attól még egy szalmaszálat sem mozdított volna meg.

A vacsora és a desszert között Tate és Chess beültek a Scoutba, és kigurultak az északi tóhoz megnézni a naplementét. Műanyag pohárban vitték magukkal a bort – őszintén szólva ekkorra már Chess túl részeg volt ahhoz, hogy vezessen, és valószínűleg Tate is. Tuckernuckon azonban az is az élet szépségéhez tartozott, hogy senki más nem járt az utakon. Nem kellett figyelniük arra, hogy eléjük ugrik egy őz. Az autórádión sikerült behangolni egy alternatív hangvételű állomást a Brown Egyetemről, így zenét is tudtak hallgatni. Maga a naplemente nem evilági csodának bizonyult. New Yorkban a Nap felkelt és lement, és a rengeteg ember, taxi, koreai kifőzde és a tőzsde közepette ez senkinek nem tűnt fel. Ami elég szomorú. Persze, sokkal fennköltebb a Napot akkor nézni, amikor az óceánba csobban esténként, mint például a New jersey állambeli Lee kisváros házai felett. A napnyugta békét hozott Chessnek. Valójában abban az egyetlen pillanatban talált békét es megnyugvást, amikor a Nap kialudt, mint egy elfújt gyertya. Ismét túlélt egy napot.

Amikor visszaérték a házhoz, Birdie áfonyás pitét szolgált fel nekik, amit Barrett vásárolt a Bartlett Farmon, hozzá pedig tejszínhabot. A desszertet követően mindannyian kiültek a beüvegezett tornácra, ahol a táj részének érezhették magukat a rovarok kellemetlen érdeklődése nélkül. A verandán egy kártyaasztal állt, és néhány új fonott kerti bútor kényelmes párnákkal, amiket Birdie vásárolt, mert a régi fonott fűzfa székek mind tönkrementek, a párnák vonzereje pedig a penészes kenyérszeletekével ért fel. Tate rablórömizni szeretett volna, de Chess nem tudott összpontosítani. (Lehunyta a szemét, és Nicket látta maga előtt a pókerasztal zöld posztójának fényében, kezében a lapokkal.) Birdie egy keresztszemes karácsonyi zoknicskán dolgozott, amit India hamarosan születendő unokájának szánt. William Burroughs Bishopnak, akinek a beceneve Tripp lesz. India fél órára elmerült Tate-tel a römiben, aztán elment a

„sajátidőnek” nevezett esti rutinját végrehajtani, ami azt jelentette, hogy a szobájában olvasgat és közben elszívja az aznapi utolsó cigarettáját. Chess maga is olvasni próbált a verandán, bár nehezen tudott koncentrálni, mert Tate folyton szidta a leosztást (miután India felment, pasziánszozni kezdett). Chess nem ment fel a húga nélkül a szobájukba, mert félt a denevérektől. Amikor kicsik voltak, mindig voltak fenn denevérek, éjjelente hallotta a szárnyuk suhogását, napközben pedig látta is őket – két-három sötét, zacskószerű izét, amik a gerendázat felső részén lógtak. Amióta itt voltak, még nem látott denevéreket, és Birdie igyekezett kihangsúlyozni, hogy Barrettnek valamiképp sikerült kitessékelnie őket a házból. De Chess ettől függetlenül továbbra is félt.

Aztán Tate-tel felmentek, megmosták a fogukat és pisiltek, úgy, hogy a másik is a fürdőszobában volt, hogy ne kelljen kétszer lehúzni az igen gyenge lábakon álló vécét, majd mindketten bebújtak az ágyba.

Chessnek volt elemlámpája és egy mini fénypálcikája is az olvasáshoz, de amint magára húzta a takarót, csak feküdt ott és figyelte a sötétet. Aznap Tate kétszer is megpróbált beszélgetést kezdeményezni vele *mindarról, ami történt* Michael Morgannel, de ő nem volt hajlandó erről beszélni. *Nem akarok beszélni róla.* Ám most, a teljes sötétség leple alatt úgy érezte, hogy talán képes lenne a történet egy részét megosztani a húgával. Kezdhetné az elején, ahogy a naplójában írta, és meglátja, meddig jut el. De miközben a gondolatokat és a szavakat rendezgette a fejében, Tate, akinek igazán élménydús és kimerítő napja volt, már el is aludt.

> Chess ébren feküdt és arra gondolt, hogy ez a feketeség, ez az abszolút sötétség lehet az, amit Michael most átél. Michael meleg és ép teste, amivel képes volt a lacrosse-labdát célba juttatni és körbefutni a Central Park-i víztározót; ahogy a szemébe nézett, megfogta a kezét – mindez már az enyészeté. Nem volt nagyobb egyenlőtlenség a világban, mint az élet és a halál között. Chessnek már attól is elakadt a lélegzete, hogy erre gondolt. Sokkal jobban megrémítette, mint egy denevér közelsége tette volna, amíg végül nem bírta tovább, és átmászott Tate ágyába. Ez volt a legelemibb vigasz: a húga meleg és lélegző teste, ami biztonságot nyújtott neki.

A harmadik napon Chess túlságosan letörtnek érezte magát ahhoz, hogy írjon. A falhoz vágta a jegyzetfüzetet.

A negyedik nap július 4. volt. A rutin ugyanaz maradt, kivéve, hogy Birdie áfonyát *és* epret is tett a palacsintákba, és egy amerikai zászlós kendőt viselt a nyakában, annak ellenére, hogy ez messze meghaladta a Tuckernuck által megkívánt eleganciát. Tate és India ugratták, de ő afféle ünnepbolond volt, éppolyan lelkesedéssel hordta a zászlós kendőt, mint a megfelelő időben a karácsonyi pulóvereket. Chess nem tett rá semmilyen megjegyzést.

Az olvasással próbálkozás, a keresztszemes hímzés és pasziánsz órájában aznap akadt némi érdekesség, mégpedig a tűzijáték. Nantucket északi partjáról lőttek fel petárdákat, és Tuckernuck keleti partján is látni lehetett őket, a nagy, fényes pirotechnikai virágokat, ahogy kibomlanak és részben átfedik egymást. Chess hallotta a pukkanásokat is. Nem volt nagy rajongója a tűzijátékoknak, de szépnek és fontosnak tűntek, ő pedig életben volt és láthatta őket, miközben

Michael már nem. A férfi teste csupán hideg por volt egy mahagóni urnában.

Barrett aznap az ünnep miatt nem jött. Tate szájhúzogatós hangulatban volt, és azt állította, hogy azért, mert menstruálni fog. Ebédkor még az Independence Dayt énekelte Bruce Springsteentől, vacsorára viszont fájdalmasan elment a kedve az ünneptől.

BIRDIE

Megvolt a maga szerepköre: ő volt az anya. Természetesen, ő volt a lányok anyja, ami egyszerre volt kielégítő és idegesítő (kielégítő Tate miatt, aki minden apróságot értékelt, amit érte tett, és idegesítő Chess miatt, aki annyira el volt foglalva a saját nyomorával, hogy észre sem vette, mennyire igyekszik őt jobb kedvre deríteni). És Indiának is ő játszotta az anyját. Elkészítette a reggelijét, elmosta utána a tányérját, kimosta pamut Hanro bugyijait, majd kiaggatta őket száradni, olyan szendvicseket csinált, amit a húga szeretett, s pont úgy, ahogy az Akadémia ínyenc étkezdéjében készítették (kecskesajttal és piros paprikával, szárított sonkával és fűszervajjal), levágta neki a szemeket a kukoricatorzsáról, mint azokon a nyarakon, amikor a gyerekeknek fogszabályozójuk volt, Indiának pedig valami gondja a hídjával. Minden hálátlan feladatot ő végzett el a ház körül: letörölte a konyhapultot, lesöpörte a morzsákat a kanapéról, levágta a szúnyogriasztó gyertyák kanócát, kitakarította a vécét és lemosta a fogpasztát a mosdókagylóról. Ő vezette a listát, ami alapján Barrett

bevásárolt, és ügyelt arra, hogy mindenük meglegyen. Nem volt annál rosszabb, mint Tuckernuckon kifogyni valamiből, mert a szárazfölddel ellentétben itt nem lehetett csak úgy elugrani a helyi szupermarketek egyikébe, hogy beszerezze. A korábbi nyarakon voltak napok, amikor Nantucketet köd borította és a repülőgépek nem tudtak leszállni, így Grant nem kapta meg a *Wall Street Journal*t. Hát az elég kellemetlen volt. Elfogyott a csípésekre való kenőcsük is, de erre csak akkor jöttek rá, amikor Tate-et már megcsípte egy darázs. Aztán nem volt vaj a főtt kukoricához, elfogyott a kenyér és a muffin, ezért egyenesen az üvegből ették a mogyoróvajat. A Scoutból a háztól egy kilométerre fogyott ki a benzin ahol India és Bill a felnőtteknek szóló éjszakai szeánszaik egyikét adták elő benne. Kifogytak a vécépapírból, és a *Wall Street Journal* lapjait kellett felhasználniuk erre a célra, és mivel nem volt papír zsebkendőjük sem, régi lepedők széttépett darabjaiba fújták az orrukat. Ezek apró kényelmetlenségek voltak csupán, amik mostanra már csupán vidám anekdotákat jelentettek, de anyaként továbbra is Birdie kötelessége volt gondoskodni arról, hogy semmiben ne szenvedjenek hiányt.

Nem vette zokon anyai szerepkörét akkor sem, ha a saját húgát kellett pesztrálnia. (Bár időnként elgondolkodott rajta. Végtére India is anya volt, nem igaz? Három fiút nevelt fel, és két hónapon belül nagymama lesz, mégis úgy tűnt, az anyai ösztön nyomokban sem lelhető fel benne. Talán elveszítette, amikor visszament dolgozni a mesés philadelphiai művészeti körbe, vagy amikor Bill halála után elég pénze lett arra, hogy minden munkát másokkal végeztessen el.) Mindeközben azért Birdie mondogatta, hogy unja már az anyaszerepet, ahogy három évvel korábban ráunt a feleségszerepre is. Ő is egy személy akart lenni, úgy, ahogy India is az volt. India fontos volt, neki volt karrierje. Birdie-nek nem volt karrierje, de attól még ő is lehet a maga ura, nem igaz? A közelmúltban (négy nappal korábban) kezdett dohányozni, ami azt jelentette, hogy nyilván sokkolta és elképesztette a lányait (bár egyikük sem mutatta), mert nem ismerték őt, amikor még dohányosnak számított. Egyetlen okból kezdett tizenhat évesen cigarettázni: mert Chuck Lee is dohányzott. Chuck Lee, aki huszonnégy éves volt akkor, vadul, megállás nélkül szívta Newport márkájú cigarettáját. Birdie emlékezett rá, hogy alig kapott levegőt, amikor meglátta, ahogy Chuck Lee lazán a kristálytiszta tuckernucki vízbe pöcköl egy csikket, pedig a vízért ő maga volt felelős. Ám ahelyett, hogy egy életre kiábrándult

volna Chuckból, amiért pusztítja ezt az érintetlen ökorendszert, úgy fogta fel, hogy Chuck Lee a tuckernucki vizek kapitányaként azt tehet velük, amit csak akar. Ennek ellenére nem egyszer kihajolt a hajóból, hogy kiszedje a vízfelszínen hánykolódó átázott, felfúvódott csikkeket, és a rövidnadrágja zsebébe tömködte. Chuck egy alkalommal rajtakapta ezen, és megcsóválta a fejét.

Történt egyszer azon a nyáron, amikor Birdie tizenhat, India pedig tizennégy éves volt, hogy Chuck Lee vitte át őket Nantucketbe a szüleik nélkül. Néhány iskolai barátjuk ott vendégeskedett, és meghívták őket krikettezni és ebédre, és a fiúra hárult a szállításuk feladata. Birdie-t sokkal jobban izgatta az, hogy Chuckkal lehet a csónakban a szülei nélkül, semmint az, hogy krikettezhet vagy láthatja a barátait, és tudta, hogy India is így van ezzel. Alig tűnt el a horizonton a házuk előtti partszakasz, Chuck máris megkínálta őket egy-egy cigarettával. A gesztus akkoriban csupán nagyvonalúnak számított, manapság akár börtön is járna érte.

– Cigarettát? – kérdezte, és egy gyűrött doboz Newportot tartott eléjük.

India fogadta el először a kínálást, miközben Birdie olyan tátott szájjal bámult, mint egy makrahal. Chuck beintette Indiát a szélvédő mögé, hogy tüzet tudjon adni neki. A lány színpadiasan szippantott, aztán úgy fújta ki a füstöt a szája szélén, mint egy sokat látott ötvenéves felszolgálónő a kamionos pihenőben. Birdie egy pillanat alatt rájött, hogy India már korábban is dohányzott. Valószínűleg az állami középiskola mögött azokkal a gazember barátaival. Jó is, hogy a szüleik a Miss Porter's iskolába küldték, gondolta Birdie. Ott még a rossz helyesírásért is kicsapás járt.

Chuck ezután Birdie-re nézett, és felé nyújtotta a megviselt dobozt. Birdie soha életében nem dohányzott még, s attól tartott, hogy fuldokolni vagy köhécselni kezd, vagy más módon adja jelét a tapasztalatlanságának. De mégsem hagyhatta, hogy lekörözze őt a húga, aki még csak hetek múlva fogja betölteni a tizennégyet. Így elfogadta a cigarettát, és a tőle telhető legjobban utánozta Indiát, bár a cigaretta idegennek tűnt a kezében. Chuck ennyi erővel akár egy karmesteri pálcát is átnyújthatott volna neki, és megkérhette volna, hogy vezényeljen. Birdie lassan szívta be a füstöt, és egyenesen Chuck arcába fújta ki.

Chuck intett, hogy a cigarettáikkal üljenek a hajó orrába. Így tettek. Aztán India odasúgta Birdie-nek:

– Le kell tüdőznöd!

– Fogd be! – felelte Birdie. Nagyot szippantott a cigarettából, aztán vad köhögésben tört ki. India kuncogott. Birdie legszívesebben bedobta volna a húgát a vízbe. Visszapillantott Chuckra, aki a fejük fölött elnézve Madaket kikötőjét tanulmányozta, és nem vette észre, hogy a lány megfulladni készült. Birdie ismét beleszívott a cigibe. Ezúttal kellemesebb volt.
Birdie a következő hat nyáron át dohányzott (kizárólag akkor, amikor Chuck megkínálta egy Newporttal, a szülei vizsla tekintetétől távol), majd komolyabban kezdett cigarettázni abban az évben, amikor a Christie'snél dolgozott. Ezután történt, hogy megismerte Grantet. Volt férje gyűlölte a füstölést, mivel az apja napi két dobozzal szívott, és fájdalmas halált halt – tüdőrákban. Így aztán Birdie Grant kedvéért abbahagyta a dohányzást, és ezzel valószínűleg megmentette a saját életét. Bár innét visszanézve csak eggyel több olyan dolognak tűnt, amiről Grant miatt mondott le, a karrierje és az egyéni igényei meg óhajai mellett. Szeretett cigarettázni, és örült, hogy most újra alkalma nyílt rá. Mindenki más meg elmehet a pokolba.

A másik dolog, amit Birdie azért tett, hogy fenntartson valamit a civilizációból, még ha ezzel ellenszegült is a tuckernucki szabályoknak, az volt, hogy használta a mobiltelefonját. Ha elég energikusnak érezte magát, elsétált Bigelow Pointig, bár egy nap, amikor előző este túl sok bort ivott, inkább a Scouttal vágott neki. Amint azt Barrett elárulta, ha levette a papucsát és begyalogolt a vízbe bokáig, tényleg volt vétel a telefonján. Tárcsázott, a szám pedig kicsöngött. Hank felvette, és amikor Birdie beszélt, hallották egymást.

Birdie-t megdöbbentette az a felismerés, hogy attól a perctől kezdve, amikor a 15-ös kijáratnál felhajtott az I-95-ös útra, mennyire hiányzik neki a férfi. Úgy hiányzott neki, mint egy falat kenyér. A szíve sajgott, és alig tudott koncentrálni. Például, amikor India valami művészről mesélt, vagy egy olasz filmről, amit látott, ő a szemébe nézve bólogatott, de közben egy szót sem hallott az egészből. Csak Hankre tudott gondolni. Hankre, amint térdel a kertben és sáros gyomokat dobál a vödörbe, vagy amint alszik a szállodai szobában. (Granttel ellentétben, aki horkolt, ő csendesen aludt. Miközben figyelte, Birdie eltelt vággyal, hogy megérintse, megcsókolja, felébressze.) Hank testesített meg mindent, amire egy férfiban vágyott. Amikor szeretkezés után az ágyban feküdtek, az asszonyt az a bűnös gondolat szállta meg, hogy bárcsak Hankhez ment volna feleségül fiatalon, és nem Granthez. Ez helyes gondolatnak tűnt, de valószínűleg nem volt az.

Vajon boldog lett volna a fiatal Hankkel, aki a Fleming-Casper iskolában történelemtanárként kezdte a pályafutását, és csak később lett belőle igazgató? Vajon ő, Birdie, meg tudott volna-e felelni az igazgató feleségére háruló kötelezettségeknek – egyrészről eleget tenni „az iskola” elitista értékrendjének, másrészről folyamatosan hajbókolni a szülőknek? Caroline, Hank felesége ebben remekül helytállt, de neki megadatott az az előny, hogy gazdag családból származott, és felnőtt életében két másik igazgatótanácsban is helyet foglalt (a Guggenheim Múzeumében és a New York-i Történelmi Társaságában), így aztán neki a Fleming-Casper iskolában betöltött szerepkör csak egy újabb humanitárius jócselekedet volt. Birdie és Hank egészen más párt alkottak volna. Ők kénytelenek lettek volna olyasmi helyre költözni, mint a Stuyvesantown városrész New Yorkban, ráadásul bérházba, vagy Hobokenbe, vagy Long Islandre. A gyerekeik a Fleming-Casperbe ösztöndíjjal jártak volna, nem pedig teljes tandíjon, mint Caroline és Hank gyerekei. Birdie és Hank kapcsolatát, bár valószínűleg kellemes párt alkottak volna, szétzilálták volna az anyagi nehézségek. Talán elváltak volna, és talán Birdie rettenetesen boldogtalanul élte volna le az életét.

Mostanra azonban Hank nyugdíjba vonult, és nagyon kényelmes életet élt. A gyerekei öröklik majd Caroline pénzét, de ő megtarthatja a silvermine-i házat és a Keleti 82. utca egyik háború előtti épületében található lakást. Életének azon a pontján volt, amikor már tudta, mi teszi boldoggá: étel és bor, irodalom, festészet, filmek, utazás, Obama elnök politikája, zene és kertészkedés. És pontosan ugyanezekért lelkesedett Birdie is. Ráadásul Hank annyira tündéri volt a hajával, a szemüvegével és a mosolyával. Állandóan egy bizonyos gyümölcsös rágót rágott, amit Birdie kedvelt. Csodálatos szerető volt. Már elmúltak a harmincas és a negyvenes éveik, de ez mit sem számított, mert megvolt kettejük között a szikra.

Még csak három hónapja járt Hankkel, de őszinte szívvel beismerhette, hogy szerelmes. Amikor Hank az együtt töltött utolsó napon megállt a felhajtóján, érezte, hogy könnyek gyűlnek a szeme sarkába, és majdnem lemondta az utazást. Egyszerűen nem hagyhatta el a férfit. Képtelen volt lemondani a rózsákról, a romantikáról, a társaságáról. Itt, Tuckernuckon, kegyetlenül távolinak tűntek a vele töltött napok. A Sherry-Netherlandben az éjszakájuk olyan volt, mint egy mese, mintha csak a könyvklubban

kiszemelt egyik regényben olvasta volna. Nagyon hiányzott neki Hank. Csaknem belepusztult.

Birdie telefonhívásai azonban nem voltak túl sikeresek. Az első hívást július 4-re időzítette. Hank felvette a telefont, és álmélkodva szólt bele:

– Halló?

– Hank? – kérdezte Birdie.

– Birdie? – kérdezte Hank.

– Igen, én vagyok! Tuckernuckról hívlak!

– Hogyhogy? Miért? – tudakolta Hank, Birdie ugyanis korábban elmagyarázta neki, hogy minden kommunikációs lehetőségtől el lesz szakítva harminc napon át. Nemcsak a családi szabályzat tiltotta a mobiltelefon használatát (bár Grant szabadon megszegte ezt az szabályt, napi négyszer-ötször hívta az irodát saját készítésű rádióján), hanem gyakorlatilag nem volt vétel.

– Egyetlen, mókás hely van, ahol akad vétel. Hallasz, ugye?

– Jól hallak – válaszolta a férfi. – De azt hittem, ez a szabályokkal is ellenkezik.

– Így igaz – mondta Birdie –, ezért úgy kellett kiszöknöm.

Megvárta ugyanis, amíg Chess elaludt a parton, Tate és India pedig elsétáltak megfigyelni a csigaforgatókat, és akkor felslisszolt a sziklára. A házban hagyott egy üzenetet az asztalon, miszerint *elment sétálni.* Amivel nem állított valótlant. Ettől még érzett némi bűntudatot és egyre növekvő pánikot amiatt, hogy esetleg történik valami, amíg ő távol van. Jön a cunami, és elragadja Chesst, például.

– Nos – szólalt meg Hank – nem is tudom, mit mondjak. Elakadt a szavam.

Hallhatóan feszengett, vagy csak meglepetésként érte a hívás. Vagy talán szégyenkezett, amiért az asszony miatta szegte meg a családi szabályzatot. Esetleg éppen ezért csalódott benne.

– Csak szerettem volna boldog július negyedikét kívánni – hadarta Birdie. – És elmondani, hogy hiányzol. – Igyekezett hangsúlyozni azt, hogy *hiányzol,* elvégre ezért hívta a férfit. A hívásának semmi köze nem volt a nemzeti ünnephez, csak azért hívta ekkor, mert nem élt volna túl még egy napot Hank hangja nélkül.

– Ez nagyon kedves tőled – jegyezte meg a férfi. De nem mondta, hogy *te is nekem.* Miért nem mondta?

– Hol vagy? – érdeklődött Birdie. – Mit csinálsz?

– Elliséknél vagyok pikniken. Épp vesztésre álltam a patkós játékban, amiből a te hívásod menekített ki.

Ellisék évtizedek óta voltak Hank és Caroline barátai. Akadtak más párok is, akikről Hank mesélt neki: Cavanuagh-ék, Vaulék és Markarianék, akikkel Birdie nem találkozhatott, mert nem támogatnák, hogy Hank randevúzzon, amikor Caroline még él. Ezekkel a barátokkal nem sok időt töltött, amióta Birdie-vel találkozgatni kezdtek, most viszont Elliséknél volt, és az asszonyt ez valamiért zavarta.

– Akkor nem is tartalak fel a játékban – mondta Birdie, bár a tűző napon három kilométert gyalogolt azért, hogy ezt tegye.

– Rendben – könnyebbült meg Hank. – Remélem, jól szórakozol.

– Hát persze… – felelte Birdie. Ha az szórakozásnak számít, hogy lesi mások kívánságait, hogy depressziósnak látja a lányát, és semmit sem tud tenni ellene, hogy langyos tejet iszik, jéghideg vízben zuhanyozik és keskeny ágyon alszik, akkor valóban nagyon jól érezte magát.

– Jó volt hallani a hangod – szólt távolságtartón a férfi.

Birdie megérezte, hogy ennél szeretetteljesebb és gyengédebb mondatra nem számíthat tőle. Valószínűleg csupán néhány méterre állt a régi barátoktól.

– A tiédet is – válaszolta a nő.

– Vigyázz magadra! – tette hozzá Hank, mintha Birdie egy régi ismerős lett volna, akivel a reptéren futott össze.

– Rendben – motyogta az összetört szívű asszony. – Szia!

– Szia!

Birdie letette a telefont. Azon a szigeten állt, amelyet egész életében az otthonának tekintett, előtte a káprázatos óceánnal. Csak nyugodt kék víz volt a látómezejében, néhány sirállyal, fél tucat távoli hajóval és Muskegat partvonalával. Teljesen kikészült. Vagy ez túl erős kifejezés? Nem úgy vélte. És mi a helyzet azzal, amikor Bobby Darrinre táncoltak, és közben Hank erős karja követelőzőn szorította magához, az arcát pedig az ő nyakához simította? Megfeledkezett volna erről a férfi? Birdie érezte, hogy a bensője darabokra hull. Bizonytalan volt benne, hogy vissza tud-e gyalogolni a házig.

Hank!

A férfi nem szereti őt, és nem hiányzik neki. Úgy tűnt, nagyon is jól megvan nélküle. Az Ellis családnál piknikezik, patkós játékot játszik, nevet egy sör vagy egy pohár bor mellett, és beszélget a barátokkal, akiket az utóbbi időben hanyagolt Birdie miatt. És ezekkel a barátokkal nem beszélget róla, mert azok azt sem tudják, hogy ő létezik, csak azt tudták, hogy Caroline még él.

Visszaindult a házhoz, és minden lépéssel egyre mérgesebb lett magára. Azt mondta Hanknek, hogy nem fog telefonálni, mert nem tud, erre mit csinált? Amióta csak kitette a lábát New Canaanból, azon törte a fejét, hogyan tudja majd elérni a férfit. Hiba volt telefonálni, gyengeség. A mobiltelefonjára nézett. Legszívesebben azonnal visszahívta volna, hogy megkérdezze: *Hiányzom? Szeretsz?* De nem, nem fogja megtenni. Nem hívja újra.

Viszont az, hogy felhívta a férfit, olyan volt, mintha megvakart volna egy szúnyogcsípést. Tudta, hogy nem szabadna, de mégis megtette. És eleinte jó ötletnek is tűnt, aztán már kevésbé. A vége pedig az lett, hogy a csípés még jobban viszketett.

A telefonálást muszáj volt napközbenre időzíteni, mert csak ekkor tudott elszökni a többiektől. Ám napközben Hank elfoglalt. Ötödikén az uszodában volt. Birdie üzenetet hagyott, aztán még kétszer megpróbálta hívni, és amikor sikerült elérnie, akkor Hank egy szerszámüzletben volt, és úgy tűnt, meglehetősen lefoglalja az, hogy megtalálja a kerti locsolókat. Hatodikán a fiával és a menyével ült a kocsiban, és Brewsterbe tartottak, Caroline-hoz. Hank nem tudott normálisan beszélni, tulajdonképpen alig szólalt meg. Ez még ugyanaz a férfi, aki boldogan menne csődbe, csak hogy elcsábítsa őt?

– Annyira hiányzol! – mondta Birdie.

– Remélem, jól érzed magad – felelte Hank. – És gyorsabban telik majd az idő, mint gondolnád, és már indulsz is haza.

– És én hiányzóm neked? – kérdezte Birdie.

– Még szép! – válaszolta Hank. – Szia!

Akkor, hatodikán, miután a hívását harmadszorra is elutasította a férfi (bár az elutasítás érzése badarság volt, ezt ő is tudta, hiszen Hank nem utasította őt vissza, csak éppen mindig alkalmatlan volt neki az idő a beszélgetésre), letette a telefont, és a vízre meredt. A víztükör mozdulatlan volt, a levegő kegyetlenül forró. Bigelow Point tele volt legyekkel, ott köröztek az arca

előtt. Alig hessentette el az egyiket, már le is szállt a másik az orrára vagy a szája fölötti érzékeny területre. Eszébe jutott egy régi vicc. *Honnan lehet tudni, hogy Tuckernuck olyan jó hely? Hát onnét, hogy ötvenezer légy nem tévedhet.*

Hirtelen ötlettől vezérelve felhívta Grantet.

A mobiltelefonját tárcsázta, bár tudta, hogy ilyenkor úgyis az irodában van. Grant a második csengésnél válaszolt.

– Halló?

– Grant?

– Bird? – kérdezett vissza a férfi. – Minden rendben?

A hangja kedvességgel és aggodalommal volt tele, és az asszony érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe. Az a bizarr érzése támadt, hogy Grant az apja. Az apja, aki megvédi, aki az összes kételyét elsimítja, ami a Hankkel folytatott beszélgetés közben merült fel.

– Minden rendben, sőt remek.

– Tuckernuckon vagy?

– Igen. – felelte Birdie. – Hihetetlen, hogy van térerőm, ugye? Barrett Lee árulta el a trükköt. A Bigelow Point legfelső sarkára kell állni és itt van tiszta vétel.

– Bár tudtam volna ezt évekkel ezelőtt! – sóhajtott Grant.

– Sejtem – válaszolta Birdie, aztán maga elé képzelte Grantet akkoriban, a mobiltelefonjával. A szikla tetejéről telefonált, és épp felvette a titkárnője, amikor elment a vétel. Tízszer-hússzor is újra kellett indítania a hívást, mire túljutott egyetlen beszélgetésen. – Emlékszel Bigelow Pointra, ugye? Itt állok azon a helyen, ahol beragadtunk a Scouttal. Emlékszel? Amikor Chess még kisbaba volt.

– Ó, istenem, hát persze! – kuncogott Grant. – Én meg csak toltam és toltam, de jött a dagály, és a hátsó kerekeket egyre jobban beborította nedves homokkal. Azt hittem, lemondhatunk a kocsiról.

– Én is – mondta Birdie. Arra is emlékezett, mit viselt akkor: egy virágmintás kaftánt egy fehér kismama-fürdőruhán. Ő ült a Scout kormánya mögött, az üvöltő Chess-szel az ölében, miközben Grant tolta a kocsit Hihetetlen, hogy azok is ők voltak.

Grant megköszörülte a torkát.

– Hogy vannak a lányok?

– Tate kitűnően, minden napot élvezettel tölt el. Chess miatt viszont aggódom. Fogalmam sincs, mit tudnék tenni érte.

– Nem kell tenned semmit, Bird. Az is elég, hogy ott vagy – jelentette ki a férfi.

Birdie arra gondolt: *fogalmad sincs, hogy miről beszélsz,* de nem azért hívta Grantet, hogy hálátlan legyen. Inkább így szólt:

– És India is sokkal jobban viseli, mint vártam tőle. Állítja, hogy az elmúlt tizenöt évben nem töltött még egyhuzamban egy hétnél többet Cosmopolitan koktél vagy házhoz szállított indiai kaja nélkül, de ahhoz képest jól elvan. Mindketten órákig napozunk, és várjuk, hogy a bőrrák megtaláljon bennünket.

Grant nevetett.

– Bárcsak ott lehetnék!

– Ó, egek – sóhajtott fel Birdie –, dehogy! Utálnád.

– Nem utáltam ott lenni.

– De igen. Soha nem érezted itt jól magad.

– Ez nem igaz, Bird. Úgy hangzik, ez is egy olyan emlék, ami kedvedre átírtál. Ráadásul akkoriban minden nyáron mentünk, amikor tele voltam munkával. Most már más lenne a helyzet. Már hajnalban kimennék horgászni, aztán meg veled és Indiával pletykálnék a parton.

Butaságokat beszélt, de Birdie nem akart vitatkozni vele. Csak annyit mondott:

– És nálad mi a helyzet?

– Itt? – kérdezett vissza Grant. – Ezen a héten csak én vagyok benn, meg néhány ambiciózus munkaerő. Mindenki más elment szabadságra. Negyedikén egyedül voltam itt.

– Dolgoztál negyedikén? – hitetlenkedett Birdie.

Grant száraz köhécselést hallatott, mint az elmúlt harminc évben mindig, ha kellemetlenül érezte magát.

– Akadt néhány dolog, amit muszáj volt befejeznem.

Nem volt tehát hová mennie. Birdie érezte, hogy elönti az együttérzés. Elképzelte, hogy nemzetük születésnapján Grant öltönyt és nyakkendőt vesz, majd elhajt az irodába. Aztán ott ül az asztalánál, miközben a cég többi irodájában sötét és síri csend uralkodik, mindenki más piknikeken és grillpartikon, a country klubban vagy az óceánparton.

– A csudába is, miért nem mentél golfozni? – érdeklődött Birdie.

– Úgy lett volna, de a negyedik játékosunk kiesett. Nehéz olyan partnereket találni, akiknek hozzám hasonlóan sok a szabadidejük. A többieknek családjuk van, meg le kell nyírniuk a kertjükben a füvet.

Birdie csaknem rákérdezett Grantre, hogy magányos-e, de megtartóztatta magát. A válasz nyilvánvalóan igen. Birdie sajnálta, aztán lebeszélte magát erről az érzésről. Ő maga harminc éven át volt magányos emellett a férfi mellett. Számtalan július 4-ét töltött a country klub medencéje mellett a gyerekekkel, miközben Grant golfozott vagy három órán át konferenciabeszélgetést folytatott Japánnal. Ugyanakkor meg tudta érteni, milyen a magány. Vajon felhívta volna Grantet ma, ha nem lenne ő maga is magányos?

Végül így szólt:

– Lenne kedved feljönni ide néhány napra, Grant? Könnyedén idejutsz. Ha elmész Nantucketig, Barrett Lee áthoz a hajóján.

– Azt hittem, ez a túra csak nőknek szól. Hogy ez a lényege.

– A lányaid nagyon örülnének neked.

Grant hallgatott, Birdie pedig pánikba esett. Mi lesz, ha igent mond? Mi lesz, ha épp most rontotta el a nyaralásukat azzal, hogy idehívta? Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy a lányok örülnének neki, és ami Indiát illeti, biztosan tiltakozna. És hol aludna Grant? A másik egyszemélyes ágyban Birdie szobájában? Úristen! Ez elképzelhetetlen!

– Köszönöm a meghívást, Bird – szólalt meg végül Grant. – De azt hiszem, jobb, ha hagyom, hogy ti, lányok megkapjátok azt, amiért mentetek. Verjétek a dobokat, kántáljatok és osszátok meg egymással a titkaitokat a holdfényben! Nincs rám szükségetek ott.

– Rendben – hagyta rá gyorsan Birdie. És hogy megkönnyebbült!

– Örülök, hogy hallottam a hangodat.

– Én is a tiédet.

– Nem, komolyan gondolom – folytatta Grant. – Ez volt a napom fénypontja.

– Örülök neki – mondta Birdie, és melegség öntötte el. Pontosan ezeket a szavakat szerette volna hallani. Hank nem tudta kimondani őket, de Grant megtette helyette. Az élet folyamatosan ámulatba ejtette. – Majd nemsokára beszélünk – tette hozzá, és befejezte a hívást.

A víz a combja közepéig ért. Most már készen állt arra, hogy hazasétáljon, és amikor visszaér a házhoz, készít magának egy jeges limonádét Perrier-ből. Nem lesz pazar, de azért megteszi.

TATE

Az imádság működik. Időnként, amikor Tate-nek egy nagyon súlyos problémát kellett megoldania valakinek a rendszerén, lehunyta a szemét és elmondott egy imát. És többször, mint azt egy racionális gondolkodású ember feltételezné, a számítógépben élő isten válaszolt. A képernyő kitisztult vagy életre kelt, és onnantól Tate már át tudta venni az irányítást.

Így aztán arra gondolt, miért is ne hívná segítségül azt az istent, aki Tuckernuckon él, hogy segítsen neki Barrett Lee-vel kapcsolatban. Mindennap elmondott egy rövid imát, és reménykedett. *Válassz engem, válassz engem, VÁLLASSZ ENGEM!*

Igyekezett Barrett barátjává válni. Ez nem volt egyszerű, mert az anyja vagy India néni mindig a sarkukban volt, így kevés esélye adódott négyszemközt beszélgetni vele.

Kizárólag reggel akadt néhány perc, amikor Tate és Barrett egy rövid időt kettesben tölthetett. A fiatalember rendszerint akkor érkezett, amikor a lány a felüléseit csinálta a fán, és valószínűleg ellenállhatatlannak találta a látványt, mert sosem mulasztotta el, hogy megálljon és ugrassa. Elkezdte Kismajomnak hívni, ami semmiképp nem mondható kedves becenévnek, de Tate hajlandó volt elfogadni, ami neki jutott. Egy nap kihívta Barrettet, hogy próbálja meg ő is. *Nem, komolyan gondolom! Lefogadom, hogy egyet sem tudsz megcsinálni!* És Barrett, az őrületesen jóképű Barrett, letette a napszemüvegét és a napellenzőjét a piknikasztalra, felhúzta magát a fára, és a térdénél fogva lógni kezdett. A pólója a nyakába hullott, és előtűnt tökéletes hasa. Kezét a feje mögött összekulcsolva tíz felülést csinált meg, aztán leugrott a fáról, és csak ennyit mondott: *Nem rossz, de én jobb szeretem a konditermet.*

Hát, én is jobb szeretem a konditermet, mondta Tate, *de itt nincs a környéken.*

Egy dolgot el kell ismernem, felelte Barrett, *azt, hogy találékony vagy.*

És ez így volt, Tate tényleg találékony volt. Másnap reggel negyed órával később indult futni. Így aztán, ahogy várta, épp akkor fejezte be a kört, amikor Barrett hajója megállt az előttük elterülő kis öbölben. Tate csípőre tett kézzel, zihálva állt a parton. Ivott a palack vízből, amit a parti

lépcsőn hagyott, majd ott helyben elvégezte a nyújtó gyakorlatokat. Barrett közben lehorgonyozta a hajót. Tate a lépcsőn ülve megvárta. Az arca vörös volt és izzott a futástól, a szaga egy penészes sajtéra emlékeztetett, de ez volt a nagy lehetőség, hogy kettesben legyen Barrett-tel.

A férfi kiugrott a hajó oldalán, aztán kiemelte a bevásárlást és egy ötkilós zsák jeget. A lány intett neki, ő pedig elmosolyodott.

– Jó reggelt, Kismajom! – köszöntette. – Elaludtál?

– Úgy döntöttem, hogy kétszer futom körbe a szigetet – válaszolta Tate.

Barrett szeme tágra nyílt.

– Te most *viccelsz!*

– Igen, viccelek.

Barrett közelebb lépett, de Tate nem mozdult. Egy darabig… egy darabig úgy tűnt, hogy a férfi elmegy mellette a lépcsőn, de aztán megfordult és leült mellé. Tate nem tudta, hová nézzen zavarában, ezért a sportórájára meredt. A számlapon 8:14 állt. A Barrett Lee-vel folytatott első normális beszélgetésének pontos ideje. Tate az óra gombjait babrálta, s a számlap színe hirtelen kísérteties kékre váltott. Férfiaknak készített edzőóra volt, ráadásul igen csúnya, bár Tate emlékezett rá, hogyan szemezett vele egy charlotte-i bevásárlóközpontban, azon töprengve, mi mindenre lehet képes. Most viszont azt kívánta, bárcsak valami vonzóbbat, nőiesebbet választott volna. Barrett mellett ülve elképesztően félszegnek érezte magát.

– Szóval, mi a helyzet ezen a szép napon, Barrett Lee?

– De hiszen tudod – válaszolta a férfi.

– Nem, nem tudom – mondta Tate. – Milyen itt az élet? Mit csinálsz? Mármint azonkívül, hogy beszerzed anyámnak a szilvát.

– Hát, tegnap este horgászni mentem az öregemmel – kezdte Barrett.

– Hogy van Chuck? – érdeklődött Tate. – Emlékszem rá kiskoromból. Azt hittem, ő ennek a szigetnek a tulajdonosa. Hogy ő az elnöke.

– Chuck Lee, Tuckernuck elnöke. Ezt bírni fogja.

– Jól van? Birdie azt mesélte, hogy infarktusa volt.

– Csak egy kisebb fajta. A bal karját érintette, és a beszéde is lelassult, de azért még most is ki tud mozdulni, napi egy séta, mondjuk a postára vagy a rotary klub ebédjére. Golfozni már nem tud, és a horgászat sem egyszerű, de azért elviszem. Imád kint lenni a vízen. Én dobok be neki, ő pedig tartja a botot, és ha kapása van, ő bevág, én pedig felcsévélem.

Barrett egy szent, gondolta Tate. De nyilván kínosan érintené, ha ezt megmondaná neki.

– És fogtatok valamit?

– Három csíkos sügért. Az egyiket megtartottuk.

– És megeszitek?

– Talán ma, vacsorára – bólintott Barrett. – Horgászás után viszont teljesen tönkrement az estém. Van egy nagyon igényes ügyfelem. A férje egész héten Manhattanben van, ő pedig egyedül a házban. Hallott valami zajt, és azt hitte, hogy betörtek hozzá. Kihívta a rendőrséget, de megállapították, hogy a vízcsövek kopognak. Így azonnal felhívott.

– Vízszerelő vagy? – tudakolta Tate.

– Mindenes vagyok – válaszolta Barrett. – Megjavítottam.

– Micsoda kár, hogy így elszúrta az estédet!

– Hát igen – hagyta rá Barrett. – Ennek a nőnek fogalma sincs, hogy hol a határ.

Ahogy egymás mellett ültek, a karjaik szó szerint összeértek. Tate-nek tucatnyi kérdése volt. *És mit csinálsz még a munkán és a horgászaton kívül? Szoktál szórakozni? Szoktál randizni?* Miközben azon viaskodott, hogy melyiket is tegye fel, Barrett megszólalt:

– És mi a helyzet Chess-szel?

– A helyzet? – kérdezte Tate.

– Igen. Anyukád mondta, hogy a vőlegénye vagy a volt vőlegénye meghalt. És hogy össze van törve. Ezért borotválta le a haját?

– Ez lenne a logikus következtetés – sóhajtott Tate. – Bár ki tudja?

– Semmi közöm hozzá – visszakozott Barrett. – De régen olyan csinos volt. A haja… És annyira összeszedettnek is tűnt. Érettnek, ugye, érted? Menő volt.

– Szívesen elmondanám, ha tudnék bármit is – fűzte hozzá Tate. – De nekem sem árult el semmit az érzéseiről. Úgyhogy, ha további részletekre vágysz, őt kell megkérdezned.

– Rendben, tiszta sor. – Barrett felállt, aztán visszafordult. – Valahogy az az érzésem, hogy nem kedvel túlságosan.

– Mostanában senkit sem kedvel túlságosan – magyarázta Tate. Barrett szkeptikusnak tűnt.

– Komolyan. Ez az igazság – közölte Tate. – Jelenleg nagyon rosszul van. Ezért is vagyunk itt vele, mindannyian.

Tate a féltékenység zöld ködével borítva végezte el a felületeit. Amikor Birdie rákérdezett, hogy jól van-e, csak hümmögött, majd elhúzott a zuhanyzó felé. A hideg víz jólesett neki, de nem hűtötte le teljesen. Birdie rántottát készített cheddar sajttal és ropogós szalonnával, a kedvencét, ő mégis keresztülnézett kedveskedni igyekvő anyján és a rántottán is. Átpréselte magát India mellett a lépcsőn, pedig az volt a szokás, hogy a lentről jövő mindig megvárja, amíg a másik leér. A lépcső ugyanis keskeny volt, egyszerre csak egy ember fért el rajta kényelmesen. Tate nem is köszönt a nagynénjének. Amikor India leért a földszintre, Tate hallotta, hogy így szól Birdie-hez:

– Jól van ez a lány?

Tate megállt a fürdőszobában, hogy dezodort és testápolót vegyen magához. És akkor, a fürdőszoba ablakából meglátta Chesst és Barrettet a Scout elejének támaszkodva. Mindketten a víz felé néztek, nem egymás felé. Nem volt oka, hogy ott legyenek, hacsak nem az, hogy a kocsi a ház túlsó végén állt, így a konyhából, illetve a piknikasztaltól senki sem látott rá, illetve nem is hallhatta a beszélgetésüket. Tate tudta, hogy nem szabadna, de könyörtelenül hallgatózott. A fürdőszoba ablaka nyitva volt, és hallotta is őket, bár nem tudott minden szót kivenni.

Aztán Barrett Chess felé fordult, és így szólt:

– Biztos vagy benne?

A lány válaszolt valamit, de az óceán felől érkező szél elfújta a hangját. Barrett sarkon fordult és elment.

Elhívta valahová. Barrett Chesst.

Tate magát szidta a repedezett tükörben. Ez nem igazságos. *Megint* Chess győzött, és Tate-et az bosszantotta és alázta meg a legjobban, hogy a nővére még csak nem is igyekezett. Úgy nézett ki, mint Kojak felügyelő, az isten szerelmére, hiszen *kopasz* volt, és Barrett még mindig vonzódott hozzá. Ugyanakkor Tate sportos, mosolygós, életerőtől duzzadó lány volt, ötvenkilós testsúllyal, lebarnulva, szabályos és hófehér fogsorral. Sikeres része volt a világ vezető gazdasági ágazatának. Ezen a nyáron ő volt a jobb választás. Hát Barrett nem látja ezt?

Jól van ez a lány?

Igen, India néni, jól vagyok, gondolta Tate, miközben felvette a bikinijét. *Kivéve, ha a nővéremről van szó.*

Amikor leért a konyhába a hátizsákjával (amiben benne volt a naptej és az iPodja, amit az ittléte óta még egyszer sem hallgatott, valamint két törölköző, John Irvingtől az *Árvák hercege,* amit már olvasott, de szívesen elolvassa újra, mert tetszett neki), Birdie, India néni és Chess az „étkezőasztal" körül ültek és látszólag újságot olvastak. Tate azonban tudta, hogy valójában őt várják. Úgy döntött, letámadja őket, mielőtt fordítva történne.

– Ma nem kell senkinek a Scout, ugye? – kérdezte. – Kimegyek vele az északi tóhoz, és ott leszek napközben.

– Én veled tartok – mondta India. – Még sehová nem mentem, amióta itt vagyunk, olyan lusták a csontjaim.

– Szeretnék egyedül menni – közölte Tate, mire a másik három nő rámeredt. – Szeretnék egy kis időt egyedül tölteni.

Birdie rákérdezett:

– Tate, valami baj van?

Tate utált a célkeresztbe kerülni.

– Hivatkozhatok az Alkotmány ötödik pontjára?

– Mindenképpen – felelte Birdie. – Miért nem bújunk mi is mögéje, amíg itt vagyunk, így nagyon csendes és terméketlen hónapot tudhatnánk magunkénak. Aztán szépen visszatérnénk a szárazföldre, és ott majd' szétvetne minket az a sok dolog, amit itt nem mondtunk ki.

Tate teljesen elképedt. Chessre nézett, aki a homlokát a tenyerében nyugtatta.

– Nem nagy ügy, anya – magyarázta Tate. – Csomagolnál nekem egy kis piknikre valót?

Chess horkantott, talán azért, mert arcátlannak találta az egyedülálló piknik gondolatát, hiszen az anyjuk sem Tate személyes szakácsa, sem rabszolgája nem volt. (Nem hiába voltak testvérek, Tate az utolsó szóig képes volt olvasni a nővére gondolataiban). De Tate nem vette fel a kesztyűt.

– Igen, ha bocsánatot kérsz a nagynénédtől, mert udvariatlan voltál vele a lépcsőn – jegyezte meg Birdie.

Tate Indiára nézett.

– Elnézést kérek – mondta.

India intett.

– Elfogadom.

Amikor Birdie felállt, Tate leült a helyére, Birdie pedig odahozta neki a tányérját a rántottával és a kihűlt, megkeményedett szalonnával, egy pohár frissen facsart narancslével és egy megvajazott angol muffinnal, majd tenni-venni kezdett a konyhában, hogy csomagoljon Tate-nek. Chess az asztalra borult, India pedig az újságot olvasta és közben dohányzott.

– Ugye, nem haragszol, hogy egyedül szeretnék menni? – kérdezte tőle Tate.

– Istenem, dehogy! Hiszen mehetek holnap vagy holnapután, vagy bármikor.

– Egészen biztos, hogy az északi tóhoz akarsz menni? – érdeklődött Birdie.

– Aha – közölte Tate.

– Mert ott nagyon erős a víz alatti örvény – jegyezte meg Birdie.

– Az csak egy tó, anya – válaszolta Tate.

Chess nem szólt egy szót sem, de Tate-et ez mit sem zavarta.
Barrett randira hívta Chesst, de Tate nem volt hajlandó erre gondolni.

A Scout varázslatos jármű volt, képes volt elérni, hogy Tate teljesen más embernek érezze magát. Nagyon lassan hajtott a földutakon, mert élvezte, és mert nem akarta, hogy a Tulajdonosok Szövetségéből valaki feljelentse, mert túllépte a szigeten megengedett 8 mérföld/órás sebességet. Leparkolt az északi tónál, aztán elgyalogolt a Bigelow Point végéhez. A homok apró szemcsés és aranyszínű volt, és még az óceán felőli oldalon is kristálytiszta és langymeleg a víz. Leterítette a törölközőjét és feltette a fülhallgatóját. Meghallgatta a Tenth Avenue Freeze Out, a For You, a Viva Las Vegas, az Atlantic City, a Pink Cadillac és a The Promised Land című dalokat. Több kilométeres körzetben senki sem volt a közelben. Felszabadító érzés volt ennyire egyedül lenni. Úszott egyet az óceán felőli oldalon, száz-kétszáz métert, aztán még messzebb ment a parttól. Körülbelül fél kilométerre távolodott el, és a sziget teljes nyugati partvonalát belátta. A víz nyugodt volt, ezért kísértést érzett arra, hogy még tovább ússzon. De arrafelé cápák voltak. Na jó, néha akadt egy-egy cápa, talán negyven évente láttak egyet. Miközben a vizet taposta, bizsergett és furcsán sérülékenynek tűnt a lába. Dühös volt, igen, és féltékeny. Szerette Barrettet, de ő Chessért volt oda. De ettől még Tate nem akart a cápák eledele lenni. Annál sokkal jobban szerette az életet. Szerette Bruce Springsteent és az anyukája főztjét. Imádott futni a vízparton és vezetni a Scoutot. Szeretett fent aludni a

padlástérben, és szerette a nővérét is. Igen, tagadhatatlanul így volt. Az a dög minden este a saját ágyában aludt el, ám reggelente Tate örült, hogy ott találja maga mellett ébredéskor.

Visszaúszott a partra.

Elolvasta az *Árvák hercege* első néhány oldalát, de aztán elunta. Soha nem volt egy könyvmoly, soha nem volt képes összpontosítani a szavakra és eltöprengeni azon, milyen hangulat rejlik a sorok mögött. Az olvasás túl sok szellemi munka volt neki. Chess úgy vélte, ez hiba a húga jellemében. Tate-nek azonban nem jutottak jó irodalomtanárok az iskolában, Chessnek viszont igen. Ő állandóan olvasott. Több ezer könyvet birtokolt – a *könyvtára,* így nevezte –, és olvasta a folytatásos regényeket a *The New Yorker*ben meg a *The Atlantic Monthly*ban is. A New York-i lakásának fürdőszobai tükrére verseket ragasztott. Chess ilyen ember volt, Tate pedig nem. Tate a számítógépeket szerette, a villódzó képernyőket, a képekkel érthetővé és érdekessé tett információkat. Kattints erre a hivatkozásra, és a képernyő máris megváltozik, kattints egy másikra, és teljesen máshol találod magad. Az internet élő dolog volt, egy állat, amit Tate megszelídített, egy bolygó, ahol ismerte a terepet. A világ az ujjbegyei alatt hevert. Minek kellenének a könyvek?

Végül párnának használta az *Árvák herceg*ét.

De fáradt nem volt, így túl sok ideje volt arra, hogy gondolkozzon. Pedig nem akart gondolkodni.

Barrett elhívta Chesst. Úgy tűnt, hogy a nővére nemet mondott, és nem azért, mert lojális volt a húgához. Azért utasította vissza a férfit, mert nem volt kedve vele tölteni az időt és jól szórakozni. A szórakozás távol állt tőle.

Tate előhúzta a csomagot, amit Birdie állított össze neki. Egy átmelegedett mozzarellás-paradicsomos-pesztós szendvics, egy zacskó csipsz, szilva, málna és áfonya egy Tupperware-dobozban, egy üveg limonádé és egy brownie. Arra gondolt, mennyire szereti az anyját, és milyen tökéletes lenne, ha Birdie beleegyezne, hogy hozzáköltözzön. Még ha csak egy vagy két téli hónapra is. Charlotte-ban sosem volt igazán hideg, annyira semmiképp, mint az ország északkeleti részén. Nagyon ritkán esett csak a hó. Tate társasháza télen is fűtötte a közös kültéri medencét, az anyja tehát januárban is úszhatna. De Tate sosem volt otthon, mindig éppen utazott valahová, így az anyja hamar elunná magát Charlotte-ban; nem lennének barátai, szabadidőpartnerei. Tate lakásához nem tartozott kert.

Alig volt benne bútor, csak egy 52 colos plazmatévé, előtte egy nagyméretű kanapéval. A lány nem tudta elképzelni az anyját, hogy a lakás jelenlegi állapotában hosszabb időt töltsön ott. Néhány évvel korábban Birdie és Grant egyszer meglátogatták Charlotte-ban, amikor odaköltözött. A Marriottban szálltak meg, és hármasban elmentek Michael Jordan steakhouse-ába vacsorázni. Charlotte jellegtelen város volt Talán el kellene költöznie onnét. Las Vegas tetszett neki – azok a villódzó fények!

Eldöntötte, hogy muszáj kezdenie valamit az életével.

Szerezni kell egy társat.

Barrett!

Nem, erre nem is akart gondolni.

Az ebédet követően a tóban is úszott egyet, figyelmen kívül hagyva a köztudottan jó tanácsot, miszerint evés után érdemes egy-két órát várni a testmozgással. A hátán fekve lebegett a vízen, amikor mozgást észlelt a szeme sarkából. Felállt – a víz csupán a melléig ért –, és hunyorított. Valaki épp Bigelow Point felé gyalogolt. Tate felismerte a kék frottírtunikát és a nagy karimájú, fehér kalapot, amely még a nagyapjáé volt.

Birdie volt az.

Tate integetett. Megkönnyebbült. Társaságra vágyott, bár túl büszke volt ahhoz, hogy beismerje magának. Egy egész nap egyedül a parton túl sok volt neki. Az anyja rájött erre, és utánajött, hogy megmentse. Ennyire jó anya volt.

Ám Birdie nem integetett vissza. Az arcán tükröződő kifejezést Tate nem tudta hová tenni, bár egy dolog biztos volt: nem tűnt boldognak. Elindult a vízbe nyúló hosszú, karcsú homokpadon.

Tate kiabálni kezdett:

– Anya, itt vagyok! – Csak észrevette az anyja, nem? De nem nézett erre. – Anya! – kiabált tovább Tate.

Ez az *anyja,* nem igaz? Csak neki lehet ilyen kék tunikája, no és a nagypapa fehér kalapját is ő szokta hordani, amikor elvitte Tate-et és Chesst rákvadászatra a csónakon.

Az anyja volt. És Tate most vette csak észre, hogy telefonál. Ez nem lehetett igaz. És mégis, mert Birdie telefonált. Beszélt valakivel, és közben gesztikulált. Rövid beszélgetés volt, két perc, talán kevesebb. Aztán az asszony összecsukta a telefonját, és becsúsztatta a tunikája zsebébe.

Tate várt. Az anyja egy kis időre kibámult az óceánra, majd nagy levegőt vett és a tó felé indult. A lány kiúszott a partra.

Birdie egyetlen szó vagy mosoly nélkül közeledett. Mi volt a baja? Amikor elég közel volt ahhoz, hogy hallják egymást, Tate rájött, hogy nem tudja, mit mondhatna. És ahelyett, hogy valami badarság hagyta volna el a száját, inkább hallgatott. Várt.

Együtt odasétáltak a törölközőjéhez, és leültek. Birdie így szólt:

– Sajnálom. Tudom, hogy ma egyedül akartál lenni.

– Valójában – felelte Tate – már majdnem meghaltam egy kis társaságért.

– Csak Hankkel beszéltem – mondta Birdie.

– És ki az a Hank? – kérdezte a lánya.

– Egy férfi, akivel randevúzom – válaszolta Birdie.

– Komolyan? – Tate úgy érezte, hogy ez a hír úgy szeli ketté bensőjét, mint egy jéghideg pengéjű szamuráj kard. Mindig reménykedett benne, hogy mivel a szülei senkivel nem randevúznak, egyszer majd újra egymásra találnak. Tudta, mennyire gyerekes, hogy ezt kívánja, mégsem tudott mit tenni ellene.

– Komolyan – bólintott Birdie.

– És miért nem hallottam még róla? – firtatta Tate.

– Nem túl régóta ismerem. Április végén találkoztam vele. Épp akkor, amikor a nővéred felbontotta az eljegyzését, úgyhogy sok minden mással kellett foglalkoznunk. És nem tudom, mennyire komoly az egész.

– Szerelmes vagy? – érdeklődött Tate, reménykedve, hogy nemleges választ kap.

– Az vagyok – árulta el Birdie. – Legalábbis én így szoktam rá utalni magamban. Ő viszont nem szerelmes belém. Azt hittem, hogy igen és ezt is mondta, de amióta itt vagyok, a beszélgetéseink teljesen mást sugallnak. Szó szerint érdektelennek tűnik.

Érdektelennek, ismételte meg magában Tate. Mint Barrett.

– Hank nős – tette hozzá Birdie.

– Anya! – fakadt ki Tate. Igyekezett megdöbbentnek látszani, bár titokban egyáltalán nem volt az. Ismerte a világot, tudta, hogy a megcsalás sokaknál a napi rutin része.

– A felesége Alzheimer-kórban szenved – folytatta Birdie. – Egy otthonban él. És ott is marad, ott fog majd egyszer meghalni.

– Ó! – mondta Tate.

– Így aztán itt van ez a dolog, amit még mindig nem értek, pedig már sok mindent megéltem. Az elmúlt két évben, amióta apáddal elváltunk egymástól, és ameddig meg nem ismertem Hanket, jól voltam. Kellemesen éldegéltem, akadt hobbim és szabadidős programom elég, kertészkedtem, olvastam, a házat rendeztem, veletek és a barátaimmal töltöttem az időt. Majd megismertem Hanket. És ő szereti a jó programokat, vacsorázni és színházba menni, kellemes szállodákban tölteni egy-egy éjszakát, táncolni. Istenem, egyszerűen pezsdítő volt végre egy társ, akivel lehetett *csinálni* valamit! Neked erről fogalmad sincs. Mindig egyedül voltam, az egész házasságom alatt. Tökéletes magányban. A probléma az, hogy a boldogságom most már Hanken múlik. – Birdie ökölbe szorította a kezét. – Egyáltalán nem igazságos, hogy valaki ilyen hatással legyen rám! De nem akarok most már úgy élni, mint azelőtt, hogy őt megismertem. Akkor is magányos voltam. Aztán Hankkel nem voltam az. És most, Hank nélkül, még magányosabb vagyok, mint korábban.

Tate az anyját figyelte. Nem örült, hogy hallania kell erről a Hankről, de megértette. Ő is ugyanígy érzett. Vagy tizenhét éves kora óta volt szerelmes Barrett Lee-be, vagy csak az elmúlt hat napban – mindegy, akkor sem igazságos az sem.

– És nem értem, miért nem akar beszélni velem – folytatta Birdie.

– Nem értem, miért távolodott el tőlem. Most, hogy hívtam, a hároméves unokájával volt a Stew Leonard-i farmon. Azt akarom hallani, hogy hiányzom neki és szeret, ő pedig nem mond mást, mint hogy harminckét fok van Connecticutban, és a tehén neve Calliope.

– Rosszkor hívtad – vélekedett Tate.

– Mindig rosszkor hívom.

– És mindennap hívod?

– Negyedike óta igen.

Tate-nek is feltűnt, hogy ebben a napszakban Birdie többször eltűnt, de azt hitte, hogy valami tipikusan birdie-s küldetést hajt végre éppen: vadvirágokat szed a vacsoraasztalra vagy snidlinget metél a salátához vacsorára.

– Ha ettől jobban érzed magad – közölte Tate –, én Barrett Lee-be vagyok szerelmes.

Birdie nagyot fújtatott.

– *Tényleg?*

– Jaj, anya! – mondta Tate. – Ne mondd, hogy nem nyilvánvaló! Egész életemben az voltam. Gyerekkorom óta.

– Tényleg? – ismételte magát Birdie. – Mindig azt hittem, hogy Chess van oda érte.

– Persze, hogy azt hitted – vágta rá Tate mert mindig Chess játssza a királykisasszony szerepét. Ez miért van így?

– Jaj, Tate…

– Nem, tényleg kíváncsi vagyok. Miért éppen neki jut mindig a szerelem és a párkapcsolat, és miért nem nekem?

– Hamarosan eljön a te idődet is – nyugtatta Birdie.

– És még meddig kell várnom? – tudakolta Tate. – Harmincéves vagyok.

– Nem tudtam, hogy szerelmes vagy Barrettbe – szólt Birdie. – Sajnálom. Azért jó, hogy tudom. Igyekeztem összehozni Chess-szel.

– És felhagynál végre vele? – kérdezte Tate. – Légy szíves!

– Amúgy sem vált be a tervem – közölte Birdie.

– Ma reggel Chessről kérdezgetett, aztán elhívta valahová. Láttam, amint a Scoutnál állva beszélgetnek. De szerintem Chess visszautasította. Említette?

– Egy szóval sem. És örülsz, ha így van?

– Ez mit sem változtat a tényen, hogy Barrett őt hívta el.

– A szerelem egyszerűen rettenetes – jelentette ki az asszony. – El is felejtettem már, hogy mennyire. Nem emlékszem, hogy így éreztem volna apád iránt. Grant és én egymásra találtunk, és tisztában voltunk ezzel. Nem kellett szerepeket játszanunk. Összefogtunk és együtt vészeltük át az életet. Ő dolgozott, megvettük a házat, és megszültelek benneteket. Aztán kétszer egymás után elvetéltem, ami fájdalmas volt, de túléltem. Apád azon aggódhatott, hogy pénzt keressen és eleget golfozzon, én pedig azon, hogy időben visszavigye a könyvtári könyveket és le ne késsétek a táncórákat. Soha nem éreztem magam ennyire szétesettnek. Apádat szeretni idegesítő volt, de nem fájdalmas.

– Kivéve a végét? – kérdezte Tate.

– A végén sem fájt – válaszolta Birdie. – Egyszerűen elfogyott a türelmem. Már nem akartam vele maradni. Már semmit sem kaptam abból a házasságból.

Tate bólintott. Erre a beszélgetésre két évvel korábban kellett volna sort kerítenie az anyjával, mégsem tették meg. Tate nem akarta tudni, mi romlott el köztük, csak azt akarta, hogy javítsák meg.

– Grant volt az életem meghatározó kapcsolata. Az életünk vállalkozásának társigazgatója. Viszont amire csak Hank megismerésekor jöttem rá – Birdie lehajtotta a fejét, és állával a felhúzott térdére támaszkodott – az az, hogy talán van esélyem másfajta kapcsolatra is. Desszertre, hogy úgy mondjam. Hanknek is van családja, nekem is, és az ő karrierjének már vége. Mindkettőnknek van vagyonunk. Előttünk áll a lehetőség, hogy tíz, húsz, harminc éven át élvezzük együtt az életet. Apáddal sosem élvezhettem, mert mindketten hihetetlenül elfoglaltak voltunk. Hank pont ugyanazokat a dolgokat szereti, mint én: főz, kertészkedik, és ugyanazt a zenét és bort kedveli, amit én. Mielőtt idejöttem volna, elválaszthatatlanok voltunk. Sírtam, amikor elváltunk, és ő is. De most… úgy érzem, elveszítem őt. – Amikor Tate-re nézett, a szeme könnytől csillogott. – Jaj, kicsikém! Úgy érzem magam, mint egy kamasz.

– Nincs azzal semmi baj! – nyugtatta Tate. – Az jó, anya. – *Tényleg* úgy vélte, hogy jó. Az anyja szerelmes, érzései vannak. Mert az anyja egyben nő is, emberi lény, de vajon ő belegondolt-e ebbe valaha? Akad ember, aki úgy gondol a saját anyjára, hogy az is egy vágyakkal es gyenge, fájdalmas pontokkal teli lélek? Tate mindig mélységesen szerette az anyját, de ismerte-e egyáltalán?

A lány odasétált a vízhez, Birdie pedig követte. Tate felvett egy követ, ahogy Chesstől látta.

– Barrett Lee! – mondta.

Birdie lehajolt és felvett egy tojás méretű és alakú követ. Eldobta, és a víz nagyot toccsant néhány méternyire a parttól.

– Hank! – mondta közben.

Most akkor megszabadulunk ezektől a férfiaktól? – tűnődött Tate. *Vagy magunkhoz vonzzuk őket?* Birdie megszólalt:

– Talán jobb lett volna inkább a telefonomat elhajítani.

Birdie visszaindult a házba, azt mondta, nem akarja, hogy Chess és India aggódjanak miatta. Egyikük sem tudta, hová tűnhetett.

– A titkod nálam biztonságban van – ígérte Tate.

– És a tiéd is nálam – felelte Birdie. – Ha ez segít, elárulom, hogy lánykoromban őrülten bele voltam zúgva Chuck Lee-be.

– Chuckba? – csodálkozott Tate. – Komolyan?

– És India is – tette hozzá Birdie. – Mintha minden ciklus ismétlődne: a Tate nők belezúgnak a Lee férfiakba, egyik generáció a másik után.

Miután Birdie elment, Tate kifeküdt a napra a törölközőjére. Az anyja szerelmes Hankbe. Ez olyan témának tűnt, amin Chess-szel pletykálhatnának a padlástér éjszakai sötétjében, de nem akart visszaélni az anyja bizalmával. Miközben lassan elszenderedett, visszagondolt arra az időre, amikor az anyja kétszer elvetélt. Fel tudta idézni legalább az egyik alkalmat, amikor Birdie kórházban volt; azt, hogy az apjuk csokifagyit adott nekik vacsorára, és amikor Tate ezt elmesélte a kórházban az anyjának, mármint a csokifagyit, ő elsírta magát. Tate azóta sem evett csokoládéfagylaltot. Akkor még elég kicsi volt, talán négy-öt éves lehetett, és nem emlékezett rá, hogy bárki megmagyarázta volna neki, mi történik, bár az apja vagy India néni biztosan megpróbálta, mert ez akkortájt történt, amikor Tate folyamatosan kistestvérért könyörgött. Még a Mikulásnak is írt miatta. Aztán, amikor nem jelent meg új testvér, kitalált egyet – viaskodott egy öcs, akit Jaysennek hívtak volna (ezzel a helyesírással), és egy Molly nevű húg között. Tate elámult, mert már nagyon-nagyon régóta nem gondolt sem Jaysenre, sem Mollyra. A fontos része a dolognak az volt, hogy Jaysen és/vagy Molly az ő legjobb barátja volt, aki teljes mértékben csak hozzá ragaszkodott. Képzeletének kistestvére azt sem tudta, hogy Chess a világon van.

Tate egy motorcsónak hangjára riadt fel. Kinyitotta a szemét, aztán feltámaszkodott. Barrett Lee hajója közeledett a tavat az óceánnal összekötő keskeny szoroson. Egy másik hangot is hallott, halk zenét, egy távoli, ismerős dallamot. Az iPodja a lábánál hevert, és a Glory Days szólt belőle.

Megragadta a kütyüt, és kikapcsolta, bár örült, hogy az egy időre elvonta a figyelmét a nagy eseményről, a motorcsónakon érkező Barrett Lee-ről. Itt? Elnézett arra, ahová az elhajított kő pottyant korábban; Barrett már annál is közelebb járt.

Muszáj volt felébrednie.

Megitta a maradék limonádéját, ami melegnek és savanyúnak bizonyult. Ébren volt, nem álmot látott. Barrett lehorgonyozta a hajót, kiugrott az egyik oldalán, és belegázolt a vízbe. Tate csak bámult rá.

– Azt mondták, hogy itt találllak – mondta a férfi.

Tate nem akarta elszúrni a pillanatot egy rosszul megválasztott szóval. Ezért inkább hallgatott.

– Figyelj, holnap este van ez a dolog. Egy vacsoraparti annál az ügyfelemnél, akiről már meséltem. A Brant Pointon van a háza. Eléggé ki kell öltözni. Lenne kedved eljönni velem?

– Igen – válaszolta Tate. A szó az ő tudatos engedélye nélkül csúszott ki a száján. Hiába, az agy a leggyorsabb számítógép. Annyi gondolat egy szempillantás alatt; egymást fedő vagy egymással ütköző gondolatok, szavak nélküli gondolatok. Egy vacsoraparti Barrett-tel. Igen. Barrett-tel bárhová. Számított, hogy először Chesst kérdezte meg? Hogy mindenki tudta, hogy Tate csak a második volt, akit megkérdezett? Igen, *számított,* de annyira nem, hogy ezért visszautasítsa a férfit. Barrett Lee-t soha nem fogja visszautasítani.

– Igen? – kérdezett vissza Barrett, és meglepettnek tűnt. Talán azt várta, hogy mindkét Cousins lánnyal felsül.

– Igen, szívesen – erősítette meg Tate. – Eljössz értem?

– Hatra itt vagyok – ígérte. – Holnap hatkor. Az van még…

– Micsoda? – vágott közbe Tate.

– Reggelig nem foglak tudni visszahozni – felelte Barrett. – Mire vége a vacsorapartinak, túl késő lesz. Így kénytelen leszel nálam maradni éjszakára. Vasárnap reggel kihozlak. Elég korán ahhoz, hogy elmehess futni, megígérem.

Időben ahhoz, hogy Tate futhasson. Hát jó, ez tényleg édes gondolat volt. Barrett előre átgondolta az egészet. Tudta, kivel áll szemben.

– És nálad fogok aludni? – tudakolta Tate.

– Nálam – mondta a férfi. – Nem baj?

– Nem baj – mondta Tate.

– Ez az egyetlen baj azzal, ha az ember tuckernucki lánnyal randizik – közölte a férfi. – Semmiképp nem lehet őket éjszaka hazavinni.

Tuckernucki lánnyal.

Ezután még váltottak néhány szót erről-arról, aztán elbúcsúztak: *Holnap találkozunk. Azt hiszem, ki kell öltözni. Rajtam sportzakó lesz.* Tate nem is emlékezett pontosan. Az agya Tuckernuck istene körül forgott. Itt állt előtte, és köszönetképpen visongva tapsolt és gondolatban a lábát csókolgatta az ismeretlen erőnek.

INDIA

Amikor Barrett délután megjelent, egy levelet hozott Indiának.

– Itt a posta – közölte. Ez meglehetősen szokatlan volt. Persze, Grant szokott kapni leveleket, aláírandó dokumentumokat, amiket Chuck Lee-hez küldtek FedExszel, aztán ő áthozta őket a hajóján, és komor tekintettel nyújtotta át Grantnek. A levél betolakodásnak minősült a tuckernucki életvitelbe. Az íratlan szabályzat szerint sem levél, sem telefon, sem másfajta kommunikáció a külvilággal. Indiát e hagyomány szellemében nevelték. Ugyanakkor mégsem tűnhetett el a föld színéről harminc teljes napra. A három fiánál és az asszisztensénél, Ainslie-nél meghagyta Barrett Lee gondnoki vállalkozásának címét. És egyértelműen fogalmazott: *csak vészhelyzetben* folyamodjanak ehhez a megoldáshoz. Ezért a levelet lóbáló Barrett látványa gyorsan pánikba forduló aggodalmat szült benne.

Az első gondolata a kisbaba volt.

Billy kisbabája. Heidi, Billy felesége már a huszonkilencedik hétben járt. Minden simán ment; a terhességet végig felügyelték az orvosok. Heidi maga is szülészorvos volt, és a rendelőjében lévő ultrahangkészüléket az utóbbi hónap minden napján alkalmazta magán. A fiatalasszony úgy érezte, súlyos felelősség nehezedik rá, mert Bill Bishop unokáját hordja a szíve alatt, a híres név örökösét, ugyanakkor Heidi megállta a helyét. Szakorvosként a saját tanácsait követte: vitaminokat, leveles zöldségeket és banánt fogyasztott, és egyáltalán nem ivott alkoholt. De ettől még bármi történhet a terhesség vagy a vajúdás alatt – nem is beszélve a világ összes betegségéről és születési rendellenességéről. Vajon így volt ez akkor is, amikor India volt terhes? Valószínűleg, bár mindent diagnosztizáltak, ahogy most is. Amikor India meglátta a fehér borítékot

Barrett kezében, arra gondolt: *Heidi babája koraszülött lesz biztosan elkezdett vajúdni. Hetekkel azelőtt megszül, hogy a baba tüdeje kellőképpen megerősödött volna. Ha életben marad, akkor heteket tölt majd inkubátorban, lélegeztetőgépen, és még így is fennáll az agykárosodás esélye.* Jaj, Billy! A fia és a menye maximalisták voltak. Nem fogják tudni ezt a helyzetet jól kezelni.

Vagy, gondolta tovább India, jöhetett a levél Teddy miatt is. A három fia közül Teddy nyugtalanította leginkább, mert ő hasonlított legjobban Billre. Szeretett kézzel alkotni; Philadelphia északnyugati külvárosában – Harleysville, Gilbertsville és Oaks térségében – indított egy tetőfedő vállalkozást, egy korábbi mezőgazdasági területen, ahol most már

gyógyszervállalatok épületei és a cégvezetőknek épített McMansions-féle egyenházak álltak. Régóta együtt járt egy Kimberly nevű lánnyal, akivel hol szakítottak, hol kibékültek. Teddy érzelmileg labilis volt, egyszer a Quakertown kórház mentálhigiéniás osztályán kötött ki. Az orvosok Zoloftot írtak fel neki, de túl sokat ivott mellette. Indiának be kellett ismernie, hogy Teddy időzített bomba. Ez esetben mit rejthet a boríték? Hogy megölte Kimberlyt? Vagy saját magát?

Egy biztos, a levélnek semmi köze Ethanhez. Huszonhét éves fia volt a legboldogabb ember, akit India valaha is látott. Egy philadelphiai sportcsatorna műsorvezetőjeként kisebb hírességnek számított, épp eléggé ahhoz, hogy soha ne menjen haza egyedül egyetlen bárból sem. Volt egy golden retrieverje, Dr. J. néven, akivel egy manayunki loft lakásban éldegélt. Ethan még csak tizenkét éves volt, amikor az apja meghalt, a jelleme mégis a végtelenségig nyugodt volt, ami jól példázza, hogy a dolgok nem mindig úgy sülnek el, ahogy az ember várja.

India elvette a borítékot Barrettől. Az elején csak ennyi állt: *India Bishop, Tuckernuck sziget.* Ennyi, és semmi más. Még csak a gondnoki vállalkozás címe sem volt ráírva, amit India megadott a fiúknak és Ainslienek. Philadelphiában pecsételték le.

India Bishop, Tuckernuck sziget.

– El sem hiszem, hogy ez megtalált – mondta India.

– Sokat segít, hogy az apám mindenkit ismer Nantucketen, beleértve a postahivatal vezetőjét is – magyarázta Barrett. – Együtt járnak a rotary klubba. Amikor beérkezett a levél, a postamester odaadta apámnak, ő pedig nekem.

– Hát… – mormolta India, és próbált elmosolyodni –, köszönöm.

– Szívesen – felelte Barrett. – Izé… nem tudja véletlenül, hol van Tate?

– Az északi tónál – válaszolta India.

– Remek – vágta rá Barrett.

Letette a bevásárlással teli két zacskót, a jeges zsákot és egy újabb karton bort a konyhában, majd láthatóan alig várta, hogy visszatérhessen a hajójához. India arra gondolt, megemlíti neki, hogy Tate mindenképpen egyedül szeretne maradni, de közben önző módon alig várta, hogy Barrett eltűnjön a színről, és ő egyedül legyen a levelével, Birdie elment sétálni valahová, Chess pedig aludt a nappali kanapéján. Chess vagy két órát szendergett a parton, majd feljött a házhoz, mert lent túl meleg volt. Itt

aztán újra elaludt. Egy falatot sem evett ebédre. Birdie aggódott miatta, mielőtt sétálni indult volna, és esdekelt Indiának, hogy beszéljen vele. Így, hogy Tate egész napra elment, itt a tökéletes alkalom. *Rendben, hát jó,* hagyta rá India. *Szándékomban áll, és fogok is.* Mégsem tudta, hogy mit is kellene mondania. Mesélhetne Chessnek a saját élményeiről, de ki tudja, hogy reagálna rá. India véleménye szerint minden nőnek egyedül kell átmennie a tűzön.

És most elvonták a figyelmét. A levél! Ahogy Barrett eltűnt a partra vezető lépcsősoron, feltette Bill olvasószemüvegét, és egy vajazókéssel kinyitotta a levelet.

Egy fehér papírlap, háromba hajtva. A tetején, piros filctollal, a következő állt: *Tévedtem veled kapcsolatban?*

India kétszer is elolvasta ezt az egy sort, aztán harmadszor is. Utána felsóhajtott, összehajtotta a levelet, és visszacsúsztatta a borítékba. Bill olvasószemüvegét visszaejtette a mellkasára.

A levél Lulától érkezett.

Egyrészt megkönnyebbült emiatt. A fiaitól érkező levelek csak tragikus híreket tartogathattak volna. Másrészt viszont India furcsa módon védtelennek érezte magát. Lula megtalálta itt is, Tuckernuckon, egy olyan címzésű borítékkal, mint amit évszázadokkal ezelőtt használtak a telepesek.

Lula talán felhívta Ainslie-t, és tőle tudta meg, hol van India, vagy talán Ainslie elárulta a sziget nevét (de a gondnoki vállalkozását nem). Esetleg Lula emlékezett rá, hogy India családjának nyári otthona ezen a Tuckernuck nevű homokpadon van. India örült neki, hogy a levél hangvétele nem volt ennél keményebb, mert ha Lula elég mérges volt rá ahhoz, hogy otthagyja az Akadémiát, akkor nyilvánvalóan képes lett volna hosszas litániákra is a levélben. Lula cenzúrázta magát; visszafogottságot mutatott. Ezzel csaknem elfogadta azt, hogy ő a hibás.

India nem tudta, hogyan válaszoljon a kérdésre.

Leült a konyhaasztalhoz a nyitott levéllel, és rágyújtott. Aztán felkelt és töltött magának egy pohár bort. Bár még csak délután három óra volt, de kit érdekelt, Barrett amúgy is most hozott egy újabb karton Sancerre-t. Ráadásul a bor hűtve volt, ő pedig ezekben a pillanatokban szenvedett el egy kisebb sokkot. Innia kellett.

Leült a piknikasztalhoz, és végigsimított felálló, sótól megkeményedett haján, hirtelen tudatára ébredve önmagának, mintha valaki figyelné.

Egészen a filterig elszívta a cigarettát, kortyolgatta a bort, arcát a Nap felé tartotta (fene a ráncokba!), nézte a borítékot, és ingatta a fejét. Jesszus!

Vajon Lula tévedett volna vele kapcsolatban?

Igen. Lula, valószínűleg tévedtél. Rosszul értelmezted, amit mondtam és tettem, és túl sok jelentést hámoztál ki belőlük. Ez volna a válasz? *Félrevezettelek, haboztam, nem tudtam, hogy mit akarok vagy mit érzek. Kiestem a megszokott kerékvágásból.*

Megitta a pohár bort, majd töltött magának egy újabbat. Hűvös és finom volt – Birdie jól ismerte, melyik Sancerre-t érdemes venni –, és India arra gondolt, hogy *a fenébe is!* Egy egész hétig kibírta, hogy ne gondoljon se az Akadémiára, se Lulára, erre most tessék.

Tallulah Simpson. Lula jócskán megkésve, huszonhat évesen jutott el az Akadémiára. Addigra már szerzett egy diplomát a Magill Egyetemen újlatin nyelvekből, és beszélt franciául, olaszul, spanyolul, portugálul, arabul és hindiül. Született nyelvzseni volt, talán még a művészetnél is nagyobb tehetsége volt hozzá. Gyerekkora óta arra készült, hogy egy fontos nemzetközi szervezet – az UNICEF, a Világbank vagy a Vöröskereszt – tolmácsa lehessen. Évekig dolgozott tolmácsként egy nagy dohánygyártó vállalatnak, és közben Montrealtól Párizson át Indiáig beutazta a világot. Mindaddig semmit nem festett, amíg Indiában el nem kapta a mocsárlázat, és kénytelen volt a munkaadója számlájára egy szállodában tölteni a gyógyulás idejét. A lázból három hét alatt gyógyult ki, majd újabb három hétig igyekezett visszanyerni az erejét. Ekkor kezdett festeni, mégpedig unalomból, mint mondta, és mert gyenge volt. Először regényt akart írni, de a gondolkodás szinte fájt. A festés könnyebben ment; vízfestékkel és temperával kezdte a szálloda üzletéből származó vastag, drága papírokon. Azt már tudta, hogy mit szeretne festeni – a képek a születése óta benne éltek.

Lula ennyit mesélt magáról Indiának első találkozásukkor a White Dog Caféban, az első olyan októberi napon, amikor már elég hűvös volt ahhoz, hogy jólessen a délutáni kávézás. A megbeszélés hivatalos céllal jött létre, ugyanis India volt a lány tanácsadója a második akadémiai évében. India kivételes helyzetben volt az Akadémián, mivel csak azzal a feltétellel vállalta el a tanácsadói munkakört, ha ő maga választhatja ki, kit szeretne patronálni. (Micsoda felvágás!) Azokat a másodéves diákokat választotta, akik az első tanévben a legérdekesebbnek, legtehetségesebbnek és

legvonzóbbnak bizonyultak – és Tallulah Simpson mindegyik kategóriában kiemelkedőnek mutatkozott. Gyönyörű lány volt, hosszú, fekete, egyenes hajjal, csillogó zöld szemmel és aranybarna bőrrel. Ha megvillantotta széles mosolyát, egy kis rés látszott a két első foga között. Az akcentusát nem lehetett hová tenni. Dohányzott, ivott és idegen kifejezéseket használt, drága, divattervező által készített ruhákat hordott – laza felsőket, feszes farmert és lehetetlenül magas sarkú cipőket. (India végül beépítette a sajátjába Lula divatérzékét, s olykor szó szerint plagizálta a ruháit.) Lula néhai apja a hetvenes években Kanadába vándorolt iráni üzletember volt, az anyja pedig egy prominens bangalore-i család sarja. Bár még a toleránsnak számító kanadaiak között is a perifériára szorult a bőrszíne miatt, Lula mégis a kiváltságosok életét élhette. Ám a művészi ihlete abból táplálkozott, hogy része volt a kirekesztettség okozta fájdalomban.

India viszont magában csak ennyit gondolt erről: *Jaj, ugyan már!*

Lula története százszor hallott klisékből állt, s India ennél többet várt. De az Akadémia diákjainak többsége – kamaszkoruk végén es húszas éveik elején járó, törekvő művészek – rendkívül túlromantizált képet dédelgetett önmagáról. Szívesen beszéltek a *fájdalmukról,* mint *ihletük forrásáról.* Még nem értették meg, hogy csak kemény munkával és ambícióval érvényesülhetnek.

Lula kissé kótyagosnak tűnt akkor, az első kávénál, ahhoz viszont nem fért kétség, hogy őrülten tehetséges művész. Mindig a műtermében töltötte az időt, folyamatosan kísérletezett vásznakkal, festékekkel és technikákkal. Újra divatba hozta a krétát, majd a vízfestéket. Tanulmányokat készített színről, textúráról, alapozásról és ráfestésről. Tanulni igyekezett a nagy művészektől, Matisse-tól, Modiglianitól, O'Keefe-től, Pollocktól és Rothkótól. Utóbbit imádta; egymaga beindította Rothko reneszánszát. Hirtelen mindenkinek a munkájában utalások jelentek meg Rothkóra, a tanszék pedig a fejét csóválta. Minden Tallulah miatt volt. Ő képes volt divatot teremteni.

Az a pletyka járta, hogy Lula sosem alszik. Alvászavarát iráni apjától örökölte, aki szintén képtelen volt aludni. A lány megemlítette az inszomniáját Indiának, amikor újra találkoztak a White Dog Cafében. Erre India bevallotta neki, hogy ő maga sem alszik, bár az ő esetében nem öröklött, hanem a körülmények hatására kialakult problémáról volt szó. A férje öngyilkossága óta tartott ez az állapot.

Amikor képtelen volt aludni, India kamillateát kortyolgatott és divatmagazinokat lapozgatott, John Coltrane-t hallgatott és megnézte a *Love Story*t a mozicsatornán. Lula viszont ilyenkor a Tattooed Mom és a 105 Social klubban múlatta az időt; olyan férfiak vették neki a pezsgőt, akik számlát vezettek az adott szórakozóhelyen. Többször is élt szabadidős drogokkal. Hajnalban hazament, megmosta a haját, keményre főtt tojást evett, és reggel hétkor már a műteremben alkotott.

Az alatt a bizonyos második tanév alatt Lula felfedezte a női aktot. Hosszú órákat töltött a Cast Hallban, az emberi test gipszöntvényeit rajzolva a vázlatfüzetébe, egy órát pepecselt a füllel, egy egész napot a kézzel. Technikai szempontból tökéletesen felkészült akart lenni. Az Akadémia leghíresebb oktatója, Thomas Eakins arra bátorította a diákokat, hogy vegyenek részt boncoláson. Ennek szellemében Lula összeköttetést szerzett a Pennsylvaniai Egyetem orvosi karán, és egy hétig vázlatokat készített hullákról. A hitelesség jegyében tett erőfeszítésének híre bejárta az Akadémiát, s a lány egyik pillanatról a másikra a legdivatosabb diák lett, akinek megkérdőjelezhetetlen a tehetsége és kőkemény a munkaetikája. India és a többi professzor tudta, hogy a másodévben jött fergeteges hírnév jó és rossz is lehet hosszú távon. De Lula munkái önmagukért beszéltek: műtermének egy egész falát töltötték ki azok a rózsaszínnel készült tanulmányok, amelyek egy táncoló nőt ábrázoltak. A nőalak száznyolcvan centi magas volt, kezét a feje fölé emelte. Lula egymás után tizenhatszor festette meg, így ha valaki balról jobbra nézte végig a falon sorakozó képeket, a nőt forogni látta.

Az év végére Lula elnyerte a legígéretesebb hallgatónak járó pénzdíjat. Igaz, a díj odaítélését sok vita előzte meg, mert Lula volt az egyetlen diák, aki egyetlen vásznat sem adott le. Addigi alkotásai egytől egyig vázlatok voltak. Ezek a vázlatok azonban briliáns tehetségről adtak tanúbizonyságot, és amint arra India – akinek szavazata a legnagyobb súllyal esett latba – rámutatott, a más diákok által benyújtott munkák feleannyi ígéretet nem hordoztak magukban, mint Lula vázlatai.

A harmadik tanévben Lula és India kávézásaiból vacsorák lettek olyan éttermekben, mint a Susanna Foo és a Marimoto. A hátuk mögött sokan suttogták, hogy ez etikátlan (természetesen, nem akadt egy suttogás sem, ami ne jutott volna el India füléig). Pedig semmi etikátlan nem volt ezekben a vacsorákban. Lula és India barátok voltak, és mindketten

szerették az egzotikus konyhát és a különleges borokat. És mindig elfelezték a számlát.

Aztán egy este India felajánlotta, hogy otthon látja vendégül Lulát. Főzni készült a lánynak. Lula kölcsönkérte egy barátja kocsiját, és kiautózott a messzi kertvárosba, ahol az asszony lakott. Lulára, a városi egérre fenyegetően hatott a legendás Main Line városrész. Öreg és történelemmel terhes volt itt minden, áthatotta a fehér-angolszász-protestáns szellemiség. Egyáltalán nem olyan, mint a belváros, állapította meg. Ő csak a városban tud dolgozni. De a fedett hidak és hatalmas villák, a vaskapus country klubok és százéves fák teljesen lenyűgözték.

– Nézd csak meg ezt a házat! – mondta.

Arra a tényre utalt, hogy India otthona a tizennyolcadik században a Delaware folyóból kimert kövekből épült. Az előcsarnok kupolás mennyezettel és téglapadlóval büszkélkedhetett. Lulának, aki egy modern és minimalista lakást tudhatott magáénak, ez igen impozánsnak tűnt.

India beinvitálta a konyhába, egy hatalmas, fenséges terembe, ahol márványból készült a pult, több négyzetméteres volt a vágódeszkával fedett sziget, csillogtak a rézedények, és a diófa szekrények fogantyúját fényesre csiszolta a használat. Amikor a fiúk még otthon éltek és Bill dolgozott, India egyetlen feladata volt azt biztosítani, hogy a családi élet normálisan folydogáljon a medrében. Nagy, laktató vacsorákat főzött, a fiúk étvágyához igazítva a recepteket (duplájára vagy akár triplájára). Ezt elmesélte Tallulah-nak. Aztán azt mondta:

– Manapság már alig használom a konyhát. Úgy örülök, hogy itt vagy!

Lula hirtelen szájon csókolta Indiát, amin utóbbi igencsak meglepődött, bár egyáltalán nem ijedt meg tőle. Lula rózsaszín gerberát hozott neki cserépben, rózsaszín fóliába csomagolva, ami egyáltalán nem vallott a lányra, de ő ezt a magyarázatot adta:

– Igazából nem tudtam, mire számítsak a kertvárosban.

Ezenkívül hozott még két vékony szál marihuánás cigit is egy

szendvicses tasakban. Egyet mostanra, jelentette ki, „egyet pedig későbbre, ha nem tudsz aludni”.

India bort töltött, és rágyújtottak az első jointra. Jó ideje volt már, hogy India utoljára marihuánát szívott, diákkal pedig még soha. De a saját konyhája biztonsága elringatta, és a joint is remek volt. Annyira elbódult, hogy minden korábbi aggodalma úgy elszállt, mint a füst, amit a mennyezet

felé eregetett, miközben a tésztához szánt mártást kevergette a tűzhelyen. Lula megkérdezte, hogy megnézheti-e a ház többi részét. Indiában hirtelen messziről jövő, de rég elfeledett féltékenység lett úrrá. Elvégre ez itt Bill Bishop háza, hátul pedig a férfi műterme található. Lula nyilván látni akarná. Vagyis könnyen elképzelhető, hogy ez volt az egyetlen ok, amiért egyáltalán hajlandó volt eljönni ide.

– Körülnézhetsz! – felelte végül. – De idegenvezetést nem vállalok. Igazán nem szeretnék udvariatlan lenni, de fárasztónak érzem Bill *alkotásait* mutogatni.

– Igen – mondta Lula. – Ezt el tudom képzelni.

Azért fogta magát, és körbekukkantott. Kinyitotta a hátsó kertbe vezető ajtót is, amivel beindította a mozgásérzékelős lámpákat, és hátrasurrant Bill műtermébe, ami zárva volt. Aztán visszasietett a házba, India pedig úgy döntött, nem teszi neki szóvá a dolgot.

Csodás vacsorát ettek: fügével, fenyőmaggal és fűszeres kecskesajttal dúsított zöldsalátát, amit India híres vinaigrette-je tett tökéletessé. Utána szélesmetéltet szarvasgombás vajjal, tejszínnel és pecorino sajttal. És mindehhez házi sütésű kenyeret.

– Házi sütési *kenyér?* – kérdezte Lula, miközben úgy tömte a szájába az ételt, ahogy India nyilvános helyen sosem látta tőle. Talán a fű miatt, vagy talán otthonosan érezte itt magát. Vagy csupán éhes volt, mert mint minden munkamániás alvászavaros, alig evett. Kávén és cigarettán élt, és sajtos indiai kenyér szánalmas darabkáit nassolta. De most csak úgy falta a vajas házi kenyeret. India teljesen fel volt dobva.

A desszert – morzsás szilva amarettós jégkrémmel – alatt Lula elmondta Indiának, hogy a női akt nem véletlen. Abból az élményből nőtt ki, amelyet az elmúlt évben szerzett: a női test felfedezéséből.

– Úgy érted – kérdezett rá India –, hogy leszbikus vagy?

– Biszexuális – felelte Lula. – Ahhoz már túl sok férfival voltam, hogy leszbikusnak tartsam magam. Kedvelem a férfiakat, de most egy időre elegem van belőlük szexuálisan.

– Valóban? – faggatta India.

– A nőkhöz vonzódom – közölte a lány.

– És van valakid? – firtatta India.

– Nincs. Nem igazán. Te gondoltál valaha *úgy* a nőkre?

– Nem – válaszolta India. – Soha. – És amikor ezt kimondta, éretlennek és ósdinak érezte magát.

– Hadd kérdezzek még valamit! – folytatta Lula. A desszertet már elpusztította, most a maradék morzsát nyomkodta a villája hátával. – Hajlandó lennél modellt állni nekem?

India a második füves cigit késő éjjel szívta el, és a hálószoba nyitott ablakán fújta ki a füstöt a szabadba. Az álmatlanság, saját külön bejáratú ördöge megint házhoz jött. Az agya egy hatalmas, vérvörös szoba érzetét keltette, ahol folyamatosan szólt a vészcsengő. Abban a pillanatban, amikor igent mondott Lula kérésére, tudta, hogy nem fog tudni ma elaludni. Sőt, attól félt, hogy soha többé nem alszik majd.

Először, persze, visszautasította. *Jaj, istenem, szó sem lehet róla. Nincs az én testem olyan formában, hogy bármilyen művészeti ágnak érdemes legyen megörökítenie.*

Lula azonban tántoríthatatlan volt. *Nem a testet, hanem a benne rejlő megfoghatatlant akarom megragadni. A belső erőt, a rugalmasságot. De ez már biztosan neked is feltűnt, nem?*

Igen, Indiának már feltűnt. Ez emelte ki Lula aktjait mások munkái közül. Amikor a lány modelljeit nézte az ember, rögtön feltűnhetett neki a belőlük sugárzó vasakarat és rugalmasság.

Eddig kiket festettél meg? – kérdezte India.

Lula vállat vont. *A tündérkéket az istállóból.* Úgy értette, hogy a feltörekvő színésznőket és pincérnőket, akiknek az Akadémia óránként harminc dollárt adott, hogy modellt álljanak a hallgatóknak. *És nyáron egy barátnőmet. Egyszer pedig egy fekete bőrű gimnazista lányt, akivel az utcán ismerkedtem össze.*

Jesszusom, gondolta India. Lula magánakcióiban mindig benne volt egy-egy polgári per lehetősége. Ugyanakkor ő maga is látta a fekete lányról készült tanulmányokat, és egészen fantasztikusnak találta őket.

Senki sem tudhatja meg, jelentette ki India. *Senki sem tudhatja, hogy modellt állok neked, és amikor a képet látják, nem ismerhetnek fel. El tudod képzelni, milyen bajba kerülnénk, ha kitudódna?*

El tudom képzelni, mondta Lula.

Hát jó, bólintott rá végül India, aki egyszerre érezte magát megtisztelve és rendkívül kényelmetlenül. Ezzel esélye nyílt arra, hogy valami újnak és élettel telinek legyen a része. Nem kételkedett abban, hogy Lula az új

ezredév egyik kimagasló művésze lesz – egy nap olyan nagy, mint maga Rothko vagy Pollock vagy O'Keefe és hogyan utasíthatná vissza a lehetőséget egy hozzá hasonló földi halandó, hogy ennek részese legyen. India valóban rendelkezett belső erővel és rugalmassággal is, ráadásul szégyentelenül büszke volt mindkettőre. Olyan volt, mint a főnixmadár, aki hamvaiból támadt fel. Ő aztán tényleg festővászonra kívánkozik! Ha nem ő, akkor ki más? Lula talán legközelebb Ainslie-t kérdezi meg, vagy Spencer Frost érzéki feleségét, Aversát. És akkor ő majd úgy érzi, hogy felajánlották neki a lehetőséget, de elszúrta. Így aztán igent mondott. Modellt fog állni.

Lula nem sokkal azután, hogy megkapta a választ, amit akart, elment, hóna alatt egy hatalmas adag morzsás szilvával egy alufóliával fedett papírtálcán. Lula sokat ivott és szívott, és számára ismeretlen, kanyargós úton kellett visszatérnie a városba a kölcsönbe kapott kocsival, így rendkívül etikátlan, sőt potenciális bűncselekmény volt őt hazaküldeni. Indiának fel kellett volna ajánlania, hogy aludjon nála. *Holnap reggel, amikor dolgozni megyek, jöhetsz utánam kocsival.* De India énjének illemtudó része azt követelte, hogy *dobd ki a lányt még most,* mielőtt bármilyen határt átlépnétek.

India elszívta a jointot, aminek az lett a következménye, hogy ismét a konyhában találta magát, hogy megegye a morzsás szilva és az amarettós jégkrém maradékát. Öt óra körül aludt el, hét órakor mosatlan fogakkal ébredt, és a szíve mélyén halványan szégyenkezve a történtek miatt.

A piknikasztal mellett ülve India a második pohár bort is felhajtotta. Már háromnegyed négy volt, de még sehol senki. Megállapította, hogy ez most jól is jött neki, legalább volt ideje a levélen és Lulán töprengeni anélkül, hogy mások beleütnék az orrukat. Ha Birdie itt lenne, meg akarná tudni, hogy ki küldte és miről szól a levél. India kissé kótyagosnak érezte magát. Különös élmény volt becsiccsenteni egy napsütötte délután. Már elért arra a pontra, amikor vagy visszafogja magát – kideríti, hogyan működik a régi dugattyús kávéfőző, és főz egy kávét – vagy elengedi magát és tovább iszik. Az ördögbe is, gondolta. Hiszen itt van Tuckernuckon, ahol senkinek sem kell megfelelnie.

Visszatért a konyhába, és töltött magának még egy pohárral. Aztán ellenőrizte, hogy Chess lélegzik-e még. Igen? Remek.

Lulának modellt állni olyan volt, mint egy titkos szerelmi viszony. India nem volt hajlandó a lány műtermében vagy az Akadémia bármelyik másik műtermében együtt dolgozni vele. Így Lula lakása mellett döntöttek.

A társasház portásánál egy kitalált néven jelentkezett be, mint Elizabeth Tate, ami, mint elmondta Lulának, egy létező név volt a családjában. Lula nem értette, mi szükség álnevekre, hiszen a portás diszkrét, India nyugodtan megadhatja neki a saját nevét. De erre az asszony nem volt hajlandó.

Lula a lakás ajtajában várt Indiára. A háttérben Schubert szólt, ami gyógyírként hatott India érzékenységére. Az iskolai műtermében Lula a Clasht, a Sex Pistolst és a Ramonest hallgatta fülsiketítő hangerőn. (A társai már rég panaszt tettek volna, ha nem Lula az elkövető.) A lány üzleties komolysággal fogadta Indiát – egy kurta hellóval, puszi nélkül és egy hosszú fehér ruhát nyújtott át neki.

– A fürdőben átöltözhetsz – mondta.

Lula fürdőszobája – a lakása többi részéhez hasonlóan – sikkes és modern volt, és legalább olyan személytelen, mint egy szállodai fürdőszoba. Lula összes személyes holmija tükrös szekrények mögött bújt meg. Méghozzá rengeteg tükrös szekrény mögött, s ezektől India úgy érezte, megkétszereződik, sőt megnégyszereződik ott állva, miközben öltözik. Igyekezett nem nézni a saját tükörképeire. Mai küldetésének *semmi* köze a személyes hiúságához. Nem a testéről és a valaha volt csodálatos fenekéről szólt (túl sok morzsás szilva, túl sok édes Cosmopolitan koktél, no meg a kora). Most a művészet állt a központban.

A fehér ruhában belépett a nappaliba.

– Hová álljak? – kérdezte.

– Nem is tudom – felelte Lula, aki redőzött fehér tunikája alatt egy neonzöld leggingst viselt. Mezítláb állt, és cigarettázott. A haja félig feltűzve, félig leengedve, a szemét fekete ceruzával húzta ki. – Már egy ideje töprengek rajta. Talán kezdjük a kanapéval.

A fehér velúr borítású kanapé ijesztően hatott Indiára. Leginkább attól a pillanattól ijedt meg, amikor majd le kell vennie magáról a ruhát. És ez nem ugyanaz volt, mintha ideges lett volna vagy esetleg védtelennek érezte volna magát. Igyekezett más dolgokra összpontosítani. Schubert például kellemesnek bizonyult. A kanapé melletti vázában pedig borvörös dáliák pompáztak.

Lecsúsztatta magáról a ruhát, és háttal állva megmutatta magát Lulának. Aztán lefeküdt a kanapéra.

– Így gondolod? – kérdezte, és furcsának érezte a saját hangját.

A lány csupán igenlően bólintott. Ceruzája vad száguldásba

kezdett a papíron. India teljesen felvillanyozódott. Azonnal felizgult, olyan szexuális izgalmat érzett, mint még soha életében. Ebben a pillanatban semmi más nem volt, mint egy selymes velúron fekvő meztelen test. Egy nő volt, egy másik nő pillantásának kereszttüzében. Az élmény egyszerre volt obszcén és érzéki. Lula ceruzája egyre gyorsabban karcolta a papírt. India úgy érezte, mintha a ceruza őt érintené, mintha a ceruza radírja a mellbimbóját simogatná, amely mostanra teljesen megkeményedett. Vajon Lula észrevette? Feltűnt neki, hogy milyen *hatással* van Indiára?

– Egy kicsit billentsd felém a csípődet! – utasította Lula.

India, természetesen, hallotta már az összes viccet az „istálló tündéreiről". A lányokról, akik az Akadémiának modellkedtek, és ha véget ért az óra, a legkönnyebben voltak kaphatók az egész Delaware-völgyben. Csak azon múlott az egész, hogy melyik hallgató (fiú? lány?) hívta el őket elsőként egy italra. India most megértette, hogy miért. Hihetetlenül érzéki élmény volt lecsupaszítani a testét, és hagyni, hogy egy másik személy bámulja.

Az asszony lehunyta a szemét. A lába köze egyre nedvesebb lett. Forrónak, lüktetőnek érezte a testét.

– Szem nyitva! – szólt rá Lula.

India kinyitotta a szemét.

Egy óra múlva minden incidens nélkül sikerült elhagynia a lakást Ez a tény akkor meglehetősen elkedvetlenítette, mégis óriási megkönnyebbülést érzett, amikor kiért a csípős hidegre.

Mi történt ott benn? Miféle boszorkányság? Ezen töprengett.

Úgy döntött, többé nem áll kötélnek.

Mégis visszament, minden kedden öt órakor, nyolc héten át. A rajzolás átvette a heti egyszer együtt töltött vacsorák helyét. India nem ülhetett le Lulával, hogy együtt egyenek, mert valami megváltozott közöttük. Modellt állni komoly dolog volt, s a rajzolás alatt szinte alig szóltak egymáshoz. Az asszony nem tudta, hogyan dolgozza fel a benne felgyülemlett szexuális energiákat. Vajon Lula érezte, amit ő? Ha így is volt, nem adta jelét.

Ez alatt a nyolc hét alatt India ismét elkezdett foglalkozni a testével. Beiratkozott egy közeli kisváros edzőtermébe, ahol nem kellett attól tartania, hogy összefut ismerőssel, így kizárólag testi erejének és kitartásának fokozására fordíthatta figyelmét. Felvett egy személyi edzőt is, egy Robbie nevű transzvesztitát, aki a gépeken és a súlyzókkal rendre úgy megdolgoztatta, mint egy rabszolgahajcsár. Az edzésen túl csirkét, halat és zöldségeket fogyasztott. Csökkentette a cigarettaadagját, és otthon nem ivott alkoholt. Krémekkel és testápolókkal kényeztette testét, hétvégenként pedig eljárt manikűrre, pedikűrre és masszázsra. (A magamról való gondoskodás, állapította meg, akár az összes szabadidőmet képes lenne kitölteni. Vajon mások így csinálják?) Minden fogmosás után használt fogselymet. Vitaminokat szedett és levendulaillatú fürdőket vett. Egy brazil gyantán is elgondolkodott, de nem akarta túlságosan felhívni magára a figyelmet.

Úgy tűnt, Lula mit sem észlel a változásokból, míg egy nap, amikor India lecsúsztatta magáról a ruhát, a lány csak ennyit mondott:

– Te most fogysz itt nekem, India?

Az asszony azon nyomban tiltakozott.

– Komolyan? – kérdezte Lula. – Pedig egyértelműen karcsúbbnak tűnsz. És ragyogsz. Mi ez az egész?

India vállat vont.

– Feküdj le! – utasította a lány.

Aztán eljött az idő, amikor nem kellett már többet modellt ülni. Majd következett a tavaszi szünet, és két hétig tartott. India elutazott Görögországba egy volt egyetemi szobatársával, Paula Dore-Duffyval, aki a Wayne Állami Egyetemen dolgozott neurológia professzorként. Paula a vér-agy gátat kutatta, s nem érdekelték sem a művészetek, sem az Akadémia vagy a későn beérő leszbikus érzések, és India nem is beszélt neki ezekről. Paula csak arra vágyott, hogy leadhassa kutatói köpenyét, ouzót igyon és táncoljon a szállodák diszkójában, amik az Égei-tengerre néztek. India csatlakozott hozzá ezekben az időtöltésekben. Az egyetlen alkalommal, amikor egy reggelinél Paula mégis tett fel kérdéseket India munkájára vonatkozóan, ő azzal viccelt, hogy ha az Akadémiára gondol, rögtön aggódni kezd a saját vér-agy gátja miatt, majd belemerült a mézes joghurtba. A téma nem került elő többé, ami nagy megkönnyebbülésére szolgált.

Amikor visszatért az Akadémiára, megkezdődött az év végi hajtás. A harmad- és negyedévesek a hallgatók éves kiállítására készültek. India ügyelt pártfogoltjaira, köztük Lulára is. A lányt teljesen lekötötte a festés, visszatért a régi, megszállott önmagához: reggel héttől éjfélig a műteremben volt, napi két doboz cigarettát szívott, tíz tejeskávét ivott, és a Mumbai Palace indiai gyorsétteremből rendelt ételek érintetlenül hevertek az egyik sarokban.

Mindenki nagy dolgokra számít, mondta neki India.

Kapd be, közölte Lula, de közben teli szájjal vigyorgott.

A kiállítás a tanév legnagyobb eseménye volt, sok szempontból fontosabb, mint a diplomaosztó. Az utóbbi csak egy szertartás volt, a (többnyire hasznavehetetlen) művészeti diploma átadása. A hallgatói kiállítás volt a lényeg, ez hozta a pénzt. Philadelphia város, valamint New York, Boston és Chicago művészeti kereskedői is eljöttek, akárcsak a családok, barátok, korábban itt végzettek, más egyetemeken dolgozó kollégák, más múzeumok kurátorai, komoly gyűjtők, kezdő gyűjtők és társasági matrónák, akik Homer Winslowt sem tudták megkülönböztetni Homer Simpsontól, de akik látni akarták, mi történik, és láttatni saját magukat az eseményen. A kiállítás a philadelphiai művészeti világ éves premierje volt, a bejáratnál már órákkal korábban hosszú sorok alakultak ki.

India mindig valami új és mesés öltözéket viselt a hallgatói kiállításon, mivel a fényképe elkerülhetetlenül megjelent a *Philadelphia Inquirer* társasági rovatában és a *Philadelphia* magazin fényes középső oldalain. Sok tekintetben ő volt az Akadémia arca, a név, akit az emberek felismertek, tudtak hová tenni. India Bishop, a híres szobrász özvegye. És az idén az ő részvétele még mélyebb és árnyaltabb, mint az elmúlt években. A festményeken, amikről mindenki beszélni fog, ő szerepel.

Mivel a hallgatói kiállítást a diákok szervezték – ez is hozzátartozott az esemény vonzerejéhez, még a tanárok sem tudták, mire számítsanak India sem látta előzetesen a képeket. Legalább százszor érzett kísértést, hogy megkérje Lulát, mutassa meg az alkotásokat, hogy biztos lehessen benne, *ő* nem ismerhető fel rajtuk, de nem kockáztathatta meg, hogy ezzel megsértse a lányt. Elvégre ők ketten egyezséget kötöttek, ez volt az egyetlen feltétele, és Lula biztosan tiszteletben tartotta.

India egy szinte lebegni látszó, fehér, félvállú Elie Tahari ruhát választott az eseményre, ami, amellett hogy csinos volt, a leginkább

hasonlított arra a festékfoltos lepedőre, amit ruhaként Lula akkor ráadott. Még szinte be sem ért a hátsó bejáraton, és még el sem vett egy pohár pezsgőt az egyik tálcáról, máris bókokat kapott miatta. *Csodálatos ruha, olyan elegáns, olyan jól illik rá, hol vetted?* Hatalmas tömeg volt, és az emberek, mint madárraj vették körül, akár a sirályok azt a tengerpartot, ahol őnála van az egyetlen szendvics. Mindenki beszélni akart vele, mindenki az ő figyelmére pályázott. Az *Inquirer* egyik riportere máris képet készített róla, pedig még a napszemüvegét sem vette le. Indiát nyomasztó érzés kerítette hatalmába. Legalább minimális saját térre lett volna szüksége, néhány pillanatra, amíg leteheti valahová a retiküljét, belekóstolhat a pezsgőbe, eljuthat a kiállítási termekig. Vajon mindig ilyen felhajtás övezte, amikor megjelent? Vagy ezúttal valami más váltotta ki ezt a felfokozott érdeklődést? Vajon tudták? Nyilvánvaló volt, vagy csak suttogtak róla?

India kipréselte magából a levegőt. Muszáj volt ellazulnia. A hallgatói kiállítás minden évben ilyen lidérces volt, mondta magának, mert szinte minden teremben mindenkit ismert, és az a kevés ember, akit nem, most akart bemutatkozni neki. Mégsem tudta elhessegetni az agyába toluló képeket egy kellemetlen rémálomból – a teste csúf és göröngyös, az arca eltorzult és ronda, az alakja elárulja, milyen pokoli szajha is ő miközben átvágott a tömegen.

Az igazgatótanács elnöke, Spencer Frost, a kiállítási termek bejáratánál várt rá. Vörös és izzadt volt, mintha épp most élné meg a saját, privát extázisát.

– Istenem, India, ez fantasztikus! Ez a lány egy szupersztár! Minden képét meg akarom venni! Már kettőt megvettem magamnak, egyet pedig az iskolának. Egyszerűen… hát menj, nézd csak meg őket magadnak!

India belépett az első terembe, ahol hatalmas, szárnyaló vásznak – mint Delacroix képei a Louvre-ban – függtek, és mindegyiket Lula festette Indiáról. A darabokra bontott és újra összerakott Indiát mutatták – Indiát Rothko elmázolt színtechnikájával –, a melleit, a lábait és a valaha csodálatos fenekét olyan festéssel, amely folyamatos mozgást sugallt. A bőre áttetsző, a vonalak hibátlanok. India kénytelen volt helyet könyökölni ki magának – annyira tele volt a terem, és hirtelen megsajnálta a többi diákot, akik e figyelem tizedét kapják majd meg –, mert ő is *látni* akarta.

Amikor jobban megnézte őket, győzelmet érzett. Nem saját magának (na jó, talán egy kicsit), hanem Lulának.

Arra gondolt, *hát megcsinálta.*

India felállt a piknikasztaltól, kezében a levéllel. Egy újabb pohár bor kíséretében felment a szobájába. Roger ott állt a komódon; a nyirkos óceáni levegő átitatta hínárból készült hajzatát, és most lógott az egész. A Lulától kapott levelet a komód fiókjába dugta, és eltöprengett, ne szundítson-e egyet a zselével kitömött matracon, aminek az lett volna a vége, hogy kiszáradt szájjal és sajgó fejfájással ébred egy-két óra múlva. Nem, köszöni szépen.

Úgy hallotta, hogy Chess a nappaliban ébredezik. Betolta a levelet rejtő fiókot.

Tévedtem veled kapcsolatban?

A 108. hallgatói kiállítás akkora sikernek bizonyult, amire sem Lula, sem India nem számított. A lány az összes képét eladta. Kettőt Spencer Frost privát gyűjteményébe (márpedig róla köztudott volt, hogy csak *halott művészek* alkotásait gyűjtötte), egyet pedig az Akadémiának Spenceren keresztül. A legnagyobb vásznat Mary Rose Garth, a gumigyár örökösnője vette meg, aki a kiállítás legfeltűnőbb vendége volt (és akiről mindenki tudta, hogy egy köteg piros pontos matricával érkezik, hogy a legjobb képeket már akkor lefoglalhassa, amikor más még nem is látta). Egy másik képet egy seattle-i gyűjtő vett meg (ugyan nem erősítették meg, de a pletykák szerint Bill Gates), egy továbbit pedig egy csak nőkből álló ügyvédi iroda Philadelphiában. Minden jelen lévő galériatulajdonos vállalta, hogy a jövőben pártfogolja. Nyilvánvaló volt, hogy Lula gazdag és híres lesz.

– Attól még nem hagyom abba az iskolát – mondta Indiának. – Be fogom fejezni. Megszerzem azt az istenverte bizonyítványt.

– Hát persze, hogy megszerzed, te kis buta – felelte India. – Buta tyúk.

Már meglehetősen sokat ivott. A beszélgetésre hajnali fél négy tájban került sor. Lula és India túlélték a felhajtást és a felhajtás utáni fogadást is, az azt követő vacsorát a Tria étteremben, majd az italokat a Valanniban, és a táncot a 105 Socialben. Amíg visszatértek a North Broad Streetre, elszívtak egy jointot. Lula még egyszer meg szerette volna nézni a képeket – többségüket az új tulajdonosuk már reggel elviszi –, és India is.

A képek előtt állva ígérte meg Lula, hogy befejezi az Akadémiát, és itt történt, hogy átkarolta India derekát és belecsókolt az asszony nyakába. India részeg és bódult volt, és élete egyik legkiemelkedőbb estéjének utórezgései még mindig ott dübörögtek a bensőjében. Közel állt hozzá, hogy odaadja magát Lulának, és elmerüljön a lányban.

Ehelyett azonban inkább elhúzódott.

– Nem – tiltakozott. – Sajnálom.

Lula tovább próbálkozott. Gyengéden érintette meg Indiát, és nyugodt hangon beszélt.

– Láttam rajtad, amikor modellt álltál nekem. Láttam, de várni akartam.

Mit mondhatott erre India? Azok az órák, amikor modellt állt a lánynak, élete legerotikusabb pillanatai voltak. Ezt nem tagadhatta. Ha Lula akkor közeledik hozzá, amikor ott feküdt a velúr kanapén, sosem tudta volna visszautasítani.

– Sajnálom – ismételte meg India.

– Szeretlek – mondta a lány. – Komolyan mondom. Szeretlek, India.

India megborzongott. Akkor este először gondolt Billre és arra, hogy milyen élénk és teljes életet élt a férfi mellett. Még ha betegek is voltak a gyerekek, és szürke volt az égbolt, még ha Bill éppen mániákus vagy depressziós is volt, India akkor is erőtől duzzadónak érezte magát. Elkötelezettnek és felajzottnak, és kihívások vártak rá. Ilyen volt az élet egy zseni mellett.

De képtelen lett volna újra átadni magát ennek.

– Lula… – Megérintette a lány állát, és maga felé fordította az arcát. – Sajnálom.

Lula egy hatalmas pofont kevert le neki.

India felkiáltott. A tágas teremben hosszan visszhangzott a kiáltása. És megint Bill jutott eszébe: a férfi egyszer nyilvánosan felpofozta, a stockholmi metró egyik állomásán. Akkor megfogadta, hogy elválik tőle. Mégsem tette.

Vajon most ő is keverjen le egyet Lulának? Vajon a lány női bokszra vágyik, hajtépésre és szétzilált ruhákra? Vajon úgy ér majd véget a dolog, hogy ketten egymásba gabalyodva birkóznak a padlón?

India elfordult. Felvette a retiküljét a pincér tálcájáról, és kisétált.

– India! – kiáltott utána Lula. – INDIA!

Az asszony nem állt meg. Hazahajtott, és úgy aludt, mint a bunda, egészen másnap délig.

Azon a hétvégén volt a háborús hősök emléknapja. India csendesen töltötte, kertészkedett. Kedd reggelre járványként terjedt a hír: Tallulah Simpson kilépett. Átkérte magát a Parsonsra.

Amikor India leért a földszintre, Chess nagyokat pislogott és olyan álmélkodva nézett körül, mint egy újszülött.

– Hány óra van? – kérdezte.

– Már majdnem öt – felelte India, bár még csak negyed ötre járt. – Kérsz egy pohár bort?

– Igen – válaszolta Chess. – Anyám hol van?

– Elment sétálni – mondta India.

Chess bólintott.

– Jó sokáig aludtam.

– Tudsz aludni éjszakánként? – tudakolta India.

– Mint a bunda.

– Szerencsés vagy – jegyezte meg az asszony, bár ebben semmi szerencse nem volt. A lány depressziós. Indiát elöntötte a bűntudat. Azt ígérte, hogy beszél Chess-szel. Hogy segít neki. Ezért is hívta el őt Birdie.

India töltött egy pohár bort Chessnek, majd magának is. Részeg volt, vagy legalábbis majdnem, ami nem olyan rossz, ha az ember őszinte beszélgetést tervez.

– Ülj ide velem! – mondta a lánynak.

Chess hálásan elfogadta a bort, és leült a piknikasztalhoz. India végigböngészte a konyhát egy kis rágcsálnivaló után kutatva, s talált is fél doboz spanyol mogyorót és egy doboz Bremner ostyát, ami már állott volt, és az íze a vizes kartondobozra emlékeztetett.

Indiának már a nyelvén volt egy bevezető mondat. *Anyukád kért meg, hogy beszéljek veled.* Ó, de mennyire kínos, mintha egy karót nyelt iskolaigazgatónőt hallana! Vagy egy házsártos banyát. Tudta, hogy Billről kellene beszélgetnie Chess-szel: hogyan halt meg a férje, milyen érzés volt, és hogyan szedte végül össze magát. Ám India nem akart Billről beszélni. A gondolatai egészen másutt jártak.

Tűnődött egy darabig, miközben az unokahúga arcát tanulmányozta. Hajkoronája nélkül Chess vonásai még feltűnőbbek voltak, mint egyébként. Világoskék szemének peremén sötétkék sáv futott, ami egészen

lebilincselővé tette a látványt. Az arcán rózsaszín csíkok díszelegtek, ahol a bőre a kanapékárpit viszketést okozó mintájával érintkezett korábban. Szegény lány majd' elepedt valamiért – egy sugallatért, egy tanácsért vagy egy iránymutatásért. Felrúgta az eljegyzését, a vőlegénye meghalt. Akadt ott más is, amiről nem beszélt. Nem állt rá készen, és most, hogy elnézte, India arra gondok, vajon ő maga készen áll-e arra, hogy meghallgassa a lányt.

Vajon képes lenne Chess kezelni a szeretett nénikéje és Lula közötti viszony történetét?

Ó, a pokolba is, gondolta India. *Elő a farbával!*

– Ma kaptam egy levelet – fogott bele.

CHESS

A depressziója olyan szoba volt, ahol elbújhatott a világ elől. Birdie kopogtatott, Chess pedig figyelmen kívül hagyta. Barrett Lee is kopogtatott, és Chess elküldte. India kopogtatott, és Chess – főként azért, mert nem tudta rávenni magát, hogy goromba legyen a nagynénjével – beleegyezett, hogy meghallgatja. India néni egy diákról mesélt, aki az Akadémiára járt, és a köztük lévő kapcsolat nem volt semmi. A történet teljesen felvillanyozta Chesst. Amióta megérkezett a szigetre, most először gondolt saját magán kívül valami másra.

– Szereted őt? – kérdezte a nagynénjétől.

India a halántékára szorította az ujjbegyeit, és közben úgy forgatta a szemét, mint egy szvámi, aki a jövőt fürkészi.

– Nem tudom – válaszolta. A lányra mosolygott, aztán rágyújtott. – Az a helyzet, kedvesem, hogy az emberi érzelmek számtalan sokkoló módon képesek megnyilatkozni. Érted, hogy mit akarok mondani ezzel?

– Mit? – kérdezte Chess.

– Azt, hogy nem vagy egyedül.

7. nap

Az emberi érzelmek számtalan sokkoló módon képesek megnyilatkozni. (India Bishop)

Nick megcsókolt. Naponta százszor, ezerszer gondoltam arra a csókra. Megpróbáltam visszaemlékezni, hogyan viselkedtem vagy reagáltam, de olyan gyorsan történt, hogy saját magamra nem emlékeztem, csak arra, ő milyen volt. Arra jutottam viszont, hogy esetleg valamit másként kellett volna tennem vagy mondanom, mert a csók után sokáig nem volt semmi.

Talán utalhattam volna arra, hogyan érzek iránta, ott tarthattam volna, tovább csókolhattam volna, vagy tehettem volna többet is, mint a csókolózás.

Továbbra is Michaellel jártam. Néhanapján találkoztam Nickkel – havi egyszer elmentünk egy koncertjére a Bowery Ballroomba vagy a Roselandbe, ahol ő intenzív vágyakozással bámult rám, de csupán egyetlen egyszer, majd elfordult és aznap már többször nem nézett rám. Mindig körülvették a nők – sovány, hosszú hajú lányok farmerben és spagettipántos felsőben, kézi készítésű ékszerekkel; csodaszép, alultáplált lányok, akik mindig a bandával lógtak – de soha nem láttam kétszer ugyanazt a lányt, és amikor egyszer megkérdeztem Michaelt, hogy szerinte Nicknek van-e barátnője, azt kérdezte:

– Pontosan mi számít barátnőnek?

Eljártunk vacsorázni Michael szüleivel, de Nick sosem volt jelen.

Michael szerdánként a pókerasztalnál találkozott vele. A játék házigazdája Christo Snow volt, aki az Englewood Gimnáziumba járt Michaellel és Nickkel. Nagy pénzben játszottak, az ételt partiszerviz szállította, és Christo nemcsak egy Atlantic Cityből érkezett osztót, de egy biztonsági őrt is szerződtetett. Michael hol nyert, hol veszített, de Nick mindig nyert; ez volt az elsődleges pénzforrása. Egy este Michael vörösben úszó, felduzzadt szemmel jött haza a kártyázásból. Nick megütötte.

Én alig kaptam levegőt.

– Miért?

– Veszekedtünk.

– Mivel kapcsolatban?

Mint általában pókerezés után, Michael részeg volt. Különben soha el nem mesélte volna ezt.

– Miattad.

– Miattam?

– Azt mondta, nem vagyok jó neked.

– Nem vagy jó?

– Nem vagyok elég jó.

Szédültem. Emlékeztem, hogy nagyon régen Michael egyszer betörte Nick orrát. És miért? Egy lány miatt. Együtt kellett volna éreznem Michaellel, de ehelyett, a föld felett lebegtem tíz centivel. Nicknek még mindig nem voltam közömbös.

– De hiszen ez hülyeség! – válaszoltam Michaelnek.

Egy héttel karácsony előtt láttam újra Nicket. Az irodám épületében ült a recepciónál egy padon. Már készültem haza, épp akkor küldtük el a februári számot a nyomdába, melengető levesekkel, ragukkal és egy menüvel egy szánkózással összekötött partira. Ugyanazt a hatalmas megkönnyebbülést éreztem, amit mindig, amikor egy lapszám összeállt, ráadásul ez nagyon jól sikerült, no és közeledett a karácsony is, amikor tizenkét szabadnapom lesz. Aznap este Michael cégének az ünnepi partijára igyekeztem, amit a Morgan könyvtárban tartottak, és illusztris eseménynek ígérkezett. Szokatlanul jó hangulatban voltam. Nem imádtam úgy a karácsonyt, mint Birdie vagy Tate, mivel szerintem gyerekeknek való, nekem pedig nem volt gyerekem, és én magam sem voltam már az – de hirtelen elkapott a hangulat.

És akkor megláttam valakit, aki úgy nézett ki, mint Nick, pedig képtelenség volt, hogy ő legyen az aki ott ül a műanyag padon az épület forgóajtaja mellett. Aztán közelebb értem, és megláttam az arcát, a haját és azt a szempárt. Fekete gyapjúkabát és farmer volt rajta, és a biztonsági őrök gyanakodva méregették.

– Nick? – szólítottam meg.

Megint rám nézett úgy, ahogy csak ő tud. Beleszédültem. Az előcsarnokban karácsonyi dalokat játszottak, és abban a pillanatban Burl Ives hangja szólt, a Have a Holly Jolly Christmas.

Azt felelte, hogy épp arra járt.

Ez hazugság volt. Ugyanis a belvárosban dolgoztam, és neki semmi oka nem volt rá, hogy arra járjon.

Nem tudtam, mit mondhatnék. Nem bírtam levenni róla a szemem, és azt sem akartam, hogy ő levegye rólam az övét. Ott álltunk a munkahelyem márvány előcsarnokában, mintha egy ismeretlen erő egy ezüstös energiamezőbe zárt volna minket, miközben mellettünk emberek mentek ide-oda, és Burl Ives hangja szólt.

Végül megszólalt:

– Tűnjünk el innét!

Sétálni kezdtünk. Ő ment elöl, én félig lemaradva követtem. Észak felé áramoltunk a tömeggel az Ötödik sugárúton. Olyan sok ember, olyan sok

karácsonyi lelkesedés – díszvilágítás a lámpaoszlopokon, csomagolópapírba öltöztetett Louis Vuitton üzlet, és drazséköltemények a Henri Bendel kirakatában. Elsétáltunk a Plaza Hotel előtt, végig az utcán; az FAO Schwartz játékáruház előtt legalább ötszáz ember állt sorban. Amikor Michaellel sétáltam a városban, mindig érdeklődve figyeltem mindent magam körül. Amikor Nickkel voltam, csak ő érdekelt.

Besétáltunk a parkba, és elindultunk az első sétaúton. Hideg volt, de nem számított. Nick egy fához vezetett, egy kopár, fenséges, védelmet nyújtó fához. Azon nyomban az lett a „mi fánk". Szembefordultam vele, és megcsókolt. Igazából megcsókolt. Csókolóztunk, és istenemre mondom, még soha senki nem csókolt ilyen jól életemben. Sokkal érzékibb volt, mint Michael, egyszerre volt sokkal figyelmesebb és kevésbé figyelmes velem. Azt mondta:

– Megőrülök érted.

Ezen meg kellett volna lepődnöm, de nem így történt. Bár Michaellel jártam, minden nap minden percében Nickre gondoltam. Róla álmodtam. Michael konyhájában a poszterét bámultam a szüleik házában pedig a gyerekkori képeiket. Kifogásokat találtam, csak hogy kimondhassam a nevét

– Mit csináljunk? – kérdettem.

Nem válaszolt.

Arra gondoltam, mi lenne, ha egyszerűen megmondanám Michaelnek, hogy Figyelj, szerelmes vagyok az öcsédbe! *Nyilván rémes lenne, sor kerülhetne még egy-két monoklira vagy rosszabbra is. Cy és Evelyn megdöbbennének, de vajon hagynák-e, hogy ez összetörje megszokott világukat? Kitagadnák-e Nicket, és ő megtagadná-e a szüleit, és tönkremenne a családjuk?*

Nick megrázta a fejét:

– Gyűlölöm őt, tényleg gyűlölöm, de szeretem is, és egyszerűen nem tehetem ezt meg vele.

– Nem, én sem – feleltem.

– De már nem tudtam tovább várni. Muszáj volt eljönnöm hozzád. Muszáj volt ma megcsókolnom téged – mondta.

– Értem – válaszoltam. – Igen.

Egy darabig még csókolóztunk (egyszerűen nem tudtam betelni vele), aztán elhúzódott, megfordult és elment. Ott hagyott a sötét parkban, amit a bátyja, aki egy úriember, sosem tett volna.

Egy héttel később, karácsony napján, elmentem a Morgan családhoz New Jersey-be, és közben remegtem a várakozástól. Aznap reggel Birdie a szokásos ünnepi reggelit készítette: tojást Benedek-módra és brióst, én pedig egy falatot sem bírtam legyűrni belőle. Michaellel együtt mentünk a szüleihez és úgy tettem, mintha aludnék a kocsiban, így nem kellett beszélnem. Bementünk a házba, amely a miénkhez hasonlóan fel volt díszítve örökzöld füzérekkel. Minden fahéjillatot árasztott. Evelyn kijött a nappaliból, ahol tűz lobogott a kandallóban, és a mennyezetig érő fa alatt tucatnyi ajándék sorakozott. Hímzett karácsonyi pulóvert viselt piros bársonynadrággal.

– *Úgy örülök, hogy el tudtatok jönni! – lelkendezett. – Dóra már itt van, de az öcséd nem jön.*

– *Nem jön?*

– *Ma reggel telefonált. Azt mondta, nem érzi jól magát. – Evelyn a homlokát ráncolta. – Bár nekem teljesen egészségesnek tűnt.*

Tate lepirulva és az izgalomtól remegve ért vissza az északi tótól. Az öröme letaglózó volt. Hogyan is mesélhetne Chess *mindarról, ami történt,* miközben a húga annyira boldog?

– Gyere fel velem a padlásra! – mondta Tate. – Mesélni szeretnék valamit.

– Nem tudok – felelte Chess. – Segítek Birdie-nek a vacsorában. – Ez igaz volt, mert kukoricát pucolt. De már csak egyetlen cső volt hátra.

– De most van szükségem rád – erősködött Tate.

Chess felsóhajtott.

– Egy perc. Hadd fejezzem be!

A padlástér forró fazéknak tűnt. Bár az aprócska ablak nyitva volt, de a levegő mégsem mozdult. Tate maga mellé húzta a nővérét az ágyra.

– Tudod, mi történt? – kérdezte.

– Mi?

– Barrett randira hívott. Egy vacsorapartira Nantucketen, holnap estére.

Chess nem szólt semmit. Mit is mondhatott volna?

– Tudom, hogy először téged hívott el – tette hozzá Tate.

Chess a lábujjait mozgatta.

– Igen, ma reggel megkérdezett. De szerintem csak azért tette, mert kedves akart lenni. Hogy bebizonyítsa, hogy már nem haragszik rám.

– Miért haragudna rád? – kíváncsiskodott Tate.

– Ó! – Chess csak ennyit mondott. Azt sem tudta, hogyan váltson sebességet és beszéljen inkább Barrett Lee-ről. – Valami miatt, ami nagyon régen történt.

Tate bandzsított és kiöltötte a nyelvét a nővérére. Időnként annyira gyerekes tudott lenni, érzelmileg pedig egy kamasz fiúhoz hasonló éretlenséget tanúsított. Ezzel együtt Tate a húga volt, így Chess korlátok és feltételek nélkül szerette, ám ez nem változtatott a valóságon: Tate nem rendelkezett azzal az érettséggel vagy tapasztalattal, hogy kezelni tudja mindazt, amit Chess mesélne neki. Tate a számítógépek mestere volt, nem az irodalomé, az ő szemében valami vagy működött, vagy nem. Nem érdekelték az összetett vagy erkölcsileg kétértelmű helyzetek. Hallani sem akarta, hogy mi történt Barrett és Chess között tizenhárom évvel korábban, mert az ő szempontjából az a múlt volt, és minek felemlegetni. Tate nem volt elég érett ahhoz, hogy megértse, hogy a múlt sok szempontból magyarázatot ad a jelenre. Őt csak az elmúlt néhány óra, a mai nap, a holnapi nap (ő és Barrett Lee együtt) érdekelte. Lebegett, és Chess nem akarta kipukkasztani a boldogságból fújt léggömbjét.

– Jól fogod érezni magad – mondta aztán. – Azt hiszem te és Barrett sokkal jobban illetek majd egymáshoz.

– Igen – értett egyet Tate. – Szerintem is.

BIRDIE

Hajnali két órakor hirtelen ébren találta magát.

Este tízkor, a vacsora, néhány pohár bor és egy-két óra hímzés után szokás szerint lefeküdt.

– Izgulsz már, hogy nagymama leszel? – kérdezte akkor Indiától.

Együtt ültek a beüvegezett verandán. India már az aznapi századik cigarettájánál és – miként ő maga bevallotta – a tizenegyedik pohár boránál tartott. Részeg volt, és a költőiség határát súrolta.

– Nem hiszem, hogy bárki *izgulna* amiatt, hogy nagymama lesz, mivel ez semmi másnak nem hírnöke, mint hogy az illető jól megöregedett. Mintha örökké tartott volna, amikor tinédzserek voltunk. Aztán fiatal

feleségek lettünk, majd anyák, és meghatározhatatlan időn át cseperedtek a gyerekek, közben Bill-lel a karrierje építésével foglalatoskodtunk, a házat rendeztük és igyekeztünk mindent tető alá hozni. Miután Bill meghalt, sokáig csak gyászoltam, végül összeszedtem magam és elkezdtem élni a saját életemet. Ez az utóbbi időszak nem tűnt többnek öt percnél. Szabad, független és őrülten termelékeny voltam, és most hirtelen az egésznek vége. *Nagymama* leszek. – Kifújt egy nagy adag füstöt. – De igen, azt hiszem, ha megtörténik, izgatott leszek.

– Hát, ami engem illet, én alig várom, hogy egyszer nagymama legyek – közölte Birdie.

– Jaj, Birdie, hát persze, hogy te már alig várod! – jegyezte meg kedvesen India.

Hank is nagypapa már, gondolt bele Birdie, és nagyon szereti ezt a helyzetet. Része az unokái életének. Kirándulni viszi őket a Stew Leonard Tehénfarmra és a norwalki Gyerekek Múzeumába. Minden kedden ő hozza el őket az iskolából.

Birdie felsóhajtott. Szerette volna, ha el tudna tölteni tíz vagy akár csak öt percet anélkül, hogy Hankre gondolna. Ez csak akkor történhet meg, ébredt rá, ha végre egy kellemes, hosszú és értelmes beszélgetést folytathatna a férfival. Fizikailag vágyott erre a beszélgetésre, ahogy ételre vagy nikotinra szokott. Arra gondolt, csapdába csalja Hanket. Felkel az éjszaka közepén, kisétál Bigelow Pointra az elemlámpa segítségével, és akkor felhívja. Ez az ötlet gyökeret vert a tudatalattijában, és most – voilá! – felébredt.

Tapogatózva lemászott a lépcsőn. A telefonját az elemlámpa mellett hagyta, a konyhapulton. Mindkettőt megragadta, majd megkereste a szandálját. Kisurrant a házból.

Rendben, gondolta, miközben elindult az ösvényen, nagyon energikusam mozgott. Hajnali kettő volt, és ő átvágott Tuckernuckon, hogy eljusson Bigelow Pointba. A Scoutot kellett volna választania, de attól tartott, a motor hangja felriasztaná Indiát és a lányokat.

A növő Hold halványan világított, jelentősen növelve a látótávolságot. Birdie az elemlámpa sugarát az ösvényre irányította. A vadon élő állatoktól nem félt, de attól igen, hogy belebotlik egy gyökérbe vagy kőbe és eltöri a lábát, vagy gödörbe lép és kificamodik a bokája. Óvatosan haladt előre, időnként meg-megállva, hogy megcsodálja az éjszakai fényben fürdő

Tuckernuckot. Meglepően szép volt – az ösvény és az azt körülvevő cserjés táj a holdfényben.

Egyszerű világ. Az ő szíve pedig bonyolult. Úgyhogy csak menetelt tovább.

Hosszú útnak tűnt, és egy ponton attól tartott, hogy eltévedt. Aztán odaért Adeliza Coffin házához, ami sötét, baljóslatú árnyként emelkedett a tájban. A nagyszülei meséltek neki arról, hogyan állt kint Adeliza a puskájával a bejárat előtti lépcsőn, hogy elriassza azokat, akik Tuckernuck megszentelt földjére teszik a lábukat. *Fantasztikus asszony volt,* jegyezte meg Birdie nagypapja, bár nem volt egyértelmű, hogy az öreg személyesen ismerte-e a nőt, vagy csak a helyi legendát adta tovább. Birdie mindenesetre sietősre fogta Adeliza háza mellett; gyerekként Indiával sosem vettek itt levegőt, sőt, még az orrukat is befogták. A jó hír Adeliza Coffin házával kapcsolatban az volt, hogy ez volt az utolsó tájékozódási pont, mielőtt elérné a vizet. Továbbment, és hamarosan meghallotta a hullámokat, aztán pedig sima selyemként terült el előtte a csillogó óceán. Elindult a keskeny földnyelven, amely az északi tavat is határolta, a Bigelow Pointon.

A dagály magas volt. A földnyelv végét víz borította. De milyen magas a vízállás? Birdie hálóingben volt, egy egyszerű fehér pamutingben, ami a térdéig ért. És volt rajta alsónemű is. India meztelenül aludt, bár a házban járkálva felvett egy selyemkimonót, de alá semmit. India nem vághatott volna át Tuckernuckon éjszaka.

Birdie belépett a vízbe az óceán felőli oldalon. Meleg volt, melegebb, mint a levegő. Kigázolt a földnyelv csúcsos végébe, és amikor a víz egyre mélyebb lett, felemelte a hálóingét. Az óceán csaknem a combja közepéig ért, és olyan meleg volt, hogy rátört a pisilési inger. De a problémákat a felmerülésük sorrendjében kívánta orvosolni, és a legégetőbbel kezdte. Ez pedig nem volt más, mint Hank.

Hanket az otthoni számán hívta. Gyaníthatóan aludt már, de az egyik telefont mindig az éjjeliszekrényen tartotta, hátha valaki hívja az otthonból Caroline miatt. A férfi felületes alvó volt. Az együtt töltött éjszakákon mindig felébredt, amikor Birdie felkelt, hogy kimenjen a fürdőszobába, vagy csak felriadt egy álomból. Ha cseng a telefon, Hank meghallja. És felveszi.

A telefon csengett. Négyszer, ötször, hatszor, hétszer. Aztán egy kattanást hallott, és bekapcsolt Hank üzenetrögzítője. Birdie letette.

Azonnal újratárcsázta a számot, és közben imádkozott: *Kérlek, Hank, vedd fel, vedd fel!*

És ismét az üzenetrögzítő kapcsolt be. Birdie megint próbálkozott. Az éjszaka közepén járt, így előfordulhatott, hogy Hank épp a REM-fázisban mélyen alszik, és úgymond beépíti az álmába a csörgést.

Még egyszer. Még egyszer. Még egyszer.

Aztán Birdie a férfi mobiltelefonját próbálta. Ekkor hajnali negyed négy volt. Kizárt volt, hogy Hank ekkortájt *ne* legyen otthon, bár megeshetett, hogy az unokáira vigyázott, és ott is aludt a fiánál.

Hank nem vette fel a mobiltelefonját sem. Birdie négyszer próbálkozott. Majd ismét megpróbálta az otthoni telefont, és amikor a rögzítő bekapcsolt, csak ennyit mondott: „A pokolba, Hank!” Aztán letette.

A pokolba, Hank! Nem valami kifinomult, de a lényeg biztosan átment. Elege volt ebből. Beszélni akart a férfival.

Rájött, hogy a víz egyre csak emelkedik, és abbéli igyekezetében, hogy elérje Hanket, elejtette a hálóingét, aminek az alja most teljesen elázott. A bugyija is vizes lett, mert már elérte a víz. Ennek örömére Birdie pisilt; édes megkönnyebbülés. Aztán arra gondolt, vajon ezzel magához vonzza-e a cápákat. A part távolinak tűnt, nem volt kizárt, hogy csak úszva jut ki, ami azt jelentette, hogy tetőtől talpig vizesen kell hazagyalogolni több mint három kilométert, ráadásul a mobiltelefonja is tönkremegy. Sírni kezdett, de nem azért, mert vizes volt, vagy mert félt a cápáktól, és még csak nem is azért, mert iszonyatosan fáradt volt. Nem. Hank miatt sírt.

Miközben visszagázolt a partra, megtette az elképzelhetetlent, és felhívta Grantet. A volt férje a harmadik csörgésre felvette, és a tőle megszokott felvertél-az-éjszaka-közepén hangon szólt bele: ébernek és riadtnak tűnő hangon, mégis félálomban.

– Halló?

– Grant?

– Bird? – kérdezte a férfi. Az asszony hálás volt, hogy felismerte a hangját. Eljöhet még az a nap, döbbent rá, amikor már nem fogja. – Minden rendben?

– Hank nem szeret – közölte Birdie.

– Hank? Ki az a Hank? – érdeklődött Grant.

– A barátom – válaszolta az asszony. – A férfi, akivel járok.
– Ó! – szólt Grant. – És most hol vagy?
– Tuckernuckon. A Bigelow Pointnál.
– Az éjszaka közepén – jegyezte meg Grant.
– Tudom – hagyta rá Birdie. – Hank nem szeret.
Hosszú csend következett. Elég hosszú ahhoz, hogy Birdie azt gyanítsa Grant esetleg visszaaludt.
– Grant? – kérdezte.
És akkor a férfi belefogott. Mert tényleg majdnem visszaaludt. Amit épp elégszer megtett már, amikor még együtt éltek.
– Mégis mit vársz most tőlem? – tudakolta Birdie-től. – Hogy megverjem? Vagy felhívjam és közöljem vele, hogy egy idióta?
Birdie időközben kiért a partra. Megtalálta az elemlámpát a homokban, és a fényét a sötét égboltra irányította.
– Megtennéd? – kérdezett vissza.
TATE
Nem volt mit felvennie. Legvadabb álmaiban sem gondoltam volna, hogy egy elegáns vacsorapartin kell részt vennie valakinek a divatos nyaralójában Nantucketen. Futáshoz való ruhákat, bikiniket, rövidnadrágokat és pólókat hozott csak magával. Szerencsére, a nővére az egész gardróbjával utazott.
– Nem baj, ha kölcsönveszek valamit? – kérdezte Chesstől. – Ha nemet mondasz, nem tudom, mit fogok csinálni.
– Vigyed, amelyiket csak akarod! – közölte Chess.
– Segítesz választani?
Chess morgott, de Tate-et nem lehetett átverni. Chess úgy adta elő magát, mint aki túl *depressziós* ahhoz, hogy olyan frivol dolgokkal törődjön, mint a ruhaválasztás, a húga azonban tudta, hogy titokban örül, amiért elvonja valami a figyelmét. És ebben az esetben a ruhán múlott minden. Ha Tate a megfelelő ruhát veszi fel, akkor szexinek és magabiztosnak érzi magát, és ha ez így van, akkor Barrett Lee majd beleszeret. Korábban aggódott, hogy talán a nővére is táplál érzéseket Barrett iránt, de úgy tűnt, tévedett. Barrett Lee Chessnél mindenki mással egyazon kategóriába esett: abba, akikre egy második gondolatot sem hajlandó pazarolni.

Chess ruhái az összetákolt szekrényféleségben található farúdon lógtak. Tate egy kék virágos fehér nyári ruhát választott. Felvette. Csinos, de talán egy kissé sótlan? Chess leheveredett az ágyra.

– Ezt a ruhát viseltem, amikor először találkoztam Michael szüleivel. Családi vacsora náluk. Nick is ott volt, és persze Cy és Evelyn – mesélte.

Tate leengedte a karját. Vajon most erre számíthatott a továbbiakban is? Lerángatta magáról a ruhát, aztán egy narancssárga alapon fehér tűpettyes, nyakba akasztós ruha után nyúlt.

– Azt az esküvői próbavacsorára vettem – kommentálta a nővére – Így hát sosem volt még rajtam. Próbáld fel!

Tate habozott. Chess ezt vette a próbavacsorára? Aztán mégis belebújt. A ruha imádnivaló volt: egyszerre aranyos és szexi, és Tate-nek nagyon is tetszett az ötlet, hogy narancssárgát viseljen. Micsoda fellépés! Feldobná a partit a napnyugta élénk színével. Ugyanakkor a ruhára mintha neonbetűkkel rá lett volna írva, hogy *Chess!* Talán a pöttyök, vagy talán a felső részen található redőzés miatt. A nővére a próbavacsorára vette. Ez nem jöhetett szóba.

– Nem hinném – közölte Tate.

Chess csak ennyit válaszolt:

– Soha nem fogom felvenni.

– Dehogynem! – mondta Tate, miközben a szekrényben található kincseket böngészte. Mennyi ruha! Milyen lehetett Chess élete Michael Morgannel? Egyik koktélparti a másik után?

– Soha életemben nem fogok többet felöltözni és szórakozni menni – jelentette ki Chess.

– Márpedig fogsz – válaszolta Tate. – És a hajad is visszanő.

Már most is látszottak a fején a szőke pelyhek, amitől úgy

nézett ki, mint egy barack.

– Nem azért mondom ezt, hogy sajnáltassam magam – tette hozzá Chess. – Egyszerűen szeretném, ha tudnád, hogy bármelyik ruhát kölcsönveheted.

– Rendben – hagyta rá Tate.

Még az otthoni szekrényében sem lett volna egyetlen olyan ruha sem, amelyik a maihoz hasonló estére megfelelne. Nem voltak nyári esti partikhoz illő ruhái, mert sosem hívták meg ilyenre. Sosem kellett vacsorázni mennie a barátja szüleivel. Abban a pillanatban döbbent rá,

hogy valójában társadalmilag éretlen. Kizárólag a munkának élt, néha pedig eltöltött egy ereszd-el-a-hajamat típusú estét egy szálloda karaokebárjában az ügyfelekkel és a még emelkedettebb hangulatban lévő titkárnőikkel. És épp abban a pillanatban, amikor elkezdte volna sajnálni magát emiatt, és tovább fokozni magában a pánikot – tudni fogja egyáltalán, hogyan kell *viselkedni* egy ilyen partin? –, Chess megszólalt:

– Próbáld fel a pirosat!

Tate kihúzott egy piros ruhát a szekrényből. Egyszerű selyemruha volt.

– Ehhez nem jár valamilyen letaglózó emlék? – érdeklődött.

– Pontos a megfogalmazás – válaszolta Chess. – Ez volt rajtam ugyanis a Bungalow 8 étteremben, amikor szakítottam Michaellel.

– Jesszusom, Chess! – fakadt ki Tate. Ez lett volna a lerázós ruha?

– Próbáld csak fel! – biztatta a nővére. – Egy ideig úgy tekintettem rá, mint a szerencsehozó ruhámra. És van hozzá egy pár gyilkos Jimmy Choo magas sarkúm is.

Tate felpróbálta a piros ruhát, és bombasztikusan mutatott benne. Aztán felvette hozzá a gyilkos tűsarkút is. Piros velúr, lábujjnál nyitott modell volt, a felső része piros kígyóbőrrel kombinálva. Tate nőnek érezte magát, talán életében először. Ez mit is árult el róla? Erre nem is akart gondolni. Egyszerűen örökké ebben a ruhában akart maradni, annak ellenére, hogy még a tűpettyes narancssárgánál is riasztóbb előélettel bírt.

– Ez az – lelkesedett. – Ez kell nekem!

– Pontosan! – erősítette meg Chess. – Ez most már a te szerencsehozó ruhád. Ebben te fogod összetörni valakinek a szívét.

Tehát Tate megtalálta a ruhát és a cipőt, és hozzájuk csodás napbarnított bőrt tudott felmutatni. A többin még dolgozott, de nem volt egyszerű. Lereszelte és kifestette a körmeit, s egész jól sikerült, kivéve a homokszemeket, amik beleszáradtak a lakkba. A kinti zuhanyzóban váltófürdőt vett, megmosta a haját, balzsamot tett rá, majd kifésülte. Jó lett volna, ha akad egy hajszárító, így viszont kénytelen volt reménykedni, hogy elviselhető lesz a végeredmény. Hagyta, hogy India kisminkelje a szemét és a száját. Tate soha életében nem használt még a Labellón kívül mást, a nagynénje viszont ragaszkodott a szempillaspirálhoz, a szemceruzához és egy kis szájfényhez is. Birdie kölcsönadott neki egy ezüstszínű kistáskát, amiről azt állította, hogy Tate dédanyjáé volt a harmincas években, és azóta a Birdie szobájában található komód felső

fiókjában tanyázott. (Vajon Birdie ezt csak kitalálta?) India egy arany karkötőt adott neki (Wannamaker, 1994-ből). Hogy miért hozta el India az arany karkötőt, arra Tate nem tudott rájönni, de azért nem kérdezett rá. Ma ő volt Hamupipőke, így teljesen rendben volt, hogy a szép tárgyak csak úgy felbukkantak körülötte.

– Hogy nézek ki? – kérdezte. A házban nem volt tükör, amelyikben tetőtől talpig láthatta volna magát. A haja miatt kifejezetten aggódott.

– Jaj, édesem! – sóhajtotta Birdie. – Egyszerűen szép vagy.

– Csinálok rólad egy képet – közölte India. Hozott ugyanis magával egy eldobható fényképezőgépet, amit kartondobozban árultak a szupermarketekben. Amennyire Tate látta, a nagynénje most használta először, amióta itt voltak. Eddig meglehetősen eseménytelenül telt az idő.

Tate feszengett, amikor a fényképezőgép ráirányult. Bűnösnek érezte magát, amiért felöltözött és átmegy a nagy szigetre egy vacsorapartira – a való világba, ahol van áram és meleg víz, és az emberek beszélgetésekbe akarják bevonni. Nem kellene mégis itt maradnia, főtt kukoricát és áfonyás pitét ennie, pasziánszoznia, miközben a többiek hímeznek vagy még mélyebbre süllyednek a belső világukban? Nem, az butaság lenne. Elmegy a partira.

Sok szempontból ez volt az az esemény, amelyikre annyira vágyott.

Piros selyemruhájában, India karkötőjében, és kezében Chess cipőjével és a dédanyja retiküljével ott állt a parton, amikor Barrett hajója pontban hatkor megérkezett. Egy hátizsák is volt a lány lábánál, benne egy hálóing (Chesstől kapta kölcsön), a fogkeféje és a futócipője. Még fent a sziklán, indulás előtt, Tate mindenkit megölelt és megpuszilt, mintha hosszú útra indulna.

– Reggel visszajövök – mondta. Vicces volt, hogy Tuckernuck, a keleti partvidék egyik legfélreesőbb pontja, váratlanul a világ egyik középpontjává lépett elő.

Barrett leállította a motort. Úgy bámult a lányra, ahogy Tate egész életében várt rá. Bámult! És csak ennyit mondott:

– Hűha, nagyon jól nézel ki!

Tate lehajtotta a fejét, hogy a férfi ne lássa az arcára kiülő buta kifejezést. A ruha tehát működött. És a smink is. Vagy bármi más, hiszen mindegy volt, mi tetszett meg a férfinak. Barrett kipattant a hajóból, és a parthoz húzta, ahogy mindig is szokta. De ezúttal egészen másként nézett

ki: fehér ing, vitorlásokkal tarkított zöld nyakkendő, tengerészkék sportzakó és khakiszín bermudanadrág volt rajta. Odagázolt Tate-hez, és így szólt:

– Ezen most túl kell esnem. – Azzal megcsókolta. A szája sörízű volt, meleg és puha, és Tate úgy érezte, villám csapott a testébe, és dübörögve indul meg benne a véráram. A gyomra lesüllyedt, mintha hullámvasúton lett volna, a szemhéja rebegett. Tatam!

Ó, istenem, gondoltam. *Csókolj meg újra!*

Barrett újra megcsókolta. Úgy ölelkeztek a parton, mintha egyenesen Tate tizenhét éves ábrándjaiból léptek volna ki. Aztán a lány éles füttyentést hallott, és éljenzést, és amikor felpillantott a sziklára, látta, hogy India néni és Birdie őket nézi. Barrett nevetve felnyalábolta és beemelte a *barátnő* nevű hajóba, majd odanyújtotta neki a hátizsákját. A fiatalember beugrott mellé, felhúzta a horgonyt, és elindultak. Tate búcsút intett a családjának.

Tate tudta, hogy ez az este nagyon fontos Barrettnek. A férfi ugyan nem mondta, de ő ösztönösen megérezte. Több szempontból is lényeges neki. A parti házigazdái, Fullinék, a legfontosabb ügyfelei voltak. A „legfontosabb” szón Barrett azt értette, hogy sokat költöttek karbantartásra. Anita Fullin volt az, aki Barrettet hívta egy éjjel, amikor a csövekből zajokat hallott. Anita Fullin mindent vele intéztetett el, mesélte a férfi, még a papírtörölközős hengert is ő cserélte neki a konyhában.

– Most viccelsz, ugye? – kérdezte Tate.

– Igen – felelte Barrett.

A Fullin házaspárnak a bőre alatt is pénz volt, és a legmagasabb díjat fizették Barrettnek. A hajó, amin járt, a *Barátnő* szintén az ő tulajdonukban volt. Az előző nyár végén bonuszként adták oda neki. Muszáj volt maximálisan gondoskodnia ezekről az emberekről, hiszen tulajdonképpen ők voltak a főnökei.

Fullinék minden évben megrendezték ezt a partit, és mindenkit meghívtak a szigetről, akit csak ismertek, ami azt jelentette, hogy a Sziklán házat bérlő manhattani barátaiktól kezdve Barretten, Mrs. Fullin masszőrén, a klubjuk igazgatóján és Mr. Fullin kedvenc golfsegédjén át a Lola étterem tulajdonosaiig. A nyári vendégek és a helyiek kellemes egyvelegére számíthatnak, magyarázta Barrett. Nagyon jó kis estének ígérkezik, bár az elmúlt két évben… Stephanie miatt elmulasztotta.

– Ez az első alkalom, hogy kimozdulok – mondta. – Úgy értem, mint ma este. Amióta meghalt.

Tate bólintott. Mindent tudni akart. És azontúl, hogy minden megtud, még többet akart csókolózni Barrett-tel, és meglazítani a nyakkendőjét, kigombolni az ingét… Tate olyan volt, mint egy versenyló a rajt előtt. De mindig is ez volt a gondja a férfiakkal, nem igaz?

Túlságosan erősen és túl hamar nyomulni kezdett. Bizony volt néhány év, amíg nem élt nemi életet (a legutóbbi, akivel lefeküdt, Andre Clairfield, a Caroline Panthers focicsapat tartalékai közül, de az csak egy borgőzös, késő éjjeli gyors menet volt, és valószínűleg nem számít), aztán pedig, amikor talált valakit, aki tényleg tetszett neki, már rég túl volt azon, hogy nőiesen visszafogottan viselkedjen. Túl türelmetlen és kiéhezett volt, és ezzel elijesztette a férfiakat.

Barrettet nem fogja elijeszteni. Már rájött, hogy a férfi szűkszavú típus. (Vajon mindig így volt, töprengett, vagy csak azért alakult így, mert elveszítette a feleségét?) Érezte, hogy Barrett most nagy erőfeszítéseket tesz, hogy mindent elmeséljen, és felkészítse őt az előtte álló estére.

– A gyerekek hol vannak? – kérdezte.

– A szüleimnél – felelte Barrett. – És ott is alszanak.

Tate eltűnődött, vajon reggel arra ébred-e majd, hogy két kisfiú mered rá, mint egy marslakóra, ahogy az a filmekben mindig történni szokott. Tate, meztelenül vagy majdnem meztelenül, az apjuk ágyában. Az idősebb pedig közli: „Te nem vagy az anyukám!”

– Rendben – mondta Tate, amikor már Barrett autójában (egy fekete Toyota terepjáróban ültek), és a Madaket Roadon hajtottak.

Egy hét után, amit egy lakatlan szigeten töltött, ahol csak földutak voltak, ez a sebesség szinte túlvilláginak hatott. Elmentek a szeméttelep mellett, ami romlott omlettre emlékeztető szagot árasztott, de Tate úgy tett, mint aki nem veszi észre. Barrett együtt dúdolta a rádióból áradó Fleetwood Mackel a You Make Loving Fun című dalt. Aztán a műsorvezető elmondta az időjárás jelentést: éjjel felhős ég, holnap eső, erős délnyugati széllel.

Begurultak a városba. Amikor Tate kisebb volt, az apja minden nyáron egyszer behozta őket Chess-szel. Grant Cousins bement a biztosítójához, a Congdon & Colemanhez, hogy az irodájukból felhívja a sajátját, miközben Tate és Chess szabadon garázdálkodhattak a városban, és még zsebpénzt is kaptak hozzá. Tíz órakor rendre odavonultak a gyógyszertárhoz tartozó

standhoz, és mentolos jégkrémet kértek. Aztán a Mitchell Könyvsarokban könyvek között böngésztek (bár inkább csak Chess; Tate emlékeiben az élt, hogy könyörgött a nővérének, hogy menjenek már). Majd irány a trafik, ahol megvették a *Seventeen* magazint és némi cukorkát. Együtt ebédeltek az apjukkal a Brotherhood of Thieves étteremben, annak sötét, földalatti étkezdéjében: raguleves, vaskos hamburgerek és sült krumpli. Tate emlékezett rá, hogy az étterem mosdójában megengedte a meleg vizes csapot, folyatta a kezére, és belenézett a kristálytiszta tükörbe is. Tuckernuck után minden újdonságként hatott, még a falról lógó szappanadagoló is. Délután az apjuk elvitte őket a Bálnavadászati Múzeumba, vagy teniszezni. Esetleg biciklit béreltek, és kigurultak Sconsetre megnézni a Santaky-világító-tornyot, közben pedig ettek még egy jégkrémet a piacnál. A nantucketi kirándulás mindig jó móka volt, és mielőtt visszaindultak volna, sosem mulasztották el felkeresni a Gay Street-i, sárga lambériával borított, körbefutó tornácos házat, amely évtizedekkel korábban Arthur és Emilie Tate tulajdonában volt. Nantucket azonban sosem keltette Tate-ben az otthon érzetét, csak egy átjáró volt, amin keresztül Tuckernuckra juthatott. Tuckernuck volt az igazi. Tuckernuck tényleg a puritánoknak szólt.

Tate szívesen megosztotta volna az emlékeit Barrett-tel, de a férfit lekötötte az, hogy parkolóhelyet találjon az utcán álló rengeteg autó között. Megérkeztek hát. Barrett a visszapillantó tükörbe nézett, megigazította a nyakkendőjét, aztán Tate-re mosolygott. A lány még mindig a haja miatt aggódott, arról tartott ugyanis, hogy a hajóút csak rontott rajta.

Ennél jobban is ki tudok nézni, szerette volna mondani a férfinak. *Esküszöm.*

Barrett váratlanul megszólalt:

– Olyan gyönyörű vagy, Tate! Komolyan mondom, legszívesebben felfalnálak!

Tate a férfi felé mozdult. Nem akart rámenősnek tűnni, és könnyen kaphatónak sem, de Barrett kész mágnes volt. Ismét csókolózni kezdtek. A lány arra gondolt, hogy *hagyjuk ki ez a partit, menjünk el hozzád, és faljuk fel egymást.* Aztán észbe kapott, és elhúzódott. Megérezte, hogy a nővére is így tenne a helyében.

– Könyörgök – esdekelt a férfi –, ne hagyd abba!

Tate erre csak annyit mondott:

– Menjünk! Már biztosan várnak minket!

Tate számára a parti volt az, amit túl kellett élnie, hogy aztán Barrett-tel kettesben legyenek. Ám amint közeledtek a házhoz, átértékelte a várakozását. Mint látta, az épület gigantikus volt, hatalmas ablakokká és többszintes teraszokkal. Barrett egy csipkézett fehér boltív alatt vezette át, amiről New Dawn-rózsák omlottak alá (Birdie kedvence Tate igyekezett megjegyezni, nehogy elfelejtse megemlíteni az anyjának). A gyepen mindenütt emberek álltak, kezükben pohárral. A felszolgálók fehér ingben, fekete mellényben, és ezüsttálcán kínálták a különféle enni- és innivalókat. A háttérből élő zene szólt. Tate körbepillantott, és meg is találta a háromtagú jazz együttest az egyik teraszon. Elképedt. Úgy érezte, mintha egy Broadway-darabban venne részt és elfelejtette volna a szövegét. India jól kezelte az efféle csillogó társasági rendezvényeket, ahogy a régi Chess is, sőt még Birdie is otthonosan mozgott volna itt – de Tate nem.

A cipősarka beleragadt a fűbe. Minden lépésnél úgy kellett kiszabadítania magát a gyepből. Körülnézett. Más nők is viseltek magas sarkút, mégsem tűnt úgy, mintha el akarnának süllyedni. Vajon benne van a hiba? Valószínűleg. Sportcipőben érezte magát kényelmesen. Munkában mokaszint vagy balettcipőt viselt. Leckét kellett volna vennie Chesstől a magas sarkút illetően.

– Kapaszkodj belém! – mondta Barrett, és felkínálta a karját a lánynak. – Szerzek egy italt, és megkeressük Anitát.

Igen, gondolta Tate. Egy ilyen parti esetén az a legjobb, ha az embernek rögtön van egy terve, legalább a rendezvény elejére. Ha most egyedül lett volna itt, csak körbe-körbe járna, elfogadná a felkínált tequilás italokat, enne valamit egy tálcáról, amire allergiás, majd arcra esne a cipősarka miatt, és térden landolna az egyik virágágyásban.

Barrett egy pohár pezsgőt nyújtott neki. Tate – egy hajtással – ledöntötte, majd csendesen büfögött. Nos, pontosan erre gondolt, amikor a kiéhezettséget emlegette.

Barrett nevetett.

– Nem kell idegesnek lenned! – mondta.

– Nem vagyok az – felelte Tate.

Odaintett egy másik pincért, és az üres poharat telire cserélte. Mindezt anélkül, hogy kilöttyintette volna az italt, vagy összetört volna valamit.

– Ezt csak kortyolgatom – ígérte.

Átvágtak a tömegen. Volt egy küldetésük: megtalálni a ház asszonyát. Az épület hátulja, mint Tate felfedezte, a Nantucket-öbölre nézett.

– Odanézz, micsoda kilátás! – állapította meg.

– Nem jobb, mint a ti házatokból – jegyezte meg Barrett.

Ez igaz volt. A tuckernucki ház egyenesen a vízre nézett. Mégis volt valami lélegzetelállító a gondosan nyírt gyepben és a keskeny privát partszakaszban, ami mögött a Nantucket-öböl teljes egésze terült el: a Brant Point-világítótorony, vitorláshajók és a lemenő Nap.

Barrettet megszólította egy középkorú pár. A férfi haja őszült, arcán hajszálerek vöröslöttek. A felesége szintén őszes bubifrizurát viselt, és Birdie kedvenc parfümjétől, Coco Chaneltől illatozott. Tate igyekezett összpontosítani, mosolyogni, sziporkázni. Szerette Barrettet, ezért mindent meg akart tenni, hogy sikeres legyen neki az este.

– Tate Cousins – mutatta be őt a férfi. – Hadd mutassalak be Eugene és Beatrice AuClaire-nek! Ők is ügyfeleim, a Hinckley Roadon van házuk.

Mrs. AuClaire – akinek a keresztnevét Tate máris elfelejtette; talán Beverly? – különös arckifejezéssel mosolygott Tate-re. Milyennel is?

– Nagyon örülök a találkozásnak – mondta az asszony, majd kezet ráztak.

Tate kézfogása túl erősnek bizonyult, mert Mrs. AuClaire összerándult, Tate pedig elnyomott magában egy szitokszót. Mr. AuClaire-rel gyengédebben bánt, de a férfit ő amúgy sem érdekelte, kizárólag Barrett. Tudni akarta, hol harapnak a halak. Így a lánynak egyedül kellett kieszelnie valamit, amivel beszélgetést kezdeményezhet Mrs. AuClaire-rel. A nőnek olyan illata volt, mint Birdie-nek, ami kissé elvonta a figyelmét. Mrs. AuClaire őt vizslatta. Tate aggódott a haja miatt, a sminkje miatt, és hogy esetleg csipás a szeme. Ekkor Mrs. AuClaire megszólalt.

– Ezek szerint a hölgy Barrett egyik barátja? – érdeklődött, és Tate hirtelen felismerte a tekintetet: *Te nem vagy az anyukám…* Mrs. AuClaire nyilván ismerte Barrett feleségét, Stephanie-t. Tate viszont semmit nem tudott, még az is kiderülhetett, hogy Stephanie volt Mrs. AuClaire unokahúga, vagy éppen a lánya legjobb barátnője.

– Így igaz – felelte. – Barrett a mi családunk házát is karbantartja.

– Ó, valóban? – kérdezte Mrs. AuClaire, és úgy tűnt, hogy ez az információ meglepetésként éri. Valószínűleg azt hitte, hogy Barrett a szárazföldön, egy sztriptízbárban szedte fel Tate-et. – És hol van a házuk?

Tate nagy levegőt vett. Az egy hajtásra eltüntetett pezsgő kezdte éreztetni a hatását, s úgy érezte, a szénsav mindjárt az orrán keresztül távozik. Az arca izzott, és enyhén szédült. Bizonytalanul állt a lábán a magas sarkúban, Barrett pedig már elengedte, és ő nem akart újra belekapaszkodni, nehogy túl ragaszkodónak tűnjön, vagy Mrs. AuClaire gyanakodjon, hogy ő nem csak a férfi egyik ügyfele.

– Tuckernuckon – válaszolta.

Mrs. AuClaire szeme olyan tágra nyílt, amin a plasztikai sebésze valószínűleg elámult volna. Úgy tűnt, az arca mindjárt szétesik és darabokban omlik le a gyepre.

– Tuckernuck! – sóhajtotta. – Imádom Tuckernuckot! Mindannyian imádjuk, de mivel privát sziget, csak meghívóval mehetünk oda. Régen sokszor átvittük hajóval a gyerekeket Whale Shoalra, mert az szabadon látogatható, és ott kürtcsigaházakat gyűjtöttek. Ó, édes gyermekem, nem is tudod, milyen szerencsés vagy! Eugene, ez a lány – láthatóan Mrs. AuClaire is elfelejtette Tate nevét – Tuckernuckon él!

A hír kellőképpen izgalmas volt ahhoz, hogy Mr. AuClaire-t elszakítsa a Sankaty-pontnál élő csíkos sügérek témájától.

– Ott *él?* – kérdezte. – És az pontosan hogyan kivitelezhető?

– Hát… – kezdett bele Tate – a házunknak saját kútja és áramfejlesztője van. Az áramfejlesztő működteti a szivattyút, így van folyó víz, de csak hideg, mert vízmelegítőnk nincsen, és néhány egyszerűbb felszerelés is kap áramot. Egy kisméretű hűtőszekrény és néhány lámpa. Grillezünk vagy gáztűzhelyen főzünk. És Barrett – Tate ezen a ponton megragadta a férfi karját, mert a lelkesedéstől még ingatagabbá vált a gyepen, és attól tartott, elesik – mindennap bevásárol nekünk és jeget hoz, illetve bort az anyámnak. – Mrs. AuClaire mindentudóan mosolygott. – Ő hozza nekünk az újságot, elviszi a szemetet és a szennyesünket a mosodába. Mi pedig nagyon egyszerűen élünk. Többnyire lemegyünk a partra, olvasunk és kártyázunk. – Szünetet tartott. AuClaire-ék mohón itták a szavait. – És beszélgetünk. Megosztjuk egymással a történetünket.

– Bámulatos! – suttogta Mrs. AuClaire.

Barrett kimentette magukat AuClaire-ék karmaiból azzal, hogy meg kell keresniük a házigazdákat. Mrs. Fullint a gyep szélén találták, számos barátnője társaságában. Az asszony arcát hosszú, hullámos fekete haj keretezte, nyakában pedig egy élénk színű nyári kendő pompázott. Olyan káprázatosán volt lebarnulva a bőre, mintha most lépett volna le egy jachtról a Földközi-tengeren. Tate-nek egy pillanatra be kellett csuknia, majd újra kinyitnia a szemét, hogy biztos legyen benne: az asszony narancssárga alapon fehér tűpettyes ruhája egy az egyben Chess ruháját másolja. Mrs. Fullin szinte lángolni látszott a ruhában. Formás alakkal és szép, karcsú lábakkal büszkélkedhetett; nagyon magas sarkú narancssárga szandálban volt, ami a jelek szerint semmi gondot nem okozott neki. Amikor az asszony megpillantotta Barrettet, olyan sikkantást hallatott, mint a kamaszlányok a Jonas fiúk láttán.

– Barrett, megcsináltad! Zakót vettél fel! Istenem, *csodálatosan* nézel ki!

Megölelte és megpuszilta a férfit, aminek nyomán korallszínű folt maradt Barrett arcán. Anita virító kék szemceruzával húzta ki rendkívül sötét szemét. Valószínűleg úgy negyvenöt körül lehet, tippelt Tate, mégis annyira dögös volt, mint egy húszas éveiben járó szupermodell. Rárágyogott Tate-re.

– Te pedig… a lány Tuckernuckról?

Tate mosolygott. Úgy érezte, mintha a nyelve összeragadt volna a szájpadlásával, és a fogait moha lepte volna be.

– Tate Cousins – nyögte ki.

– Hölgyeim – fordult Mrs. Fullin a kíséretéhez – ezt hallgassátok: Tate Tuckernuckon él.

– Hol van Tuckernuck? – kérdezte az egyik nő.

– Az az a hely a fókákkal? – érdeklődött egy másik.

– Nem – válaszolta Tate, még mielőtt egyáltalán eldöntötte volna, hogy megszólal. – Az Muskegut. Tuckernuck Muskegut és Nantucket között fekszik. Csupán fél mérföldre Eel Pointtól. – A nők bambán bámultak rá, ő pedig rájött, hiába birtokolnak minden bizonnyal káprázatos házakat itt, talán nem ismerik a szigetet annyira, hogy tudják, hol van Eel Point.

– Nagyon irigyellek benneteket, amiért Barrett naponta kétszer is kijár hozzátok – jegyezte meg Mrs. Fullin. – Sőt, alig bírom elviselni. Ha

tehetném, ideköltöztetném hozzánk. – Kacsintott. – Persze, a férjem egy idő után biztosan gyanakodni kezdene.

– Jó okkal – szólt közbe az egyik nő.

Mrs. Fullin folytatta:

– Hát nem Barrett a legfantasztikusabb férfi, akit valaha láttál?

– Anita, kérlek! – mondta Barrett.

Mrs. Fullin Tate-re nézett.

– Gyűlölöm, hogy elraboltátok tőlem. Gyűlöllek téged, a nővéredet, az anyádat és a nagynénédet.

Tate meredten állt. Túl fogja élni az inzultust – elvégre szemtől szemben, viccként tálalták – mégis támadásként élte meg. Ez a nő csak akkor tudhat bármit is Tate anyjáról, nővéréről és nagynénjéről ha Barrett mesélt róluk. Beszélgetett róluk Anita Fullinnal? És mégis mit mondott? Hogy *ők* nem vele cseréltetik ki a papírtörölközőt? Tate igyekezett mosolyogni, bár biztosan látszott rajta, mennyire feszeng. Legszívesebben a nő képébe vágta volna: *tönkretetted Barrett éjszakai horgászatát a minap!* Amikor Barrett elmesélte neki azt a történetet, Tate valaki idősebbet, talán kifejezetten idős, törékeny, magatehetetlen hölgyet képzelt maga elé. A valóságban viszont Anita Fullin egy bombázó volt, aki a jelek szerint bolondul Barrettért.

Barrett, azzal a céllal, hogy más mederbe terelje a társalgást, megszólalt:

– Igazán nagyszerű a parti.

– Nagyszerű, ugye? – lelkendezett Mrs. Fullin, és megfogta Barrett kezét. – Annyira örülök, hogy itt vagy! Tavaly egyszerűen nem volt ugyanaz nélküled.

Egymásra néztek, és Tate érezte, hogy valami van kettejük között. Felhajtotta a pezsgőjét, és a többi asszony arcát fürkészte. Mindannyian úgy bámulták a férfit és Mrs. Fullint, mint egy szappanopera szereplőit.

– Tavaly nem tudtam eljönni – mondta Barrett, és belekortyolt az italába.

– Hát persze, hogy nem – csicsergett Mrs. Fullin, és sugárzó mosolyt villantott rá. Majd Tate-hez fordult, és őt is megajándékozta egy hasonlóval. – De, látod, az élet megy tovább!

Az Anita Fullinnal folytatott társalgás után Tate fenyegetve és kényelmetlenül érezte magát. Félig-meddig arra vágyott, hogy beosonjon a

házba, megkeresse a számítógépet, és elmerüljön a virtuális világban. (Ez a kísértés nagyon is valós volt. Ugyanaz a késztetés, állapította meg, mint amit az apja érez egy golfpálya láttán.) De Barrett nem tágított mellőle, és mivel érezte, hogy majd' megőrül a cipősarka miatt (nem véletlenül hívták *gyilkos* magas sarkúnak), az óceánra néző házfalhoz irányította, ahol leültek egymás mellé és gyönyörködtek az öböl látványában. Tate továbbra is pezsgőzött, Barrett pedig lestoppolt néhány pincért, akik mini rákos kosárkákat, ragadós kínai bordákat és cheddaros falatkákat szolgáltak fel.

Tate nem bírta tovább.

– Mrs. Fullin beléd van esve.

– Igen – bólintott Barrett. – És ez gond.

– Nagyon szép nő – jelentette ki Tate.

– Te vagy nagyon szép – mondta a férfi.

A vacsorát az oldalsó kertben, egy sátor alatt szolgálták fel. Tíz kör alakú asztalon, illetve egy tizenhat fős négyszögletes főasztalon terítettek. Utóbbinál találta meg a nevét Barrett és Tate is. Barrett az asztal egyik végén, Anita Fullin balján, míg Tate az asztal épp ellentétes sarkában, Mr. Fullin balján kapott helyett. Tate szempontjából ez volt a létező legrosszabb forgatókönyv, és arra gondolt, talán Barrett tesz valamit ellene – felcseréli az ültetőkártyákat, vagy ilyesmi –, de ő csak megnyalta az alsó ajkát.

– Megleszel majd itt? – kérdezte.

Nem, gondolta Tate. De csak annyit mondott:

– Hát persze. Semmi gond.

Aztán rájött, hogy valójában megtiszteltetés, amiért a főasztalhoz ültették, bár szívesebben került volna a legtávolabbi asztalhoz a középkorú AuClaire-ékkel. A büféasztalt Barrett-tel együtt térképezték fel. Az étel elképesztően finom volt, és Tate nem fogta vissza magát. Grillezett bárányhúst, zöldbabot és ínycsiklandó krumplisalátát, párolt koktélparadicsomot, homár-farkat, hat királyrákot és négy nyers osztrigát halmozott a tányérjára. Az egész mellé még egy kis mignonnak is szorított helyet. Elkapott egy újabb pohár pezsgőt egy arra haladó tálcáról. Aztán leült a neki kijelölt helyre, és nézte, ahogy Barrett a világ másik végére igyekszik.

Roman Fullin kopasz férfi volt, szögletes szemüveggel. Azzal a szórakozottsággal szemlélte a világot, ami a nagyon fontos és nagyon gazdag emberek sajátja. Leült, aztán leintett egy pincért, és megkérte, hogy

hozza ide az egyik palack vörösbort, amit előkészített az estére. Csak ennek az asztalnak, tette hozzá. Úgy vizsgálta meg a tányérján lévő ételt, mintha semmit nem ismerne fel róla, majd szeme Tate telepakolt tányérjára, onnét pedig a lány arcára vándorolt. Ki ez a nő, aki itt ül mellette? Tate úgy érezte, mintha a férfi személyes terét sértette volna meg, mintha Mr. Fullin a saját hálószobájában talált volna rá.

– Üdv – mondta a férfi, és kezet nyújtott neki. – Roman Fullin.

– Üdv – visszhangozta Tate. – Tate Cousins vagyok.

– Tate Cousins – ismételte meg hangosan a nevet a férfi, mintegy elgondolkodva, hátha hallotta már valahol.

– Barrett Lee-vel jöttem – segítette ki Tate.

– Á! – mondta Román, bár a jelek szerint ettől sem világosodott meg. A jobb oldalára nézett, azokra az emberekre, akiket nyilvánvalóan jobban ismert, és így szólt: – Betsy, Bernie, Joyce, Whitney, Monk: ő itt Tate Cousins.

– Cousins? – szólt az egyikük. Az asztalnál ülő összes férfi szinte egyformán nézett ki, és Tate képtelen volt akár egyikük nevét is megjegyezni. – Nem rokona véletlenül Grant Cousinsnak?

Tate éppen egy osztrigát szippantott be, így egy pillanatnyi gondolkodási időhöz jutott. Ami az apját illeti, az emberek vagy imádják, vagy utálják, ő viszont most túl védtelennek érezte magát ahhoz, hogy hazudjon.

– Az apám – válaszolta.

– Hűha! – álmélkodott a férfi. – Micsoda véletlen! Ő az ügyvédem.

Roman Fullin szemöldöke felszaladt.

– Valóban micsoda véletlen! Csak nem ő az a pasas, aki…

Mire a másik férfi:

– Dehogynem, róla van szó! – Aztán Tate-hez fordult. – Az apja egy zseni. Megmentette az életem. Említette már Whit Vargas nevét? Yankees-jegyeket küldök neki minden alkalommal, ha módomban áll.

Tate egy újabb osztrigát vett magához, és közben egy darabka a mignonból a selyemruhájára hullott. Amikor ideges volt, rendszerint elfelejtette, mi illik, és most rettenetesen nyugtalankodott, bár a dolgok egészen jól kezdtek alakulni. Legalább elfogadható a pedigréje. Odapillantott az asztal túlsó sarkára, ahol Barrett Anita Fullinnal merült bele a beszélgetésbe.

Megrázta a fejét Vargas felé.

– Nagyon ritkán beszél az ügyfeleiről – mondta. – Komolyan veszi a hivatali titkot.

Whit Vargas egy csöpögő hátszíndarabot tartott épp a szája elé.

– Emiatt én igazán hálás lehetek – jelentette ki.

Roman Fullin új érdeklődéssel fordult Tate felé:

– Várjunk csak! Mit is mondott, kivel jött, Tate?

– Barrett-tel – felelte a lány. – Barrett Lee-vel.

– És honnét ismeri Barrettet?

– Ő viseli gondját a tuckernucki házunknak.

– Áááááh! – fújtatott Román, mint akinek már minden világos. – Akkor maga a tuckernucki család tagja. Egy a feleségem életének megrontói közül.

– A jelek szerint – hagyta rá Tate.

– Tehát ott *él* Tuckernuckon? – kérdezte Roman. – És ott is alszik?

Vajon tudták az emberek, mekkora szamárságnak tűnnek ezek a kérdések?

– Ott élek, ott is alszom – erősítette meg Tate.

– Egy pillanat – szólt közbe Whit Vargas. – Hol is van Tuckernuck?

– Az egy sziget, Whit – mondta Roman. – Egy másik sziget.

– A nyugati parttól fél mérföldre – tette hozzá Tate.

– És honnét van áramuk? – érdeklődött tovább Roman.

Mire Tate befejezte a vacsoráját, az asztal keleti felének sztárjává lépett elő. Mit sztárrá, őszintén szólva, inkább kiállítási tárggyá, antropológiai tanulmánnyá: a tuckernucki Tate Cousins, egy tisztes családból való úrilány, aki egy hónapig meleg víz (a nők képtelenek voltak ezt elhinni), telefon, internet és tévé (ezt a férfiak nem hitték) nélkül él. Tate úgy döntött, nem engedi ki ezt a témát a kezéből, ha már előkerült. Viccesen és bájosan, okosan és visszahúzódóan társalgott. Néha ellenőrizte, hogy Barrett figyeli-e őt. Vajon észrevette a férfi, hogy egy potenciális katasztrófával kecsegtető társasági helyzeten sikerült száznyolcvan fokot fordítania, és most ezek az Upper East Side-ról jött újgazdagok a tenyeréből esznek? Vajon Barrettet ez lenyűgözi? Vajon szerelmes belé?

Amikor mindenki befejezte az étkezést és a zenekar játszani kezdett, Roman Fullin felállt és felkérte Tate-et táncolni.

A lány elfogadta a felé nyújtott kezet. Csak nem utasíthatja vissza a házigazdát?! Ugyanakkor ők lesznek az első táncolok. Romannek nem inkább a feleségét kellene felkérnie? Tate-nek új fent gondot okozott a cipője is, úgy érezte magát, mintha a lábfeje egércsapdába szorult volna.

– Csodálatos ez a parti. Olyan, mint egy esküvő.

– Minden évben egy esküvő – mondta a férfi. – Anita ragaszkodik hozzá. A mai estéért él az év többi napján.

Közben más párok is csatlakoztak hozzájuk a táncparketten, köztük Barrett Lee és Anita Fullin. Anita egyenesen ragyogott narancsszínű ruhájában. (Hála az égnek, hogy Tate nem azt vette fel!) Miközben Barrett megpörgette, kéjesen sikkantott.

– Anita teljesen becsípett – állapította meg Roman. – Megyek megmentem.

Elváltak egymástól, és Tate Barrett karjaiban találta magát.

– Tűnjünk el innét! – javasolta a férfi.

– Te olvasol a gondolataimban – felelte Tate.

Miközben becsatolta a biztonsági övét Barrett kocsijában, elég józan volt még ahhoz, hogy felismerje, berúgott, ahhoz viszont nem, hogy bármit is tehetett volna ellene. Úgy érezte magát, mint aki a sípálya tetején áll és épp most löktek rajta egyet. Gyors tempóban zuhant lefelé, a botjai nélkül. Lerúgta a cipőjét, és a vér visszatért a lábfejébe. A megkönnyebbülés csaknem erotikus élménnyel ért fel.

– Anita Fullin nem kedvel engem – szólalt meg.

– Anita Fullin nem ismer – mondta Barrett. – Ráadásul tele van kishitűséggel.

– Ennek semmi értelme – vélte Tate. – Nincs rá oka, hogy ne legyen magabiztos.

– Hidd csak el, hogy így van! – erősködött Barrett.

– Milyen ostoba voltam! – fakadt ki Tate. – Azt hittem, mi vagyunk az egyetlen ügyfeleid.

– Tizenhárom éven át nem jártatok erre. Ha ti lennétek az egyedüli ügyfeleim, elég rossz bőrben lennék.

– Tudtam, hogy dolgozol másoknak is – folytatta Tate. – De valahogy nem gondoltam rájuk. Nem kellett találkoznom velük. És Anita olyan… ragaszkodó.

– Ó, te még a felét sem láttad! – jegyezte meg Barrett. Babrálni kezdte a rádió gombjait, aztán betett egy CD-t. Bruce Springsteen *18 Tracks* című albuma volt. Tate alig hitt a fülének.

– Várj egy percet, de hiszen ez Bruce! – mondta. – És a 18 Tracks.

– Az.

– Kedveled? Szereted? Ez az album csak azoknak van meg, akik nagyon szeretik – hadarta Tate.

Barrett vigyorogva válaszolt:

– Kedvelem. Nagyon is. De nem vagyok akkora rajongó, mint te. Most elárulom magam, de az a helyzet, megkérdeztem anyukádat, milyen zenét szeretsz, és ő azt mondta, erre a kérdésre csak egy válasz van. Így aztán délután kölcsönkértem ezt a lemezt egy barátomtól.

– Nem mondod! – álmélkodott Tate.

– Így volt.

– Megkérdezted anyámat?

– Biztosra akartam menni, hogy olyan dolgokkal tudok előállni, amit kedvelsz. Azt szeretném, hogy boldog legyél.

Barrett azt szeretné, hogy boldog legyen. Észre sem vette, hogy felesleges erőlködnie. Fogalma sem volt arról, hogy Tate már attól delíriumos boldogságban úszott, hogy ott ülhet a kocsijában és bámulhatja őt.

A Thundercrack című dal szólt. Tate együtt énekelt Bruce-szal.

Barrett háza Tom Neversben állt, ahova földutakon lehetett csak eljutni. Sötét volt ugyan, de a lány látta, hogy a ház magas és keskeny, egy erkéllyel az emeleten. Az udvaron mindenféle holmi akadt: egy hajóvontató, bóják szőlőfürtre hasonlító kupacban, sok kötél, műanyag vödrök és ásók, egy lapát, egy gereblye, egy játékautó, amiben két kisfiú is elférhet. A kifeszített zsinórokon fürdőlepedők lobogtak a szélben, ami mostanra megélénkült. Barrett kézen fogta Tate-et, ő pedig nagyokat szippantott a hűvös éjszakai levegőből, azon igyekezvén, hogy kijózanodjon. Barrett egy sötét pontra mutatott.

– Ez lett az arra irányuló szánalmas erőfeszítéseimből, hogy életben tartsam a kertet – mondta.

A feleség kiskertje, gondolta Tate.

A férfi megállt a kiteregetett ruháknál, leszedte a törölközőket, és gondosan négyzet alakúra hajtogatta őket.

– Állítólag esni fog – jegyezte meg.

Aztán felkalauzolta Tate-et az oldalsó ajtóhoz vezető lépcsőn, és beléptek a házba. Hirtelen a konyhában találták magukat, ami otthonosan rendetlen benyomást keltett. A lány pislogott. A pulton mesekönyvek és színezőfüzetkék, zsírkréta és üres narancsleves dobozok, egy hotdog-maradványokat tartalmazó tányér elmaszatolt ketchuppal és egy körte csutkájával. Egy halódó cserepes növény mellett halomban állt a felbontatlan posta. És egy köteg *Sport Illustrated* magazin is volt.

Barrett megragadta a piszkos tányért és az üres dobozokat, és így szólt:

– Az volt a tervem, hogy rendbe teszem a házat, mielőtt jössz, de a nap valahogy megelőzött.

– Kérlek, ne is törődj vele! – mondta Tate. Neki tetszett a rendetlenség, tetszett az a történet, amit a rendetlenség sugallt. Elképzelte Barrettet, amint vacsorát ad a gyerekeknek, hogy mielőbb átvihesse őket a szülei házába, és közben próbál felöltözni, majd mielőbb elindulni a Madaket-öbölbe, hogy hatra odaérjen Tate-ért. Ha Barrett látná a helyet, amit a lány otthonnak nevez – a fehér, üres és tiszta lakást, ahol csupán egy futon ágy áll a hatalmas tévé előtt – vajon mit gondolna? Azt, hogy Tate magányos és túl sokat dolgozik.

Tate belépett a nappaliba. Barrett háza amolyan fejjel lefelé ház volt, ahol a közös terek az emeleten kaptak helyet. Nagy ablakaiból jól rá lehetett látni Tom Nevers falu horgonyzóhelyeire és a délkeleti partra. Egy ajtó vezetett ki az erkélyre. Tate kipillantott: egy gázzal működő grillsütőt, egy cserép, a konyhainál sokkal jobb állapotban lévő rózsaszín muskátlit látott, és két fehér Adirondack széket.

– Igazán kellemes – jegyezte meg.

Barrett a konyhában szorgoskodott. Tate figyelmét nem kerülték el a tévé (52 colos síkképernyős Aquos, ugyanolyan, mint az övé) és a bútorok – néhányuk egészen újszerű, és a Restoration Hardware-ből érkezhetett (egy bőrkanapé és egy fenyőfa dohányzóasztal), míg néhány a bolhapiacról származónak tűnt, talán kölcsönkapott, esetleg ügyfelektől vagy szülőktől megörökölt darab (egy könnyű, zöld szék, ami valaha napozószék lehetett, és a tévéállvány). Tate-et csupán egyetlen dolog érdekelte, mégpedig egy kép a férfi feleségéről. Meg is találta, amit keresett, egy hosszú, keskeny asztalon, ami a legnagyobb ablak alatt állt egy üveglámpa és több más fénykép társaságában.

Az első kép, amit felemelt, az esküvői képük volt. Barrett és Stephanie lovas hintóban. Stephanie nagyon csinos volt. Olyan vörös haja volt, ami senkinek sem kerüli el a figyelmét, hozzá porcelánfehér bőr és sok-sok szeplő. Ragyogó, huncut mosollyal nézett a világba. Tate-nek annyira megtetszett a kép, hogy szinte dicsérni kezdte hangosan. Nem tudta, mit várjon, de vörös hajra egészen biztosan *nem* számított. Inkább egy Chesshez hasonló szőke és hűvös szépséget várt, vagy esetleg olyan kreol bomba nőt, mint Anita Fullin. Aztán felvett egy másik fotót, amin Stephanie az egyik kisbabával állt. Itt Tate közelebbről is megfigyelhette az arcát. A tejfehér bőrt, a zöld szemek alatti kékes táskákat. A szeplői igazán figyelemreméltók voltak. A képen egyszerre tűnt fáradtnak és felvillanyozottnak. A következő képen Stephanie Barrett hajóján ült sárga bikiniben. Nagyon vékony volt.

– Hahó! – A lány megérezte Barrett kezét a hátán. Tate kezében megremegett a kép, aminek az lett az eredménye, hogy odaejtette a kis asztalra a többi közé, amik csörömpölve dőltek el.

– Ó, istenem! – kiáltott fel Tate, és közben igyekezett minden képet felállítani a helyére. – Sajnálom. Csak elnézegettem a kis szentélyedet.

– Gyere velem! – mondta a férfi.

Tate azt hitte, a hálószobába tartanak, de ehelyett Barrett a verandára vezette. A kezében egy üveg pezsgőt tartott.

– Szereted a Veuve Clicquot-t? – kérdezte.

Tate felismerte, hogy Chess ezt a pezsgőt rendelte egyszer egy étteremben, amikor az ő egyik üzleti útja alkalmával vacsorázni mentek New Yorkban, de ezt leszámítva csak esküvőkön vagy a mai estéhez hasonló nagyszabású partikon ivott ilyen nedűt. Bort fogyasztott, de azt is csak az anyjával. Ha rajta múlt, a sörre szavazott, otthon, a szánalmas ürességgel kongó hűtőjében mindig akadt egy hatos csomag Miller Genuine Draft. Csakhogy ez a tény igazán szánalmas. Szürreális és cseppet sem nőies.

Elvette a palackot Barrettől, és a cserepes muskátli földjébe dugta.

– Most nem kérem. Kár lenne belém.

– Rendben – hagyta rá Barrett. Átölelte, és a veranda korlátjának dőltek. A fiatalember már korábban levette a nyakkendőjét és kigombolta az inge nyakát, s Tate most ehhez a részhez simította az arcát. Aztán megcsókolta Barrett nyakát, izzadság és faszénparázs aromája keveredett a bőrén.

Barrett halkan sóhajtott. Ujjával felemelte Tate arcát, és megcsókolta. A csók egy másodpercig, kettőig tartott, de aztán már nem volt megállás, izzottak mind a ketten. Barrett magányos, egyedülálló apuka volt, Tate pedig pusztán csak kétségbeesett. Tizenhét éves kora óta vágyott erre a férfira. Őrült szenvedéllyel csókolóztak és tépkedték egymásról a ruhát. Tate leszakította Barrett ingének egy gombját, a férfi pedig Tate ruháját rángatta, s a lánynak egy pillanatra eszébe is jutott, hogy vigyáznia kellene rá, elvégre Chesstől kapta kölcsön, de kit érdekelt? Kínlódva húzta át a fején a ruhát. Akár száz ilyet vehet Chessnek, ha ez tönkremegy. Kikapcsolta a melltartóját, szabaddá téve a melleit a párás esti levegőben, mire Barrett hangosan felnyögött és beirányította a szobába. Tate-en csak a tangája volt, a férfi viszont még viselte a nadrágját és az övét is.

– A fenébe! – fakadt ki Barrett. – Őrülten kívánlak! Tate hátrahanyatlott a kanapén, és magában csendben hálát mondott. *Köszönöm, köszönöm, köszönöm!* Mindig erről álmodott. A férfi odatérdelt elé. A szemében könny csillogott.

Minden szexnek ilyennek kellene lennie, gondolta Tate később. Mámorító, feszültséggel teli és azonnali. Izgalmas, mint egy bungee-jumping, és kielégítő, mint egy hatalmas korty hideg víz. Barrett már aludt és halkan horkolt mellette az ágyon. Aludni lementek a férfi hálószobájába az alsó szintre, ami meglepően Stephanie-mentes övezet volt. A baldachinos ágyban pazar dunyha és káprázatos párnák voltak. A szekrényt egy nagyobb tükör tette teljessé. Az ágy fölött Ilja Kagan festménye függött, a tuckernucki északi tó panorámáját ábrázolta.

Tate nem tudott aludni, és ma éjjel nem is fog, ezt tudta. Kimászott az ágyból, hogy pisiljen, aztán lábujjhegyen felosont az emeletre. Kivette a pezsgőt a muskátli cserepéből, és betette a hűtőbe. Itt Heinekent és gyümölcsleves dobozokat talált, egy csomag grillkolbászt, egy háromliteres tejet, egy karton Minute Maid gyümölcsrost nélküli dzsúszt, egy üveg fokhagymás-kapros uborkát, néhány jó állapotban lévő salátát, fóliába csomagolt fél kígyóuborkát, a kis rekeszben pedig fél kiló olasz marhabélszínt. Ez rendben van, gondolta Tate. Barrett hűtőjében semmi ínyenceknek való vagy fenyegető nincs. A fagyasztóban csirkefalatkák, sügérfilé több zacskóban, amire fekete alkoholos filccel írták rá a fagyasztás dátumát, és egy üveg vodka.

Tate töltött magának egy pohár jeges vizet, aztán visszasétált a képekhez.

Reggel Barrett a kanapén találta.

– Hát te meg mit csinálsz itt? – kérdezte.

Tate-nek fogalma sem volt. Nem emlékezett rá, hogy lefeküdt volna oda, de a feje egy díszpárnán nyugodott, és a jelek szerint egy polártakarót is magára húzott. Lopva ellenőrizte, hogy nem hozta ide magával valamelyik fényképet, mivel mindegyiket jó darabig tanulmányozta. Szerencsére, mindegyik teljes rendben állt: a helyén, az asztalkán. Hála az égnek.

– Nem is tudom – felelte.

Barrett odakucorodott mellé a kanapéra.

– Esik az eső – közölte.

– Tényleg?

– Nincs kedved ma itt maradni? Megihatnánk a pezsgőt. Epret ennénk az ágyban, Springsteent hallgatnánk, és ki sem mozdulnánk a takaró alól.

Tate első gondolata az volt, hogy *ez az!* Aztán egy pillanatra elgondolkodott.

– És mi a helyzet a gyerekekkel? – kérdezte.

– Megkérhetem anyukámat, hogy hadd maradjanak még nála.

– Vasárnap van – mondta Tate. – Biztos vagyok benne, hogy nagyon szeretnének veled lenni.

– Így van – értett egyet Barrett. – Ez egészen biztos. Akár velük is lóghatnánk. Elvihetnénk őket ebédelni és moziba.

– Ez nagyon jól hangzik… – kezdte Tate.

– De?

– De ne ma – fejezte be a lány.

– Túl korai? – kérdezte Barrett. A hangja aggodalmat tükrözött.

Tate valójában azt akarta válaszolni, hogy *nem,* nem túl korai, nem is lehet az, hiszen erre várt tizenhárom éven át. Legszívesebben holnap hozzámenne ehhez a férfihoz, és kedden örökbe fogadná a gyerekeket. Megszünteti a vállalkozását, eladja a lakását, és mindent megtanul Thomasról, a gőzmozdonyról. Ugyanakkor tudta, hogy ez túlzottan kiéhezett benyomást keltene. Ha csak egy órával tovább marad, már azzal is a láthatatlan, íratlan határokat súrolja.

– Igen, túl korai – válaszolta. – Nem baj, ha inkább hazamennék?

A férfi elszomorodott. Tate is, ugyanakkor felvillanyozta a felismerés, hogy Barrettet így látja. A férfi megcsókolta. Tate meztelen volt a takaró alatt.

Egy órát azért még maradt.

CHESS

9. nap

Amikor legközelebb Michaellel elmentünk Nick egyik koncertjére, az Irving Plazában léptek fel a Strokes előzenekaraként, ami nagyon nagy szó volt. Nem tudtunk egyszerűen besétálni a színpad mögé, belépőkártyát kellett szereznünk. Április volt. Nicket a karácsonyt megelőző hét és a Central Park óta nem láttam, és amennyire tudtam, Michael sem. Már nem járt Christo pókerestjeire, ami Michaelt meglepte, elvégre ez volt az öccse fő bevételi forrása.

A Central Parkban Nick és köztem történtek olyan intenzív élményt okoztak, hogy napokig alig tudtam megzabolázni az érzéseimet. Michael céges karácsonyi buliján tíz centivel a föld fölött jártam, viszont a másnaposságot hallgatag depresszióban éltem meg. A másnaposság olyan értelemben is igaz volt, hogy Nicktől rúgtam be előző nap. De amikor nem jelent meg karácsonykor, és újévkor sem, aztán pedig az egész hideg télen nem láttam többé, az érzéseim hibernálódtak. A lehetetlen utáni vágyakozás teljesen megbénított. A szívem és a testem Nickért kiáltott, de Michael volt a jobb választás: volt pénze, nagyon kellemesen töltöttük együtt az időt esténként és hétvégenként. Elégedett voltam.

Aztán Michael sms-ben írta meg, hogy Nick bandája fellép az Irving Plazában. Megérkeztek a színpad mögötti részhez szükséges belépőkártyák is.

Miközben besétáltunk a terembe, Michael így szólt:

– Ma este végre megismerhetjük a lányt, akivel Nick jár.

Leesett az állam.

– Jár valakivel?

– Azt hiszem. A lány még tanul a New Schoolban.

Rossz érzésem volt. Csak nem…? De lebeszéltem magam róla.

A koncert alatt alig tudtam figyelni, pedig jobban játszottak, mint valaha. A Strokes előzenekaraként fellépni egészen új dimenziókba emelte a Diplomatic Immunityt. Nicket élőben látni a színpadon egyszerre volt bódító és hihetetlenül fájdalmas. Szerettem őt, vágytam rá, és ez

kifejezetten helytelen *volt, de ugyanakkor ez tűnt természetesnek. Az érzéseim olyan túláradók voltak, hogy könnyekkel a szememben azt gondoltam,* muszáj megmondanom Michaelnek.

Még *ma éjjel megmondom neki, döntöttem el. Amint hazaértünk.*

A Diplomatic Immunity fellépése után Michaellel hátranyomakodtunk a színpad mögé. Először Nicket láttuk meg, aki törölközővel itatta fel a csorgó izzadtságot, és még mindig ragyogott, el volt szállva a közönségtől kapott energiának köszönhetően. Abban a pillanatban gyűlöltem, azt akartam, hogy zenész legyen, édes és tiszta, nem pedig egy önelégült showman. Azt akartam, hogy a zenélés dicsősége ne érintse meg. De hozzánk hasonlóan ő is emberi lény volt, és mivel Michael és én napi szinten találkozhattunk a dicsőséggel, ő viszont nem, ezért megbocsátottam neki ezt az öntelt rongyrázást. Am egy villanás múlva máris újra gyűlöltem, mert valakit átölelt, és az nem volt más, mint Rhonda.

*Nem, ez nem lehet, gondoltam. És mégis. Rhonda volt a lány, a barátnő, a New Schoolban tanuló diáklány, aki egy semmitmondó diplomát fog szerezni városterveze*si *tanulmányokból, ami kellőképpen fantáziadús megoldásnak tűnt apuci pénzének elköltése és a munkavállalás elkerülése szempontjából. Rhondát nem sokat láttam a Bowery Ballroomban töltött este óta, mert olyan sokat voltam Michaelnél, hogy szinte csak vasárnap és hétfő estére mentem haza. És nem ápoltam a barátságunkat. Emiatt bűntudatom volt, különösen olyankor, amikor néha összefutottam Rhondával a házunk előterében, és megfogadtuk, hogy nemsokára összehozunk egy találkozót, amiről tudtam, hogy úgysem fog megtörténni, mert Michaellel járok. Ugyanakkor azzal érveltem magamnak, hogy Rhonda nagylány már, megvan a saját élete és baráti köre, és jól meglesz nélkülem. Biztosan meg fogja érteni. És hogy most a pasim öccsével járt, igazán nem kellett volna személyes támadásként megélnem, de mégis így lett. Miért nem* mondta *el nekem? Miért nem küldött egy sms-t vagy e-mailt azzal, hogy hé, ezt figyeld, ma este Nickkel randizom. Vajon összefutottak valahol? Vagy Nick kereste fel őt? Muszáj volt megtudnom, mégsem akartam hallani a választ.*

Michael fogta a kezemet, és az összefonódott Nick és Rhonda felé húzott. Nem is igazi a melle, gondoltam. Vajon Nick tudja ezt?

Rhonda megfordult, meglátott, és az arcán kitörő(!) öröm jelent meg. Fikarcnyi rosszindulat sem volt benne, és éppen ez volt az egyik oka, amiért

régen barátkoztam vele. Ő valószínűleg csak arra gondolt, hogy milyen izgalmas lesz most, hogy Nickkel jár. Korábban elszakadtunk egymástól, most meg újra egymásra találtunk. Olyanok leszünk, mint a testvérek.

– Szia! – mondta, és egy puszit nyomott a számra. – Láttad a koncertet? Hát nem volt csodálatos?

– Tényleg az volt – értettem egyet vele. – Még sosem játszottak ilyen jól.

Hogy voltam képes ilyen kedvesen viselkedni, nem tudom. Mert közben majd nem felrobbantam a haragtól, amit Nick iránt éreztem. Járni kezdett – nem akárkivel, például a közkönyvtár egyik dolgozójával, ahol a dalait írta, vagy a thai lánnyal, aki a St. Mark téren a Tom Yum standnál szolgált ki, hanem – a barátnőmmel, Rhondával. A legjobb barátnőmmel.

Nick rám nézett a megszokott, de ezúttal mégis más nézésével. Megszokott abban az értelemben, hogy mintha a szívembe látott volna és meg is markolta volna. Más, mert dühös volt, még nálam is dühösebb. A szeme azt mondta: Most végre tudod, milyen érzés. A bátyámmal fekszel le, aki mindig mindenből a legjobbat kapja. Gyakorlatilag együtt élsz vele. De most nekem itt van Rhonda. Kvittek vagyunk.

Muszáj volt kimennem a teremből. Arról beszéltünk, hogy négyesben átmegyünk a Spotted Pigbe iszogatni. Én mosolyogva azt mondtam:

– Ez remekül hangzik!

Nick meredten bámult. Aztán megkérdezte:

– Jól érzed magad, Chess? Úgy nézel ki, mint aki rosszul van.

Legszívesebben felpofoztam volna. Kimentettem magam és a női mosdóba mentem. A tükör előtt álltam, amíg egy lány meg nem lökött a túlméretes Tory Burch táskájával. Ahelyett, hogy visszamentem volna a színpad mögé, inkább a táncparkett felé vettem az irányt. A Strokes a Last Night című számát játszotta, az egyik kedvencemet tőlük. Elvegyültem egy csapat idegen között, ismeretlen testek forgatagában. Rhonda. Zseniális húzás volt Nicktől. Amikor a dal véget ért és mindenki igyekezett visszatapsolni a zenekart, a kijárat felé indultam, és kijutottam a hűvös éjszakába. Hah! Olyan hosszú idő óta egy pár egyik fele voltam, sosem csináltam semmit önállóan. Michaelre gondoltam, aki mostanra már biztosan a női mosdó előtt toporog, és arra kéri Rhondát, hogy menjen be és keressen meg. Valószínűleg aggódik. Nem akartam, hogy Michael aggódjon, azt akartam, hogy Nick érezzen így. Leintettem egy taxit, és hazamentem. A telefonom csörgött, méghozzá háromszor. Michael volt, de

egyszer sem vettem fel, bár tudtam, hogy ez kegyetlenség. A negyedik alkalommal már majdnem felvettem, amikor láttam, hogy Nick az. Neki sem vettem fel. Ő tudta, hogy miért jöttem el.

Amikor bezártam magam mögött a lakásom ajtaját, küldtem egy üzenetet Michaelnek: Rendben hazaértem. Jó éjt.

Ő visszaírt: Mi a fene???

Aztán az otthoni telefonom kezdett csengeni, Michael volt az. Őrjöngött:

– Hogy hagyhattál csak úgy ott? Mégis mit képzelsz? Halálra aggódtam magam, hogy mi történhetett. Egy lány egyedül New Yorkban, az utca meg tele a sok drogossal és kloroformos zsebkendővel. Azt hittem, valaki megtámadott. Annyira nem jellemző rád hogy így lelépj! Milyen meggondolatlan voltál, hogy ezt tetted és faképnél hagytál! Mégis mit gondolsz, Chess?

Hogy mondjam el neki? Nem mondhattam el. És nem kérdezhettem meg. És Nick? Ő aggódott miattam?

Csak annyit mondtam:

– Nem gondoltam bele, Michael, ne haragudj!

Ő erre:

– Mi ütött beléd, Chess?

Szomorúnak és legyőzöttnek hallatszott, mintha mindig ezt tenném vele, ami igazán nem volt fair, mert korábban soha nem okoztam neki csalódást. Jó kislány voltam, jó barátnő. De Michael nem volt hülye, elvégre HR-rel foglalkozott. Talán kitalálta. Volt már néhány olyan bensőséges pillanat, amikor mélyen a szemembe nézett, kisimította a hajat az arcomból, belecsókolt a nyakamba hátulról, vagy hasonlók, én pedig összerezzentem és elhúzódtam.

– Mi az? – kérdezte ilyenkor. – Mi a baj?

Én pedig arra gondoltam, hogy nem szeretlek eléggé. Nem szeretlek úgy.

Valamit muszáj feláldozni, gondoltam.

Chess sosem vallotta volna be senkinek, és még a naplójába sem írta le, de izgatottan várta Tate visszatérését.

Nem segített a helyzeten, hogy esett az eső. Az ugyanis a tuckernucki házban mindig rosszat jelentett. Az első percekben újdonságnak és majdhogynem érdekességnek hatott. *Esik az eső!* Gyorsan fel kell tenni a tetőt a Scoutra, becsukni az ablakokat, fedezékbe! Ezek voltak a hagyományos lépések, és persze átok annak az illetőnek, akinek a zuhogó

égi áldás közepette kellett a Scout tetejét felszerelnie. Ma reggel, mivel úgy döntött, hogy megkíméli az anyját és a nagynénjét a bőrig ázástól, ez a feladat neki jutott.

Csurom vizesen rohant vissza a házba. Az anyja épp reggelit készített, szalonnás tojást és brióst, amit különleges alkalomra tartogattak. (Ami jelen esetben az eső volt.) Éppen egy második kanna kávét főzött és nekiállt tejet melegíteni a gázrezsón, ami nem volt egyszerű. Eközben India újságpapírt, aprófát és tűzifát tuszkolt a kandallóba.

– Ő volt a cserkész kettőnk közül – mondta Birdie.

– Most szórakozol velem? – háborgott India. – Hiszen te voltál!

Chess megborzongott. Elfogadta a forró tejeskávét, amit az anyja nyújtott felé, és beburkolózott a csillagmintás takaróba, amit még a nagyanyja kötött, és amitől mindenki viszketni kezdett. Indiának sikerült belobbantania a tüzet, és mindhárman köréje telepedtek a reggelijükkel, miközben kint ömlött az eső.

– Gondolod, hogy Barrett hazahozza Tate-et ebben az időben? – kérdezte Birdie.

– Soha – felelte India. – Megragadja az alkalmat, hogy ott tartsa még egy kicsit.

Chess féltékeny volt, de nem azért, mert Tate Barrett-tel volt, sokkal inkább azért, mert Barrett volt Tate-tel. A húga még csak tizennégy órája ment el, és ő máris hiányolta. Már több mint egy hete éltek együtt Tuckernuckon, és Chess hozzászokott Tate megingathatatlan optimizmusához, és mindennap olyan szüksége volt rá, mint a vitaminra.

Már most látta, hogyan telik majd a nap. Birdie és India az esős napokon megszokott tevékenységeket űzik majd, vagyis kártya, könyv, Monopoly. Közben cigarettáznak és találgatják, mikor áll el az eső. Birdie túl sokat főz, és már délben inni kezdenek. És mindez Tate nélkül, így aztán mindegy, milyen fergeteges szórakozásba bonyolódnak (Monopoly ittas állapotban?), a nap akkor is döcögős lesz, mint egy háromlábú szék. Páratlanul lesznek, Tate hiányzik majd. Mindannyian költői kérdéseket tesznek majd fel: *Vajon Tate jól érzi most magát? Mit csinálnak Barrett-tel? Ebből őszinte szerelem lesz? Milyen jövőnek néznek elébe együtt?* És ettől neki csak még elviselhetetlenebb lesz a testvére hiánya. Utálta, ha hiányzott neki valaki. Úgy fogta fel, mint egy betegséget.

Chess megitta a kávéját, megette egy briós negyedét (csak az anyja kedvéért), aztán visszavonult a padlástérbe a naplójához. Az eső kopogott a tetőn. Hallotta, hogy a hullámok nekiverődnek a saját kis partszakaszuknak. Ha Tate nem jött volna Tuckernuckra, minden nap ugyanilyen lenne.

Elmúlt tíz óra, aztán tizenegy. Chess azon tűnődött, vajon a húga és Barrett szexelnek-e. Saját szexuális vágya egy fonnyadt virágra hasonlított. Túl depressziós volt még az önkielégítéshez is.

Tate és Barrett. Barrett Lee: egy újabb személy, aki miatt rosszul kell éreznie magát.

Mindenki tudott Chess balul elsült randijáról akkor nyáron Barrett Lee-vel: a fiú elvitte piknikezni, és ő hányt a hajón. Mindenki azt hitte, hogy ennyi volt. Vége. Chess érzései azon a nyáron nem voltak egyértelműek a fiút illetően. Ha nagyon faggatták volna, azt mondja, hogy nem érez iránta semmit. Azt látta, hogy vonzó, ez nyilvánvaló volt, de nem készült továbbtanulni, és ettől rögtön kiábrándult belőle. Halász vagy ács lesz, és mindig itt fog élni Nantucketen. Karácsonykor bemegy Hyannisba vásárolni, februárban pedig egy hétre Arubára. Éppolyan lesz, mint az apja volt akkor. Chuck Lee is kedves pasas volt, de vén tengeri medve, és valójában Barrett is az volt, már tizennyolc évesen. Chess nem akart tőle semmit.

Amikor Barrett akkor nyáron elhívta piknikezni, mégis gondolkodás nélkül igent mondott. A fő motivációja, ezt be kellett vallania, az volt, hogy Tate olyan őrülten bele volt esve a fiúba. Tizenkilenc évesen ellenállhatatlan kísértést jelentett csak azért randizni egy sráccal, hogy a húgát felbőszítse. És ami azt illeti, unatkozott is. Tuckernuckon nem lehetett mást csinálni, csak olvasni és ostáblát játszani a szüleivel. Barrett-tel piknikezni legalább egy kis felüdülést jelentett.

Túl sokat ivott, bár nem szándékosan. A vízen nagyon meleg volt, ő pedig szomjas, a sör jéghideg, és amint végzett az egyikkel, már vágyott a következőre. A hányinger teljesen váratlanul tört rá, mintha cunami söpört volna végig a testén. A sonkás szendvics, amivel a fiú megkínálta, elég furcsa ízű volt, de nem akarta megbántani, ezért megette. A kissé megbuggyant szendvics, a dízelmotor füstje és a hajó ringatózása egymás hatását erősítették: émelyegni kezdett, majd kihányt a hajó hátsó korlátja felett. Barrett egy üveg vizet adott neki, hogy kiöblítse a száját, majd egy mentolos cukorkát. Először úgy tűnt, elborzadt, de aztán gyorsan

összeszedte magát és elmormogott néhány megnyugtató mondatot, úgy mint „Jobb is, hogy kijött, így majd jobban érzed magad”. Ez azonban mit sem segített, a lány nagyon szégyellte magát. Gyalázatos műsort adott elő, pedig végig felsőbbrendűnek képzelte magát Barrett Lee-hez képest. Rettenetes volt. Azonnal el akart tűnni arról a hajóról.

Amikor letelt a két hét nyaralás, Chess családja távozott a szigetről, és augusztus végén Chess visszatért a Middlebury Egyetemre. Sosem felejti el azt a napot, amikor Barrett a semmiből felbukkant, október tizennyolcadikát írtak. Vermont államban olyannak képzelik az ideális szombatot, amilyen ez volt. Sütött a Nap, és tiszta, vakító kék volt az ég. Olyan nap volt, amikor pulóverben ki lehetett menni, és mindenki almabort ivott. Chess és a leányszövetségbeli barátnői sört és kolbászt árultak a Middlebury-Colgate focimeccset megelőző felvonuláson. A stadion előtti téren gyülekezett mindenki, amit az ősz színeiben pompázó juhar- és tölgyfák szegélyeztek. A téren nyüzsögtek a két egyetemről érkezett részeg öregdiákok és jelenlegi hallgatók, valamint a burlingtoni családok golden retrieverekkel és szőke kisgyerekekkel.

Chad Miner, az egyik fiúszövetség kisebb istensége volt az első, aki szólt Chessnek.

– Valaki keres – mondta. – Egy pasas.

– Komolyan? – kérdezte Chess, aki arra vágyott, hogy Chad Miner keresse őt. – És ki az?

– Nem ismerem – válaszolta Chad. – Nem ide jár.

A következő Marcy Mills volt, Chess tényfeltáró írással foglalkozó osztályából. Vett egy kolbászt Chesstől, majd hozzátette:

– Mellesleg egy srác téged keres.

– Ki? – kérdezte ismét Chess.

Marcy vállat vont, és sárga mustárcsíkot húzott cikcakkban a kolbászra.

– Nem ismerem. De hallottam, amikor azt kérdezte valakitől, hogy nem ismeri-e Chess Cousinst. Így aztán mondtam neki, hogy én ismerlek, mire ő, hogy tudom-e, hol vagy. Én meg mondtam neki, hogy dehogy tudom, hát nézze már meg ezt a tömeget!

– Jó hogy! – helyeselt Chess, miközben hanyagul átforgatta a kolbászokat a grillrácson, hogy mindenütt átsüljenek. – És hogy néz ki?

– Szőke – válaszolta Marcy. – És cuki.

– Azonnal küldd ide hozzám! – szólt közbe Alison Bellafaqua, aki Chess mellett állt a standon, és habzó Budweisert csapolt műanyag poharakba.

Chess még mindig nem foglalkozott túl sokat a dologgal. Ha valakire gondolt, akkor az Luke Arvey volt, egy srác, akivel együtt járt gimnáziumba, és most a Colgate-en tanult – csak éppen Luke se szőke, se cuki nem volt. Aztán volt egy másodunokatestvére az apja oldaláról – egy Cousins unokatestvér –, aki szintén a Colgate hallgatója volt, de kilencéves kora óta nem látta. Ha két ember közül kellett volna kiválasztania, akkor sem ismeri fel.

Aztán Ellie Grumbel és Veronica Upton sodródtak oda hozzá – már mindketten jócskán be voltak rúgva –, és dallamosnak vélt kórusban kiáltották:

– Valaki *keres* téged!

Chesst most már zavarta a dolog.

– És ki az? Nem mondta meg a nevét?

Allison Bellafaqua közbeszólt:

– Húzd le a kicsikéket! – Mármint a kolbászokat a tűzről. – A meccs tíz percen belül megkezdődik, és be kell vinnünk még a pénzesdobozt az épületbe…

A hangját elnyomta a téren átvonuló rezesbanda, akik a stadion felé tartottak. Mindkét egyetem diákjai mögöttük meneteltek. Bár cikinek számított, de Chess szeretett bevonulni a zenekar mögött. Az anyjához hasonlóan minden hagyományt lelkesen ápolt. Ma viszont nem tarthatott a tömeggel, mert ott voltak neki a kolbászkák és a sör. Alisonnak igaza volt: be kellett zárniuk a standot és el kellett vinniük a pénzesládát a leányszövetség épületébe. Muszáj volt *sietniük,* vagy elmulasztják a kezdőrúgást.

Most jött rá, hogy Ellie Grumbel még mindig ott áll dülöngélve, az arcra esés határán. Ellie így szólt:

– Azt hiszem, azt mondta, Bennettnek hívják.

Chess riadtan nézett fel. Balsejtelme támadt.

– Azt mondta, Nantucketről jött – tette hozzá Veronica. – Talán egy barátod Nantucketről?

– Csak nem Barrett? – kérdezte Chess. – Barrett Lee?

Nem is kellett megvárnia a választ, mert abban a pillanatban, hogy kimondta a nevét, már meg is látta a tömegben. Barrett Lee. Chess szíve kihagyott egy ütemet. A fiú tengerészkék garbót, csíkos gyapjúpulóvert és farmert viselt – furcsa, gondolta Chess, igazi ruhákban látni a fürdősort és a póló helyett. Amennyire ki tudta venni, Barrett egyedül érkezett. A szeme a tömeget pásztázta – nyilván Chesst keresve –, és a lányt az lepte meg, mennyire nem idevalónak tűnt annak ellenére, hogy láthatóan igyekezett úgy öltözni, mint az egyetemisták. Kifejezetten szánalmasnak találta, hogy Barrett felbukkant – itt! csak úgy! az ő egyetemén? – anélkül, hogy szólt volna előre. Legszívesebben elbújt volna. Fenyegetve érezte magát, persze nem fizikailag, inkább az egyetemi életét érezte veszélyben. Meg akarta nézni a meccset, részt akart venni egy kis meccs utáni mulatozásban, és pótolni azt, amiről lemaradt a kolbászárusítás miatt. Át akarta venni a J. Crew-ban vásárolt új farmerjét és felsőjét (amit az apjától meglepetésként kapott 100 dolláros csekken vett), és újra próbálkozni akart Chad Minernél az esti tizenkét korsós sörmaratonon. Ráadásul másnap rengeteg tanulnivalója volt, egy beadandó házi feladat, nem is beszélve a már lebeszélt vasárnap esti pizzázásról a legjobb barátnőivel, a két Kathleennel. Így nézett ki a tervezett hétvégéje, amiben tökéletes egyensúlyban és szimmetriában volt egymással a bulizás és a tanulás. Nem akarta – vagy inkább nem tudta – kezelni a nantucketi Barrett Lee rajtaütésszerű felbukkanását.

Az anyja nyilván kiakadna, s Chess ennek tudatában volt akkor is, amikor cselekedett, ezért imádkozott a) megbocsátásért, és b) hogy a gonosz lépést, amire készült, az anyja soha ne tudja meg.

Megragadta a kasszát.

– Ezt visszaviszem a házba – mondta Alisonnak.

– Várj csak! – válaszolta a nagydarab, hosszú fekete hajú, fenyegetően sűrű szemöldökű Alison. – Azt akarod, hogy ezt mind én takarítsam össze?

Chess már több méterre járt.

– Megtennéd? – szólt vissza a válla fölött. És ezzel eltűnt. Próbálta jobbról-balról kerülgetni az embereket, de ahhoz túl sokan voltak, hogy futni kezdjen. Azért sietett. Aztán látta, hogy a tömeg szétnyílik. Hóna alatt a kasszával futni kezdett, kerülgette a parkoló autókat, a kiterített pokrócokat, amiken krumplisaláta és óriási hamburgerek pihentek. Jim Cross jutott eszébe, a Middlebury focicsapatának sztárja. Most ő maga volt

Jim Cross! Közben arra gondolt: *Barrett Lee! Miért? Minek? Hogyan?* Most egy csodálatos őszi szombat volt. A nyár – Tuckernuck, a part, a tábortüzek, a végzetes piknik – emléke már mind-mind ködbe veszett. Ezek egy másik évszakhoz tartoznak.

Mi a bánatot *keres* itt a fiú?

Chess nemsokára kiért az utcára, és a Delta Gamma-ház felé indult. Úgy tervezte, hogy leteszi a helyére a kasszát, aztán a hátsó utcákon visszaóvakodik a stadionhoz. Egészen addig kerüli Barrett Lee-t, amíg nincs vége a meccsnek, mert addigra – ebben Chessnek kétsége sem volt – a fiú feladja és hazamegy.

Felvonult a leányszövetség házának, egy tejszínhabnak tűnő hófehér díszítéssel bíró, porcelánkék viktoriánus épületnek a lépcsőjén. A ház főnöknője, Carla Bye osztotta ki a lányoknak a feladatokat, takarítást és rendrakást, és Chess örült ennek. Ebben az évben költözött ide a kollégiumból, és értékelte a csendes, feminin rendet. A kollégiumban mindig zaj és káosz uralkodott, ráadásul az ő épületében fiúk is voltak, akik dohányt rágtak és barna köpettel teli műanyag poharakat hagytak szerteszét az ablakpárkányokon, hajnal kettőkor részegen frizbiztek a hallban, miközben a háttérből üvöltött a Guns'n'Roses. A Delta Gamma-ház civilizáltsága sokkal inkább az anyja házára emlékeztetett, kivéve, hogy kollégium volt, így azt tehetett itt, amit csak akart.

Nem volt más dolga, mint megszabadulni a pénzesdoboztól, odaadni Carlának, ha itt van, vagy eljárni kellő gondossággal és bezárni a ház széfjébe. A verandán állva dübörgő, távoli zaj ütötte meg a fülét, és tudta, hogy a hazai csapat kivonult a pályára. A fenébe, le fog maradni a kezdőrúgásról.

Hallotta, hogy Carla Bye az előcsarnokban cseveg. Chess leányszövetségének néhány tagja idegesítőnek és szánalmasnak találta az asszonyt, mások nyíltan figyelmen kívül hagyták a tiltást az itt alvó vendégekre vonatkozóan, azzal érvelve, hogy Carlát nem zavarja. *„Carla Bye* azt akarja, hogy *szexeljünk!”* volt az egyik jelszavuk, és ezzel Chess nem tudott vitatkozni. Reggelente, ha egy fiatalember vonult le a lépcsőn, Carla sokszor felajánlotta, hogy süt neki egy omlettet.

A focimeccsek hétvégéin Carla fogadóórákat tartott az előcsarnokban, s örömmel látta vendégül a korábbi végzősöket. Jó volt a beszélőkéje, lételeme volt a csevegés.

Most is társalgott valakivel, így Chess arra gondolt: *Remek, odaadom neki a dobozt, és futás!*

A lány berohant az előcsarnokba. Carla Bye pedig felkiáltott:

– Micsoda szerencse! Hiszen éppen itt van!

Chess zavarában megtorpant, majd ránézett a magas háttámlájú, kartonhuzatú fotel lakójára. Barrett Lee.

Chess megdöbbenve hőkölt hátra, amit Barrett és Carla meglepetésként értékeltek, pedig közben ez járt a fejében: *A fenébe! Ez nem lehet* igaz! Érezte, amint tökéletesen megtervezett hétvégéjének falai leomlanak.

Carla Bye rámeredt a lányra. Chess rögtön kapcsolt: *elő a jó modorral!*

– Barrett? – kérdezte. – Barrett Lee?

A fiú felállt. A jelek szerint Carla Bye már nekiállt almaborral és sütőtökös muffinnal traktálni. Chess észrevett egy kék-fehér sporttáskát is a fotel mellett, aminek a szaga egy öltözőszekrényére emlékeztetett.

– Helló, Chess! – köszönt Barrett. – Hogy vagy?

A lányhoz hajolt… Miért is? Hogy megcsókolja? Chess kikerült Barrett ajkát, és egy testvéries öleléssel üdvözölte inkább.

– Egyenesen Nantucketből indult ma reggel! – jelentette be Carla.

– Az első géppel – mondta Barrett. – Aztán hat órát vezettem.

Miért, gondolta Chess, *miért jöttél?*

– Megengedtem Barrettnek, hogy betegye a sporttáskáját a szobádba – mondta Carla. – De ő meg akarta várni, amíg ideérsz. Micsoda úriember!

– Épp a meccsre indultam. Sajnálom, de nincs vendégjegyem…

– Nincs kedved sétálni? Vagy ebédelni?

Chesst eléntötte a forróság és a pánik. A szíve még mindig hevesen vert amiatt, hogy ide-oda cikázott a tömegben.

– Menjünk ki a tornácra! – javasolta.

Carla értette a célzást.

– Hát persze, inkább kettesben hagyom a fiatalokat. Felviszem Barrett táskáját a szobádba, Chess.

Carla Bye azt akarja, hogy *szexeljünk!*

NEM! Chess legszívesebben rákiabált volna az asszonyra, de túl udvarias volt ehhez. Nem érdekes. A táskát később is lehozhatják, mert Barrett nem marad itt.

Barrett követte a lányt a verandára, aki ott a korlátnak támaszkodott, ő pedig leült a hintára. A stadion felől újabb farkasüvöltés hallatszott. A meccs!

– Mit csinálsz itt, Barrett Lee?

A fiú vigyorogva vállat vont.

– Elegem lett a szigetből. Egy kis kirándulásra vágytam.

– Ezért eljöttél *ide* meglátogatni *engem?* De miért?

– Nem tudom – felelte Barrett. – Sokat gondoltam rád. Valahogy sosem jöttünk igazán össze.

– Ez így igaz – értett egyet Chess. – Sosem jöttünk igazán össze.

– Ezért azt gondoltam, talán majd most…

– Talán most mi?

– Talán most összejöhetnénk. Így aztán eljöttem.

– Nem hívtál – mondta Chess. – Egyáltalán nem figyelmeztettél. Terveim vannak a hétvégére.

– Igen?

– Igen! Először is ott kellene most lennem, a focimeccsen. A barátaim várnak rám.

– Veled megyek. Szeretném megismerni a barátaidat.

– Nincs vendégjegyem – közölte ismét Chess. – Mert nem tudtam, hogy jössz. És már telt ház van.

– Nagy meccs? – kérdezte a fiú.

– Mindegyik meccs nagy meccs – válaszolta Chess. – Csak hat meccset játszanak hazai pályán, hát persze, hogy mindegyik nagy meccs. – Igyekezett lecsillapodni, mert már szinte sikított, mint egy hisztériás kisgyerek. – A meccs után buliba megyek, aztán vacsorára és egy esti buliba, ahová csak meghívóval lehet belépni. – Ez nem teljesen volt igaz, bár a fiúszövetség nyilván nem lenne boldog, ha egy furcsa idegent vinne oda, jobb szerették, ha a fiú/lány vendégek aránya az ő javukra billen. – Holnap pedig tanulnom kell. Meg kell írnom egy beadandó dolgozatot.

– Egy dolgozatot?

– Igen – erősítette meg Tate. – Egy dolgozatot. Egyetemi dolgozatot. Tizenöt oldalt a Vénusz születéséről.

Barrett rámeredt.

– Egy festmény – világosította fel Chess. – Botticelli alkotása.

A fiú felállt.

– Éhen halok. Van kedved ebédelni? Láttam egy helyet a városban, ami egész jól nézett ki.

Chess érezte, hogy lila köd ereszkedik rá.

– Nem figyelsz rám? A meccsen kellene lennem!

– Hát hagyd ki!

– *Nem akarom* kihagyni! – kiáltotta Chess. Most már hivatalosan is hisztériás kisgyerekként viselkedett. Egy pillanatra elgondolkodott azon, vajon ebben a helyzetben Birdie mit várna tőle. Hogy dobjon félre mindent és töltse a hétvégét Barrett Lee-vel? *Köss kompromisszumot,* mondaná az anyja. *Menj el vele ebédelni, aztán küldd haza!* De ő még erre sem tudta rászánni magát. – Nézd, értékelem, hogy reggel korán keltél, elcsípted az első gépet, majd órákat vezettél, hogy láss engem. De nem tudtam, hogy jössz. És sajnálom, Barrett, de más terveim vannak. Az egész hétvégémet betábláztam, és nem tudlak beépíteni a programomba.

– Nem tudsz? – hitetlenkedett a fiú.

Barrett elérte, hogy úgy érezze magát, mint egy ogre, mint egy abszolút hálátlan, rugalmatlan dög. És ezért Chess gyűlölte. Ez egyáltalán nem volt fair. Maga az, hogy felbukkant itt, *nem volt fair.* Manipulatív húzás volt. Chess az órájára nézett, már fél kettő volt. Az első negyednek csaknem vége.

– Mennem kell! – jelentette ki.

– Akkor várjak itt rád? – kérdezte Barrett.

Még hogy elege lett a szigetből és kirándulni vágyott! Az kellene neki, gondolta Chess, hogy ő is főiskolára járjon. Egy pillanatra együttérzés öntötte el, amikor rájött, hogy Barrett számára ez az első félév, amikor nem kell iskolába mennie. A horgászat, az ácsmunka és a bulizás a szigeten már nem elégítették ki.

– Inkább menj el! – mondta Chess.

– Menjek el?

– Vagy maradj, hiszen itt is maradhatsz Middleburyben, ha akarsz! De nálam nem alhatsz. Ha hívtál volna, talán tudok szállást szervezni neked, de nem telefonáltál. Csak felbukkantál itt, és most azt várod, hogy mindent ejtsek miattad.

– Hétvége van – jegyezte meg Barrett.

– A hétvégéim *zsúfoltak.* Van itt egy *életem.*

– Rendben – közölte a fiú. – Ne húzd fel magad! Elmegyek.

– Nagyszerű! – mondta Chess. – Tehát most én érezzem szörnyen magam, mert hat órát vezettél, hogy láss, én pedig elküldelek. De miért is kéne szörnyen éreznem magam? Semmi rosszat nem tettem.

– Semmi rosszat nem tettél – ismételte meg Barrett. – Csak azt hittem, talán lóghatunk együtt. De mindegy… megyek, kihozom a táskámat.

– Majd én kihozom – javasolta Chess. – Nem is tudod, hol van a szobám.

Berohant, aztán fel a lépcsőn, és megragadta a sporttáskát, amit Carla a hintaszékébe tett. *Annyira sajnálom, Birdie!* – gondolta magában. Biztosra vette, hogy az anyja elájulna, ha megtudná ezt az árulást. Amikor visszaért a földszintre, az előcsarnok üres volt. Fogott két sütőtökös muffint, és papírszalvétába csomagolta őket Barrettnek. Na ugye, hogy nem is teljesen hálátlan?

A fiú a legfelső lépcsőn állt, és lenézett az utcára.

– Hol parkoltál? – kérdezte Chess, miközben arra gondolt, annyi kedvességet még kiprésel magából, hogy elkíséri a kocsijához. De még ezt is főként azért, hogy lássa, amint tényleg beszáll és elhajt.

– Épp itt – mutatott Barrett egy viharvert, fekete ponyvás kék Jeepre.

Chess arra gondolt, hogy Tate-nek mennyire tetszene ez az autó. Ha Barrett egy kicsit okosabb lenne, akkor észak helyett dél felé indul, elmegy New Canaanba és meglepi Tate-et. A húga éppolyan fergetegesen boldog lett volna, mint amennyire őt frusztrálta a fiú megjelenése.

– Hát jó – mondta, és átnyújtotta Barrettnek a sporttáskát és a muffinokat, amiket a fiú egyetlen megjegyzés nélkül vett el tőle. Aztán lesétáltak a lépcsőn, és megálltak a Jeep ajtajánál. Ha siet, félidőre még odaér a stadionba.

– Sajnálom, hogy ez nem jött össze – mondta.

– Igen – felelte Barrett. – Én is.

– Sajnálom – ismételte meg Chess. Most *ő* kér még elnézést? Ez nem az ő hibája, de valahogy mégis az övé.

Azt várta, hogy Barrett azt mondja, *nem számít.* Azt, hogy feloldozza, hogy elengedje őt. De Barrett csak bámult rá, aztán egyre közelebb hajolt hozzá, és végül megcsókolta.

A csók kellemes volt, nagyon is kellemes, de lehet, hogy csak azért, mert Chess akkor már tudta, hogy ez a vége.

A vége, egészen a mostani nyárig. Chess az évek alatt mindig émelyegve gondolt arra az október 18-ára, amikor Barrett Lee meglepte, és úgy vélte, ki kellett volna hagynia a meccset, hogy vele ebédeljen. Magával vihette volna a meccs utáni ünneplésre és az esti buliba is. Még akár aludhatott is volna a szobájában a földön. De azt akarta, hogy tűnjön el. Ez, sok más egyéb mellett, afféle kasztprobléma is volt. Chess ugyanis nem feltételezte, hogy Barrett be tudna illeszkedni a társaságba.

Birdie nem tudta meg. Chessnek csak a saját szégyene maradt, ami a közelmúltban szerzett szégyenéhez képest régi és elenyésző volt.

Ma reggel ő lehetett volna Tate helyett Barrett Lee-vel. Mert a férfi *őt* kérdezte meg elsőként. Kihívta oda, ahol a Scout parkolt, és így szólt:

– Holnap este el kell mennem egy vacsorapartira. Eléggé ki kell öltözni, és párt is kell vinnem magammal. Eljönnél velem?

Amikor feltette ezt a kérdést, Chess emlékeiből azonnal felbukkant Barrettnek az a régi elbaltázott „kirándulása”. Íme, itt volt a lehetőség, hogy jóvátegye, mégsem mondhatott igent. Már attól megbénult, ha arra gondolt, hogy egy vacsorapartin vesz részt, és nem csak az együtt érző pillantások miatt (mindenki azt hitte volna, hogy rákja van). Nem volt elég erős ahhoz, hogy emberek közé menjen, semmiségekről csevegjen, velük egyen, és úgy tegyen, mint aki jól van. És nem is akarta félrevezetni Barrett Lee-t, nem akart reményt kelteni benne. A tény, hogy egy tucat év telt el, és Barrett özvegy volt, Chess pedig szintén afféle özvegy, hihetetlen iróniának tűnt, mégsem épített elég erős hidat kettejük közé. A lány valaki mást szeretett.

– Nem lehet – válaszolt Chess.

– Más terveid vannak? – kérdezte a férfi félig gúnyos mosollyal. Chess megigazította a kék horgolt sapkáját.

– Nem vagyok túl jól.

– Igen – hagyta rá Barrett. – Azt látom.

– Nem tudom megmagyarázni. Sajnálom.

– Hé! – tette fel mindkét kezét Barrett. – Senki sem kérte tőled!

– Hívd el Tate-et a partira! – javasolta Chess. És a férfi azt válaszolta:

– Úgy lesz. Amúgy is rá gondoltam először.

Talán ezt azért mondta, hogy megbántsa őt. Chess viszont messze volt attól, hogy Barrett Lee meg tudja bántani, bár azt is tudta, hogy megérdemelné.

– Azt helyesen tetted – mondta a férfinak.

– Ez a helyzet.

Rád gondolt először, gondolta Chess. Ezt el kellett volna mondania Tatenek, mielőtt az elindult a vacsorára. Miért nem tette?

Tizenegy óra. Dél. Tate még mindig sehol.

Fél egykor Birdie felkiáltott az emeletre, hogy kész a raguleves. Chess teljesen bele volt merülve a könyvébe, épp egy jó résznél tartott (amikor Natasa a bíróságon van), de nem volt miért sietnie az olvasással, így letette a könyvet.

Birdie és India töltöttek maguknak egy pohár bort. Az asztalon három tál ragu gőzölgött. Melléjük Birdie apró sós kekszet kínált.

– Kérsz egy pohár Sancerre-t? – kérdezte tőle India.

Chess nemet mondott, és leült az asztalhoz. Olyan szomorúság töltötte el, hogy bármelyik pillanatban rátörhetett a sírás, bár nem tudta volna megmondani, miért, amitől csak még rosszabbul érezte magát. Birdie egy pohár jeges teát hozott neki, citromkarikával, úgy, ahogy szerette. A szeme megtelt könnyel, de nem akarta, hogy az anyja vagy a nagynénje észrevegye. Ha sírni látták volna, megkérdezik az okát, és ő nem tudott volna válaszolni.

Kivágódott az ajtó. Tate viharzott be egy katonazöld esőkabátban. Folyt róla a víz.

– Megjöttem! – jelentette be. – Hiányoztam?

Tate egy hordozható DVD-lejátszót is hozott, és hozzá a *Ghost* egy példányát, ami sokáig Chess legkedvesebb filmje volt. A DVD-lejátszó csempészárunak számított, azaz a tuckernucki szabályok megsértésének, de Barrett ragaszkodott hozzá, hogy Tate kölcsönvegye, elvégre mi mást kezdhetnének magukkal Tuckernuckon az esőben.

Amíg nem volt ott, Chessnek hiányzott a húga, most viszont dühítette a jelenléte. Tate szédítően vidám volt, ragyogott a szex és az új szerelem áldásos együtthatójától, maga volt az *in extremis* Tate, a normál Tate százzal szorozva, és Chess ezt nem tudta kezelni. Tate nézhette a filmet, Tate élvezhette a filmet, Tate sírhatott a filmen (mindig sírt), de Chess nem volt hajlandó csatlakozni hozzá. Gonoszul és kisstílűén viselkedett, ezzel tisztában volt, mégsem tudott túllépni a haragján. Jó érzés lett volna bebújni a takaró alá Tate-tel, és együtt nézni a filmet (olyan kellemes lett volna, mint egy forró fürdő), de Chess nem tudta átugrani a szakadékot,

ami a boldogságtól választotta el, még ha csak pillanatnyi örömről is volt szó. Megragadt a nyomorúság mocsarában. Bennragadt.

– Én nem nézem meg – közölte.

– Micsoda? Ugyan már! Ez a kedvenc filmed – győzködte Tate.

– Ez *volt* a kedvenc filmem – jelentette ki Chess.

– Igen, és most, hogy felnőttél, már más a kedvenced? Értem. De ez nem jelenti azt, hogy nem nézheted meg. Jó móka lesz.

– Nem – makacskodott Chess.

Mire Tate:

– Rendben, akkor majd én megnézem egyedül.

– Csinálj, amit akarsz, nem érdekel.

– Akkor, felteszem, nem fogod megkérdezni, hogy sikerült a randim – mondta Tate.

– Így igaz.

– Pedig hihetetlenül csodás volt! – jelentette be Tate, aztán szünetet tartott, abban a reményben, hogy Chess válaszol vagy legalább ránéz, de a nővére egyikre sem volt hajlandó. – Szerelmes vagyok. Így mondhatsz bármit, meg fogom érteni. Át tudom érezni a helyzeted, mert én is szerelmes vagyok.

Chess a húga őszinte arcára emelte a tekintetét. Ugyanaz volt a helyzet, mint mindig: Tate, aki próbál lépést tartani vele. A szerepek sosem fognak megcserélődni.

– Tudod, mi a helyzet? – kérdezte Chess. – Nagyon jó volt itt nélküled.

Tate összerezzent. A szemén még mindig látszott az előző esti smink maradványa.

– Valóban?

– Igen.

Tate belekotort a hátizsákjába, amit Barretthez vitt, és kihúzott egy üveg Veuve Clicquot-t. Úgy tartotta a nyakánál fogva, mint egy baseballütőt, és Chess egy pillanatra azt hitte, az ő fejéhez vágja.

– Ezt neked hoztam – közölte a húga, és odadobta az ágyra. – Egészségedre!

TATE

Amikor hétfő reggel felébredt, az ég kéken ragyogott, sütött a Nap, és egész Tuckernuck csillogó, zöld köntösbe öltözött. Lement a konyhába

kávéért, és ott találta Birdie-t a narancsokkal, szokás szerint narancslevet préselt.

– Jó reggelt! – suttogta Birdie.

Tate egy puszit nyomott az anyja hamvas arcára. Isten az égben, az élet bizony kemény. Chess igazi szemétláda volt előző nap, kegyetlen és húsbavágó, mintha megint kamaszok lettek volna. Gyakorlatilag sikerült elérnie, hogy a húga könnyekben törjön ki. Tate már közel állt ahhoz, hogy hozzávágja: *Kapd be, én ugyan nem hallgatom ezt, elmegyek innen!* A kísérlet tehát nem vált be. Tuckernuck nem hozta őket közelebb egymáshoz, nem gyógyította meg őket. Chess nem mesélte el, hogy egyáltalán mi történt közte és Michael között, nem húzta el a függönyt, hogy akár csak egy kis rálátást nyújtson a testvérének arra, mi a gondja. Mindig így volt: Chess nem feltételezte, hogy Tate elég okos vagy *értelmileg érett* ahhoz, hogy megértse.

Tudod, nagyon jó volt itt nélküled.

Tate már ma fogná a sporttáskáját, és a teljes hangerőre állított iPodjával a fülében távozna – ha nem lenne szerelmes Barrett Lee-be. És, őszintén szólva, Birdie-t sem hagyhatja itt. Birdie-t, aki narancslevet présel neki és a dugattyús kávéfőzővel kávét is készít, és pontosan azt a fajta szeretetet nyújtja, amire szüksége van.

Chess olyan egy nyomorúságos dög! Tate majdnem hangosan kimondta a véleményét. Csak azért fogta vissza magát, mert ezek a szavak biztosan összetörték volna Birdie szívét. És Tate *igenis* elég érett volt érzelmileg ahhoz, hogy észrevegye, hogy Chessnek fáj valami, és ezért akar megbántani másokat. Arra számított, hogy a nővére este hajlandó szokás szerint egy ágyban aludni vele, és ha megtette volna, akkor Tate visszafogadja a kegyeibe és mindent megbocsát neki. De a nővére nem tette. Először azóta, hogy Tuckernuckra érkeztek, a saját ágyában aludt.

Tate a piknikasztal segítségével nyújtani kezdett. Majd felhajtotta a kávéja maradékát, és így szólt Birdie-hez:

– Majd jövök.

Birdie pedig így válaszolt:

– Légy óvatos!

Miközben Tate futott, gondolatai Barrett körül jártak. Nem tudta, mire számítson. Csordultig tele volt a férfi iránt érzett szerelemmel, de az érzései tizenhárom évvel ezelőtt szökkentek szárba. Nem várhatta, hogy a

fiatalember is ugyanígy érezzen iránta. Barrett érez valamit, ezt Tate biztosan tudta. Kedvelte őt, és több időt akart vele tölteni. De ez vajon mit jelentett? Hogy nézne ez ki a mindennapokban? Tate-nek fogalma sem volt, milyen egy kapcsolat, de ezt nem árulta el. Attól tartott, Barrett magától is ki fogja találni.

Befejezte a futást, és mielőtt felment volna a házhoz, a szeme végigpásztázta a horizontot. Hajó sehol.

Fellógatta magát a térdénél fogva a fára, de nem tudott koncentrálni. Jön Barrett, ugye? Muszáj volt jönnie – nem is őmiatta, hanem mert ez a munkája. A tej soha nem forr fel, ha figyeljük. Biztos? Huszonöt felüléssel végzett, és épp eldöntötte, hogy csinál még tízet, amikor meghallotta a férfi hangját.

– Szia, Kismajom!

Barrett a ház felé tartott, kezében a bevásárlással és a jegeszsákkal, és közben szélesen mosolygott rá.

Tate szíve fejjel lefelé találta magát. Most mit tegyen? Megcsinálta a maradék tíz felülést, amíg Barrett a konyhában beszélgetett Birdie-vel, aztán leugrott a földre. Elviselhetetlen volt ez a helyzet. Szerelmes volt a férfiba, legszívesebben teli torokból kiüvöltötte volna ezt magából, vagy leteperte volna Barrettet. Fogalma sem volt, hogyan kellene viselkednie vagy milyen arcot kellene vágnia. Nem beszéltek arról, hogy újra randiznának. Egyáltalán nem váltottak szót arról, hogy mostantól hogyan lesznek a dolgok.

A teste izzadt és koszos volt, mintha a földön fetrengett volna. Vajon le kellene zuhanyoznia, és hagyni, hogy a férfi elmenjen közben? Nem tudta. Annyira össze volt zavarodva, hogy majdnem elbőgte magát. Barrett még mindig a konyhában volt Birdie-vel. Épp azt mondta:

– Igen, mind a kezéből ettek. Imádták.

Ezt Tate-re és a szombat estére értette? Természetesen, igen. De talán csak Birdie-nek akart ezzel kedveskedni. Tate legszívesebben megragadta és a karjaiba szorította volna a férfit, de visszafogta magát. Állj! Csend és nyugalom a jelszó. Hadd jöjjön ő tehozzád! Azzal belefogott a levezető nyújtó gyakorlatokba a piknikasztalnál.

Akkor meghallotta Birdie-t:

– Rendben, délután találkozunk.

A férfi lépései egyre közeledtek, de Tate nem fordult hátra. Vajon Barrett most elmegy anélkül, hogy egy szót is váltottak volna? A Hungry Heart első sorait dúdolta halkan, hogy megnyugtassa magát. Aztán meghallotta Barrett suttogását.

– Pszt!

Most képzelődik?

– Pssszt!

Tate megfordult. Barrett intett a fejével: *Kövess!* A lány idegessége elmúlt, az elméje kiürült, és a helyére könnyed várakozás került.

Követte a férfit a ház elé.

– *Nem* nézhetsz így keresztül rajtam, mert egyszerűen megőrjítesz vele! – közölte Barrett, majd a falnak szorította és megcsókolta.

A csókolózás olyan újdonság volt, olyan szenvedélyes, hogy Tate akár órákig tudta volna folytatni. A férfi nyelve, az arca, a haja, a vállai. Soha nem fog beleunni, soha nem lesz elege belőle. Itt van Barrett, és ugyanúgy érez, mint ő, ezt Tate érezte. Nem húzódott el, nem nézett az órájára vagy a távolba a lány válla felett. Teljes mértékben őrá koncentrált. Tíz-tizenöt percig. Amikor eleget csókolóztak ahhoz, hogy meg bírjanak szólalni, csak annyit mondott:

– Istenem, nagyon hiányoztál, miután hazajöttél!

– Tudom, én is így voltam – vallotta be Tate.

– Egész nap, egész éjjel és ma reggel minden másodpercben rád gondoltam. A puszta gondolat, hogy újra látlak, felizgatott, tudod? – Megcsóválta a fejét. – Soha nem hittem volna, hogy egyszer újra így fogok érezni.

– Mennyi dolgod van ma? – tudakolta Tate.

– Már most legalább öt helyen kellene lennem – felelte a férfi.

– Akkor elmész?

– És itt hagylak? Kizárt.

De azért csak elhúzódott. Anita Fullinnál kellett lennie tízkor, aztán Sconsetbe megy majd tovább, ahol az egyik ügyfelének darazsak költöztek az ereszébe.

– Délután visszajövök, jó? – ígérte végül.

Újra megcsókolták egymást, és alig tudtak szétválni, de aztán Barrett mégiscsak elment. Tate szinte úgy tolta el magától. A férfi háromszor fordult vissza a ház és a szikla között, hogy integessen.

Tate rózsaszín ködben úszott. Lezuhanyozott, megreggelizett, felvette a fürdőruháját, majd lement a partra. Idővel Chess is követte, de Tate keresztülnézett rajta. Meglepően egyszerűen ment. Birdie és India vitték az összecsukható székeiket, és az ebédet tartalmazó hűtőládát. India egy frizbit is bepakolt.

– Ezt ott felejtetted – mondta Tate-nek.

– Ma nem akarok játszani – felelte Tate. Túl szórakozott volt. Egész nap csak Barrettre akart gondolni.

– Nagyon csöndes vagy – jegyezte meg a nővére.

– Bagoly mondja verébnek – szólt vissza Tate.

– Nincs kedved sétálni egyet? – kérdezte Chess.

– Veled nincs – szögezte le Tate.

– Ahogy gondolod.

Chess hangja olyan éllel szólt, hogy Tate úgy érezte, mintha egy befőttes gumi csattant volna az arcába.

– Rendben – sziszegte. – Sétálni akarsz? Akkor sétálunk.

Chess visszanézett Birdie-re és Indiára.

– Elmegyünk sétálni.

Birdie mosolygott.

– Az jó lesz.

Tate megcsóválta a fejét. Az anyjuk csodálatosan naiv teremtés, Azt hitte, hogy most következik be az, amire vártak, az áttörés. Hát, bizonyos szempontból tényleg áttörés volt, ugyanis Tate a maga részéről befejezte a próbálkozást a nővérével.

Sokáig egyetlen szó nélkül gyalogoltak. Tate azt hitte, Chess bocsánatot fog kérni az előző napi viselkedéséért, és úgy döntött, nem szól addig, amíg ezt meg nem teszi. Így aztán csend volt. Chess nem szabadkozott, Tate pedig nem beszélt. Ez az önuralom tesztje volt, és mint minden más teszt esetében, Tate most is tudta, hogy veszíteni fog a nővére ellenében. Eljutottak Whale Shoalig, ahol Tate az első nap a civakodó sirály testvérpárt látta.

Chess végre kibökte:

– Gyűlöllek, mert boldog vagy.

Tate megengedett magának egy kis elégedettséget. Chess végre őszinte volt hozzá.

Aznap délután Barrett a szokásosnál korábban érkezett. Mind a négyen a parton feküdtek még, amikor a hajója odaért.

– Nocsak, Barrett aztán jó korán megjött! – állapította meg Birdie.

– Vajon miért? – tette fel India a költői kérdést.

Tate felült a pokrócán. A benne élő nő ebben a pillanatban fel és alá ugrált örömében, mint egy tévévetélkedő szereplője.

Barrett lehorgonyzott és kigázolt a partra. Egyik kezében a bevásárlás, a másikban pedig egy csokor virág: kék hortenzia, rózsaszín liliomok, fehér íriszek. Tate visszafojtotta a lélegzetét. A férfi színpadias mozdulattal nyújtotta át neki a csokrot.

– Ezt neked hoztam – tette hozzá.

– Nekem? – ámuldozott Tate. Ezt alig hitte el, a szemébe könnyek szöktek. Harmincéves volt, és még soha nem kapott férfitól virágot, kivéve, amikor Lincoln Brown érte jött a szalagavató előtt, és egy virágos csuklódíszt hozott neki.

A zacskót is előrenyújtotta.

– Négy szelet rostélyos, egy fejes saláta, pezsgőecet, egy cikk Maytag sajt és egy keresztrejtvényújság.

– Isten áldjon! – mondta India.

– Felviszem az egészet – ajánlotta Barrett. – Kisasszony, vázába tehetem a virágját?

Tate felpattant.

– Veled megyek.

Chess, akiről Tate azt hitte, hogy alszik, felemelte a fejét a törölközőről, és csak ennyit mondott:

– Azt hiszem, hánynom kell.

Tate megállíthatatlanul hálálkodott a csokorért.

– Annyira szépek! – lelkendezett. – Csodálatosak. Igazán nem kellett volna!

– Nem kellett, de akartam.

Tate az arcát a csokorba dugta, és beszívta a virágok illatát. Vajon lesz ennél jobb is? Tényleg? A férfi, akibe szerelmes, épp most hozott neki virágot. Összeházasodhatnak és lehetnek gyerekeik, gondolta, de vajon akkor boldogabb lesz-e, mint most, ebben a pillanatban?

– Azt szeretném, hogy amikor rájuk nézel, rám gondolj. Mert én rád gondolok. Akkor is, amikor Anita Fullin lámpájában izzót cserélek.

A konyhába Barrett kipakolta a zacskó tartalmát, Tate pedig kicsomagolta a virágokat, levágta a szárak alját, és egy vízzel telt kancsóba állította őket. A fiatalember megragadta a derekát. Csak ketten voltak a házban.

– Van kedved felmenni? – kérdezte Tate, miközben egyfajta ideges vakmerőség szállta meg. Ha egymillió évig él, akkor sem gondolta volna, hogy egy nap titkos szexben lesz része a tuckernucki házban. Persze, nem kétséges, hogy a ház falai láttak már egyet s mást: anyját és apját, India nénit és Bill bácsit, a nagyszülőket, a dédszülőket, hát ez van, istenem. De az a fajta szex szükséges és megszokott volt, az a fajta, amiből létrejönnek a következő generációk, akik szintén hasonlóképpen élvezik majd a tuckernucki ház örömeit. De ez a ház nem vad és titkos szex helyszínének épült; a falak papírvékonyak voltak, a padló pedig labilis. Ha egy ágy mozogni kezd, még az is lehet, hogy beszakad alatta.

– Van egy jobb ötletem! – mondta Barrett.

Elvitte Tate-et hajókázni. A lány attól tartott, hogy Barrett Chesst is elhívja, vagy akár Indiát vagy Birdie-t, de csak ennyit mondott nekik:

– Egy kis időre elrabolom Tate-et. – Azzal beugrottak a hajóba, és elszeleltek. Chess, India és Birdie leplezetlen irigységgel bámult utánuk.

Tate legalább fél percig érzett is bűntudatot, aztán eluralkodott rajta az öröm. Imádott kint lenni a vízen, miközben a Nap sütött rá, a szél pedig az arcába vágott. Megkerülték Tuckernuckot, és integettek az embereknek, akik a parton napoztak. *Az élet szép!* Aztán áthajóztak Muskegutra, a még Tuckernucknál is kisebb szigetre, amin csupán két ház állt. Muskegut egy fókakolóniának adott otthont, az állatok ott heverésztek a sziklás parton, és Barrett olyan közel húzódott hozzájuk a hajóval, hogy Tate meg tudta érinteni őket. Izgatott volt, hogy láthatja a fókákat, sokkal izgatottabb, mint más körülmények között lett volna (emlékezett is rá, hogy tizenkét-tizenhárom éves korában Barrett apja, Chuck Lee egyszer elvitte őket „fókanézőbe”, ám egyáltalán nem nyűgözték le az állatok, mert akkortájt tele volt a kiskamaszokra jellemző unottsággal és némi megvetéssel is, a fókák ugyanis büdösek voltak).

Barrett visszafordult Tuckernuck felé, és a néptelen északkeleti parthoz irányította a hajót, egy keskeny, homokos partszakaszhoz a keleti tó csúcsánál, amiről Tate nem is tudta, hogy létezik. Leállította a motort és kidobta a horgonyt. Aztán levette a pólóját.

– Gyerünk! – mondta. – Kiúszunk.

És így is lett. Versenyeztek. Tate imádta az ilyen jellegű kapcsolatokat, amiben versengés, játékosság volt. Majdnem ő győzött, hiszen jó úszó volt, de Barrett egy másodperccel előbb ért ki a partra, és mielőtt Tate egyáltalán kifújhatta volna magát, már rá is vetette magát. A homokban szeretkeztek. Leöblítették magukat a vízben – *mindenütt* homokosak voltak –, és visszafeküdtek a napra.

– Van néhány dolog, amit szeretnék tudni – szólalt meg Tate.

– Oké, de ne legyél túl kemény hozzám! – felelte Barrett.

– Hogyan ismerted meg Stephanie-t? – kérdezte a lány. Barrett felsóhajtott.

– Nem vagyok túl bőbeszédű. Főleg, ha Stephről van szó.

– Csak válaszolj a kérdésre! – kérte Tate. – Rendben?

– Együtt dolgoztunk a Boarding House étteremben – felelte a férfi – Pincérkedtünk.

– Te pincérkedtél?

– Három nyáron át. Az első két nyár eseménytelenül telt. A harmadikon megjelent Stephanie.

– Ő is Nantucketen nőtt fel?

– Nem. Massatchusettsben, Quincyben. Ír katolikus családból származott, öt fiútestvér és ő. A szüleinek volt egy bungalója Chaftamben. Általában ott szokott dolgozni nyaranta, a Squire-ben, de egyszer eljött Nantucketre, mert itt jobban lehetett keresni. – Kinyújtotta a kezét, és megsimította Tate arcát. – Elég ennyi?

– Szeretnélek megismerni – mondta Tate.

A férfi összepréselte az ajkait, és Tate attól tartott, hogy megbántotta. De Barrett végül a fülébe súgta:

– Hazajössz velem ma este? Ott alszol nálam? Kérlek!

Tate elalélt. Ez az! De nem, nem tehette. Nem hagyhatta magár az anyját és India nénit. És főként nem Chesst, hiszen éppen most tettek egy miniatűr lépést előre.

– Nagyon szeretnék. De nem lehet. Itt kell maradnom a családommal. Szükségük van rám.

– Nekem is szükségem van rád.

– De nekik jobban.

– Jobban, mint nekem?

– Azt hiszem.

INDIA

Éjszakánként jól aludt.

Csoda volt. Az első este végére nagyon kimerült az utazástól, de ugyanolyan mélyen aludt, mint a második éjjel, és ugyanez ismétlődött a harmadikon, a negyediken, az ötödiken, a hatodikon. Lefeküdt zselés matracára, körbevette magát az új, kemény párnákkal, amiket Birdie egy katalógusból rendelt, és hagyta, hogy az angyalok elrepítsék, éppen úgy, mint amikor gyerekkorában, majd tinédzserként (akkoriban délig is könnyedén elaludt), aztán fiatalasszonyként és anyaként, Bill mellett aludt itt. Hosszú, luxusnak tűnő, zavartalan órákon át szendergett, és arra ébredt, hogy a Nap besüt az ablakon és porcicák táncolnak a levegőben, a konyhából sült szalonna illata száll, és Birdie hangja, amint Linda Ronstadtot dúdol magában. És India győztesnek érezte magát – olyan büszke volt, mintha egy négyórás maratont futott volna le.

Tévedtem veled kapcsolatban?

A Lulától érkezett levél nem zavarta meg az álmát. Tartott ugyan attól, hogy majd álmatlanul forgolódik, az agyában a fogaskerekek csak ezen az egy kérdésen pörögnek, és ő nem tud behatolni a kőkemény, sötét mélységbe, hogy leállítsa őket. Valójában azonban az történt, hogy lefeküdt, felkészült a legrosszabbra, de máris az alkonyatkék várószobában találta magát félig öntudatlanul, onnét pedig egyenesen az álom előszobájába jutott.

A levél érkezését követő napokban viszont nyugtalanul tett-vett. Boncolgatta a kérdés értelmét, felállított rá néhány lehetséges választ, újraidézte a tavaszi eseményeket, míg végül megkérdőjelezte a valóságtartalmukat. Vajon tényleg megtörtént minden, vagy csak képzelte? Napközben aggódott, és nem tudott lazítani.

Így legalább semmiben sem különbözött a többiektől.

India sétálni ment, nem északnyugatra, amerre Birdie és Tate szeretett menni, hanem északkeletre, el a keleti tó mellett. Amióta itt volt a szigeten, ez volt az első önálló kirándulása. Ha ugyanis mozgásról volt szó, mindig lustának vallhatta magát, az elszívott cigaretták pedig izzó forróséggal büntették a tüdejét. De régen nagy rajongója volt ennek az útvonalnak, amelyen sok orgona és lonc illatozott. Elment a pilóta háza mellett, akinek a kertjében egy Cessna 902-es parkolt, mintha csak az autója lett volna.

Egy középkorú asszony a kertben a liliomok elszáradt virágait szedegette le. Odaintegetett Indiának:

– Az élet szép!

– Az élet szép! – kiáltotta vissza India is, de belül remegett. Gyerekkorában neki és Birdie-nek megtanították, hogy mindig az elvárt tuckernucki köszöntést alkalmazzák, de ettől tiszta idiótának érezte magát. Kicsit felgyorsította a lépteit, nehogy egy váratlan találkozásban legyen része.

Egyfajta küldetésen járt.

Elment a régi, fehér deszkaborítású iskolaépület mellett. Szinte hallani vélte, ahogy a tanító a vonalzójával csapkodja a nebulók asztalát. Mára lakóház vált belőle, sokáig azonban elhagyatottan állt, és egyszer, évekkel korábban Bill-lel betörtek, és szeretkeztek az egyik osztályteremben. A levegőben krétapor terjengett.

– Most megtanítok neked egyet s mást – jelentette ki Bill.

Akkortájt India lelkes tanítványnak bizonyult. A férjével fergeteges nemi életet éltek – hosszú ideig minden éjjel –, hangos nyögésekkel és zihálással, és mocskos szavak egymás fülébe suttogásával. Egyszer Birdie rajtakapta őket teljesen csupaszon a Scout hátsó ülésén.

Bill, békén hagynál végre? – gondolta magában India.

Az elmúlt napokban többször is látta Tate-et és Barrettet együtt, és felismerte a nyers szexuális energiát, ami köztük áramlott. Látszott, ahogy egymásra néztek, ahogy Tate hozzáért a férfihoz. Izzott körülöttük a levegő. Előző éjjel India álmot látott. Hason feküdt a parton, és a Nap sütötte a hátát. Érezte, hogy valaki figyeli őt, de hiába nézett el jobbra és balra, senkit nem látott. Aztán rájött, hogy egy férfi bámulja a világítótoronyból. (Ez különös és álomszerű volt, mert Tuckernuckon nincs világítótorony.) Aztán ez a férfi feltűnt a sziklán. Bill volt az. Nem, nem Bill. Hanem Barrett Lee. India nem mozdult, alvást színlelt. Érezte, hogy valami jeges ér a gerincéhez. Megborzongott és felnézett. Egyáltalán nem Barrett Lee volt, hanem Chuck Lee, kezében két üveg hideg sörrel.

Álmában Chuck Lee éppolyan mogorva és szexi volt, mint akkor, amikor a még jócskán kiskorú India teljesen bele volt bolondulva.

Találkoztam a fiaddal – mondta neki India.

A férfi nagyot szippantott a cigarettájából.

A fiammal?

India ebben a pillanatban izzó testtel ébredt fel. Begerjesztették volna az ősrégi emlékei Chuck Lee-ről? Teljesen összezavarodott.

Tévedtem veled kapcsolatban?

India odaért a keleti tóhoz, amit japán rózsabokrok vettek teljesen körbe, de sikerült egy keskeny ösvényre bukkannia, ami a vízhez vezetett. A fiai jártak ide régen, hogy megúsztassák az egyszerű kis hajókat, amiket Bill készített nekik – hosszúkás, lapos fadarabok voltak, talán olyan tálkákból, amikben Bill festéket kevert, egyik végükön kilyukasztva, zsineggel megkötve. Most kacsák úsztak a tavon, amitől India kevésbé érezte magát magányosnak. Voltak tanúi.

Kivette Lula levelét a strandruhája zsebéből, egyforma darabokra tépte, aztán a csíkokat kis négyzetekké tépte tovább. Úgy szórta a levegőbe a fecniket, mint a konfettit szokás, azok pedig némi repülés után megültek a víz felszínén. A kacsák rögtön odaúsztak abban a reményben, hogy kenyér került a tóba. Aztán amikor meglátták, hogy csak papír, továbbeveztek.

Ez a szertartás szükségtelen, sőt butaság volt, India tudta ezt; épp elég lett volna, ha összegyűri és bedobja a konyhai szemetesbe. Mégis úgy tűnt helyesnek, ha hagyja, hogy a víz vigye el a fecniket. Indiának nem volt szüksége drámára vagy szerelemre, kijutott már neki bőven mindkettőből, és túlélte őket. Már maga mögött tudott minden ilyesmit. Elvégre gyakorlatilag már nagymama volt.

CHESS

12. nap

Néhány nappal az Irving Plazából történt magányos távozásomat követően Nick felhívott a munkahelyemen.

– Haragudtál Rhonda miatt? – kérdezte.

Nem válaszoltam.

– Haragudtál Rhonda miatt – jelentette ki.

– Te is megérdemelsz valakit. És Rhonda nagyon dögös. Így meg tudom érteni, miért tetszik neked – közöltem vele.

Mire ő:

– Tényleg dögös. De ő nem te vagy.

– Szerelmes vagy belém? – kérdeztem tőle.

– Nem is engedem meg magamnak, hogy egyáltalán gondolkodjak erre – válaszolta. – Te a bátyám barátnője vagy. De mivel rákérdeztél, azt válaszolom, hogy az érzések, amiket irántad érzek, szinte felemésztenek.

Nem tudom, hogy ez szerelem-e, de valami hatalmas dolog, amit nem tudok csak úgy lerázni magamról.

– Én is így érzek – árultam el. Hosszú csönd következett. Aztán hozzátettem: – El kell mondanunk neki!

– Nem tehetjük – tiltakozott Nick. – Nem fog semmi jó kisülni belőle. Csúnya ügy kerekedik az egészből, és te teljesen kiborulsz. Mindketten felkészülünk. Én nem vagyok Michael, Chess. Michael a jó fiú, én pedig a tékozló. Zenész vagyok egy félig befutott bandában. Nem keresek vele pénzt. Michael az üzleti ranglétrát mássza meg, én meg sziklákat. – Szünetet tartott. – És szerencsejátékot játszom.

– Pontosan ez tetszik benned – közöltem. – Hogy szabad lélek vagy.

– Túl romantikusan látod a helyzetet. A tény azonban az, hogy egy odúban élek, és ha rossz a kártyajárás, akkor pillanatok alatt Bergen megyében találom magam a szüleimmel. Te ennél jobbat érdemelsz, Chess, folyamatosan ezt mondogatom magamban, amikor azon töprengek, elrabolhatlak-e a bátyámtól. De neked Michael jár, nem én.

– De én téged akarlak – erősködtem.

– Hát, az érzés kölcsönös – válaszolta. – Soha semmit nem akartam még ennyire életemben.

Ezen egy darabig rágódtunk. Végül bevallottam valamit:

– Folyamatosan azt kívánom, bárcsak Michael beleszeretne valaki másba.

– Én viszont azt, hogy bárcsak meghalna – ismerte be.

Bizonyára azt várta, hogy ezen megdöbbenjek, de nem így történt.

Erre megkérdezte:

– Találkozunk fél óra múlva? A fánál?

Azt feleltem, hogy igen.

Eljött a nyár, és Michaellel elmentünk kirándulni a Bar-öbölbe. Tökéletesen kettőnké volt a táj: a homárok, az áfonya, a fenyőfák és a tiszta, kék víz. Körbebicikliztük az Acadia Nemzeti Parkot. Reggel korán keltünk, hogy kocogjunk egyet, s közben őzet is láttunk. Remekül kijöttünk egymással, sosem veszekedtünk. Ő is ugyanazt akarta csinálni, amit én szerettem volna, és fordítva. Ültünk a nyugágyakban, könyvet olvastunk a

napon, és bár úgy véltem, hogy ez igazán kellemes, nem tudtam elszakadni attól az érzéstől, hogy akár nyolcvanévesek is lehetnénk.

Megmásztuk a Champlain-hegy csúcsát. Megerőltető volt a mászás, ráadásul rossz hangulatban voltam. Előző este a Bayview Hotelben vacsoráztunk Michael egy volt princetoni csoporttársával és annak jövendőbelijével, Carterrel és Kate-tel. A lány nagyon bájos volt, de unalmas, kizárólag az esküvőjükről tudott beszélni, amit akkor őszre terveztek a Pierre Hotelben. Carter a házról mesélt, amit New Jersey egyik kisvárosában, Ridgewoodban akartak megvenni. Jelzálogról és gyorsított ügyintézésről magyarázott, meg hogy milyenek az állami iskolák. Rám nézett és így szólt:

– Mert, tudod, a nem túl távoli jövőben minden szombatunk azzal telik majd, hogy a gyerekek focimeccsét nézzük.

Mosolyogtam, de a gyomrom összeszorult. Igaza van? Az életem, ez egyértelmű volt, egy bizonyos irányba haladt, de vajon tényleg automatikusan arra ítéltettem, hogy az éveimet egy jómódú kertvárosban, férjjel, gyerekekkel és Range Roverrel éljem le, és egy arra érdemes jótékonysági intézmény vezetőségéin lássak el valami feladatot, hogy ne unjam magam halálra? Michael ezt az életet akarta, de én nem. Valami kevésbé előre kiszámíthatót, *valami veszélyesebbet, mélyebbet, értelmesebbet akartam kezdeni magammal. Körbeutazni Indiát, regényt írni, igaz szerelmet megélni – olyan szerelmet, amitől felajzott leszek és elakad a lélegzetem.*

Amikor felértünk a Champlain-hegy tetejére, és körbehordoztam a tekintetem az alattunk elterülő, párába burkolózó kékeszöld fákon, legszívesebben Nick nevét kiáltottam volna. Legszívesebben üvöltöttem volna. Ott rögtön meg akartam mondani Michaelnek.

Valószínűleg megértette volna, hogy nem tehetek arról, hogy így érzek.

Ugyanakkor az ellen sem tehettem semmit, aki voltam. Nem voltam lázadó típus. Nem én voltam az, aki megváltoztatja az előre megírtat.

Nem szóltam hát egy szót sem.

Chessnek őrjítő fájdalmat okozott Tate-et együtt látni Barrett-tel. De mivel ott voltak Tuckernuckon, nem volt más választása, csak az, hogy nézze őket.

Barrett virágot hozott Tate-nek. Hajókázni vitte. Elmentek Tuckernuck eldugott pontjaira és Muskegutra. Vagy a hajón vagy a vízparton

szeretkeztek. Chess nem kérdezte erről a húgát, és ő sem mesélt róla, de látni lehetett abból, ahogyan ragyogott.

Barrett és Tate úszóval pecáztak a parton. Volt egy külön bejáratú viccük: szakállas történet arról, amikor az apjuk fizetett a fiúnak azért, hogy Tate-et horgászni vigye *(Fizetnie kellett neked azért, hogy kettesben legyél velem!),* ám Tate egyedül dobta be a horgot *(Született tehetség volt!)* és fogta ki a legnagyobb halat, amit Barrett valaha is látott *(Több mint egyméteres sügért! Sem előtte, sem utána nem láttam akkorát!),* anélkül, hogy segített volna neki. Chess nem akart részese lenni sem a múltjukban, sem a jelenükben gyökerező vicceknek. Az arcát a karjaiba temette, és azt kívánta, hogy bárcsak kissé nagyobb lenne a házukhoz tartozó vízparti szakasz.

– Gyere! – kiáltott oda Tate a nővérének. – Nincs kedved kipróbálni?

– Nincs – válaszolta Chess.

Húsz-harminc bedobás után Tate-nek a horgára akadt valami, és be is akasztott neki. Egy makrahal volt az, acélos pikkelyei csak úgy csillogtak a napfényben. Fickándozva próbált szabadulni, és Tate odaszólt Chessnek:

– Ezt nézd!

Amikor Chess a halra nézett, saját magát látta.

Barrett átvette az irányítást, elvágta a damilt, és óvatosan, fogóval húzta ki a horgot a hal szájából. A hal magatehetetlenül feküdt a homokon. Chess képtelen volt nézni. Arra gondolt, *ó, istenem, kérem, dobjatok vissza!*

Barrett és Tate csókolózni kezdtek. A lány le volt nyűgözve a saját teljesítményétől, Barrett pedig büszke volt rá, de valójában csak egy jó indok kellett, hogy megint egymásra másszanak.

Birdie is odasétált, hogy szemrevételezze a halat.

– Szeretnétek, hogy elkészítsem ma vacsorára?

– Nem, nem hinném – felelte Tate.

Barrett visszadobta a halat az óceánba. Chess lehunyta a szemét.

Tate ismét átment Nantucketre, hogy Barrettnél töltse az éjszakát. Barrett a Company of Cauldron étterembe vitte vacsorázni, a hátsó kerthelyiségben foglaltatott kettejüknek asztalt. Chess idegeit borzolták az efféle információk. Gyermeteg módon írogatta az őt bántó mondatokat, egyiket a másik után a naplójába. *Asztal a hátsó kerthelyiségben.* Chess emlékeztette magát, hogy neki is hasonlóképpen udvaroltak. Michael sokszor küldött virágot neki a munkahelyére. A futár bevonult a magazin szerkesztőségébe,

kezében hatalmas csokor napraforgóval vagy hosszú szálú rózsákkal, és mindenki tudta, hogy *Chessnek lesz.* És Michael is folyton romantikus vacsorákra vitte, csak úgy. A Babbóba, mert épp leadott egy új lapszámot, a Café des Artistes-be, mert szerda volt és esett az eső.

Tate csak másnap késő délután tért vissza. Chessnek ismét nagyon hiányzott, és azon kapta magát, hogy várja az érkezését, de amikor a húga végül megjött, megint nyomott és elutasító lett a hangulata.

– Holnap jönnek a gyerekek – jelentette be Tate.

Birdie és India a plafonon voltak örömükben a hír hallatán. Gyerekek! Birdie megkérte Barrettet, hogy hozzon hozzávalókat egy parti sütéshez. Tüzet raknak majd és homárt esznek az óceánparton – és persze lesz sütnivaló mályvacukor is Cameronnak és Tuckernek. Birdie India vágytak arra, hogy újraélhessék a napokat, amiket fiatal anyaként itt töltöttek. Tate Barrett-tel akart lenni. Chess csupán a túlélésre játszott.

Barrett gödröt ásott a homokba, Tate pedig uszadék fát gyűjtött a tábortűzhöz. A férfi hozott nyársakat is a mályvacukorhoz, illetve horgászbotokat, hogy ő, Tate és Cameron horgászhassanak.

Birdie esztelen lelkesedéssel vetette magát a bor lehűtésébe, a krumplisaláta elkészítésébe és a vaj megolvasztásába a fatüzelésű kályhán. Mindent belepett a várakozás szele. Buli lesz! Chess legszívesebben felment volna a padlásra sírni.

Tate Barrett-tel együtt ment el a gyerekekért. Chesst befogta India, hogy segítsen neki a hűtőládákat és az ételt tartalmazó zacskókat lecipelni a partra. Chess leterítette a pokrócokat, és összegyűrt újságpapírt tömködött az uszadék fa alá. Ez a grillezés/tábortűz rendkívüli erőfeszítéseket kíván, gondolta Chess, a gyufától a szemeteszsákokon át az olvasztott vajhoz szükséges kis tálkákig és a homárhoz szükséges acélcsipeszekig.

– Bill imádta az ilyen estéket, amikor tábortűz is volt – jegyezte meg India.

Igen, Chess emlékezett rá. Bill bácsi volt a tűzrakó, a mályvacukros bácsi. Minden gyerek megpirította a sajátját, aztán bemutatta Bill bácsinak az eredményt. A Bishop fiúk mindig tövig nyomták a lángokba a saját nyársukat, amíg a mályvacukor lángra nem kapott, mint egy fáklya, majd pedig hamuvá aszott. Chess mindig óvatos volt a sajátjával, több centire tartotta a parázstól. Rászánta az időt, hogy a cukor aranybarnára karamellizálódjon, de a közepe még folyékony és fehér maradjon. Hű, *ez*

aztán a tökéletes sült mályvacukor, jegyezte meg Bill bácsi. Chess emlékezett, hogyan mosolygott rá a nagybátyja. *Te tudod, mit jelent várni Te, angyalom, igazi mester vagy.*

Chess egyszerre feszengett és büszkélkedett a dicséret hallatán. Amikor Bill bácsi ilyeneket mondott, az igaznak és fontosnak tűnt.

A hajó megérkezett, és Chess meglátta őket, a két vörösesszőke, szeplős kisfiút, akik annyira aranyosak voltak, mintha katalógusból rendelték volna őket. Azonkívül, hogy valaha ő is az volt, semmit nem tudott a gyerekekről. Kamaszkorában sosem bébiszitterkedett, sosem dolgozott felügyelőként vagy táborvezetőként gyerekek mellett. Amikor Michael arról beszélt, hogy összeházasodnak és „gyerekeik lesznek", ő jókedvűen bólogatott, bár a „gyerekeink lesznek" szólam semmit sem jelentett neki. Amikor azonban meglátta Tate-et, furcsán féltékenynek érezte magát, mintha a húga elugrott volna egy órára, aztán egy kész családdal tért volna vissza. A két fiú csaknem egyforma volt, az egyik a másik kisebb kiadása. Narancsszínű életmentő mellényt viseltek, ugyanolyat, amilyen nekik kettejüknek is volt gyerekkorukban. Chess felállt. A nap során először érdekelte, hogy mi fog történni.

Barrett hozta a nagyabbik fiút, Tate pedig a kisebbet. Tate-nek meglepő módon nagyon természetesen állt a kezében a gyerek, mert amennyire Chess tudta, a húga sem rendelkezett több tapasztalattal ezen a téren, mint ő maga. De a kisfiú úgy tapadt rá, mint egy polip, és Tate is különösen nyugodtnak tűnt.

– Helló! – köszönt Chess. A hangja, saját meglepetésére, szinte barátságosan hangzott.

Mindannyian kigázoltak a partra, aztán Barrett és Tate letették a fiúkat a homokba.

– Ő itt Cameron – mutatott rá a nagyobbra Barrett. – Ő pedig Tucker.

A két gyerek kínlódva igyekezett *levenni* a mellényt, és Chess emlékezett rá, milyen is volt az ormótlan, zavaró súlyokat viselni magán, így segített Cameronnak kicsatolni az övét.

– Isten hozott Tuckernuckon – mondta.

– Mi történt a hajaddal? – kérdezte a kisfiú.

Chess megérintette a fejét. Bár a haja már elkezdett visszanőni, továbbra is hordta a kék horgolt sapkát. A gyerekek szemében azonban attól még kopasznak tűnt.

– Cameron! – szólt rá szigorúan Barrett.

– Levágtam – felelte Chess.

– Ó! – mondta a kisfiú. – És miért?

– Cameron, itt a vége a kérdezésnek – szólt közbe Barrett. – Ő Tate nővére, Chess.

– Mert ahhoz volt kedvem – válaszolta közben Chess.

Ez a válasz bevált – naná, hogy bevált, hisz minden ötéves így felel egy másik ötévesnek. Cameron bólintott és kinyújtotta a kezét. Chess megrázta.

– Ő pedig itt Miss Birdie és Miss India – folytatta a bemutatást Barrett.

Az érintettek úgy hajoltak meg Cameron előtt, mintha egy kis herceg volna. Chess mosolygott. A kisfiú testesítette meg a fiatalság fenségét, ami a tuckernucki partról immár húsz éve hiányzott. Cameron a két idősebb hölgyre bámult, és úgy döntött, hogy semmi sincs bennük, ami őt érdekelhetné (sem cukorka, sem pénz nem volt náluk), így lesétált a partra. Az öccse eközben beszáguldott a vízbe.

– Hé, kisöreg! – kiáltott Tuckerre Tate. – Fel kell venned a fürdőnadrágodat! – Barrettre nézett. – Hol van a nadrágja?

– A vászonzsákban – felelte a férfi.

– A gyerekek tündérek! – mondta Birdie, aki napok óta nem tűnt ilyen boldognak. – Tisztára, mintha te lennél kicsiben.

– Az anyukájukra hasonlítanak – jegyezte meg Barrett. – A hajuk, a szeplőik…

– Azért neked is van közöd hozzájuk – szólt közbe Birdie. – Igazi kis angyalok!

– *Nem* angyalok, erről biztosíthatom – nevetett a férfi. – Cameron! – kiáltott. – Ne menj túl messzire, oké, kicsim?

– Oké! – visszhangozta a kisfiú. Már a parton járt és kagylókat gyűjtött egy vödörbe.

Tate gyakorlott mozdulatokkal cserélte le Tucker nadrágját az úszónadrágra. Chesst teljesen lenyűgözte. Mintha Tate intenzív bébiszitter-tanfolyamot végzett volna, olyan tapasztaltnak és hatékonynak tűnt.

A gyerekek társaságában a világ jobb, fényesebb és boldogabb lett. Furcsa volt, hogy mennyire magukra vonták a figyelmet és milyen nagyon enyhítették a feszültséget. Az embernek nincs ideje maga miatt aggódni, ha gyerekek miatt kell. (Vajon nem lesz bajuk a vízben? Van vaj a kukoricájukon? Vigyázz, ki ne öntsd az itókádat!) Chess is besegített,

szétosztotta a tányérokat, bort töltött, kiszedte a húst Tate homárjából, mert neki Tucker ült az ölében. Amint lement a Nap, Barrett meggyújtotta a tüzet. Cameron és Chess kődobálási versenyt rendeztek. Chess eldobott egy követ, Cameron pedig igyekezett messzebbre dobni a sajátját, vagy nagyobb, nehezebb kővel próbálkozott. Esetleg simábbal, fényesebbel. Chess meghatódott, és úgy érezte, a kisfiú csatlakozik hozzá az ő saját játékában *(Szabadulj meg a nyomasztó terhektől!),* hiszen jól tudta, hogy Cameronnak nincs anyukája, és hogy a megfelelő korcsoportból bármelyik nő megteszi neki. Megpróbálta átérezni azt a csodálatot, amit a kisfiú egy olyan egyszerű dolog iránt érezni tudott, mint az egyetlen narancsszínű pöttyel díszített, tojás alakú fehér kő.

– Igen – mondta a kisfiúnak –, az messzire fog repülni.

Cameron nagy erővel eldobta. Chess pedig mosolygott.

India képeket készített az egyszer használatos fényképezőgépével, fiúkról együtt és külön-külön is csinált fotókat, aztán Barrettet és a fiúkat, majd Barrettet, Tate-et és a két kisfiút vette le.

– Ez lesz a karácsonyi üdvözlőlap – jelentette ki.

– Hű, egy kicsit talán előreszaladsz – vélekedett Tate, bár Chess látta, hogy nagyon is tetszik neki az ötlet.

India szeretett volna képet Chessről és Cameronról is, de Chess úgy tartotta fel a kezét a gép elé, mint egy sztár, ha paparazzit lát.

– Ne, kérlek! – mondta. – Még eltörik a fényképeződ.

– Miért? – kérdezte Cameron.

– Mert ronda vagyok.

India leengedte a masinát, és megrovón nézett a lányra.

Cameron megszólalt:

– Nem vagy ronda. Csak kopasz vagy, mint Chuck nagypapa.

India elnevette magát.

– A gyerekek őszintesége!

A tűz forrón és ősi erővel lobogott az éjszakában. India és Birdie a nyugágyakban feküdtek, csupasz lábukra törölközőt terítettek. Arcuk kipirult, narancssárgára festették őket a lángok. India elégedettnek, Birdie vágyakozónak tűnt, Chess pedig pontosan e kettő kombinációját érezte.

Senki sem nyúlt a mályvacukrokhoz. Chess előhúzott egy nyársat, és Cameron felé nyújtotta.

– Ez egy nyárs. Mályvacukrot süthetsz rajta.

– Nem kérek, köszönöm – felelte a kisfiú, akit lekötött, hogy sorba rendezze a pokróc mellett talált kavicsokat.

Tate és Barrett összebújva üldögéltek, kettejük ölében a kis Tuckerrel.

– Nyárs a mályvacukorhoz? – kérdezte őket is Chess.

Barrett nemet intett, Tate pedig a szájához emelte a mutatóujját, mutatva, hogy ne riassza fel a csaknem alvó gyereket.

– Hát jó. Én viszont kérek egyet – mondta Chess.

Felhúzott egy mályvacukrot a nyársra, és leült Cameron mellé a pokrócra. A cukrot néhány centiméterre a halványan izzó parázs közelébe tartotta. India belekezdett a Fleetwood Mac egy régi számába, gyerekkoruk kedvenc tábortűzhöz való dalába, amitől Chess megborzongott. Hosszú évek óta nem hallotta a Songbirdöt, talán azóta, hogy utoljára mályvacukrot sütött. Indiának vékony, de selymes hangja volt áriára nem alkalmas, de altatónak tökéletes.

A tűz pattogott. Tucker szeme lecsukódott. Chess ellenőrizte, hogy áll a mályvacukra, és azt tapasztalta, hogy már halvány karamellszínben játszik. Néhány másodpercig hagyta hűlni. Érezte rajta gyermekkora könnyed lelkesedését, azt, hogy nem nehezednek rá terhek. De csak egyetlen pillanatig.

Megmutatta a mályvacukrot Cameronnak.

– Kérsz egy harapást? – kérdezte tőle.

A kisfiú bólintott, Chess pedig eléje tartotta a cukrot. Tökéletes volt: kívül ropogós, belül folyós.

– Ez jó – állapította meg Cameron.

És India csak énekelt: *„És úgy szeretlek, szeretlek, szeretlek, mint még soha”.*

Nem volt egyszerű mindent visszahurcolni a házba, beleértve két alvó gyereket is, de végül sikerült. Kioltották a tüzet, összehajtogatták a pokrócokat és a maradék krumplisalátának is találtak helyet a hűtőben. Chess a Birdie szobájában lévő másik ágyon kapott helyet, hogy Barrett, Tate és a gyerekek alhassanak a padlástérben. Megszokásból azért a két nővér együtt végezte az esti fürdőszobai rítust. Fogat mostak és egymás jelenlétében pisiltek, hogy ne kelljen kétszer lehúzni a vécét. Mielőtt végeztek volna, Chess elkapta a húga pillantását a repedezett tükörben.

– Nagyon szerencsés vagy – mondta neki.

BIRDIE

Tate életében először volt szerelmes. Birdie szeretett volna örülni kisebbik lánya boldogságának, de azon kapta magát, hogy legbelül cinikus és realista. Tate és Barrett nem titkolták a nyilvánosság előtt, hogyan éreznek egymás iránt, amit Birdie nyugtalanítónak talált, de nem azért, mert az érzékenységét sértette (bár bizonyos mértékig így volt, mivel mindig is prűd volt egy kissé), hanem mert irigykedett.

Hank!

Nehezére esett látni Barrett és Tate kirobbanó boldogságát, amibe immár Barrett fiai is beletartoztak, akik a világ két legédesebb, legimádnivalóbb kiskölykei voltak (a szeplők, a pufók kezecskék, a jó modor), mert vérzett a szíve.

Akadtak jó pillanatai, amikor kitisztult a köd a fejéből – mint amikor a Nap áttöri a felhőket. Hanket kevesebb, mint fél éve ismerte, nem hagyja magát gyötrődni tovább egy percig sem azon, hogy a férfi vajon mit művel és miért nem vette fel éjszaka a telefont. Vajon hol járt? Mit csinált? Nem számított, neki ehhez semmi köze, Hank nem tartozik neki semmivel, nem tettek esküt egymásnak, sem ígéreteket. Nem fogja hagyni, hogy a férfi hallgatása tönkretegye a nyaralását.

De aztán egyik pillanatról a másikra egy apróság eszébe juttatta, például a Constable-házra felfutó New Dawn rózsák vagy egy pohár Sancerre, és megint dühösnek és megbántottnak érezte magát. Itt az ő kapcsolatuk lehetett volna a romantikus történet, az, hogy egy nehéz és abszolút nem kielégítő harmincéves házasság után megtalálta a szerelmet. Hank és Birdie lehetett volna az, akire mindenki irigykedve néz: ahogy fogják egymás kezét, csókolóznak, vajban úszó homárfalatokkal etetik egymást, együtt utaznak Izlandra és Rio de Janeiróba, nagy partikat rendeznek kettejük családjának közösen, gyerekeknek, unokáknak; a két nyugdíjas, akiknek egyezik az ízlésük: kedden a Chagall-kiállítást nézik meg, csütörtökön együtt kertészkednek, és a vasárnapi misén összehangolják a szopránjukat és a baritonjukat. Miért ne lehetnének ezek ők?

Eljött a reggel, és azt az egy éjszakát követően, amit Tate Barrettnél töltött Nantucketen, és azt, amikor a kisfiúk voltak itt, minden visszatért a normális kerékvágásba a tuckernucki házban. Tate a padláson aludt, és reggelente felkelt futni. Birdie megcsinálta a kávét, és epret meg kivit darabolt a gyümölcssalátához. Tate puszit nyomott az anyja arcára, mint

minden reggel. A lány sosem rejtette el az érzéseit, és nagyon díjazta az erőfeszítéseket, amiket Birdie érte tett.

Tate kivitte a kávéját a piknikasztalra, és nekiállt nyújtani a lábizmait. Nagyon szép alakja volt, és jól le is barnult a napon. Valószínű, hogy soha nem nézett még ki ilyen jól. Birdie letette a kést, félbehagyta a gyümölcssalátát, és kiállt nézni Tate-et.

Úgy egy órával később India is megjelent a kimonójában.

– Jól aludtál? – kérdezte Birdie.

– Remekül – felelte India. Elfogadta a bögre kávét és a tálka gyümölcsöt, amit a nővére nyújtott neki. – Kivi – állapította meg a tálkára nézve. – El tudod képzelni, mit mondott volna anya, ha meglátja, hogy kivit eszünk Tuckernuckon?

Birdie felnevetett.

– Emlékszel, hogyan szokta CB-rádión beolvasni Chucknak a bevásárlólistát? – kérdezte India. – És arra a kutyára, aki mindig Chuck hajójának az orrában utazott, amikor kicsik voltunk? Istenem, mi is volt a kutya neve?

– Queenie – válaszolta Birdie.

– Queenie! – kiáltott fel India, aztán a nővére nézett. – Hol marad az öröm, amiért a közös gyermekkorunkból egy ilyen kis aranyrögöt bányászunk elő? Valami baj van?

Birdie négy kupac palacsintatesztát csorgatott a felhevített vaslapra. Korábban gondolt arra, hogy megosztja Indiával a Hankkel kapcsolatos gondjait, de a húga ismerte a férfit, sőt, *randizott* is vele, így aztán mégsem akarta felhozni a témát.

Ehelyett inkább azt mondta:

– Aggódom Tate és Barrett miatt.

– Aggódsz? – csodálkozott India. – Mégis mi aggódnivaló van rajtuk? Azok ketten egészen bűbájosak együtt. Olyanok, mint két filmsztár.

Birdie megfordította a palacsintákat. A megsült oldaluk már sima és aranybarna volt.

– Nekem úgy tűnik, nagyon gyorsan fejlődik a kapcsolatuk. És, tudod, egy kicsit olyan átverés ez az egész. Két hét múlva hazamegyünk. Tate visszamegy a saját életébe, és Barrett is az övébe. Ez csupán egy szép álom.

– Hadd mondjak neked valamit! – közölte India. – Barrett Lee egy egészen fantasztikusan szép álom.

– És tudod, hogy milyen Tate – folytatta Birdie. – Naiv, mint egy gyerek. Nem látja, hogy ez a dolog Barrett-tel csak egy nyári románc. Nem tart örökké.

Ez keményen hangzott még Birdie saját fülének is, de komolyan gondolta. Semmi sem tart örökké. Amikor elmúlik a tetőtől talpig bele vagy zúgva érzés, vagy csak megszelídül. Összeházasodtok, elváltok. Vagy a férjed öngyilkos lesz. Vagy az agyadban az idegek megbolondulnak, és a konyhaszekrény helyett a hűtőbe teszed a serpenyőt.

– Attól tartok, fájni fog neki a végén – mondta Birdie. – Fogalma sincs, mibe ment bele.

Tate ebben a pillanatban lépett be a konyhába. Arca kipirult és izzadt volt a futástól, de aztán Birdie észrevette, hogy könnyekben úszik a szeme.

– Köszi szépen, anya – mondta.

– Ó, édesem, én… – kezdte volna Birdie. Gondolatban visszaugrált néhány mondatot, és azon tűnődött, vajon a lánya mennyit hallhatott. A palacsinták füstölni kezdtek.

– Ugyanolyan vagy, mint Chess – közölte Tate.

Most Birdie-n volt a sor, hogy megrökönyödjön. Soha életében nem hasonlították még Chesshez.

– Micsoda? – kérdezte.

– Nem akarod, hogy boldog legyek – jelentette ki Tate, és feltrappolt a lépcsőn.

Aznap délután Birdie visszatért Bigelow Pointra a mobiltelefonjával. Azt hazudta magának, hogy ráfér egy kis séta, jót fog tenni a mozgás és az egyedül töltött idő is. Amikor odaért, felhívta Hanket. Nem reménykedett semmiben. A férfi nem fogja felvenni, ő pedig nem fog üzenetet hagyni. Teljesen feleslegesen telefonál. Mégsem tudott ellenállni, hogy megpróbálja. Az, hogy nem hívja fel, valahogy nem ő lett volna.

Tárcsázott, aztán várt. Apály volt, csupán a bokájáig ért a víz. Az apja kalapját viselte, ez védte meg az arcát a rázúduló napsütéstől. Vajon más szempontból is megvédi őt? Eltűnődött, hogy az apja jóváhagyta volna-e a Hankkel való kapcsolatát. Arra jutott, hogy nem, elvből nem támogatta volna. Az apja konzervatív gondolkodású ember volt, és imádta Grantet.

A telefon kicsöngött, kétszer, háromszor, négyszer. Amint az előre sejthető volt. Birdie várta, hogy meghallja Hank hangját az üzenetrögzítőn. Már azért megérte az egyórás séta, ha öt másodpercig hallhatja a hangját

Itt Hank. Nem vagyok elérhető, kérlek, hagyj üzenetet!

Igazat beszél, gondolta Birdie. Nem elérhető. Az asszony nem hagyott üzenetet, kinyomta a telefont. A vizet bámulta, és arra gondolt, amire mindig is: *Ebből elég, Birdie! Lépj tovább!*

Azt kívánta, bárcsak ne mondott volna semmit Tate-ről aznap reggel Indiának. Harminckét éve volt anya, és még mindig követett el szarvashibákat.

A telefon életre kelt a kezében. Rezgett és a szokott elektronikus csengőhang is megszólalt. Eltartotta magától, hogy kisilabizálja a hívót. Hank volt az.

Kinyitotta a telefont.

– Halló?

– Szia, Birdie! – mondta Hank.

– Szia, Hank! – felelte az asszony. Az a keze, amelyikben a telefont tartotta, remegett. Ez volt az a helyzet, amelyikre igaz, hogy gondold meg jól, mit kívánsz, mert még teljesül. Hank ott volt a vonal túlsó végén, ő pedig nem tudta, mit mondjon. Fel kellett volna készülnie.

– Hogy érzed magad? – kérdezte a férfi.

Hogy érzed magad? Vajon erre válaszolnia kellene? És mi lenne, ha *tényleg* válaszolna rá? Ha elmondaná neki az igazat? Vajon véget érne a világ?

– Nagyon mozgalmas hetek vannak mögöttem – kezdett bele aztán. – Gondolom, sejted, hogy elég kemény itt Indiával meg a lányokkal a semmi közepén. Mármint az kemény, hogy folyamatosan beszélünk, mert semmi más dolgunk nincsen, és néha egymás lábára lépünk, és olyankor visszatáncolunk… De biztosan el tudod képzelni.

Hank nem válaszolt. Talán nem tudta elképzelni. Elvégre mit tudhatott a lányos anyák vagy lánytestvérek viszonyáról?

– És hiányoztál – tette hozzá Birdie. – Túl sokat gondolok rád. Érzem ezt a vágyakozást, ezt a kínt… és csak olaj a tűzre, hogy úgy tűnik, neked egyáltalán nem hiányzom. Amikor a múlt héten hívtalak, közönyösnek tűntél. Aztán amikor éjjel hívtalak, nem vetted fel. Üzenetet hagytam. Megkaptad?

– Meg – válaszolta a férfi.

– Hol voltál? – kérdezte Birdie. – Miért nem vetted fel? Négyszer vagy ötször próbáltalak.

– Nem voltam otthon – felelte Hank. – Hallottam, hogy csöng a mobilom, de nem olyan helyen voltam, ahol tudtam volna beszélni.

– Találkozgatsz valaki mással? – tudakolta az asszony.

Ez volt a legnagyobb félelme. Hogy valaki időközben elrabolja tőle Hanket. A világ tele van facér nőkkel, és Hank nagyon is jó parti. Birdie úgy képzelte el a riválisát, mint mondjuk Ondine Morrist, a vörös hajú szirént, aki jó pár évvel ezelőtt teljes erőből ráhajtott Grantre. Ondine golfozott és nagy társasági ember volt, és amikor a férje az 1987-es tőzsdekrachban mindent elveszített, szégyentelenül igyekezett annak ellenére elcsábítani Grantet, hogy ő és Birdie barátnők voltak. Grantet egyáltalán nem érdekelte a nő, egyetlen nő sem érdekelte soha, még azok sem, akik nyolcas hendikeppel játszottak. De az Ondine Morris és a hozzá hasonlók képezte veszély Birdie gondolataiban mindig ott ólálkodott a sarkon.

– Nem – felelte Hank.

– Megmondhatod, ha így van – mondta Birdie. – Meg fogom érteni.

– Nem járok senki mással, Birdie – erősítette meg Hank. – De nagyon elfoglalt voltam, és nem túlságosan kommunikatív, amiért elnézést kérek.

– Akkor most légy az, kérlek! Magyarázd meg!

– Caroline-ról van szó – folytatta Hank, aztán hatalmasat sóhajtott. – Meghalt.

Birdie-nek elakadt a lélegzete.

– Meghalt? Halott?

– Amikor hívtál, ott voltam vele az otthonban. Felvitték az emeletre egy másik szobába. A mellette lévő ágyon aludtam, és fogtam a kezét. Nagyon súlyos infarktust kapott, és amikor szóltak, rögtön odamentem. Vasárnap reggel halt meg.

– Ó, Hank! – fakadt ki Birdie-ből.

– Szerdán volt a temetés – mesélte a férfi. – A templom dugig volt. És annyi ételt hoztak a torra, hogy egész életemben azt ehetem a fagyasztóból.

– Nagyon sajnálom – mondta Birdie. – Fogalmam sem volt.

Egyetlen pillanatig nem jutott eszébe, hogy talán Caroline-nal történt valami. A nő Alzheimer-kórban szenvedett, Birdie pedig feltételezte, hogy

hosszú évekbe telik majd, amíg fokozatosan leromlik az állapota. Az, hogy ilyen váratlanul múljon el – bumm, ugyanúgy, ahogy Michael Morgan –, teljesen meglepte. Caroline halála nyilvánvalóan szomorú hír volt, de szinte már csak vegetált, Hank viszont immár szabad. El kell telnie egy bizonyos gyászidőszaknak, mondjuk egy évnek, mielőtt Birdie-t a férfi hivatalosan is bemutathatja, mint új társát, amíg az asszony megismerheti a gyerekeit és az unokáit, de megéri majd a várakozás.

– Jaj, Hank, ezt ugyan nem mondtam, mielőtt elutaztam, bár akartam, így hát most elmondom, hogy szeretlek. Szeretlek, Hank Dunlap!

Hank köhécselt, aztán megköszörülte a torkát.

– Annyira csodálatos asszony vagy, Birdie!

És Birdie azonnal arra gondolt, hogy *ó, istenem, ne!*

De csak annyit mondott:

– Hank…

A férfi közbevágott.

– Nem találkozhatunk többet. Az a helyezet, hogy nagyon nehezen viselem Caroline halálát. Nem tudok aludni, nem tudok enni. Csordultig vagyok bánattal, ugyanakkor bűntudattal is. Kísért, hogy veled élveztem az életet, színházba mentünk, szállodában aludtunk, miközben ő egy otthonban ragadt. Várnom kellett volna, amíg meg nem hal.

Birdie igyekezett feldolgozni, amit a férfi mondott, de nagyon lassan állt össze neki a kép. Ezek szerint *megbánta* a színházat? *Megbánta* a Sherry-Netherlandben töltött éjszakájukat?

– Hát, akkor miért nem tetted? Úgy értem, miért nem vártál?

– Olyan magányos voltam… – válaszolta Hank.

– Hank! Nincs *semmi* baj! Caroline nagyon beteg volt. Hiszen az egyik első dolog, amit elmondtál nekem, hogy a gyerekeiteket sem ismerte fel. Amikor hetente odamentél és csokit vittél neki, rólad is azt hitte, hogy idegen vagy. Minden jogod megvolt ahhoz, hogy folytasd az életedet.

– Ez nem csak rólad szól – magyarázta Hank. – Már mielőtt Caroline megbetegedett, hűtlen voltam hozzá. Soha nem érdemeltem meg a szerelmét. Most már látom ezt, és úgy érzem, tartozom neki valamivel, egyfajta vezekléssel. És a vezeklésem az lesz, hogy lemondok rólad.

– Lemondasz rólam? – hitetlenkedett Birdie. – De miért?

– Mert veled folytattam kapcsolatot, amikor még nős voltam.

– És ha Caroline még tizenöt vagy húsz évig életben marad, akkor mit kellett volna tenned? Sutba vágod azokat az éveket? Én azt hittem, hogy^ nos, azt hittem, hogy te belül rendet tettél magadban a lépéseidet illetően.

– Én is azt hittem.

– Egyszerűen időre van szükséged – vélekedett Birdie.

Hank érvelése annyira furcsa és kitekert volt, hogy szinte pillanatnyi elmezavarnak tetszett.

– Birdie! – A férfi csak ennyit mondott.

És a nevét hallva Birdie megértette. Hogy nincs visszaút. Ostobaság volt, egy komédia, hogy Hank őt akarta úgymond áldozati bárányként, kiengesztelő áldozatként felajánlani Caroline emlékének. Az egész házasságuk alatt hűtlen volt, s ez újdonságot jelentett Birdie-nek, nem is kicsit. Órákat beszélgettek egymással a házastársaikról; kivesézték a házasságukat, felidézték a jó és a rossz részeket, de Hank sosem mesélt arról, hogy hűtlen lett volna. Hazudott, gondolta Birdie. Még az is megeshet, hogy Caroline nem is halt meg. Ezt az egész szépen cizellált történetet csak azért találta ki a férfi, hogy szakítson vele. De végül is mindegy volt, a történet vége így is, úgy is ugyanaz: Hank nem szerette őt. Vége.

– Olyan tökéletes volt együtt – jelentette ki.

Mire Hank:

– Csodálatos asszony vagy, Birdie!

Birdie még sok mást is mondhatott volna, de nem volt kíváncsi az atyáskodásra. Kinyomta a telefont anélkül, hogy elbúcsúzott volna.

Hank azonnal újrahívta, de nem vette fel. Ha valami, hát ez *jólesett* neki.

Ahogy ott állt, hitetlenkedve füstölgött magában. Az isten verje meg Hank Dunlapet! (Ki nem állhatta annak a gondolatát, ahogy a férfi megállt az ajtajában a kis keretnélküli szemüvegében, kezében egy csokor tulipánnal és jácinttal; mintha egy démon küldte volna, hogy megtréfálja Birdie-t.) Elképzelt jellemmel ruházta fel Hanket, pedig valójában más ember volt. Ez van. Nem ő az első a világon, aki félreismert valakit.

Birdie felhívta Grantet a munkahelyén. A volt férje titkárnője, Alice azonnal kapcsolta, és amikor a férfi beleszólt – Helló, Bird! –, olyan könnyednek és természetesnek hatott, hogy az asszony sírva fakadt. Grant csitította; ebben mindig jó volt, mert a csitításhoz nem szükségesek szavak vagy tényleges érzelemnyilvánítás.

– Már megint Hank? – kérdezte.
– Szakítottunk.
– Végleg?
– Végleg.
– Mi történt?
Birdie elmesélte: Caroline meghalt, Hanknek bűntudata van, ezért szakít.
– Tehát ha fél évvel később találkoztok, amikor a felesége már halott, akkor veled maradt volna?
– Igen – felelte Birdie. – Ennek semmi értelme.
– Nos, Birdie, mit is mondhatnék? A pasas egy idióta.
– Nem is ismered.
– Elengedett téged. Biztos, hogy az.
– Te is elengedtél – mutatott rá Birdie.
– És én is az vagyok – jelentette ki Grant.
Keserves helyzete ellenére Birdie elmosolyodott. Ez a lehető legtöbb volt, amit Granttől valaha is hallhatott.
– Te nem vagy idióta – mondta.

TATE

Hivatalosan még csak kilenc napja voltak „együtt”, ám, a Tuckernuckon töltött minden egyes nap egy egész életnek tűnt, tehát örökkévalóságnak. Tizenhatszor szeretkeztek már, tizenegyszer étkeztek együtt, három filmet néztek meg, két étteremben jártak, ötször hajókáztak és két halat fogtak. Tate azonnal megszerette a férfi gyermekeit, és nem csupán azért, mert az ő fiai voltak. Megvigasztalta Cameront, amikor rosszat álmodott, és miután Tucker bepisilt, áthúzta az ágyát és tiszta pizsamát adott rá.
Barrett azt mondta, hogy nem szeret Stephanie-ról mesélni, de tulajdonképpen elég bőbeszédűnek mutatkozott a néhai feleségét illetően, főleg ha késő este Tate-tel az ágyban feküdtek. Kis történeteket mesélt, amik aztán egy nagy egésszé álltak össze. Nem teljesen az a tündérmese rajzolódott ki belőlük, amit Tate várt.
Barrett azon a nyáron ismerte meg Stephanie-t, amikor mindketten a Boarding House-ban pincérkedtek. Külsőre nem tetszett meg neki rögtön a lány, de Steph közvetlen volt, édes hanggal. Egy idő után a napi rutin része lett, hogy együtt zárták az éttermet néhány, műszak utáni ital mellett. Néha elmentek táncolni a Chicken Boxba, vagy lementek kocsival a partra. Az

első csók a Henry's szendvicsbárban esett meg. Egy reggel történt, amikor sörrel teli hűtőládával a partra igyekeztek. A pultnál Stephanie sült marhahúsos szendvicset rendelt tormás majonézzel és uborkával, és Barrett azért csókolta meg, mert ő is pontosan ezt akarta rendelni magának.

Három évig jártak együtt. Közben Steph ápolónői diplomát szerzett a bostoni Simmons Főiskolán. A pincérkedést felváltotta a nantucketi kórház szülészetén végzett munka. Barrett kölcsönkért a szüleitől, és megvette a Tom Nevers-i házat, ami akkortájt csupán a korábbi tulajdonos által félbehagyott építkezés volt, így Barrett nagyon olcsón hozzájutott, és úgy tudta befejezni, ahogy elképzelte. Steph beköltözött hozzá, és kusza közös életük végre normális mederben kezdett csordogálni. A lánynak igazi állása volt, Barrett vállán pedig a jelzálog nehezedett. Összeházasodtak, és Barrett átvette az apja vállalkozását.

– A dolgok csak úgy megtörténtek – mesélte a férfi. – Hirtelen azon kaptam magam, hogy felnőttem. Nős vagyok, van egy házam, vállalkozásom. Komolynak kellett lennem. Huszonhat éves voltam, és elárulhatom neked, egyáltalán nem akartam komoly lenni. Vissza akartam kapni a régi életemet: az iszogatást, a cigizést, hogy hajnal kettőig táncolok egy klubban, aztán addig fekszem otthon a kádban, amíg a kakas nem kukorékol. De Stephanie kihúzta belőlem a méregfogat, amikor úgy döntött, hogy minden szombat este randizunk. Én persze minden este randizni akartam, illetve heti két este horgászni, vasárnaponként pedig golfozni. Stephanie a szülészeten dolgozott, és kisbabát akart. Én nem akartam gyereket. Hisz *én* magam is gyerek voltam még. Ám abbahagyta a tablettát anélkül, hogy szólt volna, és iszonyat mérges voltam, amikor közölte, hogy terhes. Leléptem a szigetről, egyenesen Baltimore-ba vezettem, ahol egy barátom dolgozott az Orioles baseballcsapatnál. Elmentünk három meccsre, egyvödörnyi kékrákot ettünk, a Hammerjacksben heavy metál bandákat hallgattunk. De szívás volt az egész. Magányos voltam, így hazajöttem.

– Aztán megszületett Cameron, és az élet még jobban megváltozott. Hirtelen megint azon kaptam magam, hogy vágyódom az után az időszak után, amikor még bármelyik este randizhattam. Mert a gyereknevelés nem volt egyszerű. Steph továbbra is dolgozott, Cameron bölcsődés volt, de állandóan elkapott valamit a többi gyerektől, és akkor nekem vagy Stephanie-nak otthon kellett maradnunk, vagy az anyámat kellett megkérni,

hogy vigyázzon rá. És alighogy egy kicsit nagyobb lett, épp csak elkezdett beszélni, járni és végigaludni az éjszakát, bumm, Steph már megint terhes volt. És bár az ember örül, mert már tudja, milyen klassz is egy gyerek, ott van még az az érzés is, hogy most meg mit fogunk csinálni. Teljesen nyomasztónak éreztem a helyzetet. A vállalkozás jól ment, de azért nem vetett fel minket a pénz. Légzési gondjaim voltak, nem tudtam beszívni vagy kifújni a levegőt. Elmentem a kórházba röntgenre. Meg voltam győződve, hogy az egyik ház, amelyikben dolgoztam, azbesztes volt, Steph viszont azt hitte, hogy füvet szívtam. Mire az orvosok közölték, hogy ezt csak a stressz okozza. Úgyhogy, mondhatni, orvosi ajánlást kaptam ahhoz, hogy eljárjak szórakozni. Beálltam a Chicken Box darts csapatába, minden kedd és csütörtök este ott söröztünk a fiúkkal, akiket gimiből ismertem. Stephnek egyáltalán nem tetszett, rájött a várandósokra jellemző paranoia, és végül már azt hitte, megcsalom.

– És megcsaltad? – kérdezte Tate.

– Nem – felelte a férfi. Aztán szünetet tartott, és megnyalta az ajkát. – Akadtak hónapok, amikor egyfolytában csak veszekedtünk, amikor rá sem bírtunk nézni egymásra, és amikor felhívott mobilon, nem vettem fel. Aztán hét hónapos terhesen leejtette a kávésbögréjét.

– Leejtette a kávésbögréjét?

– Nem akarok többet mesélni – mondta Barrett, és Tate oldalához fúrta a fejét.

Az elejtett kávésbögrére aztán néhány nap múlva kérés nélkül visszatért, és Tate hálás volt ezért. Nem akarta erőltetni a témát, de tudni akart róla. Úgy érezte, mintha egy filmet nézett volna, és azon a ponton, amikor tudja és felkészül rá, hogy valami rettenetes fog történni, elszakad a film, és az üres vásznat kénytelen bámulni tovább. Tate szinte megbetegítő kínt érzett. *Csak mondd el,* kívánta. Ha a férfi képes végigmenni a rémálomhoz hasonló részeken, a végén látni fogja, hogy ő a happy endje.

– Elejtette a kávésbögrét, és az darabokra tört – mesélte Barrett. – És azt hittem, dühből tette, mert akkor éppen veszekedtünk. Tele voltunk haraggal és elutasítással, és egy földhöz vágott kávésbögre nem a legrosszabb lett volna, ami történhetett. De Steph azt mondta, nem szándékosan tette. Egyszerűen nem működött a keze.

Ez elég furcsának tűnt, folytatta Barrett, de nem vettek tudomást róla. Stephnek először a kezei, aztán a lábai merevedtek el. Nehezen tudott

egyenesen haladni; úgy ténfergett, mint egy részeg. A kézírása is egyre rosszabb lett, mert az ujjai nem engedelmeskedtek neki. Ez nagyon különös volt. Ő azt hitte, ez a terhességgel jár, mivel néhány várandós nő ínhüvelygyulladást szokott kapni. Ennek ahhoz volt köze, hogyan feküdt a gyerek. Steph megemlítette a tüneteket a nőgyógyászának – és hozzátette, hogy gyakran ráharap a saját nyelvére –, aki az javasolta, menjen el Bostonba néhány vizsgálatra. Először Stephanie nemet mondott. Nem volt pénzük arra, hogy Bostonra repüljön, s nem volt biztos benne, hogy a társadalombiztosítása fedezné a tesztek költségét, és nem hiányozhatott a munkából sem. De aztán a tünetek egyre rosszabbak lettek, ezért végül rászánta magát. Egyedül utazott el. Barrettnek dolgoznia kellett, és elhozni Cameront a bölcsődéből.

– El kellett volna mennem vele – mondta Barrett. – De most komolyan? Ki aggódott volna annyira?

Stephanie-t Lou Gehrig-betegséggel diagnosztizálták, amiből nincs esély a felépülésre, bár senki sem tudta megmondani, milyen gyors a betegség lefolyása.

Minden esetben halállal végződik.

Ezen a ponton Barrett nagyon igyekezett, hogy ne sírja el magát, de a hangja elmélyült, az alsó ajka pedig megremegett. Tate ugyanezt a kifejezést látta Tuckeren, amikor előző nap elesett a hajóban és lehorzsolta a térdét.

– Így aztán száznyolcvan fokos fordulatot vett a kapcsolatunk. Tudtuk, hogy *meg fog halni*. Volt egy kétéves gyerekem, és egy másik, aki még meg sem született, és Stephanie tudta, hogy nem fogja látni őket felnőni. Az sem volt biztos, hogy megéri a következő születésnapjukat. Nem tudom, akad-e szomorúbb, mint egy anya, aki tudja, hogy kisgyerekeket hagy hátra, de ha van, nem akarom megismerni.

Sírt, istenem, még szép, hogy sírt, és Tate együtt sírt vele, és aztán az ötéves Barrett Lee-re gondolt, aki az apja hajójának elejében állt, narancssárga mentőmellényben. Mennyire nem tudhatja az ember, mit hoz az élet! Nem tudhatod, kibe fogsz beleszeretni, és hogy azt a szerelmet elragadja tőled a sors.

Öt héttel a kiírt idő előtt császármetszést végeztek Stephanie-n, és kivették a kis Tuckert, mesélt tovább Barrett. A baba hat napig lélegeztetőgépen volt, de jól volt. Az orvosok azonnal Stephre kezdtek

koncentrálni: gyógyszereket adtak neki, különféle gyógykezeléseket és kísérleti gyógymódokat alkalmaztak rajta, de a betegség kegyetlen és agresszív volt. Tucker februárban született, Stephanie májusra már tolókocsiban ült. Úgy mentek sétálni az utcájukban, hogy Cameron ment elöl a háromkerekű biciklijén, Barrett pedig egyik kezével Tucker babakocsiját tolta, a másikkal a felesége kerekes székét. Egy oda-visszát mentek az utcában, s akkoriban ezek voltak a legszebb percek, de a férfi elárulta, hogy ebbe bele sem mert gondolni.

Steph végül már nem tudott beszélni és írni sem. Egyfajta jelbeszéddel kommunikált. A szívhez tartott ököl például azt jelentette, hogy szeretlek. Cameron most is mindig ezt a jelet mutatta az apjának, ha elváltak egymástól, és Barrett remélte, ez mindig így is marad.

– A legrosszabb az volt, hogy Stephanie elméje teljesen tiszta maradt. Intellektuálisan egyáltalán nem sérült, mondták az orvosok, de már nem tudott kommunikálni. Csapdába esett abban a leépülő testben. És attól tartottam, hogy oly sok mindent nem tudott elmondani, nekem és a gyerekeknek. – Tate-re nézett. – Nem tudom, hogyan neveljem őket.

– Hogyne tudnád! – ellenkezett a lány.

– Akadtak időszakok, közvetlenül azután, hogy Steph meghalt, például amikor Cameron bárányhimlős lett, hogy arra gondoltam: „Nem mondtad el, ilyenkor mit kell csinálnom. Hol *vagy?*

Stephanie novemberben halt meg. Otthon volt, a teljes munkaidős ápolószemélyzetnek köszönhetően, akiket Barrett egy nagy összegű kölcsönből fizetett ki. Szeptember óta ágyhoz volt kötve, októbertől pedig már az ételt is csövön keresztül kapta. Barrett be szokta vinni a szobájába a gyerekeket, és meséket olvasott fel mindnyájuknak. Csak mókás történeteket, boldog véggel.

– És aztán meghalt. Egy reggel korán, miközben figyeltem őt. Rám nézett, és láttam, hogy szeretné megmozdítani a karját, a következő pillanatban pedig lehunyta a szemét, és elment. Bizonyos szempontból megkönnyebbültem, mert már nem kellett az erőset játszanom. Egy éven keresztül minden áldott nap sírtam. Sírtam a gyerekekkel is és egyedül is. Eszembe jutottak a veszekedéseink, és hogy milyen dühösek voltunk, és nagyon szégyelltem. De akkoriban ez volt normális, vagy inkább elkerülhetetlen. Fiatal szülők voltunk, kevés pénzzel és még kevesebb szabadidővel. Mindig tudtam, hogy az életünknek olyan szakaszában

vagyunk, ami el fog múlni, hittem, hogy egy nap minden könnyebb lesz, idősebbek és bölcsebbek leszünk, és lesz esélyünk a tökéletes boldogságra.

Tökéletes boldogság. Tate tudta, hogy naivság a részéről, de ő hitt benne. Például tökéletesen boldog volt a vízparton, amikor a gyerekek is ott voltak. A hideg homokban Barretthez simulva üldögélni, az alvó Tuckerrel az ölükben, a lobogó tábortűz mellett, miközben az anyja és India néni törölközőkbe burkolóznak a nyugágyakon, Chess pedig köveket dobál Cameronnal, fent világít a telihold és a csillagok – ez volt az a pillanat, amikor Tate azt gondolta: *Állítsák meg az időt! Itt akarok maradni!*

Amikor Barrett befejezte a történetet, Tate mellette feküdt, és elöntötte az alázat. Ő nem méltó a férfihoz. Ő nem élt túl olyasmit, mint Barrett. Sőt, ő semmit nem élt túl. Az élete vérszegényen telt. De talán pont ezért ő az ideális partner a férfinak. Mert ő ép, erős és sebzettlen, így ő lehet majd Barrett támasza, ha megengedi neki.

A tökéletes boldogság létezett, de talán csak rövid időszakokra. Mert nem egészen két nappal később imádott anyja szavai mintha tőrt forgattak volna Tate szívében. Azt mondta, hogy Barrett és Tate kapcsolata csupán egy *álom,* egy *illúzió.* A lány mélyen megbántódott, és dühös is volt. Elbújt Birdie szavai elől, és bár az asszony később utánament a padlástérbe, hogy bocsánatot kérjen, de nem vonta vissza, amit mondott. Tate eltűnődött, *vajon* tényleg álom-e a Barrett-tel való kapcsolata. Valóban illúzió volna? Miért? Mert nyár van? Mert majd vissza kell térnie a charlotte-i lakásába? Vagy valami más miatt? Ha neki van kapcsolata, az kizárt, hogy komoly legyen. Birdie szavaival élve, ő ugyanis *gyermekien naiv.* Csak Chess kapcsolatait lehetett komolyan venni, mint a Michael Morgannel való jegyességét. Azt a kapcsolatot aztán komolyan vették – mert ők New York Cityben éltek, mert Michael Morgannek saját vállalkozása volt, és a munkába öltönyben járt –, és tessék, mi lett belőle. Tate képtelen volt felfogni, miért mondta Birdie, amit mondott, de nem akart mélyebbre menni a témában. Nem lett volna képes azt hallani az anyjától, hogy Barrett nem elég jó hozzá, vagy hogy azért nem elég jó, mert nem végzett egyetemet, vagy mert kétkezi munkás, vagy mert helyi lakos, és emiatt valamelyest alsóbbrendű hozzá képest, aki a connecticuti New Canaanban nevelkedett.

Egyszerűen csak irigyek rám mind, döntötte el Tate. Az anyja, a nővére, India néni – ráadásul India az egyetlen, aki legalább beismeri.

Tate arra az álláspontra jutott, hogy ezek hárman egyenek lócitromot (szomorú volt, hogy még az anyjával kapcsolatban is így kellett vélekednie). Ő pedig majd több időt tölt Nantucketen Barrett-tel és a gyerekekkel.

Amikor Barrett aznap késő délután szokás szerint megérkezett, Tate már a parton várta bepakolt hátizsákkal.

– Ez mi? – kérdezte.

– Veled megyek.

A férfi arcán olyan kifejezés jelent meg, amit korábban sosem látott – merthogy kategorizálta az arckifejezéseit –, mégpedig feszengés és félelem. A lány azonnal kész hülyének érezte magát. A férfi azon a héten négyszer kérdezte meg, nem alszik-e nála, ő pedig háromszor utasította vissza a családjára való tekintettel. És most itt állt, indulásra készen, Barrett pedig nem akarta, hogy vele tartson.

– Ne menjek veled? – kérdezte.

A férfi megrázta a fejét.

– Sajnálom – mondta. – Nem tudtam, hogy ezt tervezted…

– Nem *terveztem* – közölte a lány. – Spontán ötlet volt.

– Kedvelem a spontán dolgokat – felelte Barrett. Ezt Tate is tudta, mert már említette neki. – De ma este dolgom van.

– És mi? – tudakolta Tate, bár semmi köze nem volt hozzá.

– Dolgoznom kell.

– Ez elég furcsa – jelentette ki a lány, Barrett azonban nem kezdett magyarázkodni. Fogta, és lepakolta a két zacskó bevásárlást és a zsák jeget, és megindult velük a ház felé. Egy boríték is volt a kezében.

– Mi az a boríték? – érdeklődött Tate.

– Ma aztán ki sem fogysz a kérdésekből, ahogy látom – jegyezte meg a férfi.

Tate-nek egyáltalán nem tetszett az, ahogy ezt mondta. Elvégre szeretik egymást, nem? Szeretkeztek, egymás karjaiban aludtak, és bensőséges történeteket osztottak meg egymással. Normális esetben ő bármit megkérdezhetett, és elvárhatta, hogy egyenes választ kapjon. Ám Barrett mégis olyan érzést keltett benne, amit élete nagy részében kénytelen volt elszenvedni, azt, hogy ő egy idegesítő tízéves fiú. És ami még ennél is kellemetlenebb volt, hogy követnie kellett felfelé a lépcsőn a hátizsákjával, amit ki kell majd csomagolnia. Birdie, India és Chess mindnyájan a szokott

helyükről figyelték őket a parton, és biztosan azt találgatták, mi fog történni.

Megalázó.

Feltrappolt a lépcsőn Barrett nyomában, és közben gyűlölte őt, gyűlölte saját magát, gyűlölte a saját haragját és fájdalmat. Történhetett volna fordítva is, azaz a férfi felvillanyozva fogadja, hogy vele tart, ő pedig önelégülten várakozik a hajóban, amíg Barrett leszállítja a rendelést. Birdie, Chess és India legalább látták volna, hogy ez az egész *nem* álom, nem Tate képzeletének istenverte játéka, hanem valami igazi, és ők szeretik egymást, és együtt töltik Nantucketen az éjszakát.

A szerelem rettenetes dolog. És igazságtalan.

Tate beviharzott Barrett mögött a házba, és azonnal a lépcső felé fordult.

– Jó szórakozást! – szólt hátra. – Bármit is csinálsz ma…

– A boríték a nagynénédnek jött – közölte Barrett.

– Leszarom, hogy mi van a borítékkal – vágta oda a lány. Feltrappolt a lépcsőn a padlástérbe, ahol önkéntelenül is feldobta a levegőbe a hátizsákot. Remélte, hogy Barrett meghallotta a puffanását. Aztán hason fekve az ágyra dobta magát. Fel fog jönni utána, ugye? Ez volt az első vitájuk. De, ugye, tényleg feljön?

Tate csak várt. Nem hallott semmit, és mivel csupán egyetlen, a magasban elhelyezett ablak volt a padlástérben, nem is látott semmit.

Hosszú időnek tűnt, mire végre lépteket hallott. Várakozásában a lélegzetét is visszatartotta.

– Minden rendben? – nyitott rá Chess.

Tate felnézett. A szíve haldokló motorként dübörgött. Chess? Hát ez nem lehet!

– Hol van Barrett? – kérdezte.

– Elment.

– Elment?

Chess leült a húga ágyának a szélére. Aggódó arcot vágott, az idősebb nővérekre jellemző, egészen idegesítő módon.

– Akarsz beszélni róla?

Tate figyelmét nem kerülte el a testvére mondatában rejlő irónia: még hogy Chess kérdezi *őt,* hogy *ő* akar-e beszélni. Hah! Ez aztán pofátlanság.

– Nem – válaszolta. – Istenem, dehogy!

Amióta Tuckernuckon voltak, másnap először fordult elő, hogy Barrett Lee nem bukkant fel. Először Tate el sem akarta hinni. Szokás szerint futni ment, aztán a fán elvégezte a felüléseket, és szintén szokás szerint megette a Birdie által készített reggelit. Miközben a gyomra végig fel s alá ugrált a hasában az idegességtől, hogy mikor jön már meg a férfi. Vajon bocsánatot fog kérni? Vagy neki kellene?

A futáshoz használt órájára nézett. 9:15, 9:29, 10:07, 10:35. Tizenegykor levette az órát, és bevágta a nappaliba, ahol úgy tűnt el a homárcsapdából készített asztal alatt, mint egy egér. Eléggé nyilvánvaló volt, hogy Barrett nem jön.

Birdie meg is jegyezte:

– Nem értem, mi történt Barrett-tel. Ez egyáltalán nem vall rá.

– Talán megbetegedett az egyik kisgyerek – találgatott India.

– Az könnyen lehet – vélekedett Birdie. – Még jó, hogy nem fogytunk ki semmiből. Bár már csak egy tojás van. És szerettem volna elolvasni reggel az újságot.

Tate nem szólt semmit. Kételkedett benne, hogy a gyerekek egyike beteg lenne, de ha mégis, Barrett anyja gondoskodik róluk. Tehát Barrett miatta nem jött? Megtörtént az elképzelhetetlen, és már nem akarja őt többé látni?

Barrett végül négy órakor bukkant fel. Tate hallotta a hajómotort. Az elmúlt órákban már annyira hegyezte a fülét, hogy amikor tényleg megtörtént, először a távolból, majd egyre közelebb hallatszott, attól tartott, talán csak képzelődik. Épp csak egy kissé mozdította el a fejét a törölközőn, és fél szemmel az óceánra sandított. A férfi hajója. És – hogy az a szentséges (sípolás) (sípolás) (sípolás) – el sem hitte, amit látott. Egy nő volt vele. Anita Fullin.

Tate lehunyta a szemét. A szíve hangosan vert a mellkasában. Barrett elhozta Anita Fullint.

– Ki az a nő? – kérdezte Birdie.

– Nagyon csinos – jegyezte meg India.

– Ó, nézd csak, Tate, Barrett megint hozott virágot! – Ez ismét Birdie volt.

Kérlek, fogd be a szádat, anya, gondolta Tate. Igyekezett zen állapotba hozni magát – ami a számítógép képernyője előtt meglehetősen könnyedén

ment neki –, mégis képtelen volt megnyugodni, amikor látta, hogyan segíti le Barrett a nőt a hajóról, Anita pedig így szólt:

– Komolyan mondom, azok a virágok káprázatosak! Valaki nagyon szerencsés!

Mire Barrett csak ennyit mondott:

– Gázolj csak ki a partra, nekem vinnem kell a csomagokat!

Tate nem mozdult, nem fordult oda, nem figyelt. Hallotta, amint Birdie felkel a székéből.

– Helló, helló! – Ez Birdie társasági eseményekre tartogatott hangszíne volt.

– Helló! – mondta Anita Fullin, aki időközben kiért a partra, ezt Tate a hangja közelségéből állapította meg. – Istenem, milyen csodálatos helyetek van! Remélem, nem bánjátok, hogy így rátok török, de mondtam Barrettnek, hogy *muszáj* megnéznem Tuckernuckot! És olyan sokat mesél rólatok, hogy szinte már úgy érzem, ismerlek benneteket!

Birdie boldogan gügyögött az asszonnyal, Tate pedig érezte, hogy felmegy benne a pumpa. Az anyja *annyira* könnyű préda volt az ilyen ragadozóknak.

– Nahát! Akkor igazán kellemes, ha akad társaságunk. Már kezdtünk nagyon hozzászokni egymáshoz. Birdie Cousins vagyok.

– Anita Fullin.

– Ő a húgom, India Bishop.

– Helló! – mondta India. – Örülök, hogy megismerhetlek.

– Ő pedig a lányom, Tate. Tate!

Tate azon tűnődött, vajon tegyen-e úgy továbbra is, mint aki alszik. Chess, az a mázlista, ténylegesen alszik, fent a házban.

– Üdv! – Tate immár tökéletesen meg tudta érteni, miért állt Adeliza Coffin puskával a háza előtt a hívatlan látogatók elriasztására.

– Mit *keresel* itt?

A kérdés gorombán hangzott, Birdie meg is rökönyödött Tate rossz modorán, de Anita Fullin csak nevetett azon a mély, rekedtes hangján, és így szólt:

– Végre sikerült meggyőznöm Barrettet, hogy hozzon el.

Ezek után minden tekintet Barrettre szegeződött, aki kigázolt a partra egy zacskó bevásárlással (Tate látta az újságot és a tojást a zacskó tetején) és egy hatalmas csokor virággal. A bokréta lenyűgöző volt, majdhogynem a

kínos felvágás határát súrolta, átlátszó fóliába csomagolva, piros és aranyszínű szalaggal átkötve. *Ezúttal nem fogok meghatódni a virágtól,* döntötte el Tate. Ő aztán nem olyan naiv, mint az anyja! Bocsánatkérést és jó magyarázatot akart hallani Barrettől. Bár őszintén szólva, állapította meg, az, hogy a férfi idehozta Anita Fullint, önmagában is megbocsáthatatlan bűn.

– Gyönyörű virágok! – jegyezte meg Birdie.

Mire Barrett:

– Önnek hoztam.

– Nekem? – csodálkozott az asszony.

Birdie-nek? Tate örült, hogy rajta van a napszemüvege, így senki sem láthatta, ahogy mindkét szeme démonian gyilkos tekintetet vesz fel. A lány figyelte, amint az anyja óvatosan kibontotta a celofánt, és kivette belőle a kártyát. Az olvasáshoz fel kellett tennie a szemüvegét, így kölcsönkérte Indiáét, azaz a néhai Bill Bishopét. Tate rájött, hogy a virágok csakis anyja barátjától, Hanktől származhatnak, és egy másodpercig tiszta, őszinte boldogságot érzett Birdie miatt, aztán visszatért az önsajnálathoz. Az életben semmi sem igazságos.

Birdie megszólalt:

– Megáll az eszem! Grant küldte.

– Apa? – kérdezte Tate.

– Grant? – kérdezte India.

– Grant küldte – ismételte meg Birdie. Visszaadta Indiának az olvasószemüveget, és elvörösödött. – Hát, igazán nem kellett volna, de nagyon szép.

– Felviszem magammal, és vízbe teszem. Nem gond, ha Anita is feljön velem, hogy megnézze a házat?

– Persze, hogy nem – felelte Birdie. – Én is jövök. Tate, velünk tartasz?

– Chess alszik, ugye, tudod? – mutatott rá Tate.

– Igazán nem akarok zavarni senkit – mondta Anita.

– Ne butáskodj! – válaszolta Birdie. – Ha Chess felkel, akkor felkel. Már így is túl sokat aludt.

– Mert épp ez a lényeg – közölte Tate. – Úgy értem, pihenni jött ide.

A világ immár teljesen a feje tetejére állt: az apja virágot küldött az anyjának, ő pedig Chesst veszi védelmébe. Mivel nem volt vesztenivalója,

Tate követte az anyját, Barrettet és Anitát felfelé a lépcsőn, a sziklán át, a házhoz.

Chess már ébren volt. Kábán üldögélt a piknikasztalnál egy pohár jeges teával. Tate megpróbálta Anita Fullin szemén keresztül nézni a nővérét. Kisebbnek tűnt, mint valaha. Nem viselte a kék horgolt sapkát, így a feje, rajta a szőke mohaszerűséggel, teljes fényében pompázott. A parton töltött rengeteg idő ellenére egyáltalán nem volt lebarnulva. Az arcán csípések látszódtak, a szája kicserepesedett. A piszkos Diplomatic
Immunity pólóját viselte a megszokott katonai rövidnadrággal. Tate megcsóválta a fejét. Azon kapta magát, hogy szívesen kezdene áradozni a nővéréről – a *Glamorous Home* gasztro-rovatának szerkesztője, a Diamond Kiadócsoport valaha volt legfiatalabb szerkesztője –, de a kép, amit Chess jelenleg festett magáról, nem volt impozáns, sőt, Anita Fullin a jelek szerint észre sem vette, és el is ment volna mellette, ha Barrett nem állítja meg ezzel:

– És ő itt a ház másik hölgye, Chess Cousins.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Jess – mondta Anita.

Chess nem fáradt azzal, hogy kijavítsa, ami vagy azt jelentette, hogy egyáltalán nem érdekli a nő, vagy azt, hogy szóhoz sem jut a betolakodót látva.

Riadtan és összezavarodva nézett a húgára, és az azóta eltelt tizenkilenc nap óta, hogy beültek az anyjuk kocsijába és elindultak, Tate most először érzett lelki közösséget vele. Felhúzta a szemöldökét, jelezve Chessnek, hogy *ó, igen, erről még beszélünk.*

– Szóval ez itt a Tate-ház, amit 1935-ben építettek Birdie és India nagyszülei, Arthur és Emily Tate – magyarázta Barrett.

– 1935? – visszhangozta Anita. – Szavamra! Hogyan tudtak bármit is ide építeni 1935-ben?

– Hajóval – felelte Barrett, és Tate, bár nem állt szándékában, elmosolyodott. – Akkortájt Tuckernuckon volt egy iskola. Egész évben éltek itt horgászok és farmerek.

– A mi időnkben már nem – szólt közbe Birdie. – Akkoriban hasonló volt, mint most: házak magántulajdonban, csak nyaralás céljára.

– Egy történész veszett el benned, Barrett – jegyezte meg Tate.

A férfi gyors pillantást vetett rá, hogy kiderítse, vicc vagy gonoszkodás volt-e, de ezt Tate maga sem tudta eldönteni.

– Ez a konyha – mutatta Barrett. – Egy áramfejlesztő biztosítja a vizet, csak hideget, és akad itt egy kis hűtő is, ami nem hűt túlságosan, attól tartok. No meg egy hűtőtáska jéggel, amihez én hozom mindennap a jeget. Azon a fatüzelésű kályhán főznek, vagy grilleznek.

– Egy kályha! – kiáltott fel Anita Fullin. Fehér pólót, élénk narancssárga, Lilly Pulitzer márkájú biciklisnadrágot és fehér tangapapucsot viselt. A lábkörmei szintén a narancs egyik árnyalatában pompáztak. A narancsszín immár előlépett Tate legjobban utált színévé.

– Ez pedig a nappali – folytatta az idegenvezetést Barrett.

– Ó, milyen bájos! – mondta Anita. – Annyira *minimál!*

Barrett Birdie-re nézett:

– Nem baj, ha megmutatom Anitának a felső szintet is?

– Jaj, dehogy! – Birdie fel sem nézett, annyira lefoglalták a virágai, azokat rendezgette. Túl sokat kapott ahhoz, hogy egy vagy akár két vázában elférjenek, így szétosztotta őket több befőttesüvegbe. A földszinten olyan tömény illatfelhő terjengett, mint egy melegházban. Barrett és Anita felvonultak a lépcsőn, Tate pedig követte őket.

– Két hálószoba – mondta a férfi. Kinyitotta Birdie hálószobájának ajtaját: két külön ágy, takarosan bevetve a kanárisárga ágyneművel és a zsenília ágytakaróval, amik egy apácazárdára emlékeztettek. – És egy fürdőszoba.

– Le lehet húzni a vécét? – érdeklődött Anita. – És működik a kád?

– Igen – felelte egyszerre Barrett és Tate.

– De a kádban csak hideg víz van – tette hozzá Barrett.

Anita a lányra nézett.

– Komolyan mondom, nem tudom, hogy bírjátok. Van egy álmom, hogy építek itt egy házat, de az igazság az, hogy valószínűleg nem boldogulnék.

Tate arra gondolt, hogy gyaníthatóan igaza van.

Barrett kitárta India hálószobáját is. A nyikorgós matrac épp leesni készült az ágyrácsról, ahogy a hab csúszik le a tortáról. Az ágynemű szétdobálva, s a helyiségnek olyan szaga volt, mint egy szivarszobának. Ha Barrett és Anita nem is szégyenkeztek, amiért bepillantottak India magánszférájába, Tate megtette helyettük. Birdie hálója olyan rendezett volt, mint a Holiday Inn szobái, de Indiáét látni olyan érzés volt, mintha kukkolnának. Sajnos, Anita pillantása megakadt Rogeren, aki az olvasólámpa mellett posztolt a komódon.

– Ó, nézzétek azt a szobrot! – kiáltott fel. – Ez a legcsodálatosabb alkotás, amit valaha láttam! Ki készítette?

Barrett hallgatott. Tate reménykedett benne, hogy a férfi már bánja, amiért idehozta a házukba Anita Fullint, hogy úgy mutogassa őket, mint cirkuszi majmokat.

– A nagybátyám – felelte a lány. Aztán, mivel nem tudta elnyomni a büszkeségét, hozzátette: – Bill Bishop.

Anita Fullin megrökönyödött.

– Bill Bishop a *nagybátyád?*

– Csak volt. Már meghalt.

– Hát persze – mondta Anita. – Ismerem a történetet. Magam is azt gondoltam, hogy nagyon úgy néz ki, mint egy Bishop-szobor, de aztán azt mondtam magamnak, hogy kizárt. Ahhoz túl kicsi… de azért van benne valami nagyon egyértelműen *Bishop-vonás.* – Tate-re mosolygott. – Meg kell mondanom, nagy rajongója vagyok. Az első New York-i lakásunk előtt állt egy szobra. A kutyát sétáltató nő. Annyira absztrakt, és *csak rá jellemző.* Úgy éreztem, hogy az én szobrom, beszél hozzám. Amióta a West Side-ra költöztünk, alig látom, de amikor mégis, köszönni szoktam neki. Mintha egy barátom lenne.

Tate bólintott. Sokan éreztek így Bill bácsi munkái iránt. Olyan nagy szobrokat készített, mégis személyesnek hatottak.

Mielőtt Tate észbe kapott volna, Anita Fullin már elő is húzta az iPhone-ját, és lefényképezte Rogert.

– Ó! – fakadt ki Tate.

– Anita… – kezdte Barrett.

– Remélem, nem baj – vágott közbe a nő. – Csak magamnak készítettem, hogy emlékezhessek erre a kisöregre. Mi a neve?

– Roger – felelte Tate, és máris úgy érezte, hogy becsapta a családját.

Anita visszacsúsztatta a telefont a zsebébe.

– Szeretném megvásárolni Rogert – jelentette ki.

– Nem eladó.

– Ötvenezer dollárt adok érte.

– Megkérdezheti a nagynénémet, de ő is ugyanezt fogja mondani.

Úgy tűnt, mintha Barrettre rátört volna a hányinger.

– Anita, szeretnéd megnézni a padlásteret is? – kérdezte.

– A padlásteret? – Anita elfintorodott. – Akad még fenn egykét Bishop?

– Nem – felelte Tate.

– Akkor nem, nem hinném – mondta Anita.

Tate megsértődött. Neki a padlástér volt a ház legjobb része, de csak azért, mert az övé volt. De Anita Fullin szemében mi más lenne, mint egy tűzforró, négyszögletes szoba ágyakkal és sötét sarkokkal? Ráadásul arra vágyott, hogy Anita Fullin mielőbb tűnjön el a házból, a területükről, a szigetükről. Tuckernuck elsősorban azért volt háborítatlan paradicsom, mert nem voltak *emberek,* akik tönkretegyék.

Visszatértek a földszintre, ahol Birdie már elhelyezte a virágokat a tér különböző pontjain. Birdie, India és Chess a piknikasztalnál ültek és várakoztak. Nem nyitottak ki bort, s ettől Tate megkönnyebbült. Ha kinyitották volna, most muszáj lenne megkínálniuk a vendéget egy pohárral. Így viszont Anita egyszerűen csak távozhat.

De az asszony megállt az asztalnál. A szeme Birdie és India között járt, mintha próbálná kitalálni, melyikük is Bill Bishop özvegye.

Végül megszólalt:

– A házatok olyan hiteles. Érezni rajta az itt töltött nyarak emlékét.

Birdie bólintott.

– Köszönjük. Nagyon boldogok vagyunk itt.

Chess apróra szűkült, vörös szemét dörzsölte – ilyen a boldogság mintapéldánya.

Anita Fullin Indiára nézett.

– Láttam fent a kis szobrot. A férfiszobrot.

– Ó! – mondta India, láthatóan meglepve. – Rogert?

– Igen – bólintott Anita. – Rogert. – Olyan ragaszkodással és lelkesedéssel ejtette ki a nevet, mintha máris barátjává fogadta volna. – Egyszer szeretnék elbeszélgetni veled Rogerről.

India szeme tágra nyílt.

– De nem most – sietett leszögezni Anita. – Látom, hogy most elfoglalt vagy.

Elfoglalt? – gondolta Tate.

– És Barrettnek vissza kell vinnie a nagy szigetre – folytatta a nő. – Nagyon örülök, hogy találkoztunk.

– Viszlát! – válaszolta Birdie.

– Viszlát! – visszhangozta India.

Viszlát mindörökre, köszönjük, hogy eljöttél! Tate mondta a legtöbbet azzal, hogy egy *adieu*-vel búcsúztatta Anita Fullint, és miközben Barrettet és őt nézte a parti lépcső felé haladni, alig akarta elhinni, hogy hagyja a férfit kicsúszni a kezéből. Legszívesebben visszahívta volna, és követelte volna, hogy kettesben szót váltsanak, mert tudni akarta, hogy mi történik pontosan. Miért dobta őt előző este és miért nem jött ma reggel? Mi a helyzet Anita Fullinnal? Tate eddig azt hitte, hogy ő maga és Barrett között alakul a szerelem.

Vajon csak álmodott?

INDIA

Nem válaszolt Lula levelére. Nem engedhette meg magának, hogy bármit is írásba foglaljon, mert a lánytól még kitelik, hogy egyfajta *bizonyítékként* felhasználja ellene. India úgy gondolkodott, mintha bűncselekmény történt volna, és kényszerítenie kellett magát, hogy megnyugodjon. Voltak érzések, igen, és voltak célzások is, igen, de ő nem tett lépéseket, nem lépett át semmilyen határt. Nem vétkezett. Nem tartható felelősnek semmilyen hibáért, nem kaphat fegyelmit vagy – isten ments – nem rúghatják ki, mert semmi rosszat nem tett. Óvatos volt. Az utolsó pillanatban táncolt vissza.

Nem válaszolt a levélre.

Mégis mit mondhatna?

India hallgatására Lula újabb levéllel felelt. Az asszony látta, hogy a levél ott fekszik az étkezőasztalon (nyilván Barrett tette oda), és felgyorsult a légzése. Az arcába vér tolult. Ez a reakció már önmagában is azt jelezte neki, hogy *valami* van közte és Tallulah Simpson között a megszokott kollegiális együttműködésen túl. De micsoda? Féltékenység? Szexuális feszültség? Szerelem?

Legszívesebben feltépte volna a borítékot, de inkább egy magányos pillanatra tartogatta a szobájában. Fogott egy pohár bort és egy cigarettát. Lent Birdie a vacsorát készítette. India hálószobájának ablaka nyitva volt, s a szellő meglebbentette Roger hínárból készült fürtjeit.

Óvatosan, a körmével szakította fel a boríték fülét. Széthajtogatta a papírt, és elolvasta a rajta álló egyetlen mondatot. Aztán lehunyta a szemét. *Mit kell tennem?*

A kilencvenes évek nem bántak túl kegyesen Bill Bishoppal. Bizonyos értelemben divatjamúlttá vált, kegyvesztett lett. Ez a folyamat lassan, szinte

észrevétlenül zajlott le, s azzal kezdődött, hogy 1985-ben az a bizonyos New Orleans-i szobor olyan rettenetes kritikát kapott. Bill szobrai rézből és üvegből készültek, nagydarab, absztrakt, könnyed, mégis ipari jellegű alkotások voltak. Egy olyan korszak részét képezték, amelyiket a vékony csíkos öltönyök, a Wall Street-i mogulok, Ronald Reagan és a hárommartinis munkaebédek fémjeleztek. Billnek fogalma sem volt a számítógépekről vagy az internetről, a környezetvédelem meg végképp nem érdekelte. Így aztán a munkája egy idő után unalmasnak és idejétmúltnak hatott. Egyszer valaki megkereste a chicagói Művészeti Intézetből, hogy szeretnének egy retrospektív kiállítást összehozni a műveiből 1996-ra, ezzel ünnepelve a művész első installációjának huszonötödik évfordulóját, ami ugyanott, a Navy Pieren kapott helyet.

– Retrospektív? – kérdezte Bill. – Ez azt jelenti, hogy halott vagy, vagy számukra nem létezel. Mint a greatest hits albumok. Arról árulkodnak, hogy a művész nem alkot már, vagy az új munkái senkit sem érdekelnek.

A férfi depressziójához nagymértékben hozzájárultak a művészeti kudarcai. Bill, a szobrász és Bill, az ember nehezen különült el egymástól. India mégsem a férje csökkenő népszerűségét okolta Bill gyorsan hanyatló mentális állapotáért.

Meglehetősen biztos volt benne, hogy akkor is leépült volna, ha munkái történetesen sikert sikerre halmoznak. A férfi depressziója kémiai volt, vélte az asszony, nem pedig a helyzet hozta. A kilencvenes években a fiaik kamaszok voltak. Családi házukban túltengett a tesztoszteron, mintha egy agresszióval és szexualitással teli áporodott barlangban éltek volna. A négy hím versengett az alfa hím szerepéért. Bill és Teddy csaknem mindennap hajba kaptak, még verekedtek is – mindennaposak voltak a monoklik, a vérző orrok. India nem tudta ezt kezelni, így Billre hagyta, ami hibának bizonyult, mert az ő haragja sokkal nagyobb volumenű volt, mint tíz Billyé vagy húsz Teddyé egyszerre. Néhai férje nagyon rossz példával járt elöl, mivel üvöltözött, ordítozott és a falhoz vagdosta a tárgyakat, széttépte a fiúk házi feladatát, vagy ruhaakasztókat nyújtott át nekik ezzel:

– Ki akarjátok nyírni egymást? Hajrá, nyírjátok ki egymást!

Indiának annyi jutott, hogy kiosztotta a ragtapaszokat és a jeget a horzsolásokra, spagettit készített húsgombóccal a farkasétvágyak kielégítésére, klasszikus zenét tett a hifibe, hosszú fürdőket vett, Jane Austent olvasott és kivonta magát az életükből. Látta, hogy az egész

helyzet tragédiába fog torkollni, mégis a benemavatkozási politikát követte. *Miért?* – kérdezte mostanában magától. A világon mindenki láthatta, hogy Bill beteg, hogy pszichiáterre és gyógyszerre van szüksége, az egész családnak pedig tanácsadásra kellene járnia. Mi akadályozta meg Indiát abban, hogy segítséget szerezzen? A Main Line negyedben, ahol éltek, minden szelídnek és bájosnak tűnt – virágzott a som, és a szépen nyírt gyepen krikettet játszottak – de az asszony tudta, hogy a látszat ellenére jó pár család élt már túl nehéz időszakot. Könnyedén találhatott volna támogatást. A tehetetlenség volt hát az oka? Vagy az örök optimizmus? A félelem? Visszanézve úgy vélte, hogy leginkább a közöny befolyásolta a viselkedését akkortájt. Nem érdekelte annyira, hogy közbelépjen. Nem volt elég motivációja ahhoz, hogy megmentse a férjét.

Tényleg így lett volna? Hiszen nevetséges ragaszkodással csüngött a férfin. Ő volt a Nap, aki körül India keringett, az első gondolata minden reggel, az utolsó gondolata elalvás előtt. Mégis nyugodtan megállapíthatjuk, hogy 1993 és 1994 tájára már teljesen kiégett. A gyerekek hatalmas, idegen lényekké fejlődtek, akik a tejet egyenesen a dobozából itták, és telemaszturbálták a lepedőjüket anélkül, hogy egyáltalán megpróbálták volna feltakarítani vagy elrejteni előle, horrorfilmeket néztek, lacrosse-t játszottak és hosszú, titkos telefonbeszélgetéseket folytattak olyan lányokkal, akiket a South Street punk üzleteiben szedtek fel. És India ahelyett, hogy belebonyolódott volna a ki, mikor, hol, miért és hogyan kérdéskörébe, inkább egy lépést hátralépett.

1994 őszén Billnek viszonya volt Teddy matematikatanárnőjével, Adrienne Devine-nal. Teddy gyakorlatilag az iskolaév elejétől bukásra állt trigonometriából. Egymás után érkeztek az intők, India megpróbálta beszélni a fiúval, aki közölte, hogy a *trig* baromság, és soha az életben nem lesz rá szüksége, ezért szívesen leadta volna a tantárgyat, de azt mondták neki, hogy enélkül nem érettségizhet. India rámutatott, hogy nemcsak érettségiznie kell belőle, de ha jó egyetemre szeretne továbbmenni, akkor jó jegyet is kell kapnia belőle, legalább négyest vagy ötöst.

Teddy közölte, hogy neki ez nem fog menni. India átadta a terepet Billnek.

– Oldd meg! – mondta neki. Egyébként egyetértett Teddyvel abban, hogy a trigonometria baromság és az életben teljességgel hasznavehetetlen.

Bill elment beszélni a fia tanárnőjével, Adrienne Devine-nal, egy ötvenkilós, sötét hajú huszonnégy éves szépséggel, akinek ez volt az első osztálya, miután a közelmúltban végzett a Columbián. Amikor Bill hazaért, és India megkérdezte, hogy ment, Bill ennyit mondott:

– El sem tudom hinni, hogy egy ilyen nőt vesznek fel tanítani azokat a fiúkat.

India nem kérdezte meg, hogy mit értett ezen. Feltételezte, hogy a probléma megoldása folyamatban van, és Teddy jegyei valóban javulni kezdtek.

A viszony, mint India később megtudta, nem sokkal a fogadóóra után kezdődött. Bill felhívta Adrienne-t az otthoni számán, és közölte, hogy szeretne felmenni hozzá és lefeküdni vele. Adrienne Devine pedig tétovázás nélkül igent mondott. Már a fogadóórán is izzott körülöttük a levegő. A lányt lenyűgözte a tény, hogy Bill szobrász.

(Lenyűgözte a tény, hogy Bill szobrász? Csak több esze volt ennél? De nem. Fiatal volt, és fogalma sem volt Bill alkotásairól.)

A viszony folytatódott, ahány délutánt csak szabaddá tudtak egymás számára tenni, egész ősszel, az ünnepek alatt és az új év kezdetén.

Bill egy januári, svédországi utazás során mesélte el Indiának, hogy viszonya van. Stockholm városa egy egész sorozatra adott megbízást a férfinak. Ez volt a legnagyobb és legjövedelmezőbb megbízása hosszú évek óta. India tudta, hogy férjét zavarja a tény, hogy mostantól a művei nagy részét a tengerentúlon állítják ki, de ezen már nem lehetett változtatni. Otthoni népszerűsége hanyatlott, ezért hálásnak kellett lennie, hogy olyan országokban, mint Dubai, Thaiföld és Svédország, Bill Bishop neve az amerikai presztízzsel egyenlő (bár olyannal, amit maguk az amerikaiak már divatjamúltnak tartanak, mint a Rolex vagy a Cadillac).

Azon a svédországi úton Billnek felvillanyozottnak és ihletettnek kellett volna lennie, ehelyett nyugtalannak és szomorúnak mutatkozott. India ártatlanul rákérdezett, hogy mi a baja, és erre elmondta, hogy viszonya van.

India eleinte csendesen hallgatta a híreket. Kíváncsi volt a részletekre, Bill pedig lelkesen el is mondta őket, bár érdekesek nem voltak, hiszen maga Adrienne Devine is jellegtelen volt, egy huszonnégy éves matematikatanárnő. A viszonyt a fiatalság és a szex mozgatta, meg az Indiával és Teddyvel szembeni harag. Bill azzal mutatta meg a fiának hogy ki a főnök, hogy a matektanárnőjét kefélte. A férfiak tényleg ennyire

ostobák és sekélyesek? India gyanította, hogy erre a kérdésre igen a válasz. Ekkor döbbent rá, hogy bár szereti a férjét, de már nem tiszteli. És ez már évek óta így volt.

A viszonnyal kapcsolatban a legdühítőbb az volt, hogy Teddy ettől még nem tanulta meg a trigonometriát, Adrienne Devine kizárólag Bill miatt adott neki jobb jegyeket.

Bill nyilvánvalóan a tapasztaltnál átütőbb reakcióra számított a feleségétől, és az a tény, hogy nem kapott – egyáltalán semmilyen reakciót, ha őszinték akarunk lenni elkeserítette. Mégis mit mondhatott volna India? Nem volt meglepve. Amikor hozzáment Bill Bishophoz, tudta, számítania kell arra, hogy a férfinak lesznek szeretői. A férjének hatalmas szexuális étvágya volt. Az a tény, hogy a mostani előtt nem volt senkivel sem viszonya, kellemesen meglepte Indiát. Az pedig, hogy csak most kezdte csalni őt, kiszámíthatóvá tette Billt. Ezt, és csak ezt, meg is mondta neki, miközben ott vártak a metróra a stockholmi állomáson. Erre a férfi lekevert neki egy pofont. India rámeredt, és vele együtt több svéd is, aki szintén ott várakozott, bár senki nem tett semmit.

– Gyáva nyúl vagy, Bill! – suttogta neki az asszony, aztán sarkon fordult.

Aznap estére saját hotelszobát vett ki, és amikor másnap visszatért a közösen bérelt szobájukba, Billt az ágyban találta, meztelenül, részegen és zokogva. És amikor besétált a szobába, rájött, hogy nem is számított másra. Októberben, amikor Bill a thai király nyári palotájába készítendő megbízása miatt Thaiföldre utazott, India otthon maradt. A férfinak a matematikatanárnővel folytatott viszonya már hónapokkal korábban véget ért, de az utórezgései gyilkosak voltak. Házasságuk romokban hevert; India gyakorlatilag átköltözött a vendégszobába, az ő „szentélyébe”, Bill pedig gyakran aludt a műtermében. A közös ágyukat már nem használták másra, csak szennyes, könyvek, magazinok és újságok tárolására. Azon a nyáron is elmentek Tuckernuckra, és boldogok voltak – úgy, ahogy csak Tuckernuckon tudtak lenni –, de amikor visszatértek Pennsylvaniába, mintha viharfelhő telepedett volna az otthonukra. Szeptemberben Billy megkezdte a Princetont, és bár Indiának hiányzott, megkönnyebbülésként élte meg, hogy eggyel kevesebb férfi van a háznál. Teddy és Ethan fociztak, amitől mindig olyan lelkesen és kimerültén értek haza, hogy nem volt

erejük összeverekedni. A házban kísérteties csönd honolt. Beszélgetést sosem lehetett hallani.

Amikor Bill elmondta Indiának, hogy Thaiföldről kapott megbízást, az asszony örült a sikerének, de hozzátette, hogy nem tart vele. A férfi könyörgött neki, akkoriban egyáltalán nem volt jó formában. India ezzel tisztában is volt. Bill tíz kilót felszedett, nem sportolt, és túl sokat ivott. Sosem ment el a fiúk meccseire, és még csak elnézést sem kért ezért. India tudta, hogy eljött az idő egy ultimátumra. Vagy Bill megy el orvoshoz, vagy ő költözik el. Muszáj volt tennie valamit, amivel ösztökélheti a férjét, amivel ráveheti, hogy kitörjön a letargiájából és viselkedjen újra emberi lényként. Ám mégsem adott neki ultimátumot. Hagyta, hogy csináljon, amit akar. Elvégre ő nem volt depressziós. Barátok és baráti ebédek vették körül, gondoskodnia kellett a fiúkról, és volt ideje és tere, hogy egyedül legyen, amikor akar. Nem volt hajlandó elmenni Bangkokba, egész egyszerűen azért, mert nem akart. Belefáradt Bill Bishop feleségének a szerepébe. Képtelen lett volna elviselni egy hetet egy közös hotelszobában, olyan közel lenni a férfi hangulatváltozásaihoz. Alig várta, hogy Bill elutazzon. A távollétében partiszerviz által bonyolított vacsorát adott tizenegy barátnőjének, egy másik este tábortüzes malacsütésre hívta meg a fiai focicsapatát. India alig várta mindkét eseményt, és a csendes estéket, amik a kettő között eltelnek majd. Alig várta, hogy úgy élhessen a saját házában, hogy nem kell félnie Billtől, aki úgy járt-kelt, mint a felajzott tigris.

Mielőtt elutazott, Bill este bement az asszony szobájába. Késő éjjel volt, India már aludt. Meg is ijedt, amikor kinyitotta a szemét, és azt látta, hogy rávetül a férfi hatalmas testének árnyéka. Mintha egy betörő lett volna.

– Bill? – kérdezte.

A férfi nem válaszolt.

– Bill, mi a baj? – tudakolta India.

A férfi bemászott mellé az ágyba, és hátulról magáévá tette. Csupán néhány alkalommal szeretkeztek, amióta visszatértek Tuckernuckról, és Bill még akkor is többször szenvedett impotenciától. India úgy emlékezett vissza erre az estére, mint ami afféle kifordított módon volt izgalmas, mintha egy idegennel szexelt volna. Utána levegőért kapkodva, izzadtan feküdt az ágyban, és arra gondolt: *Ó, istenem!*

Ugyanakkor Bill zokogni kezdett. Ahhoz képest, micsoda nagy erős férfi volt, úgy sírt, mint egy gyerek.

– Mi a baj? – kérdezte ismét India.

– Gyere el velem Bangkokba, India, kérlek! – válaszolta a férfi. – Egyedül nem fogom kibírni.

India csitította, dajkálta és simogatta a haját.

– Minden rendben lesz – mondta. – Teljesen rendben.

Nem adott hangot egyéb gondolatainak – például, hogy jót fog tenni nekik egy kis külön töltött idő – mert nem akart anyáskodóan fellépni. Sajnálta Billt, de alig várta, hogy végre elmenjen.

Másnap kivitte a repülőtérre. Együtt várt vele a kapunál. Csókkal vett búcsút tőle, ugyanúgy, mint amikor még fiatalok voltak, hosszú, nyelves csókkal. Úgy tűnt, Bill abba sem akarja hagyni. Indiának úgy kellett eltolnia magától, sőt még taszítania is kellett rajta. A férfi átnyújtotta a reptéri dolgozónak a jegyét, aztán eltűnt a repülőhöz vezető folyosón.

India végre szabadnak érezte magát.

Bill egészen az utolsó napig várt. Nagyon valószínű – Indiának ezt is számításba kellett vennie –, hogy éppen a hazatérés gondolatától borult el az elméje. Elvégre az útja sikeres volt, hiszen a thai király fogadta, megvitatott néhány vázlatot a király tájépítészeivel és a kulturális attaséval, a teljes megbízást előre kifizették neki, és fejedelmi elbánásban részesült, az uralkodó jachtján hajózhatott végig a Csaophraja folyón, magánlátogatáson vehetett részt a Wat Pho és a Wat Arun templomokban, valamint a palotában, ahol a Smaragd Buddhát is őrizték. A Hotel Orientál egyik lakosztályában szállásolták el, ahol előtte oly sok nagynevű személy megfordult, köztük Kipling, Maugham és Joseph Conrad. Bill talált időt arra is, hogy felkeresse a Patpong negyed legmélyebb bugyrait, ahol szerzett magának egy kurvát és egy pisztolyt. A kurvát talán egész hétre megtartotta, de a pisztolyt csak az utolsó nap használta. Kifizette a lányt, elküldte, aztán főbe lőtte magát.

Az ajtaja előtt álló inasok hallották a zajt, és kopogni kezdtek. Sokáig kopogtak, aztán bementek a saját kulcsukkal.

A király titkára az otthonában hívta fel Indiát. Hajnali három óra volt. A tizenkét fős vacsoraparti néhány órával korábban ért véget. Óriási sikernek bizonyít, ez volt az egyik legélvezetesebb este India egész életében. Az étel csodálatos volt, a gyönyörű len vászonnal terített asztal gyertyafényben

fürdött, jó zene szólt – Carole King, Paul Simon, régi Beades-dalok és folyt az ital – pezsgő, Mersault, Syrah. Az asszonyok vonakodva távoztak, nagy ölelésekkel, bizonygatva, hogy ez volt életük legnagyszerűbb vacsorája. India egyedül takarított össze, miközben dübörgött a Van Morrison a hifiből. Megitta az üvegben maradt bort, és cigarettázott.

Amikor a telefon megcsörrent, tudta, hogy tragikus híreket kap. Azt hitte, talán az egyik fiú – mindketten egy-egy barátjuknál aludtak – itta le magát egyenesen a detoxikálóig. Vagy talán az egyik vacsoravendége szenvedett autóbalesetet. Először nem értette a vonal túlsó végén megszólaló, erős akcentussal beszélő hangot, de aztán elért hozzá az üzenet. Az üzenet, hogy Bill halott. Agyonlőtte magát.

Olyan érzés volt, mintha kútba zuhant volna. Sötét, hideg, nyirkos, félelmetes, reménytelen kútba. Bill halott. Megölte magát. India kiszállt az ágyból, bevett egy marék fájdalomcsillapítót, és készített egy kanna kávét. Felhívta Birdie-t Connecticutban, és nyugodt hangon közölte vele a hírt: *Bill meghalt.* A nővére azt válaszolta, hogy azonnal indul, ott marad nála és gondoskodik a fiúkról, ő pedig elmehet Bangkokba.

India nem emlékezett a repülésre, nem emlékezett a reptérről a szállodába vezető útra, vagy hogy milyen volt a város a taxi ablakából. Nevetséges, de csak az Orientál dolgozónak egyenruhájára emlékezett: kék pantalló, aminek az ülepe egészen a térdükig leért. És vicces kalapot viseltek. Eltűnődött, vajon kínos-e nekik ez az öltözet. Alighogy kilépett a taxiból az agyforraló hőségbe, a szálloda egyik alkalmazottja – egy halványbézs vászonöltönyt viselő thai férfi – már oda is ugrott hozzá, és thai módon meghajolt előtte, miközben megfogta mindkét kezét. India a férfira nézett, és látta, hogy azt várja tőle, hogy zokogjon és szétzuhanjon, ahogy az amerikaiak a filmekben szoktak, de nem érzett mást, csak bűntudatot. Végül is Bill az ő fenséges szállodájukban ölte meg magát. Nyilván rettenetes káoszt hagyott maga után, nem is beszélve a két inas lelkiállapotáról, akik rátaláltak. (Vajon hogy mentek haza és vacsoráztak meg a családjukkal azzal az emlékképpel, hogy ott látták Bill agyát szétfröccsenve a plüss szőnyegpadlón?) India legalább annyira meg volt rökönyödve, mintha a fiúk eszement bulit tartottak volna a házukban, ami után törött bútorok és levert falak maradnak. Ám e felszíni aggodalmak mögött mélyebb szégyen is rejtőzött.

A szálloda vezetősége és a királynak a szállodába küldött képviselői komoran és szimpatikusan álltak a rendelkezésére. Nem hibáztatták Billt, nem töprengtek fennhangon azon, hogy vajon miért tehette. Elfogadták a történteket, mintha valamiképp számítottak volna erre a fordulatra. A thai emberek szemében Bill Vincent van Goghhoz és Jackson Pollockhoz hasonló géniusz volt, és mint tudjuk, minden zseni excentrikus. Őrült. Levágják a fülüket, túladagolják magukat, szétloccsantják az agyukat.

India azonosította a testet – erre utólag nem emlékezett – arra viszont igen, hogy nézett ki Bill a koporsóban. Az ő gondjaira volt bízva, neki kellett hazajuttatnia. *Billként* gondolt a koporsóban heverő testre, pedig az már nem volt más, mint teher, mint poggyász. És mégis olyan őrülten ismerős volt minden porcikája. És ő már egy olyan asszony volt, aki hazakíséri a férje földi maradványait. Szürreális volt, el sem hitte, hogy ez történik, de mi mást tehetett volna? Mégsem hagyhatta Thaiföldön *Billt.*

A fiúk és Birdie a philadelphiai repülőtéren várták, amikor India és *Bill* megérkezett. A fiai mintha éveket fiatalodtak volna, gyermekeknek tűntek, és könnyen elsírták magukat. Billy (a mindenkori vezérhím) volt a legerősebb, és szorosan átölelte az anyját, majd Teddy és Ethan is csatlakozott hozzájuk, és ők négyen egyetlen, zokogó tömeggé olvadtak össze a C reptéri folyosó közepén.

Mindenkinek az életében akad olyasmi, ami próbára teszi a lelkierejét, és India esetében ez Bill öngyilkossága volt. Chessnek ugyanezt jelentette Michael Morgan balesete. Birdie azt mondta, hogy Chess felelősnek érzi magát a dologért, és India pontosan tudta, hogy milyen is az. Ő is felelősként tekintett magára Bill halála miatt, méghozzá olyan mértékben, mintha ő maga húzta volna meg a ravaszt.

Bill nem hagyott búcsúüzenetet. Ha hagy, vajon mi állt volna rajta? *Kértem, hogy gyere velem. Megmondtam, hogy ezt egyedül nem tudom végigcsinálni. Segítséget kellett volna nekem szerezned. Hát nem volt egyértelmű, hogy segítségre volt szükségem? Hogy hagyhattál cserben? Miért nem érdekelt, hogy mi lesz velem? Pontosan tudtad, hogy végül valami ilyesmi fog történni.*

A fentiek bármelyikét ráírhatta volna egy papírra, és bármelyik igazis lett volna.

India végül összeszedte magát és továbblépett – méghozzá meglehetősen látványosan. Bizonyos szempontból Bill öngyilkossága a kezére játszott.

Karriert és saját személyiséget épített, végre India Bishop is lehetett valaki. És, a fenébe is, büszke volt erre.

De szerelemre nem számított. Az, hogy újra szeressen, szóba sem jöhetett nála, igaz? És most itt állt, kezében Lula levelével. *Mit kell tennem?*

Erre a második levélre azonnal válaszolt. Többé már nem tartott attól, hogy az Akadémia hivatalnokai a körmére néznek. Az élet váratlan körülményei már fülön csípték, már nem volt félnivalója. *Nem arról van szó, hogy neked mit kell tenned. Hanem hogy nekem mit kell tennem…*

Megbocsátania önmagának.

Békét teremteni a bensőjében és továbblépni.

Ám ennél semmi sem volt nehezebb.

CHESS

18. nap

Nick szakított Rhondával. Ezt nem tőle tudtam meg, hanem Rhondától, akivel két héttel az Irving Plaza-beli kirohanásom után összefutottam a liftben. Fairway-ből jött éppen haza, a keze tele volt bevásárlószatyrokkal, édeskömény és articsóka kandikált ki a zacskókból. Ez meglehetősen különös volt, mert Rhonda otthon csak joghurtot és házhoz szállított kínait evett.

– Édeskömény? – kérdeztem rá.

– Főzök annak az új srácnak, akivel együtt járok – felelte.

Hatalmas lélegzetet vettem.

– Egy új srácnak? Úgy érted, Nicknek?

Úgy nézett rám, mint aki nem is tudja, kiről beszélek. Nick? *Aztán azt mondta:*

– Ó! Nick már a múlté. Együtt voltunk azon a koncerten, aztán sosem hallottam többé róla. Eltűnt a süllyesztőben.

– Eltűnt?

– Te nem hallottál valamit róla? – kérdezte.

– Nem – feleltem. – Ő és Michael nem állnak annyira közel egymáshoz.

Eltelt néhány hét. Michaelt ledöntötte a lábáról az influenza, én pedig ápolónőt játszottam. Levest főztem neki, kiváltottam a receptjeit a

gyógyszertárban, mostam a szennyesét. Egyhuzamban hét éjszakát töltöttem nála, bevásároltam, virágokkal díszítettem a lakást.

– Azt szeretném, hogy ideköltözz – vetette fel egyszer Michael.

Mire én:

– A láz elvette az eszedet.

Ekkor megragadott.

– Komolyan beszélek – mondta.

Tudtam, hogy komolyan gondolja, mert pontosan ebbe az irányba haladtak a dolgok: összeköltözés, házasság. Ha valaha kilépek, most kell megtennem. Michael arcát tanulmányoztam. Jóképű és rendes férfi volt, és oly sok szempontból ő volt számomra az ideális *társ. Tetszett, ahogyan öltözött, tetszett az illata, egyformán gondolkodtunk, ugyanazokat a dolgokat szerettük, egyformán voltunk bekötve. Sosem veszekedtünk, és ha mégsem egyezett valamiről a véleményünk, akkor is tisztelettelje sen vitatkoztunk. Ő testesítette meg a férfit, akit nekem teremtett a sors. A barátom volt. De nem voltam belé őrülten, reménytelenül szerelmes.*

– Térjünk erre vissza, ha meggyógyultál- – javasoltam.

Másnap felhívtam Nicket a munkahelyemről. Korábban soha, semmilyen indokkal nem kerestem, így egyszerre tűnt meglepettnek és gyanakvónak. Ezzel kezdtem:

– Kérj meg, hogy hagyjam el!

– Tessék?

– Kérj meg, hogy hagyjam el!

– Ki beszél? Folytattam:

– Ha arra kérsz, hogy hagyjam el, elhagyom. Máskülönben odaköltözöm hozzá.

Hosszú csend volt a válasz Megpróbáltam elképzelni, hol lehet most: az utcán, egy bárban, egy hangszigetelt stúdióban vagy a lakásán, amit még sosem láttam. Nem tudtam elképzelni. Nem ismertem őt úgy, mint Michaelt, és ő sem ismert engem. Annyi oldala volt az életemnek, amiről gyanítottam, hogy sosem értené meg, például az ételek iránti rajongásomat, az olvasás és az írás iránti elhivatottságomat, a kényelemhez való ragaszkodásomat: taxi a metró helyett, jó éttermek, gyógyfürdők és masszázs, a Bergdorf ötödik emelete. Michael életem minden részéhez passzolt. És Nick?! Bár

ugyanazok a szülők nevelték őket, mégis úgy tűnt, mintha Nick inkább farkasok között nőtt volna fel. Volt benne tűz és megingathatatlan odaadás az iránt, ami tiszta és igaz. Szerette a zenét, a sziklamászást és a szerencsejáték édes mámorát. Nem volt egyensúly az életében, csupán színtiszta szenvedély. Én is így akartam élni. De vajon képes lennék-e rá? Úgy tekintettem magamra, mint aki szerelmes Nickbe, de valóban az voltam-e, vagy csak ő volt a rosszfiú, aki után vágyakoztam? Életemnek azon a pontján még azt sem tudtam, hogy amit akarok, az létezik-e.

Így felelt:

– Légy a parkban húsz perc múlva!

Ez nem fog megoldani semmit, gondoltam. Csókolózni fogunk, felpörget minket a vágy, de a megoldáshoz nem jutunk közelebb.

– És mire készülünk? – tudakoltam. – Egész életünkben itt találkozunk, majd, a parkban?

– Megőrülök érted – mondta.

Bármikor, bárhogyan is mondta ezt, mintha tovább szította volna a bennem élő tüzet.

– De nem számít – tette hozzá.

– Micsoda? – kérdeztem.

– Költözz össze vele! – mondta.

Úgy döntöttem, nem költözöm Michaelhez mégpedig olyan okokból, amelyeknek nem sok közük volt Nickhez. Ragaszkodtam a magánszférámhoz. A gondolat, hogy feladom a lakásomat, megrémített. Nem akartam, hogy az énem kompromisszumokra kényszerüljön. Michael azt mondta, hogy tényleg megérti, hiszen érzelmileg érett és hihetetlenül magabiztos volt. Ha az, hogy fenntartom a lakásomat boldoggá tesz, akkor mindenképp tartsam is fenn, tanácsolta.

Így hát nem mondtam fel a lakást. És igyekeztem nem gondolni Nickre. Nem volt értelme. Nick odavan értem, és én is érte, de ezenkívül mi volt köztünk? Ostoba, gyerekes dolog, a filmekből kölcsönzött jelenetekkel. Nick gyáva volt, és én is. Máskülönben szakítottam volna Michaellel olyan okokból, amelyeknek Nickhez semmi köze nem volt. Mégsem tettem.

Októberben Michael megkérte a kezem. Gondolhattam volna, hogy hamarosan ez következik, és ha számítottam volna rá, tehettem volna

lépéseket. Az egyéves évfordulónk volt, és vacsorázni mentünk Cyjal és Evelynnel. A vacsora csodálatos volt, Cy és Evelyn pedig bűbájos és szórakoztató. Olyan hévvel rajongtam értük, aminek nyugtalanítania kellett volna, de nem terveztem azt, hogy elveszítem őket. Elvégre ők Nick szülei is. Vacsora után Michael azt mondta, van egy meglepetése, és bezsúfolt négyünket egyetlen taxiba. A belvárosba hajtottunk, a Knitting Factoryba.

Közben csak annyit mondott:

– Fellép a Diplomatic Immunity.

Evelyn sikítva adott hangot örömének, megtette hatását a vacsorához megivott néhány pohár bor.

– Ó, istenem! – lelkendezett.

Én egyszerre voltam felvillanyozott és halálra vált, mint mindig, ha Nick koncertjeire mentünk. S ezek az érzések csak felerősödtek a Morgan szülők jelenlétében. Mit gondolnának, ha tudnák? Mit gondolnának rólam?

Vettünk italokat, aztán az első sorba verekedtük magunkat, ahol az összes – többségében kiskorú – groupie csoportosult. Michael idegesnek tűnt, és ezt a szülei jelenlétének tudtam be – nem sok hatvanéves pár bukkant fel a Knitting Factoryban –, de Cy és Evelyn éppolyan lazák voltak, mint két filmsztár. Élvezték a helyzetet.

Amikor a Diplomatic Immunity kijött a színpadra, a tömeg őrjöngeni kezdett. Nick, egyik kezében a mikrofonnal, csendet intett. Ez meglehetősen szokatlan volt, mert normális esetben rögtön elkezdték játszani a Been There vagy a Kill Me Slow című számokat. Türelmesen várt, amíg a közönség el nem csendesült. Aztán így szólt:

– A mai este nagyon különleges, és mielőtt belevágnánk, szeretném felhívni a bátyámat, Michaelt a színpadra.

Én Nicket néztem, nem Michaelt. Úgy tűnt, mintha Nick a rocksztárokra jellemző vakmerőség helyett inkább zöldülne, mintha mindjárt hányni kezdene a színpadon. Eltöprengtem, mi baja lehet. Michael, a született atléta, egy ugrással a színpadon termett, és magához, vette a mikrofont. Ott állt egymás mellett a két fivér – Michael zakójában, Robert Graham ingben és Ferragamo mokaszinben, Nick pedig Bar Harbor pólóban, amit nyáron kapott tőlünk, farmerben és fekete Adidas Sambában. Michael frissen borotválva és professzionális megjelenéssel, mint aki motivációs beszédre készül egy tanteremben. Nick görnyedten álldogált. Ő nem szeretett úgy iskolába járni, mint Michael, nem vett részt csapatjátékokban, és nem

rendelkezett azzal a gyilkos ösztönnel, amelyik a bátyját az üzletkötésekhez és a pénzhez hozzásegítette, gyakorlatilag semmilyen érzéke nem volt az emberek közti kommunikációhoz. Ki volt az, aki faképnél hagyta a családi vacsorát? Ki volt az, aki nem jött el karácsonykor? Nick töprengő, szűkszavú, tehetséges és olyan szexi volt, mint számomra senki más. Az, ahogy egymás mellett álltak, lecke volt nekem, és talán ha több időm lett volna tanulmányozni őket, ötössel mentem volna át a vizsgán, de minden túl gyorsan történt ahhoz, hogy felfogjam. Fogalmam sem volt, mi történik, azt hittem, talán Michael énekelni fog, ami igen rossz ötlet lett volna, ugyanis botfüle volt. Így szólt:

– Gyors leszek, elvégre itt senki sem arra kíváncsi, hogy megkérem a barátnőm kezét, hanem a Diplomatik Immunityra…

A tömeg tapsolt. Én meg arra gondoltam: micsoda? Hallottam őt, de nem fogtam fel.

Michael folytatta:

– Szeretek egy lányt, akit Chess Cousinsnak hívnak. – Ezen a ponton a zakója zsebébe nyúlt, előhúzott egy bársonydobozt, kinyitotta, és megmutatta a tömegnek a benne rejlő hatalmas gyémántgyűrűt. – Chess, hozzám jössz feleségül?

A tömeg őrjöngött. Nickre akartam nézni, de hogy tehettem volna? A tekintetem mindent elárult volna. Cy és Evelyn is ott álltak mellettem, a szemem sarkából láttam, hogy leendő anyósom magabiztosan vigyorog. Akadt már olyan nő a világtörténelemben, akinek egy tömeg előtt kérték meg a kezét, és nemet mondott? Talán igen, valahol, valamikor, de nem én voltam, bólintottam, mint egy robot, Michael pedig hihetetlenül boldogan mosolygott rám. Igen? *Azt mondta a mikrofonba:*

– Igent mondott! – És öklét győzedelmesen a levegőbe lendítette. Nick megölelte, de közben csukva volt a szeme. A közönség extázisban volt. Michael visszaugrott a nézőtérre, Nick és a banda pedig játszani kezdte az Okay, baby, okay című dalukat, amiről Nick tudta, hogy a kedvencem, és amit egyébként többnyire a koncert végére tartogattak.

De ez egyáltalán nem volt ”okay”.

Az történt, amire mindenki számított: Michael és én összeházasodunk. Az, hogy ennyire nem rá valló módon kérte meg a kezemet, zavarba ejtett. Az,

hogy annyi idegen ember előtt hozott ilyen lehetetlen helyzetbe. Azt mondta, hogy meg szeretett volna lepni. Ugyanis mindig arra panaszkodtam, hogy milyen kiszámítható, hogy előre tudom, mi lesz a következő mondata. Persze, korábban gondolt arra, hogy a Per Se vagy a Blue Hills étterembe visz, és a desszert mellett kéri meg a kezemet, de az az lett volna, amire számítok, nem?

De igen.

Vajon más választ adtam volna neki, ha csak kettesben vagyunk és az igazság ott lebeg kettőnk között? Lett volna elég bátorságom megmondani neki az igazat?

Nicket fél évig nem láttam. Valami szárba szökkent ott a Strokes koncerten: a Diplomatic Immunity valódi menedzsert talált, méghozzá ugyanannál a cégnél, amelyik a Strokest, a Death Cab for Cutie-t, a Kings of Leont és a Fray-t képviselte. Szerződéskötésre készültek, az ügynökük is imádta az Okay, baby, okay-t – az én dalomat – de mielőtt rögzítették volna az albumot, azt tervezték, hogy féléves turnéra indulnak az ország különböző klubjaiba a Strokesszal és a Kings of Leonnal.

A buszállomásra Michael vitte ki Nicket. Michael azt mesélte, hogy az öccsénél csupán egy sporttáska volt, abban farmerok, pólók és a sziklamászó felszerelése. Adott neki ötszáz dollár készpénzt, Nick pedig rávakkant:

– Mi vagy te, az apám? – De azért elfogadta. Aztán azt mondta a bátyjának: – Igyekezz nem elszúrni!

Mire Michael:

– Te *ne szúrd el!*

– Mit gondolsz, mire értette ezt Nick? – kérdeztem Michaeltől.

Michael válasza:

– Kutya legyek, ha tudom.

Michael ott várt, amíg a busz el nem indult, s ez a kép kísértett engem.

– Szomorú volt? – kérdeztem tőle.

– Szomorú? – értetlenkedett Michael.

Vége volt. Nick elment, én pedig az esküvőmre készültem. Viszont úgy tűnt, nem tudom kezelni ezt a tényt, ezért Birdie-t kértem meg, hogy vegye kézbe a szervezést. Kicsit szégyelltem magam, amikor láttam, milyen lelkes és milyen megtiszteltetésnek érzi, hogy ennyire bízom benne. Úgy éreztem, hogy amit eddig az életben nyújtani tudtam neki, ehhez képest morzsák voltak.

Miközben Birdie az esküvőt tervezte, keményen dolgoztam és még keményebben éltem. Kezdtem rájönni, hogy a szabadságom napjai megszámláltattak. A korábbinál sokkal több estét töltöttem a saját lakásomban; tényleg nem tudtam elviselni a gondolatát, hogy el kell költöznöm onnét. Megkérdeztem Michaelt, beleegyezik-e, hogy megtartsam a lakást, miután összeházasodtunk. Nevetett rajtam. Felújítottam a barátságomat Rhondával, aki – nem meglepő módon – éppen facér volt. Heti egyszer, néha kétszer is elmentünk este valahová. Néha hétvégenként is. Sokat ittunk, egyik bárból a másikba mentünk, a vacsorát pedig kihagytuk. Jártuk a klubokat, aztán hajnalban leintettünk egy taxit, hogy vigyen haza minket. Rhondát lenyűgözte a kitartásom és a bennem lobogó tűz

– Úgy bulizol, mint az a csaj, aki most vált el, nem pedig az aki most készül férjhez menni – mondta.

Kaptam képeslapokat. Néha a lakásomra, néha a szerkesztőségbe érkeztek. Vancouverből, Minneapolisból, Boulderből. Az esetek többségében üresek voltak, csak a címzés volt kitöltve, de az egyiken egy mosolygó arc matrica is felbukkant (azt Santa Fében adták fel), egy másikon egy pálcikaember, akinek a szíve helyén aranyszínű csillag volt (Daytona Beachből). A legutolsó képeslapon (a georgiai Athensből) ez állt: Igen. Nick kézírásával.

Igen, részemről is igen, gondoltam.

Aztán áprilisban Nick visszajött New Yorkba.

Ha Chess nem tudta elviselni azt, hogy Tate boldog, azt százszor inkább nem bírta, amikor zaklatottan viselkedett. Az ideges Tate egy lábon járó monológgyár volt, amit Chess nem bírt hallgatni. Barrett nem akarta, hogy Tate nála aludjon. *Pedig előtte minden másnap könyörgött, hogy aludjak nála, én pedig visszautasítottam, elvégre nem ezért jöttem Tuckernuckra. Aztán amikor végre ott állok a hátizsákommal a parton, akkor közli, hogy*

neki más dolga van. Miféle dolgod? – kérdeztem tőle. És nem válaszolt. „Titkos” tervek, ezek szerint. Majd hozzátette: „Te aztán nem fogysz ma ki a kérdésekből„.

Chess válaszképpen csupán bólogatni tudott. Az ő szemében ez nem volt valódi probléma. Amennyire tudta, a húgának még soha nem volt igazi problémája.

– Azt hiszem, viszonya van Anita Fullinnal – jelentette ki Tate.

– És ezt miből gondolod? – érdeklődött Chess.

– Egy csomó dologból.

Chess elgondolkodott a viszony szó jelentésén, aztán a hűtlenség fogalmán. Vajon rá érvényes ez a kifejezés? Háromszor csókolózott Nickkel, abból kétszer meglehetősen szenvedélyesen, de nem volt viszonyuk. Nem feküdt le vele, csak álmában. A szó hagyományos értelmében nem volt hűtlen Michaelhez. Legalább ezt elmondhatta.

Tate folytatta:

– Anita Fullin bele van zúgva Barrettbe. A partin végig a nyakán lógott. Táncoltak is, miközben nekem Roman Fullinnal kellett táncolnom, mint valami fizetett escortnak. Állandóan azt mondogatta, hogy Barrett csodálatos. És féltékeny ránk, amiért Barrett naponta kétszer átjön hozzánk. Azt mondta, hogy gyűlöl minket.

– Gyűlöl?

– Igen. Úgy mondta, mintha viccelne, de valójában komolyan gondolta.

– Hmm… – hümmögött Chess. Látta Anita Fullint, és meg kellett állapítania, hogy az asszony amolyan idősebb, lecsiszoltabb, „megcsinált” módon nagyon szép; a haja, a ruhái és a sminkje egyetlen fénylő héjként simultak rá. – Szóval fenyegetve érzed magad?

– Fenyegetve? – kérdezte Tate. – Nem. Igen.

A keleti tó partján feküdtek egymás mellett, csak ők ketten. A keleti tó nem volt olyan festői, mint az északi, mert itt szemcsésebb volt a homok, akadtak legyek, a víz mocsárszagot árasztott, és olyan gyanús hullámokat vetett, amiket Chess teknősbékáknak vélt, ugyanakkor jóval közelebb esett a házukhoz. Így aztán a hagyomány nevében egyszer egy nyáron ide is eljöttek. A Nap melegen sütött, és Chess úgy érezte, mindjárt beleolvad a homokba. Aznap reggel különös érzéssel ébredt. Már csak tizenkét nap, és hazamennek. Amikor megérkeztek, a harminc nap végtelennek tűnt, sőt, egyenlő volt számára a halálbüntetéssel. Az első napok nagyon fájdalmasak

voltak, vánszorogva telt az idő – egy perc egy órával ért fel, az órák pedig napokkal. Most viszont minden pillanat szentségesnek és szárnyalónak tetszett, a homokórában a homok túlságosan gyorsan pergett lefelé. Tuckernuck megtette jótékony hatását. Chess végre képes volt – ha nem is ténylegesen élvezni a helyzetet, de – lazítani. Senkire nem bízta rá a titkát, de ez mindegy is volt. A ház – csupasz, védelmet nyújtó falaival, egyenetlen padlójával, repedezett gerendáival és ismerős, régi bútoraival – pontosan azt a menedéket kínálta, amire szüksége volt. Az egyszerűség, ami kezdetben megriasztotta, immár életformájává vált. Itt nem kellett idegeskednie a mobiltelefonja vagy az e-mailjei, a szomszédok vagy a taxik miatt, vagy hogy a Parkban Shakespeare-darabot játszanak, és hová menjen, mit csináljon hétvégén. Nem voltak adók, fogorvosok, üzletek, sem mosodák, teendők, kötelezettségek. Semmi más, csak a táj, az óceán és az égbolt. A húga, az anyja, a nagynénje.

Mi történik majd, ha visszamegy? A szárazföldön csupán egyetlen dolog érdekli: Nick, de Nicknek ő nem kell.

– Ma délután megkérdezem tőle, hogy viszonya van-e Anitával.

– Én nem tenném a helyedben – jegyezte meg Chess.

– Nem tennéd?

– Semmiképp.

– El sem hiszem, hogy képes volt Anitát a megkérdezésünk nélkül behozni! – háborgott Tate. – Ezzel megszegte az itteni szabályokat.

– És akkor mi van? – kérdezte Chess. – Rúgjuk ki?

– Valószínűleg addig nyaggatta Barrettet, amíg kénytelen volt engedni – folytatta Tate. – Tudtad, hogy akkor is őt hívja, ha ki kell cserélni a papírtörölközőt?

– Ez nem igaz – vélekedett Chess.

– Gyakorlatilag ez a helyzet – erősködött Tate.

Egy légy szállt Chess combjára, elhessentette, aztán felhúzta a térdét. Repülő zúgott el felettük, egy nyolcüléses Cessna, az egyik tuckernucki lakó sajátja, leszálláshoz készülődve. Chess tovább töprengett.

Mi történik, ha visszamegy New Yorkba? Tévé, gyorséttermek, légkondicionáló. Megborzongott.

– Mit gondolsz, hová *mehetett* tegnap este? – töprengett Tate. – De most komolyan! Szerinted Anitával ment valahová?

– Tate! – kiáltott rá Chess, egyszerre hangosan és agresszíven. – Állj már le! Ezt abba kell hagynod!

Azt hitte, Tate majd bocsánatot rebeg vagy felhúzza magát, de a húga nyugodt, szenvtelen hangon válaszolt:

– Nem tudom abbahagyni. Ez vagyok én. Rögeszméim vannak. Talán maradhatnék még egy hónapot, merengett Chess. Vagy talán a munka ünnepéig, szeptemberig. Persze akkor már egyedül lenne. Ez megoldható vajon? Barrettre, persze, továbbra is szüksége lenne, van pénze a bankban, ő maga fizetné.

– Mi lesz Barrett-tel, ha haza kell menned? – tudakolta Chess. Tate felhorkantott.

– Egyszerre csak egy dologra szeretnék koncentrálni, rendben, tesó?

– Oké, bocsi – hagyta rá Chess.

– Hogyhogy mi lesz Barrett-tel, ha én *elmegyek?* – kapcsolt Tate.

BIRDIE

Grant igazán extravagáns virágcsokorral lepte meg. A csokorban két tucat hosszú szárú rózsa, néhány ázsiai liliom, négy kék holland hortenzia, egy tucat írisz, tíz fuksziaszínű gerbera, hat kála és négy különböző színben, összesen tizenhat oroszlánszáj volt. Birdie becslése szerint a csokor legalább kétszáz dollárba kerülhetett, ami Grantnek csupán aprópénz, és mivel annyi minden szerepelt a csokorban, azt tippelte, hogy a volt férje felhívta a nantucketi virágboltot azzal, hogy legyen benne mindenből egy kevés. Mint minden más, ez is üzlet volt neki. Ezúttal azonban az üzenet, amit a virághoz mellékelt, egészen más volt, mint a megszokott. A férfi a házasságuk alatt több tucatszor küldött Birdie-nek virágot, és a kártyán minden alkalommal valami fantáziátlan szöveg állt a virágboltos kisegítő kézírásával, például: *Boldog 48. születésnapot!* Vagy: *Szeretettel házassági évfordulónkra.* Ezúttal azonban a csokornak nem volt apropója, és a kártyán ez állt: *Sokat gondolok rád. Szeretettel: Grant*

Sokat gondolok rád. Ez furcsán bensőségesnek hangzott, és sokkal bensőségesebbnek, állapította meg Birdie, mint a rövidített változat lett volna: *Szeretettel gondol rád: Grant.* De mégis mire gondolhatott Grant? Talán romantikus gondolatai támadtak? (És Grant szemében vajon mi a romantikus? A La Grenouille étteremben az asztalnál vele szemben ülő Birdie? A tizenegyedik lyuk pályájáról rövid szoknyában, napellenzővel, enyhén kifulladva levonuló Birdie, aki csatlakozik hozzá egy rum-tonikra?)

Vagy Grantnek szexuális képzelgései lennének? (Ebbe több mint nyugtalanító volt belegondolni, bár a nemi életük valaha igen stabil, ha nem is feltétlenül kielégítő volt.) Vagy a virágokat vigasztalásképpen szánta amiatt, ami Hankkel történt? Vajon sajnálta őt? Vagy… magányos? Igen, Birdie erre szűkítette le a kört: Grant magányos. Előbb-utóbb meg kellett történnie. A munka már nem *nyújt* neki zsigeri macsós izgalmat, és a golf sem olyan már, mint a múltban volt. Egyre idősebb és lassabb lesz, és egyre magasabb lesz a handikep-pontszáma. A Gallagher pincérnői, akik közül valaha a szeretői kerültek ki, vagy öregek és ráncosak már, vagy ahhoz is túl fiatalok, hogy rájöjjenek, ha valaki scotchot kér, az whiskyt jelent.

Birdie korán feljött a partról, és hagyta Indiát tovább szenderegni a nyugágyában. A lányok elmentek a keleti tóhoz, és hiányoztak neki. Hiányzott neki az a céltudatosság is, ami azokban a napokban élt benne, amikor Hanket hívogatta. Jó volt, hogy van egy saját küldetése. Megragadta a hálószobájában lévő mobiltelefont. Úgy döntött, felhívja Grantet, hogy megköszönje neki a virágokat. Talán nem is tudja, hogy célba ért-e a csokor.

A Bigelow Pointig tartó séta vérpezsdítőén hatott rá, és észrevette, hogy sokkal kevésbé érzi magát komornak és összetört szívűnek, mint amikor legutóbb Hankkel beszélt. *Hank egy pöcs!* Ez volt a harci kiáltása, bár tudta, hogy ez nem igaz. Most, hogy néhány nap már eltelt, képes volt sokkal nagyvonalúbb lenni gondolatban a férfival. Hank szerette a feleségét, még ha nem is volt hozzá hűséges, és most, hogy meghalt, emészti a bűntudat. Birdie ezt meg tudta érteni. Egy házastárs elveszítése minden körülmények között fájdalmas és idegőrlő, és Hanknek talán nem volt elég energiája ahhoz, hogy egyszerre birkózzon meg a rátörő gyásszal és a Birdie iránt kialakulóban lévő érzéseivel. Elvégre még csak három hónapja jártak együtt. Birdie talpra fog állni. Majd megismer valaki mást.

Ugyanakkor nem szívesen gondolt arra, hogy Grant magányos. Egyfajta anyai gondoskodást érzett a férfi iránt. Elámult azon, milyen sok szerepet játszhat egy házastárs az ember életében: szülőt, gyermeket, szeretőt, barátot. Grant nem igazán tudott Birdie barátja lenni az évek során, ahhoz túlságosan is lefoglalta a munka. Ráadásul könnyen kötött barátságot férfiakkal, ezt még ő maga is elismerte. Birdie azért sokáig reménykedett, hogy a jövőben barátok lehetnek. Amióta idejött Tuckernuckra, a férfi a

barátjaként viselkedett, ez biztos, és megnyugtatta a Hankkel folytatott lehangoló beszélgetések után.

Amikor elérte a Bigelow Pointot, el kellett döntenie, hol hívja fel a volt férjét. Az irodában? A mobiltelefonján? Vagy a loft lakásában? Fogalma sem volt, milyen nap van. A telefonja szerint július 19., de nincs véletlenül hétvége? Erre nem emlékezett. Tuckernuckon semmi sem utalt arra, hogy hétköznap van-e, vagy sem. Végül a mobilt választotta.

– Halló? – szólt bele Grant az első csörgés után. A Hankkel való értetlenkedés után ez egészen felemelő volt.

– Grant? Birdie beszél.

– Helló, Bird! – köszönt a férfi. – Megkaptad a virágokat?

– Igen – válaszolta Birdie. – És azért is hívlak, hogy megköszönjem a csokrot. Gyönyörű! Olyan lenyűgöző! Komolyan, Grant, nem kellett volna!

– De én így akartam – mondta Grant. – És örülök, hogy tetszett.

– Az egész rozzant ház úgy illatozik, mint egy parfümbolt – folytatta Birdie.

– És hogy telnek a napjaitok? – érdeklődött a férfi.

– Ó, hát el tudod képzelni – válaszolta Birdie. – Chess ugyanolyan, mint volt. Nagyon csöndes. Csak írogat a naplójába, meg bámul a semmibe. Tate-nek viszont van egy barátja.

– Barátja?

– Barrett Lee. Együtt jár Barrett Lee-vel.

– Tényleg? – csodálkozott Grant. – Ez aztán nem semmi? – Egyszerre tűnt meglepettnek és örömtelinek. Birdie az utóbbira nem számított. – Mindig is kedveltem Barrettet.

– Így van – helyeselt Birdie. – Tudom. Persze, ez csak amolyan nyári románc. Nem hinném, hogy lenne jövője…

– Felnőttek már – közölte Grant. – Majd megoldják.

– Gondolom – vágta rá Birdie. – De tudod, milyen Tate. Olyan… *lelkes.* Őrülten szerelmes Barrettbe, és a gyerekeihez is kötődni kezdett…

– Vannak gyerekei?

– Két kisfiú, öt- és háromévesek. A felesége két éve meghalt.

– Jézusom!

– Még nem egészen két hete járnak, viszont nem egészen két hét múlva már hazamegyünk…

– Birdie! – szólt rá Grant. – Ne avatkozz bele!

– Tudom, én csak…
– Birdie!
– Jó, tudom – hagyta rá az asszony.
– Mesélj inkább magadról! – kérte Grant.
– Magamról? Mi van velem?
– Hogy vagy? Beszéltél azóta azzal a lüke Hankkel?
– Nem. Teljesen kikerült a képből.
– Biztos vagy benne?
– Biztos.
– Akkor jó – mondta Grant.
– És veled mi van? – tudakolta Birdie. – Jársz valakivel?
– Isten ments! A nőkkel csak a baj van.
– Így igaz – értett egyet Birdie.
– Téged kivéve – sietett leszögezni a férfi. – Téged nem sorollak közéjük.

Birdie érezte, ahogy a Nap erősen az arcába süt. Mi történik itt? Végül megszólalt:
– Szóval… a kártya, a virágok… te magad kérted így?
– Így kértem?
– Úgy értem, az üdvözlést a kártyán. Nem segített az eladólány?
– Nem, nem segített az eladólány – felelte Grant kissé sértődött hangon. – Én magam írtam. Tényleg sokat gondolok rád mostanában.

Birdie összeszorította az ajkát. Egy pillanatra elöntötte az öröm, és muszáj volt emlékeztetnie magát, hogy *Grantről* van szó, ő van a telefon túlsó végén, Grant Cousins, a férfi, akivel harminc éven át megosztotta az ágyát, és akinek minden este vacsorát főzött. A férfi, aki nem adott teret sem az ő érzéseinek, sem a karrierjének vagy személyes kiteljesedésének, aki miatt ugyanolyan háziasszony lett, mint minden más nő New Canaanban: frusztrált, magányos és túlságosan a gyerekeihez kötődő.

E gondolathullám ellenére így felelt:
– Én is sokat gondolok rád.
– Holnap is felhívsz? – kérdezte Grant.
– Igen.

INDIA

Egyedül volt a parton, amikor Barrett hajója megérkezett. Elaludt a felállított támlájú nyugágyban, feje a bal vállára bukva. Ugyanabban a

pillanatban jutott el a tudatáig a hajómotor és a saját horkolása hangja is, és az állán lecsordogáló nyál érzetétől egy pillanat alatt kipattant a szeme. Egy bizonyos kor után egyetlen nő sem vonzó délutáni szundikálás közben. A könyve, a *Vörös sátor* – csak olyan könyveket olvasott, amelyekkel más nők már tíz évvel korábban végeztek –, az öléből a homokba hullott alvás közben. A napszemüvege az orrán volt, miközben Bill olvasószemüvege a mellén lógott.

Intett Barrettnek, remélve, hogy a fiatal férfi nem részesült az általa korábban nyújtott groteszk képi élményben. Barrett odabiccentett felé, mivel mindkét keze tele volt. Bevásárlás és jég. Szegény fiú! Hiszen az ő rabszolgájuk. Aztán Indiának eszébe jutott, hogy oda akar adni valamit neki: a Lulának írt levelet és húsz dollárt, hogy FedExszel adja fel. Így most kifejezetten örült, hogy egyedül van a parton.

Barrett kigázolt a szárazföldre. Normális esetben azonnal a lépcső felé vette volna az irányt a csomagokkal, de ezúttal odasétált Indiához, aki közben vadul turkált a táskájában, hogy előszedje a Lula philadelphiai lakására címzett levelet.

– Örülök, hogy kettesben vagyunk – üdvözölte a férfit, és átnyújtotta a borítékot. Barrett letette a zsák jeget az asszony székére, és előtte a borítékot meg a húszdollárost. – Szeretném, ha ezt feladnád elsőbbségivel.

Barrett bólintott. Letette a homokba a bevásárlást is, és a sortja első zsebébe dugta a levelet.

– Én is örülök, hogy tudunk kettesben beszélni.

A hangjából valami nyugtalanító áradt. Mintha legalábbis ajánlatot akarna tenni Indiának. Istenem, lehetséges ez? És mi van Tate-tel? Szexelni Barrett Lee-vel – nos, ez mindenképpen ott bújt meg valahol India legmélyebb fantáziái között, de csak amolyan vicces felhanggal. Rövid, pornográf filmkockák voltak, amikkel magát szórakoztatta, azt bizonygatva ezzel, hogy még nem is olyan öreg.

– Valóban? – kérdezte. Kísértést érzett, hogy a középkorú filmsztárokhoz hasonlóan leeressze a napszemüvegét, és afölött vessen egy pillantást Barrettre, de végül letett erről.

– Igen. Szeretnék valamiről beszélni önnel.

Idegesnek tűnt, amitől India rögtön könnyebbnek érezte a saját helyzetét. Csak annyit felelt:

– Ki vele!

A férfi mély lélegzetet vett.

– Az ügyfelem, Anita Fullin, tudja, aki a minap itt járt? – Kérdő hangsúllyal beszélt, mintha nem lenne biztos benne, hogy India emlékszik a nőre, az egyeden látogatójukra, amióta a szigeten vannak. Hogy ne emlékezne? Így aztán bólintott, Barrett pedig folytatta. – Meg szeretné venni azt a kis szobrot a hálószobában.

– Szobrot? – nézett nagyot India. – Úgy érted, Rogert?

Barrett felsóhajtott.

– Igen. Rogert.

– Á! – mondta India.

– Ötvenezer dollárt kínál érte.

– Ötvenezer dollárt – visszhangozta India.

– Nagy rajongó – tette hozzá Barrett.

– Á! – ismételte magát India.

Valójában nem tudta, mit feleljen. Ötvenezer dollár Rogerért? Visszagondolt arra az időre, amikor még friss házasok voltak Bill-lel. A férfi akkoriban a Conestoga Középiskolában tanított rajzot és művészetet. Devonban laktak, egy kis apartmanban, közvetlenül a 252-es út mellett. Esténként a King of Prussia bevásárlóközpont felé irányuló forgalom zaját hallgatták, néha pedig a Valley Forge zenei fesztiválról odaszűrődő előadókat, Kenny Rogerst vagy Bob Segert. Két fillérjük sem volt. Indiát a szülei támogatták, hogy elvégezhesse az egyetemet, de nem értettek egyet a választásával. Mégis mit gondol Bill és India, hogyan tudnak normális megélhetést találni, amire már lehet családot alapozni? Nos, magyarázta nekik India, Bill szobraiban bíznak. Már kiállították az egyiket a chicagói Navy Pieren, egy másikat, egy kisebbet pedig a Penn's Landingen, amit 750 dollárért adott el a városnak.

1992-ben, amikor Bill Rogert készítette, a szobrai – nagyméretű, köztéri alkotások – több mint egymillió dollár fölött keltek el. De azok elkészítéséhez egy év is kellett. Rogert azonban egyetlen délután alatt fabrikálta, és csupán harminc centi magas volt. India elméjében Roger vagy öt dollárt ért, vagy megfizethetetlen volt.

– Hmm… – mondta aztán.

Azt kívánta, bárcsak Bill itt lenne vele. Azt kívánta, bárcsak *neki* küldhetne levelet azzal, hogy egy nevetséges asszony, aki Nantucketen

nyaral, *ötvenezer dollárt* ajánl Rogerért. Mit mondana akkor Bill? Szinte hallotta, ahogy a férje azt kiáltja: *Fogd a pénzt és fuss!*

De India nem fogadhatta el. Hamarabb adja el meg nem született unokáját, mintsem Rogert áruba bocsássa. Roger maga testesítette meg azt a boldogságot, amit Bill Tuckernuckon megélt. Rogerre nézett, és arra gondolt, hogy Bill karjaiban fekszik a ringlólekvárral töltött matracon. Eszébe jutott, hogyan gombolta ki a férfi nadrágját a Scoutban. Látta maga előtt a tűzifát halmozó, kagylót gyűjtő, a parti madarak nevét meghatározó, a szélirányt ellenőrző, az elvonuló hajókat csodáló, a fiúkat a vállán cipelő Billt. Eszébe ötlött, mennyire haragudott rá, amiért a férje tökéletesen jól volt Tuckernuckon, otthon viszont javíthatatlan és vigasztalan.

– Otthon miért nem tudunk ilyen boldogok lenni? – kiáltotta azon a régmúlt délután a sziklán. – Mi az isten bajod van?

Bill pedig azt válaszolta:

– Te! Te vagy a bajom!

Annyira hangosan kiabáltak, hogy Birdie feljött a partról, hogy csitítani próbálja őket. A gyerekekre is gondolni kell, no meg Tuckernuck más lakóira. Annyira üvöltöztek, hogy Birdie attól tartott, a Háztulajdonosok Szövetségéből valaki meghallja őket, és egy írásbeli figyelmeztetést csúsztat majd be az ajtajuk alatt.

Bill akkor eltűnt a part felé, és később, az est folyamán, bemutatta Indiának Rogert – egy uszadék fából összeállított férfit, hínárhajjal, kék üvegből készült szemekkel, kagylóorral, fülekkel, fogakkal és lábujjakkal.

Roger volt az ő bocsánatkérése.

– Ennél esetleg akár feljebb is hajlandó menni – szólalt meg újra Barrett. – Tudom, hogy veszettül akarja.

India elmosolyodott.

– Roger nem eladó.

– Valószínűleg akár hetvenötig is elmegy.

India megrázta a fejét.

– Komolyan? – kérdezte Barrett. Csalódottnak tűnt, mint egy kisfiú, és ez meglepte Indiát. A felesége meghalt. India azt hitte, hogy emiatt meg fogja érteni a döntését. – Nem eladó?

– Nem eladó – erősítette meg az asszony.

– És semmit sem tehetek? Semmit sem ajánlhatok fel?

– Nem tehetsz semmit és nem ajánlhatsz fel semmit cserébe. Sajnálom.

Barrett a vízre bámult. Olyan zaklatottnak látszott, hogy India megingott. Ő is afféle széplélek volt, mint Birdie, jobban, mintsem ezt bevallaná. Sokkal nagyobb kísértés lenne azért adni Barrettnek Rogert, hogy felvidítsa, mintsem a nyaraló asszonynak hetvenötezer dollárért.

– Nagyon nagy nyomást gyakorolt rám – mondta Barrett.

– Ez igazán rémes – vélekedett India. – És még egyszer: sajnálom. Rogerhez ezernyi érzelmi szállal kötődöm. A férjem nekem készítette. Nem adhatom el.

– Persze, én értem. Bunkónak érzem magam már attól is, hogy egyáltalán megkérdeztem.

– Nem vagy bunkó, amiért megkérdezted – nyugtatta India. – Ha lenne rá mód, elmagyaráznám ugyanezt Anitának is.

– Megszokta, hogy mindent megkap, amit akar – jegyezte meg komoran Barrett.

India azon töprengett, vajon Barrett lefekszik-e azzal a nővel. Lehetséges volna? Persze, hogy *lehetséges,* de akkor mi van Tate-tel?

– Akkor majd megtanulja a leckét, nem igaz? – mondta.

Barrett bólintott, és anélkül, hogy még egy szót szólt volna, elindult a ház felé. India remélte, hogy nem feledkezett meg a levélről.

TATE

Nem akarta elveszíteni a férfit. Így aztán követte Chess tanácsát, és ejtette az egész témát. Nem kérdezte Barrettet arról, mit csinált akkor éjjel, amikor „dolga volt”, nem vádolta meg azzal, hogy lefekszik Anita Fullinnel, és még azért sem szúrta le, hogy hívatlanul odahozta hozzájuk a nőt. Úgy tett, mintha mi sem történt volna.

És minden rendben volt, úgymond. Barrett még mindig a háznál volt, amikor Tate és Chess visszatértek a keleti tótól. Tate mögéje lopakodott, befogta a szemét, és megkérdezte:

– Na, ki az?

Barrett pedig hátrafordult, a karjába kapta, és csókolóztak. Chess hangos lábdobogással a lépcsőn adott hangot nemtetszésének, de Tate-et nem érdekelte.

– Hiányoztál – mondta.

– És most velem jössz? – kérdezte a férfi.

Tate tudta, hogy Chess aznap először fog főzni, amióta Tuckernuckon vannak – kardhalat grillez zöldcitrommal és csilivel, hozzá pedig

avokádómártást készít. Ez egyfajta pozitív változást jelzett. Vajon Chess megérti majd, hogy ő lemarad róla? Hiszen épp most hallgatta egy délutánon át az ő nyavalygását. Igen, meg fogja érteni.

– Igen. Megyek a táskámért – vágta rá.

Felrohant a padlástérbe. Chess épp átvedlett a Diplomatic Immunity pólójába és a katonai rövidnadrágjába. Még egyszer

sem küldte el sem a pólót, sem a nadrágot Barrett-tel a mosodába, így pillanatok kérdése volt, hogy a ruhák felkeljenek és járni kezdjenek.

– Elmegyek Barrett-tel – jelentette be Tate.

– Nem vacsorázol velünk? – kérdezte Chess.

Tate leült az ágy szélére, és a nővérére nézett.

– Nem. És nagyon sajnálom. Haragszol?

Chess vállat vont.

Tate hezitált. Maradjon inkább? Már alig volt néhány napjuk hátra, ki sem akarta számolni, hogy pontosan mennyi. Barrett lent várt rá. Amúgy pedig csak kardhalról volt szó. Ám nem volt teljesen érzéketlen, hiszen több volt ez, mint vacsora – ez egy olyan vacsora volt, amit Chess készített.

– Maradok – közölte.

– Nem kell maradnod!

– Maradni akarok.

Chess a húgára nézett, és ekkor hihetetlen dolog történt, sokkal hihetetlenebb, mint az, hogy főzni készült. Elmosolyodott. És azt mondta:

– Nem akarom, hogy maradj, te hazudós! Úgyhogy tűnés! Indulj!

Ez egyszerre volt engedély és áldás. Tate bedobált néhány ruhadarabot a hátizsákjába, és ment.

Otthon kellett volna maradnia – ez már az első óra után nyilvánvalóvá vált. A hajóút eseménytelenül telt, Tate úgy élvezte, mint az, aki tudja, hogy a rá váró motorcsónakázás száma véges. A Nap melegen sütött, de a felfröccsenő vízpermet hűtötte a bőrét. Magába szívta a nantucketi partszakasz csodálatos nyári szépségét, a tengerifű, az aranyszínű homok, a karcsú és fehér hajók látványát. Eszébe jutottak a charlotte-i nők, akik harmincöt fokban is egész nyáron a társasházhoz tartozó medence partján aszalódtak, aztán egy idős, hallókészülékes úr képe ugrott be neki, aki a szupermarketben csomagolt a pénztárnál. Hamarosan visszatér hozzájuk, ahhoz az élethez. Lehetséges ez? Augusztus elsején a pennsylvaniai Bachmann Perecüzemnek kezd meg egy munkát, aztán máris indulhat a

Nike-hoz, az oregoni Beavertonba. Talán mindkettőt gyorsan letudhatja, és tehet egy kitérő Nantucketre.

Barrett a napellenzőjét és a napszemüvegét is viselte, mindezek ellenére hunyorgott. Tate mellette ült a segédpilóta helyén, de nem értek egymáshoz. Ez megszokott dolog volt, mivel hajóvezetés közben ugyanúgy oda kell figyelni, mint autóvezetéskor, így nem vonhatta el a férfi figyelmét. És mégsem bírt magával. Egy ujjal végigsimított a hátán, a gerince mentén, és érezte, hogy Barrett megfeszül. Visszahúzta a kezét. Egyikük sem szólt egy szót sem.

Megérkeztek Madaket kikötőjébe, rögzítették a hajót a saját bójájához, Tate pedig lemászott a kis evezős csónakba. Ott várt, lába mellett a hátizsákkal, hogy Barrett összeszedje a holmiját. Aztán Barrett is beszállt, és a partra evezett. Még mindig hunyorgott, olyan volt, mint aki fájdalmak gyötörnek.

– Jól vagy? Nagyon csendesnek tűnsz – szólalt meg Tate.

– Jól vagyok.

– Na és hogy tetszett Anitának Tuckernuck?

– Ne beszéljünk Anitáról! Kérlek!

– Oké.

Anita említése valósággal befagyasztotta a beszélgetést. Barrett vagy ideges volt, vagy aggódott, ezért Tate legszívesebben kérdésekkel bombázta volna, de ezzel csak tovább rontott volna a helyzeten. Amikor elérték a partot, a fiatalember kikötötte a csónakot, és együtt sétáltak a parkolóban hagyott kocsijához. Az autó belsejében forróság uralkodott, a lány combját szinte égette a bőrülés. A pohártartóban fél pohár kávé állt, a tetején vékony réteg tejbőr lötyögött. Tate felemelte.

– Kidobjam? Van itt mellettünk egy szemetes.

– Hagyd, ahol van! – Barrett indított. A rádió fájdalmas hangerővel szólalt meg. Tate lehalkította.

Barrett rávakkant:

– Azt mondtam, hagyjad!

Tate rámeredt.

– Miért kiabálsz velem?

– Nem kiabálok.

Csendben mentek tovább. Tate arra gondolt, hogy *ez az ez a való élet.* A lebegésnek, a halálos szerelemnek vége, ez a valóság, az unalmas, fáradt

élet Barrett Lee-vel. Rossz napja volt a munkában, vagy valami más baja volt. A férfira nézett. Annyira jóképű volt, hogy szinte fájt ránézni.

– Mit csináltál tegnapelőtt este? – kérdezte. – Végül nem mondtad el.

– Tate…

– Titok?

– Nem, nem titok. Anitához mentem barbecue-ra. Romannak üzleti dolga akadt Washingtonban, és nem tudott ott lenni, ezért nekem kellett helyettesítenem.

Tate *gyomra összeszorult.*

– Helyettesítened?

– Igen. A férjet játszani. Én sütöttem a húsokat, kinyitottam a bort, az asztalfőn ültem, az egész istenverte szerepet eljátszottam.

– Le is feküdtél vele?

– Jesszusom, Tate!

– Igen vagy nem?

– Nem. De azért köszi, hogy megkérdezted. Ez sokat mond arról, hogy mit gondolsz valójában rólam.

– Mégis mit kellene gondolnom? Akkor este vele voltál, és én ezt tudtam is, aztán másnap reggel elfelejtettél kijönni hozzánk, amikor pedig kijöttél, őt is hoztad magaddal. Úgyhogy most áruld el nekem, *mégis mit kellene gondolnom?*

Barrett nem mondott semmit.

A kirakós darabjai túl szépen a helyükre kerültek ahhoz, hogy egyszerűen csak csendben üldögéljen tovább, bár az okosabbik fele ezt javasolta. *Ne szólj semmit! Ne feszítsd túl a húrt!*

Mégis megszólalt.

– Miért nem jöttél tegnap reggel?

– Dolgom volt.

– Anitával?

A férfi sóhajtott.

– Cameront kellett fogorvoshoz vinnem.

– Tényleg? – Barrett válasza hazugságnak tűnt.

– Tényleg.

Amint régi tornacipő bűze áradt be a kocsiba, Tate kipillantott az ablakon. A szeméttelep mellett haladtak el. Szívesen kérdezte volna Barrettet a jövőről, vagy legalábbis a nyár hátralevő részéről. Szeretett

volna hozzáköltözni, innét utazni el a munkákra, amiket elvállal, aztán ide visszatérni. Vajon a férfi is akarná ezt? Most nem kérdezheti meg tőle.

– Van kedved elmenni ma valahová? – kérdezte inkább. – És csúnyán berúgni? Táncolni a Chicken Boxban?

– Ahhoz túl fáradt vagyok – felelte Barrett. – Szeretnék inni egy sört a verandán, grillezni néhány hamburgert, és csak úgy lenni veled meg a gyerekekkel.

Hát ez volt a való élet.

– Oké – hagyta rá Tate.

Tate rugalmas volt, neki bármilyen terv megfelelt, és még örülni is tudott neki. Felvették a fiúkat Barrett szüleinél. A lányt az öregember benyomását keltő Chuck Lee nagyon kedvesen megölelte. Infarktusa volt, bottal járt és lassan, nehezen beszélt, így Tate türelmesen megvárta amíg megfogalmazta a kérdéseit Grantre, Birdie-re, Indiára, Chessre, Billyre, Teddyre és Ethanre vonatkozóan. (Mindenkinek a nevére emlékezett, ami igazán lenyűgöző volt, és arra is, hogy Bill Bishop már meghalt, ami még hihetetlenebb.) Tate elmesélte Chucknak, hogy mindenki jól van, és hogy Birdie, India és Chess nagyon boldogok a tuckernucki házban.

Chuck megjegyezte:

– Anyukád nagyon gyönyörű asszony volt.

– Még mindig az – mosolygott Tate.

– És ha már itt tartunk, a nagynénéd is.

– És ő sem változott.

– Lefogadom, hogy nem – mondta Chuck.

Tate akár egész délután szívesen beszélgetett volna az öreggel, de látta, hogy Barrett már alig várja, hogy otthon leülhessen a sörével, a gyerekek pedig nyűgösködtek. Tate Tuckerrel a kezében hátrált a kocsihoz, és közben megígérte Chucknak, hogy hamarosan újra találkoznak.

Tucker sírt, amikor becsatolta a gyerekülésbe, aztán meg Cameron kezdett bömbölni.

– Átkozottul fáj a fejem – közölte Barrett.

Amikor a házhoz értek, Tate segített kivenni a gyerekeket, majd a kültéri zuhany felé terelte őket. A víz hatására csak még jobban kezdtek sírni.

– Beszaladok és hozok nekik pizsamát! – mondta Barrett.

– Megmossam a hajukat is? – tudakolta a lány.

– Nem lenne baj? – kérdezett vissza a férfi.

Nem, dehogy lenne, bármit megtenne Barrettért és a két kis katonáért. Minden boldognak és otthonosnak tűnt: Barrett a pizsamákért ment, Tate samponozta a két kicsit Suave gyermeksamponnal, aminek édes és mesterséges illata volt, mint a cseresznyés piték töltelékek. A gyerekek visítottak, a sampon belement a szemükbe, a víz túl meleg volt, aztán, amikor Tate már hidegebbre csavarta, akkor meg túl hideg. Tucker kirohant a zuhany alól, és megállt a száraz, poros udvaron, ami a kertépítés kudarcba fulladt kísérletének adott otthont. A haja fehér volt a samponhabtól, míg a lába most már sáros.

– Tucker, gyere ide vissza! – hívta Tate.

A kisfiú sírt, Cameron nyavalygott, de legalább tiszta volt már sampon nélkül. Tate törölközőbe csavarta. Hol maradt Barrett a pizsamákkal?

– Tucker! – kiáltott a másik fiúnak. – Gyere, kincsem!

A gyerek azonban mozdulatlanná merevedve bömbölt tovább.

Tate kirohant a kertbe és felkapta Tuckert, aki úgy kapálózott a kezében, mint a levágásra szánt, sikamlós kismalac. Ez a való élet. Betuszkolta a kisfiút a folyó víz alá, aki ettől csak még magasabb fokozatra kapcsolt. Tate aggódott, hogy vajon mit fog Barrett gondolni, aggódott a szomszédok miatt is, aggódott, hogy
Tuckernek felnőttkorában terápiára kell majd járnia, mert egy nő, aki nem az anyja, zuhanyozásra kényszerítette. Leöblítette a kisfiút, és közben saját magát is összevizezte, ám neki jólesett a langyos víz, sőt olyan varázslatosnak érezte, hogy legszívesebben ledobálta volna a ruháit, és ott azonnal lezuhanyozott volna ő is, amitől Tucker *biztosan* a pszichológusnál kötne ki.

Elzárta a vizet. A zuhany mellett csak egy törölköző volt, így Tuckernek nem jutott.

– Barrett! – kiáltotta Tate. – Hozz még egy törölközőt is!

Ám a férfi nem bukkant fel. Cameron a zuhany elhúzható ajtajához lopakodott, miközben Tucker csak visított, csupaszon és vizesen. Tate felvette és bevitte a házba.

Ismét hívta Barrettet, de választ nem kapott. Tate követte Tuckert a szobájába. Útközben lekapott egy törölközőt a fürdőszobai fogasról, és megtörölgette a gyereket. Tucker végre abbahagyta a sírást, és a vasúti terepasztalhoz ment, teljesen meztelenül.

– Hol tartjátok a pizsamát? – kérdezte Tate.

Tucker a falon sorakozó fogasokra mutatott. Pizsamák!

A lány felöltöztette mindkét gyereket és összeszedte a nedves törölközőket. Úgy érezte magát, mintha most teljesített volna néhány mérföld akadályfutást. Hol van már Barrett?

– Éhes vagyok! – közölte Cameron, aki most ért oda.

– Akkor vacsorázunk. Egy perc.

Felment a nappaliba. Elhatározta, hogy ha Barrett a verandán ül a sörével, akkor kinyírja. De a nappali és a veranda is üresen tátongott. Visszament a kerti zuhanyzóhoz, hátha véletlenül elkerülték egymást, de ott sem találta a férfit. Leszedte a törölközőket a fregoliról, ahogy jó feleséghez illik.

– Barrett? – kiáltotta. Semmi válasz.

Visszament a házba és megnézte a két fiút, akik Tucker vonataival játszottak.

– Láttátok apát?

– Éhes vagyok – válaszolta Cameron.

Tate végigment a folyosón, egészen Barrett hálószobájáig. Ha a férfi elaludt az ágyban fekve, akkor is kinyírja.

A hálószoba ajtaja zárva volt. A lány megpróbálkozott a kilinccsel, de hiába, kulcsra zárták. Kopogott.

– Barrett?

Hallotta, hogy a férfi beszél. Telefonált. Ismét kopogott. Barrett kinyitotta az ajtót, a telefonra mutatott, jelezve, hogy beszél, majd visszacsukta. Tate hallotta, mit mond:

– Anita, figyelj! Hallgass ide!

Visszament a folyosón és leült a lépcső aljára. Chessre gondolt, aki zöldcitromos és csilis pácot készít éppen, majd ráönti a gyöngyfehér kardhalszeletekre, aztán megfordítja a filéket, hogy a hal mindkét oldala részesüljön a pácból. A nővérére gondolt a kék horgolt sapkában, Birdie farmervászon kötényében, amint hetek óta először tesz-vesz némi céltudatossággal az apró, tábori jellegű konyhában. Vajon Chess mosolyog és fütyül főzés közben? És ugráltatja Birdie-t meg Indiát, mint a kiskuktáit?

Tate próbált nem sírva fakadni.

Barrett közel egy órán át beszélt Anitával telefonon. Tate eközben vacsorát készített: hot dogokat mikrózott, aztán katonákra vágta őket, ahogy a fiúk szeretik, és ketchupot halmozott a tányérjukra. Mindkét fiúnak adott

néhány halacskás perecet és egy doboz almalevet is. A tejükbe kaptak csokiszirupot is, mert most ő volt a főnök. Éhesen és boldogan vacsoráztak, és Tate igyekezett elrejteni előlük percről percre növekvő haragját az apjuk iránt, aki még mindig telefonált. Mégis miről tud Anita ennyit beszélni? A kettejük kapcsolata már rég túlmutat a gondnoki szerepkörön. Más gondnokok nem beszélgetnek az ügyfelükkel órákon át zárt ajtók mögött, ebben Tate biztos volt.

Vacsora után mindkét fiúnak adott egy édes pudingot a hűtőből, tetején egy kis tejszínnel.

– Kedvellek – közölte Tucker.

Cameron viszont azt kérdezte:

– Hol van apa?

Amikor Barrett befejezte a beszélgetést, néhány perc híján nyolc óra volt. Tapsolt, és vidám, én-vagyok-a-főnök hangon elkiáltotta magát:

– *Hol vannak a hadnagyaim?*

Tate és a gyerekek a kanapén nézték a *Go, Diego, Go!* egyik részét. Tucker feje már félrebillent Tate ölében. Cameron nem nézett fel a képernyőről.

Barrett megérintette a lány karját, aki szintén nem volt hajlandó felnézni. Diego épp egy jaguárbébit próbált megmenteni. Ha Tate ránézet volna Barrettre, azonnal veszekedni kezd vele. Arra készült, hogy ha a férfi kinyitja a száját, megharapja.

– Sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott – mondta Barrett, és kivette Tuckert Tate kezéből. – Elviszem az ágyba. Mindjárt visszajövök.

– Ha vége a műsornak, Cam, megyünk fogat mosni – mondta Tate.

– Oké – vágta rá Cameron.

Tate felügyelte a fogmosást, és közben megkérdezte Cameront:

– Voltál tegnap fogorvosnál?

– Igen – válaszolta a kisfiú. – És kaptam egy új fogkefét? – Vigyorogva mutatta fel a fogkeféjét.

A lány különös csalódottságot érzett.

A fiú bemászott az ágyába, és Tate három mesét olvasott fel neki. Csodálatos anya volt. Homlokon puszilta Cameront, és tíz centire nyitva hagyta a szoba ajtaját, ahogy Cameron szerette. Egy gyerek lefektetése mindig óriási teljesítménynek tűnik a felnőtt számára.

Tate bedugta a fejét Tucker szobájába is. A kisfiú aludt, Barrett pedig mellette horkolt. Lehetetlenség volt haragudni rá – annyira édesek voltak ott ketten –, Tate mégis majd' felrobbant. De nem keltette fel a férfit.

Felment, nyitott magának egy sört, és addig kutakodott a kamrában, amíg nem talált egy doboz spanyol földimogyorót. Leült a kanapéra és bekapcsolta a tévét. Ez maga volt a luxus. Bármit nézhetett az HBO-n vagy a Showtime-on, belemerülhetett régi élete összes – tévében látott – drámájába, a mostani élete valós drámái helyett. Végül az egyik csatornán a Red Sox játszott a Yankeesszel, és ennek nagyon megörült.

Felvett az asztalról egy képet Stephanie-ról, amin a lány nyári ruhában ült. Úgy tűnt, egy étteremben készült, és az asztal túloldaláról fényképezték. Steph lebarnulva, boldogan mosolygott rajta.

Vajon neki is meg kellett volna küzdenie az Anita Fullin-féle őrülettel? És ha igen, hagyott hátra valamilyen kézikönyvet?

Tate a kanapén aludt el, s a tévé bekapcsolva maradt. Összesen három Coronitát és fél doboz mogyorót fogyasztott el. Amikor Barrett tíz perccel hajnal egy után felébresztette, ennek bizonyítékai ott hevertek előtte az asztalon: üres üvegek, a felnyitott mogyorósdoboz és Steph fényképe.

– Hahó! – szólt a férfi. Felemelte Tate lábát, odaült a kanapéra, aztán visszatette a lány lábát a saját ölébe.

– Hahó! – felelte Tate. Már nem volt dühös. Egyszerűen túl fáradt volt ahhoz, hogy az legyen.

– Ne haragudj a telefon miatt! – kérte a férfi.

Tate nem szólt. Nem akart rossz választ adni.

– Azt hiszem, el kell mondanom néhány dolgot – folytatta Barrett.

Tate csak meredt rá a sötétben. Vajon mire számítson?

– Anita meg akarta venni a nagynénéd szobrát. Azt a kis emberkét, amit a hálószobában láttunk.

– Rogert?

– Igen, Rogert. Nagyon odavan érte. És az a helyzet, hogy ha Anita úgy dönt, hogy ő valamit meg akar venni, akkor az a dolog hihetetlen fontosságra tesz szert az életében. Egyszerűen a rögeszméjévé válik. Mert nincs más dolga. Úgy értem, sem munkája, sem gyerekei. Élete célja, hogy tárgyakat birtokoljon.

Tate szívesen tett volna megjegyzést arra, hogy ez milyen szomorú/szánalmas, de nem volt rá szükség.

– Így aztán megkérdeztem a nagynénédet. Elmondtam neki, hogy Anita ötvenezer dollárt kínált Rogerért, és valószínűleg akár hetvenötig is hajlandó elmenni. De a nagynénéd nemet mondott. Egyáltalán nem akarja eladni.

– Rengeteg pénze van – felelte Tate, Indiára értve. – És Roger Tuckernuck része.

– Így van. És mindenki más meg is értené ezt. De Anita nem. Nem szokta meg a visszautasítást. Nincs hozzászokva az olyan dolgokhoz, amik nem vásárolhatók meg, hiszen mi van még a világban, amit ne lehetne megvenni.

– És dühös, mert nem kapja meg Rogert? – kérdezte Tate.

– Teljesen le van sújtva – magyarázta Barrett. – És csak hogy értsd, milyen Anita: ő ezt úgy éli meg, hogy a nagynénédnek és neked, illetve négyötöknek Tuckernuckon van valamitek, ami neki nincs. És amúgy is féltékeny rátok több más okból: mert napi kétszer átmegyek hozzátok, mert imádom a családodat, mert te meg én járunk. Így aztán hatalmi harcba kezdett a minap, aminek az első felvonása az volt, hogy menjek át a barbecue-ra, ráadásul bőséges túlórapénzt ígért, tudván, hogy ezt úgysem fogom visszautasítani. Aztán megígértette velem, hogy elviszem Tuckernuckra másnap. Bár meg tudnám értetni veled, hogy mennyire manipulatív! Egyszerűen nem fogadja el a nemleges választ.

– Lefeküdtél vele? – kérdezte Tate.

– Nem – válaszolta a férfi. – Tudom, hogy ezt nehéz elhinni, de tényleg nem. Nem vonzódom Anitához. Rámenősen, helytelenül viselkedik, ugyanakkor legbelül egy rendkívül szomorú és üres asszony.

– Oké – nyugtázta Tate. – És mi volt a telefonbeszélgetés lényege? Anita ideges, mert nem kaphatja meg Rogert, te pedig magyarázod, hogy… Vagy mi? Vigasztalod?

– Nem – mondta Barrett. – Nem igazán.

– Akkor mi más? – érdeklődött Tate.

– Állást ajánlott nekem.

– Már van állásod. Van egy saját vállalkozásod.

Barrett felsóhajtott.

– Gyakorlatilag a háromszorosát ajánlotta annak, amit most keresek egy évben, plusz betegbiztosítást, ha csak neki dolgozom.

– Te most viccelsz!

– Egyáltalán nem.

– Hogy dolgozz neki, itt, Nantucketen? Vagy New Yorkba is vele kell menned?

– Csak itt, Nantucketen – válaszolta Barrett. – Mindent nekem kellene csinálnom, a házat, a kertet, a hajókat, az autókat felügyelni. Mindent és mindenkit én intéznék, sofőrt szereznék nekik, vacsora-foglalásokat, a repjegy-foglalásaikat, ügyelnék arra, hogy az újságok időben megérkezzen, megrendelném a virágokat a házba, felügyelném a cselédlányok munkáját. Én lennék a házgondnok, az inas, a személyi asszisztens egy személyben.

– És nekünk nem dolgoznál többé? – kérdezte Tate. – Vagy a többi ügyfelednek? AuClaire-éknek például?

Barrett megrázta a fejét.

– Csak Fullinéknak.

– És ezt szeretnéd?

– Ez nem arról szól, hogy mit szeretnék – mondta Barrett. – Odaadták nekem a hajót, de bármikor visszavehetik. És a másik dolog, amit nem tudsz, hogy amikor Steph beteg volt, nagyon sok pénzt kértem kölcsön Romantól és Anitától. *Rengeteget.* Kétszázezer dollárt.

– A fenébe! – szakadt ki Tate-ből.

– Muszáj volt, mert csak így tudtam fizetni az itthoni ápolás díját, hogy Steph a házban élhesse le az utolsó napjait.

– Ó! – mondta Tate.

– Elmentem a bankhoz, és megpróbáltam egy második jelzálogot kiváltani a házra – folytatta Barrett. – De Anita felajánlotta a pénzt. Azt mondta, akkor fizetem vissza, amikor akarom. És így nem kell azon aggódnom, hogy becsődölök és elveszítem a házat.

– Értem.

– És megérte – tette hozzá Barrett. – Még ha muszáj is elvállalnom ezt a munkát és feladni a vállalkozásomat, akkor is megérte, hogy Stephanie itthon lehetett.

Tate a mosolygó Stephanie-t ábrázoló képre nézett. *Hát persze,* ezt kellene most felelnie. *Természetes, hogy eladósodtál egy életre Anita Fullinnak, mert neked adta a hajóját, és elég pénzt adott kölcsön, hogy a haldokló férjed otthon legyen veled az utolsó napjain.* De ez nem volt igaz.

– Ez zsarolás – jegyezte meg végül. – Vagy valami hasonló.

– Nem utasíthatom vissza a pénzt – jelentette ki Barrett. – Sem a betegbiztosítást. Két gyerekem van.

– Tudom, hogy két gyereked van – felelte Tate. – Én fürdettem, öltöztettem és vacsoráztattam őket, miközben te telefonáltál.

– Tate…

– Megpróbál megvenni téged! – vélekedett a lány. – Mondd meg neki, hogy nem vagy eladó! Mondd meg neki, hogy nem mész többé hozzájuk! Hogy nem dolgozol többé nekik.

A férfi nevetett, de nem túl kedvesen.

– És mégis hogyan kellene pénzt keresnem? És mi lesz az adósságommal? Mondhatod nekem, hogy meg akar venni, és igazad is van, de nem vagyok vagyonos ember, nem születettem ezüstkanállal a számban, és nem New Canaanban nőttem fel, tuckernucki házzal a nyaralásokra. Én én vagyok, pénzre van szükségem, és elfogadom ezt az állást, Tate, mert nincs választásom.

Tate ezzel nem értett egyet.

– Igenis van választásod! Választhatod azt, hogy más ügyfeleknek dolgozol és fokozatosan visszafizeted Anitának a pénzt. Vagy kiváltasz egy második jelzálogot a házra, amiből visszafizeted neki egyszerre. Értem én, hogy miért hiszed azt, hogy Anitának dolgozni a könnyebb megoldás. Gyors megoldás, és rögtön dől a pénz. De a legvégén sokkal többet fizettél neki, mint ami járt. Mert odaadod a saját tisztességedet is. És a szabadságodat.

Barrett felállt.

– Fogalmad sincs, miről beszélsz!

– Nincs?

– Jó éjt! – köszönt el a férfi.

A hajnal első fényénél Tate beosont Barrett szobájába, és szeretkezett vele, amikor a férfi még csak félálomban volt. Barrett elfogadta, dédelgette, kényeztette, s Tate az érintéséből érezte a szeretetet. Aztán kétségbeesés és bocsánatkérés következett. Végül Tate a férfi mellkasára borulva sírt. El fogja veszíteni őt.

CHESS

20. nap

Az esküvői tervek teljesen kezdték beborítani az életemet. Anyám ragaszkodott hozzá, hogy egy úszó sziget épüljön a kerti tó közepére, ez volt az álma, és nem tágított, amíg meg nem valósítja. Apám igazából nem akart pénzt kiadni egy úszó szigetre. Közbeléptem, érveltem az anyám ötlete mellett, úgy tettem, mintha valójában én akarnám, pedig egyáltalán nem érdekelt, lesz-e úszó sziget, vagy sem. Apám talán rájött, hogy engem igazából nem izgat a dolog, de azért belement, letettem a telefont, aztán csak bámultam a készülékre, és arra gondoltam, hogy nemcsak az úszó sziget, de az egész esküvőtervezés nem érdekel.

Nem akartam férjhez menni.

Tudtam, hogy Nick visszatért New Yorkba, mert Michael elmondta. Evelyn szeretett volna családi vacsorát tartani, hogy megünnepeljük Nick hazatérését és az aláírt szerződését. Azt akarta, hogy a country klubban rendezzük meg.

– Nick sosem menne ebbe bele – vélekedtem.

– Már belement – közölte Nick.

Április közepe volt, és New Jersey-be úgy érkezett meg a tavasz mint egy jótékony ajándék. A fák élénk világoszöldben pompáztak, és a country klubban akkor vágtak az idén először füvet. Virágágyásokat ültettek tele nárcisszal, krókusszal és a húsvéti tojások színeiben nyíló tulipánokkal. A klub tagjai közül sokan még Floridában voltak, de a kellemes idő miatt már többen golfoztak. A country klub a Morgan család második otthona volt, Cy és Evelyn akkor csatlakoztak, amikor a gyerekek még kicsik voltak, buja, csendes, békés menedék volt, ahol a családi élet úgy folydogálhatott, ahogy csak kell. Tudtam, hogy Nick gyűlöli a country klubot, mert a gazdagságot, a kiváltságot és az exkluzivitást testesítette meg. Michael viszont imádta; úgy kellett győzködnöm, hogy ne ott legyen az esküvői próbavacsoránk.

Kocsit béreltünk New Yorkban, és úgy mentünk a klubhoz. Azt beszéltük meg, hogy ott találkozunk Cyjal és Evelynnel, Nickkel és Dorával.

A kellemes környezet ellenére az idegösszeomlás szélén álltam. De a szívem mélyén meg voltam győződve arról, hogy Nick úgysem fog eljönni. Épp akkor fejezett be egy féléves turnét, amely során bárokban, underground klubokban és lepukkant csarnokokban játszott, nem fog csak

úgy leülni a szüleivel egy Martinire és marhabélszínre. Vissza fogja mondani, és az én reményeim ismét kapnak egy jókora pofont.

A munkával tereltem el a figyelmemet. Egy cikkötletet igyekeztem kidolgozni a country klubra jellemző ebédekről: a klubszendvics variációiról, a vegyes salátatálakról és a hűtött levesekről, amiket akár a saját kertünkben is felszolgálhatunk. A bejárathoz vezető úton Michaelbe karoltam, és végig a lépteimet figyeltem a macskaköves ösvényen, besétáltunk. A klubnak ugyanolyan illata volt, mint az ország összes country klubjának: sült krumpli, pipafüst, megviselt bőrbútorok és fényesre pucolt réz szaga keveredett egymással.

– Ott vannak – mutatta Michael.

Odanéztem. A folyosón ott állt Cy és Evelyn, Dóra és persze Nick.

Michael ért oda először. Először kezet fogtak, de aztán meghitten átölelték egymást az öccsével. Michael azt mondta neki:

– Hé, haver, remekül nézel ki!

Cyt automatikusan megpusziltam, aztán Evelyn következett (azt a parfümjét viselte, amit nagyon szeretek), majd Dora, aki hazajött a Duke Egyetemről a tavaszi szünetre. Végül Nick felé mozdultam, köszöntenem kellett, de rettegtem.

– Szia, te? – mondtam.

– Szia, te is – felelte, és megpuszilt, ahogy az embernek a sógornőjét illik, a szám mellett. De közben fogta a karomat, méghozzá olyan erősen, hogy akár be is lilulhatott volna.

– El sem hiszem, hogy az egész család *együtt van. Azt hiszem, mindjárt elsírom magam – közölte Evelyn.*

Mire Cy:

– Én meg azt hiszem, rendelek egy koktélt.

Nick közölte, hogy csatlakozik az apjához. Hangjába barátságos tónus vegyült, amit korábban sosem tapasztaltam.

– Mutasd az utat az italokhoz! – fordult az apjához.

Mintha Michaelt hallanám, gondoltam. A dühe a jelek szerint elpárolgott, a rosszfiú hozzáállást szigorúan visszafogta. És úgy is nézett ki, *mint Michael. Levágatta a haját, és élre vasalt vászonnadrágot meg sportzakót viselt. És mokaszint. Fényesre pucoltnak és ideillőnek tűnt. Mi történt? Csodálkoztam. Természetesen hátul kullogtam, mivel a Morgan családban mindenki jó hosszakat lépett, és egyfajta agresszív „én akarok*

először odaérni” hozzáállás jellemezte őket, különösen ha koktélokról volt szó. Nick hátrafordult és rám kacsintott.

– Szép a zakód – jegyeztem meg.

– Miattad vettem fel – mondta ő. A vacsora alatt mellettem ült, ami azt jelentette, hogy közte és Michael között kaptam helyet. Arra gondoltam, hogy ezt képtelen vagyok végigcsinálni. Cy rövid tósztot mondott és üdvözölte Nicket, aztán ittunk rá. Az asztalon egy kenyereskosár állt, benne kis zacskókba csomagolt sós kekszek. Dora kivett egyet – két számos rudacska volt benne – én pedig azt mondtam:

– Ez annyira retró, de imádom!

Nick a turnéról mesélt, Charleston és Houston volt a két kedvenc helyszíne, és ha teheti, Ohióba sosem megy vissza (bocs, Ohio!). Belefeledkezve hallgattam. Ott ült mellettem, beszélt, megérinthettem és meg is érintettem, odanyújtottam neki azt a kis tálat, amiben a vaj volt, és az ujjaink egymáshoz értek. Arra gondoltam: Mit tegyek? Mit is tegyek? *Nick eljött a country klubba, levágatta a haját, zakót és mokaszint vett fel, csak hogy mutasson nekem valamit. Azt, hogy ő is meg tudja csinálni.*

– Az esküvői terveink kezdenek összeállni – szólalt meg Michael.

Evelyn lelkesen bekapcsolódott:

– Ó, de még hogyan! Mesélj Nicknek az úszó szigetről, Chess!

– Nem hiszem, hogy hallani akar az úszó szigetről – jegyeztem meg.

– Mesélj az úszó szigetről! – kérte Nick.

Elnézést kértem, és kimentem a mosdóba.

A női mosdónak volt egy kis előszobája, ahol le lehetett ülni egy hosszú tükör előtt a szaténnal kárpitozott székekre. A tükör alatt egy kis polc futott, rajta üveg hamutálak álltak. Leültem és elképzeltem, ahogy a New Jersey kertvárosaiban élő asszonyok itt dohányoznak, frissítik fel a rúzsukat, és pletykálnak. Kétség nem fér hozzá, hogy nekik is akadnak rettenetes problémáik és kínszenvedéssel járó döntéseik. Boldogtalan a házasságuk, viszonyuk van, a férjük bármikor elveszítheti a munkáját, vagy iszik, vagy szerencsejátékos. Nem kívánt kisbabát hordoznak a szívük alatt, vagy éppenséggel nem tudnak teherbe esni.

Egy darabig magamat néztem a tükörben. Nem tudom, mennyi ideig. Túl sokáig.

Arra gondoltam, hogy nem akarok férjhez menni.

Kopogást hallottam. Biztosan Michael az, utánam jött, hogy hol vagyok már.

Evelyn ugyanis egyszerűen besétált volna. Kiszóltam, hogy megyek, aztán kinyitottam az ajtót.

Nick.

Körülnéztem. Egy mexikói takarítónő tologatott egy vezeték nélküli porszívót a sötétvörös szőnyegen.

– Nem akarok férjhez menni – mondtam.

– Akkor jobb lesz, ha teszel valamit ellene – válaszolta.

Legszívesebben megragadtam és megcsókoltam volna, berángattam volna az üres bálterembe, de ezt csak nem tehettem meg a Fairhills Country Klub közepén. Egymás mellett mentünk vissza az asztalhoz és közben halkan beszélgettünk, mint a leendő sógorok.

– Te küldted nekem a képeslapokat – jegyeztem meg.

– Igen, én – felelte.

– Hiányoztam? – kérdeztem.

– Igen – felelte.

– És mennyire? – faggattam.

Megállt. A régi állóóra elütötte az egészet.

– Majd' meghaltam érted.

Ettől elmosolyodtam.

– Nagy feladat áll előtted – jelentette ki.

– Segítesz majd? – tudakoltam.

– Nem. Ezt neked kell megtenned vagy nem megtenned. A saját indokaid miatt. Nem miattam.

Nem válaszoltam.

– Érted?

– Érteni értem – mondtam, de nagyon elhagyatottnak éreztem magam.

Nevetett, egyáltalán nem kedvesen.

– Sosem teszed meg.

Visszaültem az asztalhoz. Nagyon pipa voltam. Kihívást intézett hozzám, és én eltökéltem, hogy győzni fogok. Amikor legközelebb ezekkel az emberekkel vacsorázom, döntöttem el, akkor már Nickhez fogok tartozni.

De amint kiértem a kocsihoz Michaellel, attól tartottam, Nicknek igaza volt. Boldog voltam Michaellel, épp eléggé boldog. Összetartoztunk, az esküvő már sínen volt, a családom több tízezer dollárt költött rá. Nem az a fajta ember vagyok, aki mindent felborít. Nem az a fajta, aki átírja a történelmet, vagy egy egészen miniatűr részét.

Michael elutazott Kaliforniába. Annak ellenére, milyen megerőltető volt a munka, csak nagyon ritkán utazott. Váratlan ajándékként éltem meg, hogy elment. Az egész város másnak tűnt. Szabad voltam! Felhívtam Rhondát, és terveket kovácsoltunk: a Bar Seine-ben kezdjük az iszogatást, aztán továbbmegyünk az Aureolába, onnan a Spotted Pigbe és a Bungalow 8-ba.

Boldog voltam aznap este. Az Aureolából a Spotted Pigbe vezető úton felhívtam Michaelt. Nagyon részeg voltam, a beszélgetés csupán álomnak tűnt. Ő egy másik időzónában volt. Komolynak és kimértnek tűnt; nem egy, hanem rögtön két általa ajánlott jelölt is bejutott egy nagy multi cég ügyvezető igazgatói posztjára kiírt pályázat legjobb háromja közé. Sok szerencsét kívántam neki, aztán letettem.

Részegségemben küldtem egy üzenetet Nicknek: „Gyere el a Bungalow 8-ba!” Kizárt, hogy kötélnek álljon. Soha nem jött még el sehová, hogy velem találkozzon. De az is igaz, hogy sosem kértem rá. Arra gondoltam, vajon tudja-e, hogy Michael nincs itthon. Megszállottan néztem mindennap a Diplomatic Immunity weboldalát, és tudtam, hogy ma este Nick szabad.

Rhonda alig intézte el, hogy bejussunk soron kívül a Bungalow 8-ba, máris megláttam Nicket. A bárnál iszogatott és néhány sráccal beszélgetett, akik a jelek szerint rajongói voltak.

Meglátott. Intettem neki. Egy percre szükségem volt, végtére is Rhondával voltam, de a barátnőmnek csupán fél perc kellett, hogy leakasszon magának egy magas, mediterrán típusú fiút, aki úgy itta minden szavát, mint szivacs a vizet.

– Mindjárt jövök – mondtam neki.

Megragadtam Nick karját, és magammal húztam.

– Hová akarsz menni? – kérdezte.

– A Central Parkba – feleltem.

– Éjszaka nem biztonságos arrafelé, Chess – mondta.

– Sétálj velem! – kértem.

Elsétáltunk a belvárosig, vagy hetven háztömböt. Miközben beszélgettünk, kijózanodtam. Mit csináltunk tulajdonképpen? Valós volt ez? És milyen lenne? Ő épp egy albumot vett fel. Már kapott előleget, és új lakást keresett magának. Sok utazás várt rá, és azt szerette volna, hogy vele menjek. Vele tartanék? Felmondanám az állásomat? Azt feleltem, hogy igen. Ő pedig azt mondta: Dehogy. Pedig igen. Szerettem a Glamorous Home *gasztro-rovatának szerkesztője lenni, de várt rám valami több, valami nagyobb és mélyebb. Már aznap este szakítani akartam Michaellel, felbontani az eljegyzést – nem Nick miatt, hanem magam miatt – Nicket akartam. De ő is akart-e engem?*

Megállt a Broadway és a Harmincharmadik utca sarkán, ami semmilyen szempontból nem túl romantikus hely. Az arcomat a két tenyerébe fogta, és azt mondta:

– Nem akarok mást, csak téged. Ha kell, hátat fordítok az együttesnek vagy akár a zenének is, a pókernek és a sziklamászásnak. Nem eszem több vörös húst, nem iszom sört, nem dohányzom, ha ez az ára, hogy veled lehessek. Fogom a kezedet, és együtt vágunk át a világon, és énekelni fogok neked és a gyerekeinknek, és ez elég lesz nekem.

– Elég?

– Csak ezt akarom.

Megcsókoltuk egymást. Az egész világ megfordult körülöttünk.

Aznap hajnalban, amikor hazaértem, felhívtam Michaelt és felbontottam az eljegyzésünket. Úgy törtem ketté, ahogy egy marék spagettit törnék ketté a lobogva forró víz felett. Egy reccsenés, és kész. Nem lehet újra összeragasztani. Nem haboztam, nem hagytam helyet a kétségnek.

Chess vacsorát főzött. Ez óriási lépés volt, mivel egy hónappal korábban megfogadta, hogy soha többé nem fog főzni. De odasüss: csiliben és zöldcitromban pácolt kardhal avokádó-szósszal, kukoricasalátával, mellé paradicsom kéksajttal és baconnel. Ünnepi lakoma volt. Tate nem volt ott, de Chess sokkal jobban sajnálta a húgát, mint saját magát. Chess, Birdie és India meggyújtották a szúnyogriasztó gyertyákat, és a piknikasztalnál iszogattak meg beszélgettek, miközben az óceán hullámai morajlottak a háttérben. A Nap lement. Chess arra az estére gondolt a Bungalow 8-ban, és a hosszú sétára Nickkel, amikor úgy tűnt, ők az egyedüli két ember

Manhattanben, és a világ a lehetőségek tárházával egyenlő. Tényleg csak két hónapja lett volna? Annyi minden megváltozott, és Chess gyűlölte, ahogy a dolgok alakultak, szidta az eget, mert Michael meghalt, de az, hogy szidta az eget és haragudott, már egy lépés volt a helyes irányba. *Dobáld csak azokat a köveket! Szabadulj meg a nyomasztó tehertől!*

Chess hirtelen elsírta magát. India és Birdie egy pillanat alatt megszakították a beszélgetésüket arról, hogy az édesanyjuk milyen rémesen rosszul főzött (erre a témára azután kanyarodtak, hogy dicsérték Chess képességeit, mivel a kardhal szinte elolvadt a szájukban), és Birdie bújt oda először a lányához, de aztán India is csatlakozott. Chess másik oldalára ült, és szorosan ölelték, ő pedig csak sírt. Közel három hétbe telt, de most kimozdult a csigaházából és elindult valamerre, egy más fajta lelkiállapot felé, egy másfajta létezés felé.

– Engedd ki mindet, édesem! – mondta Birdie.

India is megszólalt:

– Ezt vártuk. Pontosan erre vártunk mindannyian.

Az élet szomorú és nehéz. Azokat bántjuk leginkább, akiket a legjobban szeretünk. Michael halott. Nick rá sem nézett. Chess mindet érezni akarta: a fájdalmat, a gyászt, a bűntudatot. *Hadd jöjjenek!*

Gyalogolni kezdett. A húga reggeli típus volt, de ő jobb szeretett késő délután sportolni, közvetlenül a vacsorát megelőző időszak előtt. Ilyenkor szokott a városban kocogni, munka után, abban a szentséges órában, amely a nappalt az éjszakától elválasztotta. Fél ötkor indult el a háztól egy üveg hideg vízzel, kalapban és napszemüvegben, illetve futócipőben, amiben elég szűkösen érezte magát, tekintve, hogy három hétig csak papucs volt rajta. Elhatározta, hogy végiggyalogol Tuckernuckon a nyugati partra, aztán vissza. Szívesen kocogott volna inkább, de valószínűleg néhány percen belül levegőért kapkodna, csalódna magában, és ettől elbátortalanodna. Régebben Michaellel futott a Central Parkban, és ilyenkor érezte magát legközelebb a férfihoz. Michael mindig hozzá igazította a tempóját, annak ellenére, hogy egyedül sokkal gyorsabban futott volna. Egyikük sem szeretett futás közben beszélni. Amikor szükséges volt, mutogatással jeleztek egymásnak. Egyszerre töltötte fel energiával és nyugtatta meg, hogy Michael mellette van, a lépései szinkronban az övével, miközben a szíve ugyanarra az ütemre ver.

Tuckernuck szép volt. Chess úgy döntött, hogy ez a legszebb hely a világon. Az óceán, a kék ég, az egyszerű föld- és kavicsösvények, amik a korábbi mezőgazdasági területet keresztezték, immár nyulaknak, mezei egereknek és vörös farkú sólymoknak adtak otthont. Itt-ott családi házak álltak. Az anyja és a nagynénje mindről tudták, hogy kié és mikor került a birtokába. Azok az emberek – némelyikük gazdag, némelyikük híres – felfedezték maguknak az élet titkát, és egy pillanatra Chess úgy érezte, hogy ő is tudja.

Egy szőke copfos lány jött szembe vele biciklin. Chess egy rövid, ám annál meredekebb dombra kapaszkodott fel, a lány pedig lefelé gurult. A kerékpár egyre gyorsult, az elülső kerék nyolcasokat írt le.

– Ezen a biciklin nem mindig működik a fék! – kiáltotta a lány. A lábait széttárta, az arcán komikus kifejezés ült.

Chess el is nevette magát, de hamar rájött, hogy a lány mindjárt el fog esni, vagy ami még rosszabb, elüti őt. Elugrott az útból, de a lába megakadt egy kiálló gyökérben, és beesett a bozótba. A lány és a biciklije zajos csörömpöléssel tovaszáguldott. A lány sikított, aztán sírni kezdett.

Chess felállt és rendbehozta magát. Odament a lányhoz, aki tizenhárom-tizennégy éves lehetett.

– Nem esett bajod?

A lánynak egy pénzérme nagyságú vérző seb lett az egyik térdén, és a két tenyerét is lehorzsolta. Megpróbált felállni, Chess pedig felállította a kerékpárt. A lány szipogott.

– Jól vagyok – felelte. Megvizsgálta a térdét, aztán beletörölte a kezét a farmer rövidnadrágjába, és halványan Chessre mosolygott. – Az élet szép! – mondta. Aztán visszamászott a nyeregbe.

– Az élet szép – válaszolta Chess.

Másnap reggel érezte, hogy Tate kiszáll mellőle az ágyból, hogy futni induljon, de nem bírta kinyitni a szemét. Tate a két nappal korábbi estéjüket Barrett-tel töltötte, és teljesen feldúlva érkezett haza. Valaminek történnie kellett. Aztán előző este Chess megkérdezte tőle, hogy megint átmegy-e a férfihoz, és Tate azt válaszolta, hogy nem. Így indokolta: „Barrettnek nagy döntést kell meghoznia, és én hagyom, hogy egyedül hozza meg.” Chess kísértést érzett, hogy megkérdezze, mi az a nagy döntés, de tisztességtelen lett volna, elvégre ő sem árult el semmit a saját életéről, a húga pedig nem adott bővebb magyarázatot.

Chess olyasmit motyogott, hogy „jó futást”, de képtelen volt rendesen megformálni a szavakat. Valójában még aludt.

Később aztán felébredt. *Ébren* volt, teljesen tudatánál, de nem tudta kinyitni a szemét. A kezét az arcához emelte. Valami nem stimmelt az arcával. Durva és göröngyös volt. Erőlködve kinyitotta a szemét, és mintha a sötét szobát tejüvegen át látta volna. Pánikba esett. Mi *ez?* Megvakarta a kézfejét, és a teste abban a pillanatban robbanásszerűen viszketni kezdett. Viszketett! Chess vakarta a kezét, a nyakát, az arcát. Kimászott az ágyból és az ajtó felé tapogatózott. Letántorgott a lépcsőn, be a fürdőszobába. A repedezett tükörbe nézett, és azt látta, hogy az arca akár egy szörnyé – tele kiütésekkel. A szemei annyira fel voltak dagadva, hogy csak egy vékony csíkon át látott, de ahhoz épp eléggé jól, hogy tudja, nagyon rosszul áll a szénája.

Mérges szömörce.

Még a füle belseje is viszketett. Elképzelte, hogy az anyag, amire annyira allergiás, befolyt egyenesen a fülcsatornájába. Legszívesebben beledugott volna egy fogkefenyelet, hogy vakarja, vakarja, vakarja. Elképzelte, amint az agyán is rózsaszín dudorok nőnek. Hogy vakarhatná azokat meg?

Vadul dörzsölte az arcát, legszívesebben letépte volna. Sírt. A jó büdös életbe! Mérges szömörce, a sátán csapása. Addig vakarta az arcát, amíg vérezni nem kezdett, bár tudta, hogy ez a legrosszabb, amit tehet. Teljesen beborították a kiütések: az arcát, a füleit, a mellkasát, a nyakát, a karjait, még az ujjai között is tele volt velük.

Lerohant a lépcsőn a konyhába.

– Anya! – kiáltotta! – Anyaaaa!

Birdie megfordult, és tágra nyíltak a szemei.

– Jaj, ne, kicsikém!

– Tegnap elestem. Szembejött egy biciklis, én meg kiugrottam az út mellé, és beestem a bozótba.

– Mit csináljak? Tegyünk rá Calamine-t?

– Calamine-t? – kérdezte Chess. A Calamine nem segít, hacsak nem öntenek tele vele egy kádat, és nyomják bele tetőtől talpig. Calamine fürdőre volt szüksége. Az a fél üveg rózsaszín folyadék, ami akadt az emeleten, nem oldotta volna meg a problémát. És mi lesz a szemével? És a fülével? És az agyával? Tényleg, mi lesz az agyával?

– Segítségre van szükségem, anya – mondta. – Orvosra.

– Barrett még mindig itt van – mondta Birdie. – Épp most ment ki, futok utána, még elkaphatom. – Kirohant az ajtón, teli torokból üvöltve. – Barrett! Várj!

Chess nem igazán vágyott rá, hogy Barrett ilyen állapotban lássa, de nem sok választása akadt. Megragadta a nagyapja lelógó karimájú horgászkalapját, ami jobban takarja az arcát, mint a kék horgolt sapka tenné. Hálóingben volt. Ha megy valahová, ruhára lesz szüksége, mégsem volt képes rávenni magát, hogy visszamenjen az emeletre. Alig látott. Remegve ült a kanapén, bár nem fázott. Lángolt és viszketett a teste. Épp amikor a dolgok kezdtek megjavulni… Micsoda gáz! Vakarózott, aztán összekulcsolta a kezét, hogy abbahagyja. Káromkodott. Teli tüdőből káromkodott. Ha a Háztulajdonosok Szövetsége ezt meghallja, komoly bírságra számíthat.

Egy kezet érzett a hátán. Birdie.

– Itt van Barrett – szólalt meg az anyja. – Elvisz a kórházba.

– Oké – mondta Chess, aztán a férfi felé fordult.

– Szentséges Szűzanya! – Barrett csak ennyit tudott kinyögni.

A hajóút alatt végig lehajtott fejjel ült. A hálóinge alá már korábban felvett egy bugyit és a katonai mintás rövidnadrágját. A nagyapja kalapja és a leprásnak tűnő arc ötvözetével úgy nézett ki, mint egy kobold. Minden gyereket megijesztene. Igyekezett nem vakarózni, de teljesen nem tudta abbahagyni, mindig csak egy területre összpontosított, és ott addig vakarta, amíg a kiütések fel nem hasadtak és nedvezni nem kezdtek. Tudta, hogy ezzel csak továbbterjed a méreg, mégsem tudta visszafogni magát. Úgy érezte magát, mint akit megszálltak. Legszívesebben kivájta volna a saját szemét.

Nem emelte fel az arcát Barrettre. Amúgy sem látott semmit. Érezte, hogy a hajó lelassul és megáll, majd hallotta, ahogy Barrett kidobja a horgonyt.

– Jól van, gyere utánam! – hívta a férfi, és kézen fogva odavezette a hajó oldalához.

Onnét le kellett ugrania a kis csónakba. Barrett óvatosan fogta a kezét, és Chess attól tartott, továbbadja neki is a mérget. Vajon Barrett allergiás? Ha majd visszanyeri a beszédképességét, elmondja a férfinak, hogy mosson

alaposan kezet szappanos vízzel. Eszébe jutott a pillanat, amikor beesett a bokorba, egyenesen a gonosz, tekergőző, mérgező növény karmai közé.

Az élet szép, mondta a kislány könnyes szemmel.

Chess eljutott a csónakig. A fejbőre is viszketett. Legszívesebben megkérte volna Barrettet, hogy locsolja le benzinnel, és gyújtsa meg. Kínok között vergődött.

Húsz percbe telt, amíg eljutottak a kórházig – húsz rettenetes percbe, miközben Chess két dologgal foglalatoskodott: vakarózott vagy próbált nem vakarózni. Amint bejutott a nantucketi kórház modern, légkondicionált, steril falai közé, amint olyan helyen volt, ahol *segíthetnek,* rajta, a dolgok a helyükre kerültek a fejében, s úgy értékelte a helyzetet, hogy legalább nem zuhant tíz emeletet és szegte nyakát. Csak a mérges szömörce csípte meg.

Barrett a betegfelvételhez irányította, ahol Chess bediktálta az adatait egy *Patsy* névtáblát viselő nőnek. Chess ujjai megduzzadtak a kiütésektől, és Patsy nem sietett odaadni a saját tollát, s Chess nem hibáztatta ezért. Aztán azt mondták nekik, hogy várjanak, és vártak is, de közben a lány ismét folytatta a mániákus vakarózást. Barrettnek csöngött a telefonja.

– Nem kellene felvenned? – kérdezte a férfitől.

– Nem – felelte Barrett, és elnémította a telefont.

– És egyébként hogy vagy? – érdeklődött Chess.

– Túl hosszú lenne belekezdeni – mondta Barrett.

Ámen, gondolta Chess.

– Emlékszel rá, amikor eljöttél meglátogatni Vermontban? – tért át más témára.

– Hogy *emlékszem-e?* Természetesen.

– Rémesen udvariatlan voltam.

– *Én* voltam rémesen udvariatlan – felelte Barrett. – Figyelmeztetés nélkül rád rontottam. Fel kellett volna hívjalak, hogy előre szóljak.

– A legkevesebb az lett volna, hogy legalább elmegyek veled ebédelni – vélekedett Chess. – Máig rosszul érzem magam miatta.

– Azt hiszem, azért nem hívtalak fel előtte, mert attól tartottam, nem akarnád, hogy meglátogassalak – árulta el Barrett. – Abban reménykedtem, hogy jobbak az esélyeim, ha csak úgy beállítok.

– Hát, nem voltak – szögezte le Chess.

– Nem – értett egyet Barrett. – Egyáltalán nem. Teljesen összetörted a szívem.

– Nem törtem össze a szíved – mondta Chess. – Alig ismertük egymást. Egy randink volt, amikor én *hánytam*…

– Én örültem, amikor hánytál – válaszolta Barrett –, mert az én felemben te afféle istennő voltál addig, aki egy évvel idősebb nálam, egyetemre jár, és azt a rengeteg vastag könyvet olvassa. Amikor kidobtad a taccsot, megkönnyebbültem. Kiderült, hogy te is normális ember vagy, mint én.

– Gusztustalan volt – jegyezte meg Chess. – És feltűnt, hogy utána egyáltalán nem akartál megcsókolni.

– Ez igaz – hagyta rá a férfi.

Erre mindketten elnevették magukat.

– De Vermontban végül megcsókoltalak – folytatta aztán Barrett. – A kocsim mellett, emlékszel?

– Emlékszem.

– Egyfajta küldetés teljesítése volt az nekem. Nagyon boldogan távoztam.

Chess megtelt melegséggel. Ő és Barrett végre megoldanak itt egyet s mást.

Megjelent egy ápolónő.

– Mary Cousins?

– Én vagyok – bólintott Chess, és felállt.

Az ápolónő észrevette Barrettet, és meglepetés ült ki az arcára.

– Szia, Barrett!

– Szia, Alison! – felelt a férfi.

Egy hosszabb pillanatra egymásra néztek. Alison sötét hajú, nagyon magas, vékony és szögletes volt, akárcsak egy manöken. A negyvenes évei elején járt, túl idős ahhoz, hogy exbarátnő legyen, gondolta Chess. Vagy mégsem.

– Rendben, Mary, kövessen! – szólt Alison.

– Itt várok – mondta Barrett.

Alison egy Prednisone-injekciót adott Chessnek, ami állítása szerint jelentősen csökkenti majd a kellemetlen tüneteket. Nem szívesen adott injekciót, mert csúnya mellékhatásai lehettek – hirtelen emelkedő vércukorszint, jelentős étvágy, hangulatváltozások, elmezavar –, de Chess

esete annyira súlyos és előrehaladott volt, hogy nem látott más kiutat. A lány hálás volt érte. Elvégre egy kicsivel több pszichózis az ő esetében nem oszt, nem szoroz. A tű még csak nem is fájt, amikor beléhatolt, s a megváltást közvetítette. Hangosan kifújta a levegőt, aztán megkérdezte:

– Mennyi ideig tart a hatása?

– Huszonnégy órán át – válaszolta Alison.

– Holnap is jöhetek? – érdeklődött Chess.

Alison nevetett. Ez Chess olvasatában nemet jelentett.

– Adok viszont kenőcsöt – mondta az ápolónő.

– Egy egész hordónyit, remélem – jegyezte meg Chess.

– Ez nagyon erős hatóanyagot tartalmaz – magyarázta Alison.

Elővarázsolt egy tubust, és átlátszó kenőcsöt nyomott az ujjhegyére majd finoman bekente vele Chess arcát. Chess lehunyta a szemét, és azt képzelte, hogy arckezelésen van. Visszagondolva hihetetlennek tűnt, hogy valaha is elég nyugodt, boldog és normális volt ahhoz, hogy arckezelésekre járjon, de Michael mindig szívesen ajándékozott neki arckezelésekre és masszázsokra szóló ajándékkuponokat. Például este ott hagyta őket Chess párnáján, vagy úgy tett, mintha a házhoz szállított kínai vacsora étlapjában találta volna őket. Michael olyan volt, mint egy herceg. De már halott volt, a hamvai pedig egy mahagóni urnába kerültek.

Alison megszólalt:

– Remélem, nem bánja, ha megkérdezem, hogy mi történt a hajával? Valamilyen gyógykezelés okozta?

Chess elvörösödött.

– Nem – felelte. – Levágtam. Ezt a döntést a szélsőséges mentális instabilitás állapotában hoztam.

Alisonnak a szeme sem rebbent az igazság ilyen kíméletlenül őszinte megnyilvánulásán, elvégre ő maga is ebben a szakmában dolgozott.

– Á! – mondta, mintha már tucatnyi hasonló esetet látott volna.

Mindketten hallgattak, csak a halk surrogás hallatszott, miközben Alison folytatta a kenőcs felvitelét. Chessnek ötlete támadt, egy *új téma.*

– Honnan ismeri Barrettet?

– Együtt dolgoztam a feleségével – válaszolta Alison. – Stephanie-val. Ő is ápoló volt nálunk, a szülészeti osztályon. Az egyik legklasszabb ember volt, akit valaha ismertem. És maga? *Maga* honnét ismeri Barrettet?

– Tuckernuckon van házunk. Ő a gondnokunk.

– Aha! – bólintott Alison. – Remek fickó. És csodálatos apa.

– Igen – értett egyet Chess, és kissé megemelte az állát, hogy Alison a nyakához is hozzáférjen. A kenőcs hatására a bőre bizseregni kezdett, és érezte, amint a Prednisone, mint fénysebességű üzemanyag, végigfut az erein. Kellemesen elbódult és megnyugodott. Alison már a karjait kezelte a kenőccsel.

– Azt hittem, talán a barátnője.

– Ó! – felelte Chess. Nagyon viszketett a szeme, de vastagon be volt kenve kenőccsel. – Nem.

Alison visszakísérte a várószobába Barretthez. Egy fehér papírzacskóban odaadta a kenőcsöt is, és hozzá egy receptet, hogy kiválthassanak még belőle.

– Életben marad – közölte a férfival.

– Az jó – mosolygott Barrett. – És te hogy vagy?

– Tudod, mi van – mondta a nő. – Nyár van. Egymás után jönnek a mopedbalesetesek és a napon hólyagosra sült turisták. No meg a mérges szömörce áldozatai.

– Sajnálom – mormogta Chess. Úgy érezte magát, mint egy különleges fajú turista. Groteszk hatást keltett hálóingjében, rövidnadrágjában és kalapjában. A bőre pedig nem csupán beteg, de most már fényes és zsíros is volt. El akart tűnni onnét.

– Nincs mit sajnálnia, ez a munkám. – Aztán Alison Barretthez fordult. – És te hogy vagy? És a gyerekek?

– Jól – felelte nem túl meggyőzően Barrett. – A kölykök is. Úszóleckék, fogorvos, miegymás. Cameron ősszel elég idős lesz, hogy beírassam a Fiúk és Lányok Klubjába.

– Rengeteget gondolok Stephanie-ra – árulta el Alison.

Barrett bólintott. Chess elképesztő vágyat érzett, hogy a kenőcsön áthatolva vakarni kezdje magát.

Alison vállon veregette a férfit, Chessnek pedig azt mondta: – Hamarosan sokkal jobban fogja érezni magát.

Barrett egyenesen a gyógyszertárhoz hajtott, és kiváltotta Chess receptjét. Amikor visszaült a kocsiba, a telefonja ismét csörgött. Megnézte a kijelzőt, aztán így szólt:

– Ezt most egy darabig hanyagolni fogom. – Rámosolygott a lányra. – Van kedved elmenni ebédelni?

– *Ebédelni?*

– Igen. Azt hittem, abban egyeztünk meg, hogy tartozol nekem egy ebéddel.

– Ó, istenem, Barrett! Nem mutatkozhatom így!

– Dehogynem.

– Nem, isten ments! Aki csak rám néz az étteremben, elmegy az étvágya.

– Oké – hagyta rá Barrett. – Megmondom, mi lesz. Veszek szendvicseket a bio bisztróban, és megesszük őket a parton.

– Valószínűleg nem kéne napra mennem – ellenkezett Chess.

– Van napernyő nálam – közölte Barrett. – További kifogások?

– Nincsenek – mondta Chess. Már délután egy óra volt, és ő még semmit nem evett aznap. *És hirtelen estébe jutott, amit Alison mondott, miszerint a Prednisone az étvágy fokozódását okozza.* Igen, Chess *éhezni* kezdett.

– Akkor hajrá! – mondta Barrett.

Baconnel, salátával és paradicsommal megpakolt pulykás szendvicset rendelt német stílusú fekete kenyéren, hozzá avokádót, svájci sajtot és extra majonézt. A szendvics mérete egy szótáréval is felért, Chess ennek ellenére úgy látta, hogy még ez sem lesz elég. Barrett rendelt még neki mellé egy zacskó sült krumplit, jeges teát és csokidarabos kekszet. A lány az ölébe tette az ebédjét, és igyekezett ellenállni a csábításnak, hogy nekiessen, miközben Barrett végighajtott az Eel Point Roadon. Kellemes volt kint lenni a világban, olyan élmény, mint a kukkolás, gondolta, miközben az elhaladó autókat és házakat nézte. Amikor megérkeztek a partra, másokat is látott: anyákat a gyermekeikkel, egy csapat egyetemistát grillsütővel és hordozható hifivel. Mennyi ember! Barrett négykerék-meghajtásra kapcsolta a kocsit, és elgurult a part egy jóval elhagyatottabb pontjára. Kitette a napernyőt, alá két széket, majd megkerülte a kocsit és kinyitotta Chessnek az ajtót.

– Úgy érzem magam, mint egy hülye – közölte Chess.

– Kérlek, ne tedd!

– Hálóingben vagyok.

– Ezt senki sem tudja – felelte Barrett. – És senkit nem is érdekel.

Ebben igaza volt. Chess kiugrott az autóból, egyenesen a forró homokba. A lábát és a lábfejét nem borították pöttyök, simák és

érintetlenek voltak. Farkaséhes volt. Leült a székre. A felső ajka fel volt dagadva, az arca pedig érzéketlennek tűnt, mintha fogorvosi érzéstelenítővel nyomták volna tele.

Barrett mellé ült a másik székre, majd a víz irányába mutatott.

– Látod ott azt a szigetet? Tudod, hogy mi az?

Erre, természetesen, csak egy válasz létezett, de azért meglepte Chesst.

– Tuckernuck?

– Aha.

A lány a távoli zöld partszakaszt fürkészte. Szürreálisnak hatott. Az elmúlt három hétben és sokkal korábban, éveken át bámult ide Nantucketre az ő szigetükről, és fogalma sem volt arról, hogy mások meg esetleg itt ülnek és őt bámulják. El tudta képzelni, hogy Tate ott fekszik a parton, Birdie és India pedig a magas hátú székükben napoznak, ínyenc szendvicsekkel vagy karcsú bagettel kényeztetik magukat, olvasnak, úsznak, frizbiznek, talán sétálnak a parton és néha felvesznek a homokból egy-egy kagylóhéjat vagy csigaházat. Chess vágyakozott utánuk, sokkal jobban, mint valaha bárki más után. Olyan furcsa érzése volt, mintha soha többé nem látná őket.

– Úgy érzem, hogy nyaralni mentem nyaralás közben – jelentette ki.

Barrett kicsomagolta a saját szendvicsét, és Chess ezt a startpisztoly eldördülésének vette. Nagyon óvatosan hámozta le az alufóliát a sajátjáról, és közben remegett a várakozástól. Beleharapott, s a szendvics egyszerre volt füstös, ropogós, csípős és szaftos. Ó, mennyei ég! Chess nem is emlékezett rá, mikor szerzett neki az evés ugyanilyen élvezetet. A *mindaz, ami történt* előtt szenvedélye volt az evés. Michael néha azzal cukkolta, hogy fontosabb neki az evés, mint a szex. Ebben volt igazság, mert nagyon is érzéki örömöt találta mindenben a sós csipsztől a hideg, krémes mártogatókon át a libamájpástétom bársonyos érzetéig vagy a francia pezsgő jeges frissességéig. Kedvencei voltak a paradicsom, a málna, a főtt kukorica, a jó sajtok, a gyümölcsillatú olívaolajok, a rozmaring, a füstölt paprika és a vajban párolt hagyma. A *Glamorous Home* magazinnál az volt a célja, hogy olyan recepteket hozzon létre, amelyek egyszerre megbízhatók és meglepők, például egy kitűnő tésztaételt, ami a szakácsnak a védjegye lehet, vagy egy olyan születésnapi tortát, ami hagyománnyá lép elő abban a családban, ahol feltálalják.

Ismét beleharapott a szendvicsbe, és ízlelgette. A *mindaz, ami történt* után Chess elveszítette az ételek iránti érdeklődését. Az étel szürke pacni lett a szemében, mint minden más. Szomorú eset volt, de nem bírta rávenni magát, hogy érdekelje. Az, hogy ezúttal ismét életre keltek az ízlelőbimbói, nem volt világgá kürtölendő esemény, de neki sokat jelentett.

Ugyanakkor a Prednisone kétségkívül beütött. Chess feltépte a csipszes zacskót, és vissza kellett tartania magát, hogy ne szorítsa az orrához a nejlont és szippantson belőle mélyet. Nagy kortyokban itta a jeges teát.

– Minden rendben Tate-tel? – kérdezte egy idő után.

– Akarunk Tate-ről beszélni? – kérdezett vissza a férfi.

– Miért, nem kéne? – tudakolta Chess. Volt valami az arcával, talán az, hogy a fényes kenőcs vastag páncélt alkotott rajta, ami miatt biztonságban érezte magát. – Talán tényleg nem kéne.

Csendben ettek. A lány óvatosan rágcsált. Mivel a felső ajka duzzadt volt, nem tudott úgy harapni, ahogy normális esetben. Néhány ételdarab időről időre a hálóingén kötött ki.

– A dolgok egy ideig nagyon jól alakultak – szólalt meg aztán Barrett. – Most pedig határozottan furcsa lett minden.

– Furcsa?

– Zavaró.

– Hogyhogy? – kérdezte Chess.

– Az ügyfelem, Anita Fullin, tudod, aki ott volt megnézni a házatokat… teljes munkaidőben akar foglalkoztatni. Ami azt jelentené, hogy nektek már nem dolgozhatnék. Nos, egy vagy két napig még biztosan, de aztán fel kellene vennem egy alvállalkozót, aki gondoskodna rólatok és a többi ügyfelemről, amíg nem találtok egy új gondnokot magatoknak. Én pedig csak Anitához járnék.

– És ezt szeretnéd? Hogy csak Anitának dolgozz?

– Istenem, dehogy! – tiltakozott a férfi. – Egyáltalán nem. De anyagilag a markában vagyok. Nem utasíthatom vissza az ajánlatát.

– Tate tud erről?

– Úgy gondolja, nem szabad elfogadnom az ajánlatot. Nem vagyok biztos benne, hogy megérti, milyen kutyaszorítóban vagyok.

– Teljesen odavan érted – árulta el Chess.

– Én is érte – vallotta be a férfi.

– Szerelmes vagy?

Barrett elhúzta a száját. Nem volt fair a lánytól feltenni ezt a kérdést, ilyen helyzetbe hozni őt.

– Nem muszáj válaszolnod – tette gyorsan hozzá Chess.

– Túl korai még megmondani – mondta Barrett. – De… igen. – Elvörösödött, harapott egyet a szendvicséből, majd a vízen át Tuckernuckra nézett. – Viszont fogalmam sincs, hogy mit kezdjek ezzel. Egy hét múlva elmegy. Nem ajánlhatom fel neki, hogy vele tartok, gyerekeket nem akarom elvinni innét.

– Megkérhetnéd hogy ő maradjon itt – javasolta Chess, majd ivott még a jeges teából. – De tudod mit? Ehhez valójában semmi közöm.

– Semmi gond – nyugtatta meg Barrett.

– Tate agybajt kapna, ha megtudná, hogy róla beszéltünk.

Barrett ezt mintha meg sem hallotta volna.

– Szívesen megkérném, hogy maradjon, de mi lesz, ha igent mond és aztán megbánja?

– Akkor majd elmegy.

– A gyerekekre is gondolnom kell. Nem hívhatom meg az életünkbe, hogy aztán csak úgy kisétáljon.

– Hát, bárhogy is döntesz, légy óvatos! – figyelmeztette Chess. – Amennyire én tudom, téged kivéve Tate még sosem vett senkit komolyan. Nem akarom, hogy fájdalmat okozz neki.

Barrett összegyűrte a szendvics fóliáját.

– Szándékosan sosem bántanám meg.

Még jó, gondolta Chess. Az *emberek ritkán bántják egymást szándékosan.*

Barrettnek ismét megszólalt a telefonja.

– Az isten verje meg! – szitkozódott.

TATE

Amikor Tate visszatért a futásból, és megtudta, hogy Barrett elvitte Chesst a kórházba a kiütések miatt, rögeszmés féltékenység lett úrrá rajta.

– Miért kellett kórházba mennie? – kérdezte. – Miért nem tett rá Calamine-t, és kész?

– Nagyon rossz állapotban volt – magyarázta Birdie. – Az egész arca, a nyaka, a karjai, a fülei… végig. A fülébe is jutott a méregből. A szemét csak résnyire tudta kinyitni. Véresre vakarta magát. A Calamine nem lett volna elég.

Akkor miért nem várták meg, amíg visszajövök? – kérdezte volna legszívesebben Tate – *Velük mehettem volna segíteni.* Ez azonban éretlen és indokolatlan gondolkodás volt a részéről. A mérges szömörcés kiütések ugyanis majdhogynem vészhelyzettel egyenértékűek. Még szép, hogy nem vártak Tate-re. Barrett helyesen cselekedett. Ettől függetlenül a lányt elemésztette a féltékenység a régi dolgok miatt is, és most emiatt. A törölközőjén feküdt, közben a horizontot pásztázta, hogy mikor bukkan fel Barrett hajója, és arra gondolt, hol lehetnek, mikor jönnek vissza. Már majdnem két óra volt. Öt és fél órával azelőtt mentek el. Még mindig a kórházban voltak? Vagy elmentek még valahová? Talán Barrett házához? Tate gyomra összeugrott. Visszaemlékezett arra, amikor Barrett tizenhárom évvel ezelőtt velük ebédelt a piknikasztalnál. Hányszor nézett akkor a fiú leplezetlen vágyakozással a nővérére! És akkor inába szállt a bátorsága, hogy randira hívja. Ha Chess nem hányt volna a hajón, talán csókolóznak. Talán együtt jártak volna azon a nyáron. Hiszen Barrett még ezen a nyáron is Chesst hívta el először a vacsorapartira. Miért? Tate sosem kérdezte ezt meg, nem feszegette a kérdést, egyszerűen boldog volt azzal, hogy a fiatalember végül őmellette kötött ki. Vajon azért hívta Barrett el Chesst először, mert Birdie erőltette, vagy mert a régi érzések nyomokban még léteznek? Vajon Chess az, akit Barrett valójában akar?

– Mennyire nézett ki rosszul? – kérdezte Tate. – Tényleg rosszul volt?

– Rettenetesen – válaszolta Birdie.

Négy óra lett, mire visszaértek. Tate a parton állt, csípőre tett kézzel, és várta őket. Barrett lelassított, kidobta a horgonyt, és kisegítette Chesst a vízbe. Chess mondott valamit, Barrett nevetett. Aztán ő is mondott valamit, és ekkor meg Chess kezdett nevetni. Chess *nevetett.* Tate közel állt ahhoz, hogy a haragjának egészen elfogadhatatlan módon adjon hangot. Igyekezett megfékezni magát. A nővére valóban botrányosan rosszul nézett ki, még mindig a hálóingében volt, és abban a rettenetes katonai rövidnadrágban meg a nagyapjuk kalapjában. Miközben kigázolt a partra, Tate látta, hogy a testvére arca valóban katasztrófa sújtotta övezet. Szó szerint gyarmatosította az egészet a mérges szömörce.

Tate-nek nem volt gondja a mérges szömörcével. Chess szempontjából tűnhetett nem fairnek.

– Jesszusom! – mondta Chessnek.

– Hát, ezért a megjegyzésedért nem kapsz humanitárius díjakat – jelentette ki Chess.

Barrett a bevásárlást és a jeget cipelte. Kigázolt a partra, de közben végig a saját lábfejét bámulta.

– Akkor most már jól vagy? – kérdezte Tate Chesstől. – Kaptál kenőcsöt a kórházban?

– Kaptam egy injekciót – válaszolta a nővére. – És kenőcsöt is, igen. – Felmutatta a gyógyszertári zacskót. – Felmegyek a házba.

Barrett megállt Tate előtt.

– Szia! – köszönt. – Hogy vagy?

– Én? – kérdezett vissza a lány. – Jól.

– Figyelj! – folytatta Barrett. – Elvállalom a munkát Anitánál.

– Igen – bólintott Tate. – Erre magamtól is rájöttem.

– Tudom, hogy nem érted meg, és…

– Nem, tényleg nem értem meg.

– Nem, de azért…

– A markában tart, Barrett! – magyarázta Tate. – Pontosan azt teszi veled, amit akar.

A férfi megrázta a fejét. *Érints meg!* Könyörgött magában Tate. *Mondd, hogy fontos vagyok neked!* Eddig olyan jól megvoltak, olyan közel álltak egymáshoz, most viszont mintha egyet pislogott volna, és mire kinyitotta a szemét, már minden köddé vált. Mint az a jelenet a *Mary Poppins*ból, amin sírni szokott: a szép krétarajz a járdán, amit a nyári eső elmos.

– Hogy telt a napod? – érdeklődött inkább. – Chess hogy bírta?

– Eltelt. Elvittem a kórházba, utána kiváltottuk a receptjét. Aztán ebédeltünk és aludt egy keveset. Majd el kellett mennem a szupermarketbe, hogy bevásároljak anyukádnak, Chess pedig addig kint maradt a kocsiban. Nem akarta, hogy bárki lássa az arcát.

Tate leragadt annál a résznél, hogy *ebédeltünk* és *aludt egy keveset.* Chessre gondolt, ahogy az *ő* helyén ül Barrett autójában.

– Nem hiszem, hogy folytatnunk kellene ezt a kapcsolatot – jegyezte meg Tate.

Barrett úgy nézett rá, mintha pofon vágta volna. A lány alig hitte, hogy ő maga mondta ki ezeket a szavakat. Ösztönösen tette, mintha egy poharat vágott volna a falhoz, és a szavak ugyanúgy visszhangzottak a térben. Ésszerűtlenül gondolkodott, és ez soha nem is lesz másként: Barrett a

nővérét szereti, mindig is őt szerette, mindig is utána vágyakozott, akkor is, amikor elvette Stephanie-t, akkor is, amikor Stephanie haldoklott – a férfi szíve mindig Chessért dobogott, aki nem érdemli meg őt.

– Már csak egy hét, és hazamegyek – folytatta. – Jobb, ha már most elvágjuk a szálakat.

– Jobb, ha már most elvágjuk a *szálakat?* – meredt rá Barrett. – Tényleg így *hiszed?*

Tate vállat vont. Nem gondolta így, de most már nem fogja visszaszívni. Ezért a kapcsolatért nem fog harcolni. Azt akarta, hogy *Barrett* harcoljon érte. Azt akarta, hogy Barrett azt mondja, hogy őt szereti. De ha a férfi még mindig érez valamit Chess iránt – és ez nyilvánvalóan így van –, Tate nem maradhat vele.

De Barrett nem tiltakozott:

– Rendben, akkor elfogadom Anita ajánlatát, és holnap kezdek is nála. És elküldöm Trey Wilsont magam helyett, majd ő elhozza a bevásárlást. Nagyon helyes srác. Biztosan tetszeni fog.

– *Ez* most mit akar jelenteni? – kérdezte Tate.

Barrett a bevásárlást és a jeget a lábához ejtette, a homokba, aztán belegázolt a vízbe, egyenesen a hajóhoz. Mielőtt bemászott volna visszakiáltott:

– Majd megmondom a gyerekeknek, hogy üdvözlőd őket!

A gyerekek. Amikor Barrett elindította a motort, Tate úgy érezte, az ő szívét kaszabolja darabokra a hajólapát. A férfi úgy fordította meg a hajót, mint egy cowboy, aztán elszáguldott. *A barát távozik a* Barátnőn, gondolta Tate. Aztán a gyerekekre gondolt. És Barrettre.

Barrett!

Legszívesebben utánakiáltott volna, de már túl késő volt. Eszébe jutott az is, hogy utánaúszik, elvégre Nantucket csupán egy kilométerre volt, de ahhoz túl gyengének érezte magát.

Leült az édeskés szagot árasztó, vadonatúj sárga székek egyikére, és sírva fakadt.

Tíz-tizenöt perce ülhetett ott, amikor Chess lement hozzá.

– Mi történt? – kérdezte.

– Mi *történt?* – visszhangozta Tate. – Mi *történt?* Te történtél, hát ennyi.

– Nem értem – felelte Chess.

– Odavan érted – közölte Tate. – Ahogy mindig is volt.

Chess röviden felkacagott.

– Jesszusom, Tate, nézz már rám! Elvitt a *kórházba,* aztán a *gyógyszertárba.*

– Elvitt ebédelni – toldotta meg Tate.

– Nem vitt el – tiltakozott Chess. – Vettünk szendvicset, és kimentünk a partra. Egy darabig beszélgettünk, aztán én elaludtam, ami az injekció miatt volt. Amikor felébredtem, bevásároltunk Birdie-nek, aztán visszajöttünk ide.

– És miről beszéltetek? – tudakolta Tate. – Mondd el pontosan! Miről beszéltetek?

– Nem is tudom – válaszolta Chess. – Dolgokról. – Elkezdte vakarni a nyakát, ami vörösen fénylett, mint a nyers hús. A puszta látványtól viszketni kezdett Tate nyaka is. – Ezt már korábban el akartam neked mondani, még az első este, amikor randiztál vele.

– Mit?

– Azt, hogy millió évvel ezelőtt Barrett meglátogatott Middleburyben, és én gonoszul elbántam vele. Gyakorlatilag kirúgtam a városból is. Így a mai nap nagyon kellemes volt, mert végre lehetőségem adódott arra, hogy bocsánatot kérjek.

– Miről beszélsz?

– Barrett a második egyetemi évemben eljött Middleburybe – kezdett bele ismét Chess. – Hyannisból, kocsival. – Aztán megosztotta Tate-tel a részleteket: hogyan látta meg a fiút a standnál, ahol dolgozott, hogyan szaladt vissza a leányszövetség házához a kasszával, és Carla Bye már ott csevegett Barrett-tel, amikor megérkezett. És hogy Barrett hat órát vezetett egy kék dzsipben, hogy lássa őt. Ő pedig hazaküldte.

A történetet hallva Tate levegőt is alig kapott, annyira szégyellte magát a nővére miatt, mivel Chess egy sznob, álnok és alattomos fúria, hogy így bánt a fiúval. Ráadásul a történet tovább fokozta a féltékenységét – nem is, valójában igazolta, hogy joggal volt féltékeny. Oka volt rá, hiszen Barrett kellően bele volt esve Chessbe ahhoz, hogy egészen Middleburyig elmenjen utána. Tate elkékült a dühtől. Miért nem mondta ezt eddig el neki Chess? És miért nem mesélte el Barrett?

– Próbáltam sort keríteni rá aznap, amikor randira mentél vele – magyarázta Chess –, de te meg sem akartad hallani. És biztos vagyok

benne, hogy Barrett csak azért nem említette, mert már meg is feledkezett róla. Nem számít az egész.

– Nem számít? – kérdezte Tate. – Kivéve, hogy ma szükségét érezted a bocsánatkérésnek, amikor kettesben voltatok. Együtt ebédeltél a barátommal. Együtt szieszt áztál délután a barátommal.

– Ne ess már túlzásokba, Tate! – szólt rá Chess az idősebb nővér hangján, azon az átkozott „én vagyok a gasztrorovat szerkesztője” hangján. – Igen, aludtam egy kicsit egy strandszékben, amíg Barrett a kocsija csomagtartójának támaszkodva Anita Fullinnal beszélt.

– Szóval tudsz Anita Fullinról? Tudsz az állásajánlatról?

Chess nem válaszolt. Nem is *kellett* válaszolnia. Persze, hogy tudott róla, mivel Barrett megbízott benne és elmondta. Ma reggel, amikor Tate felkelt, a legnagyobb problémája Anita Fullin volt. De már nem. Most már a nővére.

– Muszáj volt mesélnie az ajánlatról – magyarázta Chess. – A telefonja folyton csöngött.

– Gyűlöllek! – jelentette ki Tate. Felállt a lépcsőre, ahonnét a nővére fölé tornyosult. – Teljes szívemből *gyűlöllek!* Te *mindent* tönkreteszel, mindent elveszel másoktól. Amióta megszülettem, azóta teszed tönkre folyamatosan az életemet. Mindent, ami jó, magadnak szereztél meg, nekem meg csak a maradék jut.

– Tate…

– Ne is szólj hozzám! – Tate most már kiabált. – *Gyűlöllek!* Tizenhét éves korom óta szeretem Barrettet, de ő mindig téged akart. Te voltál a szebb, gondolom, meg a menőbb, a *felsőbbrendű* testvér. Te mindent megkapsz, amit akarsz; ez mindig így volt, és gondolom, így is marad!

– Tate, tudod, hogy ez nem igaz…

– De, *igaz!* – Tate hisztérikus állapotban volt, szinte levegőt sem tudott már venni. Kibámult a vízre, Nantucket irányába. Lehet, hogy soha többé nem látja Barrettet, mert olyan ostoba, idióta volt, hogy elküldte. – Lélegezni sem tudok a közeledben! Minden oxigént elszívsz előlem! Annyira énközpontú vagy, annyira el vagy *merülve* saját magadban…

– Tate… – próbálkozott Chess.

– Elloptad a barátomat! – kiabálta Tate. – Az egész napot vele töltötted! Ebédeltél vele, szieszt áztál vele, együtt intéztetek dolgokat, megbízott benned…

– Igen – mondta Chess. – Igen, igen és igen. Megbízott bennem, így azt is elmondta, hogy szerelmes beléd.

Tate megragadta a nővére csuklóját, amely göröngyös és vörös volt a kiütéseknek köszönhetően. Legszívesebben leszaggatta volna Chess alkarját.

– Ezt mondta?! Ezt mondta *neked? Nekem* ezt soha nem említette. Látod? Látod, hogyan ütöd bele mindenbe az orrodat, és teszel tönkre mindent? – Visszalökte Chess felé a karját, aki egy lépést hátratántorodott, aztán leesett a homokba. Ahelyett, hogy bocsánatot kért volna, Tate a nővérére rontott. Mindkét kézzel rátámadt, és lenyomta a földre.

– Tate! – sikoltotta Chess. – Hagyj már békén!

– Te hagyj *engem* békén! – ordította Tate. – Miattad érzem úgy, hogy bár meg se születtem volna!

– Sajnálom! – sírdogált Chess. – Sajnálom, hogy allergiás vagyok a mérges szömörcére, sajnálom, hogy kórházba kellett mennem. Sajnálom, hogy a barátod volt az egyetlen, aki el tudott vinni. Sajnálom, ha úgy érzed, hogy én tettem tönkre az életedet. Sajnálom, ha azt hiszed, hogy az én életem olyan tökéletes. Biztosíthatlak, hogy egyáltalán *nem* az. És biztosíthatlak, hogy *nem* kaptam meg mindent, amit akartam. Messze nem.

– Ha valami baj van az életeddel, akkor miért nem *meséled el nekem,* hogy mi az? Mond el, mi történt Michaellel! Mi az a te borzasztó titkod?

– Képtelen vagyok rá – válaszolta Chess. – Nem mondhatom el! Nem mondhatom el senkinek!

– Barrettnek elmondtad? – faggatta Tate. – Elmondtad ma neki?

Chess vörös és duzzadt szemére szorította az ujjait. Az arcán folt folt hátán, úgy tűnt, hogy a szömörce okozta kiütések egyre vörösebbek és nagyobbak lesznek.

– Annyira éretlen vagy! – jelentette ki végül. – Hallanod kellene magad! Mintha tizenkét éves lennél.

Tate visszanyomta a nővérét a földre. Chess felkiáltott. Ő volt az idősebb, a felsőbbrendű, ugyanakkor gyenge és béna is.

– Fogd már be! – kiabálta Tate.

– Te fogd be! – förmedt rá Chess. – És hagyjál békén! Ne nyúlj többé hozzám!

– Gyűlöllek! – tette még hozzá Tate. – És örülök, hogy boldogtalan vagy!

BIRDIE ÉS INDIA

India a hálószobájában volt, amikor az ordítozás megkezdődött. Tudta, hogy a partról jön, de eltelt egy-két másodperc, mire leesett neki, hogy Tate és Chess hangját hallja. India az ágyán ült, és lehunyta a szemét. Istenem, a lánytestvér átka! Az, hogy van valaki, egy lány, egy másik nő, aki nem te vagy, de majdnem. Egy barát, egy bizalmas, egy rivális, egy ellenség. Emlékezett arra a nyárra, amikor… Billy hároméves volt, Teddy tizennégy hónapos, és közben Ethannel volt várandós. Itt voltak Tuckernuckon, a parton, ő egy nyugágyban feküdt, Teddyvel az ölében. Billy a víznél játszott. India olyan fáradt volt, amilyenek csak az első trimeszterben járó kismamák tudnak lenni, a szemét sem tudta nyitva tartani. Aztán a következő pillanatban a szeme *mégis* nyitva volt, és azt látta, hogy Billy alámerül és eltűnik, mintha vákuum szippantaná magába. India megpróbált kiabálni – Segítség! Billy! – és kiugrani a székéből, de Teddy az ölében aludt, és szinte ólomként nehezedett a karjába. Indiát cserbenhagyta szánalmasan elgyengült teste. Nem tudott elég gyorsan mozdulni.

– Bill! – kiáltotta. Hol van Bill? – Billy!

Birdie a semmiből bukkant elő. Berohant a vízbe és felnyalábolta Billyt. A kisfiú eleinte vizet köpött, aztán bömbölni kezdett. Birdie először Billy hátát ütögette, hogy az összes víz kijöjjön belőle, majd magához ölelve csitítgatta. India abban a pillanatban gyűlölte Birdie-t, gyűlölte, hogy a nővére mentette ki a fiát az óceánból. De ugyanakkor szerette is a testvérét. Olyan mélyen és szenvedélyesen, amit megmagyarázni sem tudott. Amikor senki másra nem lehetett számítani, Birdie ott volt.

A kiabálás folytatódott. India lement a földszintre.

Birdie egy pohár Sancerre-t töltött éppen magának, amikor a lányok ordítozni kezdtek. Először el sem tudta képzelni, hogy mi az ördög az… így aztán kiment a szikla peremére. Úgy tűnt, hogy Chess és Tate az elkövetők. Lehetséges? Meglátta őket a lépcső alján. Hallotta, amint Tate azt mondja: *Gyűlöllek!*

Birdie megfordult és visszasétált a házhoz. A szíve minden lépéssel egyre jobban sajgott. Rettenetes volt hallani, hogy a két lánya így beszél egymással. Ilyen lehet egy gyereknek is hallani, amikor a szülei veszekszenek egymással. Hála az égnek, ő és Grant sosem veszekedtek a gyerekek előtt. Nem sok van, amire büszke lehet, de erre legalább igen.

India a piknikasztalnál állt, amikor Birdie odaért. Kinyúlt a nővére felé, és anélkül, hogy egyikük is szólt volna, összeölelkeztek. Birdie beszippantotta India pézsmaillatát, érezte tüskés hajának szúrását és az arca szokatlanul puha bőrét.

Aztán elengedték egymást. India egy pohár bort nyújtott Birdie-nek, majd egy cigarettát.

– Köszönöm – suttogta Birdie.

– Szívesen – suttogta vissza India.

CHESS

Nick és én megegyeztünk, hogy először tisztán szakítok Michaellel. Vagyis úgy, hogy nem említem Nicket. Így viszont nemigen tudtam mással takarózni, mint a kőkemény és cseppet sem jó kifogással: Már nem vagyok beléd szerelmes.

A Michaellel folytatott beszélgetésem, ami valójában több egymást követő beszélgetés láncolata volt, valahogy így hangzott:

Én (sírva):

– Nem mehetek feleségül hozzád.

– Micsoda?

– Nem mehetek feleségül hozzád. (Ezt hatszor vagy hétszer is el kellett mondanom, mire felfogta.)

– Miért nem? Mi történt?

A „Mi történt?” volt a nagy kérdés, amit feltett nekem Michael, az anyám, az apám, a húgom, Evelyn, a barátaim, az asszisztensem. Amikor Michael felhívta Nicket azzal, hogy az eljegyzést felbontottuk, vajon ő is ezt kérdezte a bátyjától? Szinte biztos vagyok benne, hogy nem tette, de csak szinte. Úgy döntöttünk, hogy nem beszélünk addig, amíg a füst el nem ül.

– Semmi sem „történt” – mondtam én. – Egyszerűen már nem érzem ugyanazt.

– Miért nem? – faggatott Michael. – Nem értem. Valami rosszat tettem? Valami rosszat mondtam?

– Nem, nem, nem – válaszoltam.

Nem akartam rákenni a dolgot. Az egyetlen, amit „rosszul” tett, hogy olyan nagy közönség előtt kérte meg a kezemet. Ezzel arra kényszerített, hogy igent mondjak. Persze, utána azonnal felbonthattam volna az eljegyzést, akkor még nagyon időben lett volna. Nem kezdődött meg a tervezés, nem kértem fel még senkit koszorúslánynak, nem tettünk le

előlegeket a szolgáltatóknak. Kérhettem volna időt, és kihátrálhattam volna az egészből.

– Soha nem kellett volna igent mondanom.

– Mert már akkor sem szerettél? – kérdette Michael. – Soha nem szerettél?

– Szerettelek. Most is szeretlek.

– Akkor gyere hozzám feleségül!

Amit nem mondhattam: Nem szeretlek eléggé, és nem úgy, ahogy szeretnélek szeretni. Ha hozzád megyek, rossz dolgok fognak történni. Lehet, hogy nem most, majd a jövőben. Egy családi rendezvényen majd vágyakozva nézek Nickre. Összefutok vele a szüleid fészere mögött, ahová az egyik gyerek bedobta a frizbit, és ő megcsókol. És aztán, miközben hazafelé tartunk, szeszélyes leszek, és hazaérve összepakolom a holmimat. Vagy elkezdelek csalni valakivel, aki Nickre emlékeztet, ám nem a te érdekeidet tartja szem előtt, mint az öcséd. Ez a férfi majd elrabol engem tőled, elrabolja a házadat és a gyerekeidet. Sokkal kevesebb lesz akkor neked, mint most.

Ezért csak annyit mondtam:

– Nem lehet.

– De lehet.

– Oké, akkor így mondom: nem akarok.

Nem értette. Senki sem értette. Michaellel olyan tökéletesen passzoltunk egymáshoz. Ugyanazokat a dolgokat szerettük, olyan boldognak tűntünk együtt. Az embereket két csoportra lehet osztani. Azokra, aki megértik a szerelem megfoghatatlan jellegét, és úgy gondolják, okosan tettem, hogy addig szálltam ki belőle, amíg még lehetett. És vannak azok, aki nem értik a szerelem megmagyarázhatatlanságát. Utóbbiak ránéztek Michaelre és rám, és egy – papíron tökéletes! – párt láttak, maguk előtt, és úgy vélték, esztelen, önpusztító döntést hoztam.

Addig magyarázkodtam, amíg végül semmi nem maradt bennem, kivéve azt az apró igazságmagot, amit nem voltam hajlandó elárulni, azt, hogy szeretem Nicket.

Michael valaki másra gyanakodott. Folyamatosan, minden beszélgetés során ezt kérdezgette:

– Van valaki más?

– Nincs – ismételgettem.

És ez igazis volt. Nick nem volt valójában az enyém. Sosem szeretkeztünk. Nem voltak elvárásai velem szemben, és nekem sem ővele. De tudtam, hogy vár rám.

Körülbelül tíz nap után beszéltünk. Én elmondtam neki, mi a helyzet, ő elmondta nekem, mi a helyzet. Mert Michael nemcsak velem folytatott beszélgetéseket, hanem vele is.

Nick azt mondta:

– Hű, nagyon kemény! Nagyon sok ez nekem.

Én pedig:

– Mit tegyünk?

– Elmegyek Torontóba június tizedikén, hogy felvegyük az albumot. Azt szeretném, hogy gyere velem.

– Veled menjek?

– Gyere velem Torontóba! Élj velem! Tudjuk meg, hogy igazi-e ez a dolog.

Ez azt jelentette, hogy fel kell mondanom az állásom, és itt kell hagynom New Yorkot. A munkát elég könnyű volt. Három évig voltam a gasztrorovat szerkesztője, ami valaha életem legnagyobb kihívásának tűnt, de most unalmas hétköznapokat jelentett csupán. Január/február: lelket melengető ételek. Március/április: könnyebb ételek. Május: külföldi receptek. Június: friss kerti zöldségek. Július: barbecue. Augusztus: piknik. Szeptember: mit készítsünk a focimeccsek idejére? Október: szüret. November: hálaadás. December: karácsony/hanuka. Készen álltam, hogy búcsút mondjak a magazinnak.

A júliusi számot korán lezártuk, délután két órakor. Csodálatos tavaszi nap volt, és a nap hátralevő részére kimenőt adtam Erikának, az asszisztensemnek. Aztán bementem a főszerkesztő, David Nunzio irodájába, és megmondtam neki, hogy elhagyom őket. Onnét a vezető szerkesztőhöz, Clark Boydhoz vezetett az utam, sarkamban David Nunzióval, aki azt ismételgette, reméli, hogy ezt nem gondolom komolyan, nem hagyhatom csak így, egyik pillanatról a másikra itt őket, és mit tehetnének, hogy

meggondoljam magam. Több pénzt akarok? Megmondtam Clark Boydnak is, hogy elmegyek.

– Elmész? – kérdezte.

– Végeztem itt – mondta. – Felmondok.

Clark Boyd és David Nunzio egy darabig fürkésztek, és mintha ugyanakkor jöttek volna rá, hogy nincs ki mind a négy kerekem. Valóban, valami biztosan nem stimmel velem, hiszen imádom ezt a munkát, jó is vagyok benne, és mégis fel akarok mondani.

– Tudom, hogy nehéz időszakon mentél keresztüli – próbálkozott Clark.

Nevettem, de a nevetésem inkább csuklásnak tűnt. Még egy normális nevetést sem tudtam előadni. De viccesnek találtam, hogy Clark Boydnak bármi fogalma legyen a felbontott eljegyzésemről, bár a Glamorous Home *szerkesztősége, mint minden más munkahely, a pletykák melegágya volt. Persze, igyekeztem a magánéletemet óvni, személyes hívásokat nem is fogadtam az irodában.*

– Ennek semmi köze ahhoz, hogy… – feleltem. Aztán elhallgattam. Nem tartottam magyarázattal nekik.

– Ha időre lenne szükséged… – kezdte Clark.

– Végeztem – ismételtem. – Nem dolgozom itt tovább. Elkészítem írásban is a felmondólevelemet.

Bár az egész ostoba formaságnak tűnt. Egyszerűen el akartam sétálni onnét, és kész.

Amikor leértem az utcára, jobban éreztem magam. Figyeltem a többi New York-it, tavaszi öltönyeikben és magas sarkú cipőikben, amint Duane Reade és Barnes & Noble bevásárlótáskákat cipelnek, és arra gondoltam: Hát jó, és most hogyan tovább?

Nick és Michael Moabba készültek sziklát mászni a háborús hősök emléknapjának hétvégéjén. Nick ott készült megmondani neki. Muszáj volt megmondania, mert vele fogok menni Torontóba. Én titokban akartam Kanadába menni. Michaelnek még *nem kellett volna megtudnia; bölcsebb lett volna időt adni neki, amíg ő is újra el nem kezd járni valakivel. De Nick egyenes ember volt, Michael pedig a bátyja. Nick majd elmondja neki, amikor kettesben vannak, távol az otthonuktól. Michael olyan hangosan üvölthet, ahogy csak akar, akár meg is ütheti. Nick nem fog elszaladni előle.*

Ez volt a legkeményebb lutri. Attól tartottam, hogy pont emiatt tetszik a dolog Nicknek. Kártyában sosem veszített, de mi lesz, ha *akkor veszít?*

– Mit fogsz neki mondani? – kérdeztem.

– Az igazat – válaszolta Nick. – Hogy szeretlek. Hogy azóta szeretlek, amióta először megláttalak.

Megengedtem, hogy Rhonda egyik barátnője, aki szintén a New Schoolba járt, beköltözzön az albérletembe, amíg távol vagyok (a lakás a szívem csücske volt, nem akartam felmondani), becsomagoltam, és körülbelül akkor érkeztem meg anyámhoz, amikor Michael és Nick megérkeztek Utahba. Nem éreztem jól magam. Ideges, izgatott, morózus voltam. Nem tudtam magam elé képzelni sem Nicket, sem Michaelt. Kidobtam a telefonom, de az anyám kiszedte a szemetesből, abban a hitben, hogy később ezt még meg fogom neki köszönni.

A hétvége jó részét átaludtam. Elbújtam a Vogue *magazin mögött, próbáltam olvasni egy regényt, de a saját életem története mindig odafurakodott az oldalakra. Próbáltam visszaemlékezni arra, ki is voltam, mielőtt megismertem a Morgan fivéreket. Hol van már az a vidám lány, aki azon az, októberi estén besétált a Bowery Ballroomba? Próbáltam kidolgozni egy tervet, hiszen a tervezésben mindig jó voltam, és abban is, hogy tartsam magam hozzá. El fogok menni Torontóba, aztán két hetet Tuckernuckon töltök az anyámmal és a húgommal (nekik majd akkor mondom el), aztán visszamegyek Torontóba. És ha a kapcsolat működik, ha szerelmes és boldog vagyok, akkor elmegyek Nickkel a turnéra is. És mi lesz a pénzzel? Szabadúszó legyek? Írjak könyvet? Olyan klisészerűnek tűnt. Annyira* kapuzárási pániknak *tűnt. Pedig még csak harminckét éves voltam.*

Amikor megtörtént, Nick először a szüleit hívta, aztán engem. A telefonban nyugodt volt a hangja, mondhatni közömbös. Nem értettem. Ma sem értem. Robin, a terapeutám szerint valószínűleg sokkos állapotban volt.

Sokkos állapotban.

– Michael meghalt – mondta Nick. – Lezuhant. Ma hajnalban felkelt és elment egyedül mászni. A karabinerjei nem voltak jól összeillesztve. Lezuhant.

Nem kérdeztem semmit. Tudtam. Nem kellett kérdeznem.

Nick folytatta:

– Tegnap este megmondtam neki. Úgy tűnt, hogy beletörődik. Dühös volt, persze, állatira dühös, egy lyukat bokszolt a szálloda falába, még a vakolaton is átütött. Én meg azt gondoltam: ez az, ez kezdetnek jó. Elmondtam neki az igazat, hogy csókolóztunk, de csak azt. Azt is megmondtam neki, hogy ha tudnék az érzéseimen változtatni, megtenném, és te is, de nem tudunk. Ez az érzés itt van, létezik. Hatalmas, ijesztő érzéseim vannak feléd, és neked is felém. Igen, mondta, megérti. Kimentünk a bárba, söröztünk, ittunk néhány tequilát is, hozzá burgert ettünk. Berúgott, én pedig hagytam, miért is ne, jól kezelte a dolgot, nagyon-nagyon rendes volt, úriember, mint mindig. Amikor visszamentünk a szállodába, azt kérdezte, hogy gyűlölöm-e azért, mert neki mindig minden könnyebb volt, én meg azt mondtam, „Nem, Mikey, nem gyűlöllek, ez nem arról szól, bátyó. „Megkérdezte, hogy gyűlölöm-e azért, amikor bemosott nekem évekkel ezelőtt, amikor eltört az orrom. Az is egy lány miatt volt, egy Candace Jackson nevű lány miatt, akivel együtt jártunk suliba. Ő nyerte meg azt a meccset, és Candace-t is. Én meg azt feleltem neki: „Nem, bátyó, ez nem Candace-ről vagy az orromról szól. „Azt mondta: „Oké, hiszek neked.” És aztán reggel fogta magát, és egyedül kiment a Labyrinth nevű hegyre mászni. Ezen a helyen nem biztonságos egyedül mászni, ráadásul nem jól állította össze a felszerelését.

Nick sírni kezdett.

– Chess – mondta. – Chess!

– Tudom – mondtam. – Jesszusom, tudom!

– Elmondtam a szüleimnek, hogy nem jól állította össze a felszerelését – folytatta Nick. – De… Chess?

– Mi az? – kérdeztem. – Mi az?

– Egyáltalán nem kaszált biztosítókötelet!

Michael nem azért halt meg, mert a felszerelés csődöt mondott. Azért halt meg, mert biztosítókötél nélkül mászott.

A különbség e két valóság – a baleset és a szándékosság között – óriási. Ez volt az az óriási titok, ami engem örökre Nickhez kötött.

Chess becsukta a jegyzetfüzetet. A vallomása itt véget ért. A temetésen Nick kiállt az oltárhoz, és azt mondta mindenki előtt: *Igazán szeretett téged, Chess.* Nem pedig azt, hogy: *Igazán szeretlek téged, Chess.* Lehet, hogy így érzett, Chess tudta, hogy így érez, és bárhol is járt – talán még

Torontóban, talán úton valamerre ugyanazt érezte, amit ő, mintha nyíllal lőtték volna keresztül fájdalommal, vágyakozással, szerelemmel, megbánással. De Nick nem mondta, mert Michael a bátyja volt, aki immár halott, és az igazság kimondásával megszentségtelenítették volna az emlékét.

Tate beült a Scoutba, és por- meg kavicsfelhőbe burkolva az autót elhúzott. India és Chess a piknikasztalnál ültek, miközben Birdie vacsorát készített.

– Soha többé nem áll szóba velem.

– Ó, meg leszel lepve! – vélekedett India.

Tate nem jött haza vacsorára. Napnyugta, aztán sötét este lett, és ő még nem volt sehol. Birdie, India és Chess a beüvegezett tornácon ültek – Birdie a hímzésébe, India a keresztrejtvényébe, Chess pedig látszólag a *Háború és béké*be feledkezve, de valójában arra összpontosított, hogy ne vakarja az arcát, és fülelt, mikor hallja meg a kocsit.

– Egész éjjelre csak nem maradhat ki! – mondta.

– Ne aggódj, vissza fog jönni! – nyugtatta India. – De jót fog tenni neki egy kis egyedüllét. Biztos vagyok benne, hogy alaposan átgondol mindent. És abban is, hogy már bánja, amit a fejedhez vágott.

Chess azonban tudta, hogy a húga egyáltalán nem bánta meg a tettét. Egész életében arra a percre várt, hogy kimondhassa a sérelmeit. Chess, egyszerűen azért, mert olyan volt, amilyen, mindig túlragyogta és beárnyékolta Tate-et. Akadályozta a fejlődését. Természetesen, nem szándékosan, és Barrett-tel kapcsolatban sem akart fenyegetést jelenteni a húga számára.

Birdie felsóhajtott.

– Bárcsak itt lenne Grant!

Amikor Chess lefeküdt, Tate még nem ért vissza. A naplóját Tate párnájára tette.

Amikor felkelt, Tate ágya üres volt. Frissen vetve állt, ahogy előző este, és a párnán is ott feküdt a naplója, ahogy hagyta.

Chess a fürdőbe ment és kikémlelt az ablakon. A Scout a ház mellett állt.

Chess lelopakodott a lépcsőn, még a szíve is csak lábujjhegyen dobogott. Félt a húgától. Bűnösnek érezte magát a többévnyi „bűneiért”, még ha nem is szándékosan követte el őket. Feloldozást akart, Tate feltétel nélküli szeretetét, de azt most a húga megvonta tőle. *Gyűlöllek! Miattad*

érzem úgy, hogy bár meg se születtem volna! Tehát *valóban* mérgező, ahogy azt magáról sejtette is, mielőtt elindult erre az útra. Lassan, csendesen mérgezte eddig Tate ivóvizét, szennyezte a környezetét. *Magadba szívod az összes oxigént, hogy nekem ne jusson!* Ez, vélte Chess, a szomorú végkifejlet. Bele tud nyugodni, hogy elveszítette Michaelt, hogy elveszítette Nicket, de a húga elvesztésébe sosem tudna.

Amikor a földszintre ért, látta, hogy a horgolt pokróc a kényelmetlen zöld kanapén hever.

– Ezek szerint…?

– Itt aludt a kanapén – válaszolta Birdie.

Chess nem tudta kitalálni, mi lehet erről az anyja véleménye.

– Mondott valamit?

Birdie egy tányért nyújtott felé, amin két tojás pihent egy vastagon megvajazott toast kenyéren. A lány elfogadta.

– Még mindig eléggé haragos – válaszolta az asszony.

– Én nem *csináltam* semmit, Birdie! – jelentette ki Chess. Azt akarta, hogy az anyja mindenképpen megértse ezt. – Eszem ágában sincs elrabolni tőle Barrettet!

– Ó, édes istenem, hát tudom én azt! És ő is. Azt hiszem, régebbi kísértetekkel küzd.

Birdie nem sokat segített abban, hogy Chess megnyugodjon. Birdie és Tate mindig közelebb álltak egymáshoz, mint ő és az anyja. Tate udvarolt Birdie-nek, ami Chess szerint szükségtelen volt. Pillanatnyilag azonban, ébredt rá, jó lenne az anyját a saját oldalán tudni.

– Igen, azt hiszem – mondta.

– A húgod egész életében féltékeny volt rád – tette hozzá Birdie. – Ahogy én is Indiára.

– Féltékeny rám? – lépett le az utolsó lépcsőfokról India. – Mi a fenéről beszélsz?

Néhány perccel később egy fiatalember jelent meg az ajtóban.

– Ez a Tate ház? – érdeklődött.

Körülbelül tizenkilenc-húsz éves lehetett, és annyira hasonlított a fiatal Barrett Lee-re, hogy Chessnek a szava is elállt. A szemébe hulló szőke haj, a karcsú termet, a napellenző, a napszemüveg, a tangapapucs.

– Igen! – vágta rá Birdie.

– Trey Wilson vagyok – mutatkozott be a fiú. – Barrett Lee-nek dolgozom.

– Akár a dublőré is lehetnél – közölte India.

– Hol van Barrett? – tudakolta Birdie.

– Egy másik munkán, ezért engem küldött maga helyett – magyarázta Trey. – Mostantól én vásárolok be önöknek. Azt mondta, el kell vinnem a szemetet és a szennyest is, és a… listát?

– Nem értem, mi folyik itt. – fakadt ki Birdie.

Tate ebben a pillanatban lépett be. Trey-re nézett, aztán száznyolcvan fokos fordulatot vett és felviharzott a lépcsőn. A fiú bevitte a csöpögő jegeszsákot és a bevásárlást a piknikasztalról.

Chess elvette a jeget a fiútól.

– Barrettnek más munkája van, így Treyt küldte maga helyett. Mostantól csak ő fog jönni.

– És mi lesz Barrett-tel? – kérdezte Birdie.

– *Felszívódott!* – kiáltotta egy hang az emeletről.

INDIA

Indiának jobban hiányzott Barrett, mint hitte volna. Az új kölyök is helyes volt, ráadásul annyira hasonlított Barrettre, hogy azt hihették, rég elveszett törvénytelen öccséről van szó, Trey azonban nem tudott úgy kommunikálni másokkal, ahogy a munkaadója. Trey Wilson csak egy srác volt, aki tudott hajót vezetni. Nem érdekelte sem Tuckernuck, sem ők, a család. Az együttműködésükhöz nem kapcsolódtak múltbeli események, titkok, intrikák. Igazán kár, gondolta India, hogy így kell befejeződnie ennek a nyaralásnak.

India csupán egyetlen alkalomra emlékezett, amikor Chuck Lee nem jött el hozzájuk, és az az ő hibája volt. Azon a nyáron történt, amikor Bill öngyilkos lett. India szokás szerint eljött Tuckernuckra, de a szíve egy percig sem támogatta a döntését. A három fia közül kettő vele tartott, a legidősebb, Billy, azonban egy nyári baseballtáborban vállalt munkát a Duke Egyetemen. Birdie, Grant és a gyerekek is itt voltak, és a szokásos dolgokat csinálták: autóvezetési leckék, kagylósütés, séták az északi és a keleti tóhoz, de India mindig úgy érezte, ő kívülről figyeli az egészet. Chuck Lee akkortájt napi kétszer jött, bár gyakran magával hozta Barrettet is, hogy kitanulja a szakmát. Amikor Chuck egyedül érkezett, mindig mondott valami kedveset Indiának – megdicsérte a haját, megjegyezte,

milyen szépen lebarnult –, és sokszor elszívtak együtt egy cigarettát a parton. Akkoriban nem lehetett a házban dohányozni, mert Grant utálta a füstöt és a vele járó szagot. Chuck soha nem kérdezte, hogy mi történt Billlel, bár India feltételezte, hogy tudja, ugyanakkor a férfi kedvesen és közvetlenül viselkedett vele. Egyszer talált egy tökéletes tengeri sünvázat, és az asszonynak adta, ezzel: „Tessék, tuckernucki szuvenír!" India megőrizte az ajándékot (még mindig megvolt), mert Chuck volt az első férfi, akire felfigyelt, amikor még épp csak elkezdett nőni a melle. Arra gondolt, hogy talán – de csak talán – azon a nyáron történhetne köztük valami, de túlságosan elmerült a gyászban ahhoz, hogy lépést tegyen az ügy érdekében, ráadásul Chucknak felesége volt a szomszéd szigeten. Eleanor, így hívják az asszonyt, Barrett anyját, aki Chuck társa legalább egymillió éve. Kész csatabárd, így jellemezte őt a férfi, bármit is értett rajta.

Az ottlétük vége felé Chuck egyszer saját fogású makrahalat vitt kifilézve, egy nehéz, zárható nejlonzacskóban nyújtotta át őket Indiának, aki a férfi testtartásából meg tudta állapítani, hogy úgy tesz, mintha ez nem lenne nagy dolog, pedig az volt. India nagyon hálásan elfogadta a halat. A húsa élénkvörös, sikamlós és olajos tapintású volt, és India, mint mindenki más a családban, utálta a makrahalat. Túláradó köszönetét mondott a halért, és megígérte, hogy este grillen elkészítik. Úgy tűnt, Chuck ezt örömmel hallja, legalábbis erre lehetett következtetni a halvány félmosolyból, amit két szippantás között felvillantott – ez volt a maximum, amit érzelemnyilvánítás terén fel tudott mutatni.

– Jól van akkor, rendben – mondta. – Örülök, hogy elhoztam őket.

Amint Chuck elment, India lehajította a halfiléket a szikláról, mire a sirályok azonnal megrohamozták őket.

Másnap reggel India nem mulasztott el áradozni arról, milyen nagyszerű volt a hal. Chuck ismét egy fél mosollyal válaszolt.

Nem egészen öt perc múlva India legkisebb fia, Ethan is odalépett, és amikor a férfi megkérdezte tőle, hogy ízlett neki a hal, a kisfiú így válaszolt:

– Anya ledobta a halakat a szikláról, és a sirályok megették.

India halálra vált. Máig emlékszik, hogy az arca izzott a szégyentől, és egy szót sem bírt kinyögni. Chuck rá sem nézett. Fogta a szemetet, de nem vitte el a bevásárlólistát. Sem aznap délután, sem másnap reggel nem került

elő. Grant nyafogott a *Wall Street Journal*ja miatt, India pedig ki sem jött a szobájából, csak bámult ki az ablakon, mint a régi idők nantucketi özvegyei, akik várták, hogy a férjük mégis visszatér a vízről. El sem hitte, hogy ilyen rettenetesen is érezheti magát. Ő már keresztülment minden létező legrosszabbikán, és azt hitte, hogy nincs már a világon, ami megrengetheti. De Chuck fontos volt neki. Elmesélte Birdie-nek, hogy mi történt, és ez segített, mert a nővére megértette, hogyan érez Chuck iránt. Birdie hasonlóképpen érzett. Chuck Lee volt fiatalságuk romantikus ábrándjainak főszereplője. Így aztán együtt rettegtek, hogy a férfi esetleg soha többé nem tér vissza.

Chuck végül megjelent, de India érezte, hogy a dolgok megváltoztak. A férfi már nem kedvelte őt. Hát nem értette, hogy csupán azért hazudott neki, nehogy megbántsa? India nem beszélhetett vele erről; Chuck Lee nem az az ember volt, akitől bocsánatot lehetett kérni. Ő az a fajta volt, aki igyekezett mindig, mindenkihez kedves lenni, de elég volt egyetlen botlás, és…

Többé már semmi sem volt ugyanolyan. India nem kapott bókokat, nem cigarettáztak együtt, nem kapott Chucktól sem tengerisünvázat, sem halat. Vége lett a nyárnak, és amikor a következő évben visszatértek, már Barrett gondoskodott róluk.

És most Barrett is elment. India önkéntelenül is úgy érezte, megfosztották valamitől.

A második nap délutánján Trey Wilson egy Indiának szóló csomaggal jelent meg. Még azt sem jegyezte meg pontosan, melyik asszony kicsoda, így merőben véletlen volt, hogy épp hozzá fordult vele, amikor a piknikasztalnál cigarettázott. Chess a parton feküdt, Tate a Scouttal az északi tóhoz ment (a két lány még mindig nem beszélt egymással), Birdie pedig *sétált,* ami azt jelentette, hogy titokban vagy Tate-et vigasztalja, vagy egy újabb rejtélyes telefonbeszélgetést folytat valakivel.

– India? – kérdezte Trey.

Olyan fiatal volt, hogy valójában Mrs. Bishopnak kellett volna szólítania az asszonyt, de Tuckernuckon voltak, ahol jellegzetesen kötetlen a hangulat, és a gyerekei barátai is mindig Indiának szólították az asszonyt. Trey odanyújtotta az apró, lapos csomagot.

– Nekem jött? – kérdezte India, és feltette Bill olvasószemüvegét. Meglátta az ismerős kézírást és az abszurd mód leegyszerűsített címet. – Köszönöm.

– Szívesen – felelte Trey, és az asszonyra mosolygott. – Mit csináljak a bevásárlással?

– Csak rakd a konyhapultra, kérlek! – mondta India.

A fiú így tett, aztán továbbra is ott téblábolt India körül. Csak nem azt várja, hogy borravalót kapjon, ugye? India hetek óta nem nyúlt pénzhez, azt sem tudta volna megmondani, hol van a pénztárcája. A fiúra mosolygott, mire az megkérdezte:

– Akad még valamije számomra?

Mégis miről beszél ez a fiú?!

– Szemét? – kérdezte Trey. – Szennyes? A bevásárlólista?

– Ó! – India felugrott.

Barrett mindig automatikusan kiürítette a szemetet, és a listát is elvitte onnét, ahol rendszerint hagyták, a konyhapulton álló, kagylókkal teli befőttesüveg alól. Nem India volt a háziasszony, de közel járt ahhoz, hogy tanítson ennek a kölyöknek egyet s mást. De vajon van-e értelme, amikor már csak öt nap van hátra a nyaralásukból?

– Itt van a szemét – mutatta. Kivette a zsákot a helyéről, és összenyomta a tetején lévő sárga zárókapcsot, majd behelyezett egy új zacskót, bár Barrett ezt is mindig megcsinálta. – A listát pedig mindig itt tartjuk.

Trey komoran bólintott, és elfogadta a felé nyújtott listát.

– Oké – jelentette ki. – Köszönöm.

– *Én* köszönöm! – mondta India.

A fiú távozott. Indiának hiányzott az igazi Barrett. És Chuck Lee is, álmai eredeti lovagja.

Visszaült a piknikasztalhoz, és a kezében forgatva szemügyre vette a csomagot.

Szívesen töltött volna magának egy pohár bort vagy gyújtott volna rá – vagy inkább egyszerre a kettőt – de erre most nem volt idő. A többiek bármikor felbukkanhattak. *Nyisd ki, nyisd ki!*

Egy festmény volt. Vagyis inkább egy festmény része, egyike az aktoknak, amiket Lula Indiáról készített. Lula egy tízszer tíz centis darabot vágott ki belőle, és bekeretezte. India az apró képet tanulmányozta, és a fény felé fordította. Aztán rájött. A csípőjének egy részlete volt, amin a

művész kifinomult árnyékolással érzékeltette a lefelé, az intim részek felé hajló ívet. India azonnal rájött, melyik képet vagdalta szét Lula: azt a fenséges alkotást, amit Spencer Frost vásárolt meg az iskola számára. India megrökönyödött arra a gondolatra, hogy a káprázatos festmény ilyen vandalizmusnak esett áldozatul. Lula úgy vágta ki az ő csípőjét a képből, ahogy a háziasszonyok a kuponokat vágják ki a reklámújságokból. De itt cseppet sem hétköznapi dologról volt szó, ezzel India tisztában volt. Ahhoz, hogy ezt végrehajtsa, Lulának le kellett emelnie a képet a falról, és a műtermébe vinnie. Ezt viszonylag könnyen végre lehetett hajtani észrevétlenül, ugyanis nyaranta az Akadémia termei üresen tátongtak, és az iskolának nem volt arra pénze, hogy a diákok műveit biztonsági őrökkel védje. Bár Lula faképnél hagyta az Akadémiát, egészen augusztus közepéig megtarthatta a kulcsait és a műtermét is.

India elképzelte a lány stúdióját: az egyik sokak által vágyott sarki termet kapta, amelynek nagy, déli fekvésű ablaka a városra nézett. A berendezést egy festékfoltokkal borított, viharvert bőrkanapé és egy régi utazóláda alkotta, amit Lula dohányzóasztalként hasznosított. Volt még itt egy kisméretű hűtőszekrény, egy vázlatkészítésre alkalmas nagyméretű asztal, amit egy nagy építészeti vállalat lomtalanításából szerzett, és halmokban álltak a művészeti albumok és magazinok – *Vogue, Playboy, Nylon.* Egy kihangosító az iPodjához, egy összetákolt gardróbszekrény, amiben ruhákat tárolt, hogy ne kelljen hazamennie átöltözni az esti programja előtt. Lula számára a műterme szentély volt. India elképzelte, amint a skiccasztalra fekteti a nagy képet, és talán azt fürkészi, hol és mennyit vágjon ki belőle. A műveletet pedig olyan komolysággal végezte, mint egy sebész. Azzal, hogy megvágta a festményt, saját magát csonkította meg. Indiának rá kellett jönnie, hogy amit a lány küldött, az saját variációja Van Gogh fülére. A szerelem és az őrület kifejezése.

Bizonyos értelemben a kis festmény azokat a részleteket juttatta India eszébe, amelyeket művészettörténeti szövegekben illusztrációként lát az ember, amikor egy nagyított képrészleten mutatják be a kivételes ecsetkezelési technikát. Másrészt viszont ez a kis darab átváltozott. Lehetne egy kagyló belseje vagy egy homokdűne íve. Mint mindig, Lula most is zseniálisat alkotott. Ez a kis festmény önálló egész volt.

A képhez egy apró, fehér boríték is tartozott, az a fajta, amelyikben virágcsokrokhoz mellékelik az üdvözlőkártyát. India feltépte. Csak egy szó állt rajta.

Megpróbáljuk?

A kérdőjel mellbe vágta. Lula kér, esdekel, könyörög.

Megpróbáljuk? Vajon megpróbálja-e ő, India?

Barrett egy szerszámosládát tartott a lenti szekrény aljában. India megrohamozta, és talált is benne kalapácsot meg szöget. A hálószobájában beleütötte a szöget a falba. Első próbálkozásra teljesen belecsúszott. Muszáj volt találnia egy szarufát. Kipróbált egy másik helyet is, és ott ellenállásba ütközött. Úgy kalapált, hogy a ház falai beleremegtek, eszébe is jutott, milyen lenne, ha az egész kártyavárként összeomlana. Azért sikerült rögzítenie a szöget, és felakasztotta rá a festményt. Itt tökéletes helyre került, állapította meg. Úgy nézett ki, mint Bigelow Point íve, vagy egy csigaház belseje, amit a gyerekek szoktak a Whale Shoalon gyűjteni.

Rogerre nézett.

– Mit gondolsz? – kérdezte.

A szobor hínárból készült haja meglebbent a szélben.

BIRDIE

A Bigelow Point csúcsáról felhívta Grantet. – Tárgyal – közölte a volt férje titkárnője, Alice. – Szeretné, hogy visszahívja?

– Nem – válaszolta Birdie. – Nincs semmi fontos.

Letette a telefont, és nyomban kiábrándult. Na, ugye? Ez az a Grant, akinek harminc éven át volt a felesége. Most éppen tárgyal. A nyolcadik lyuknál jár. Konferenciahívást folytat Washingtonnal, Tokióval, Londonnal. A Gallagherben vacsorázik. Nem elérhető. Kér visszahívást? Hagy üzenetet? *Igen, mondja meg, hogy szükségem van rá. Tate megint lelökött egy kislányt a csúszdáról, akinek eltört a karja. Az lesz a csoda, ha a szülők nem perelnek be minket. Sürgős! Ismét elvetélek, és úton vagyok a kórházba. Kérem, szóljon neki, hogy ne felejtse el elhozni a lányokat az óvodából! Vészhelyzet van! Mondja meg neki, hogy Ondine Morrisról szeretnék beszélni vele! Valaki hallotta, amint a női mosdóban Grant kitűnőformáját dicsérte. Kérje meg, hogy azonnal hívjon vissza! Unatkozom, magányos vagyok, soha nem kellett volna felmondanom az állásomat a Christie'snél, hiszen imádtam a szőnyegeket, a történeteket, amelyeket a minták mesélnek, a kezeket, amelyek csomózták őket, és ő ezt*

tudta. Miért kérte mégis, hogy hagyjam ott akkor a munkát? Mondja meg neki, az, hogy tízmillió dollárt keres évente, nem indok arra, hogy elhanyagolja a gyerekeit. Követelik az apjukat.

Én is követelem őt. Kérem, mondja meg neki, hogy hívjon vissza!

Birdie a lányokról akart beszélni Granttel, elvégre ő az apjuk. De vajon mit mondana a férfi, ha tudná, hogyan veszekedtek egymással? Vajon úgy aggódna, mint ő? Vagy talán tőle várná, mint mindig, hogy megmondja neki, hogyan kellene éreznie magát? Amióta itt van Tuckernuckon, Birdie változást vett észre Granten. Mintha a volt férje érzékenyebbé vált volna, mint régen volt. Kedves és figyelmes volt a telefonban, támogatta a Hankkel való problémáiban, vágyakozónak és romantikusnak tűnt. Virágot küldött, és tökéletesen választotta meg hozzá, mi álljon az üdvözlőkártyán. Birdie-nek nehezére esett elismerni, de dédelgetett olyan gondolatokat, miszerint Granttel újra összejönnek. Soha, de soha nem költözne újra össze vele, de barátok lehetnének. Csinálhatnának programokat együtt, külön és a gyerekekkel is. És Birdie azt hitte, már kialakult a védekező rendszere a kellemetlen, bántó hírekkel szemben. *Tárgyal. Szeretné, ha visszahívná?*

De ezek szerint mégsem.

Véletlenül bukkant Tate-re, bár az is igaz, hogy Tuckernuck kicsi, Birdie pedig tudta, hol keresse a lányát. Először azt hitte, az északi tónál lesz, de ott nem találta. A keleti tó volt a második tippje, ami kisebb és kevésbé vonzó, mint északi társa, de megvan a maga bája, hiszen a sziget belseje felé eső részét japánrózsabokrok és szilvafák szegélyezték. Birdie úgy érezte, kisebbik lánya épp a keleti tóhoz illő hangulatban van, mivel önmagát is bizonyára kisebbnek és kevésbé szépnek találja.

Birdie-nek igaza volt. Tate ott feküdt, fején a fülhallgatójával. A könyökére támaszkodott, de amikor megpillantotta az anyját, vízszintesbe vágta magát. Birdie egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy továbbmegy. Tate a jelek szerint nem akarta látni őt, Birdie-nek pedig valójában nem volt köze a lányok vitájához. Amikor kamaszok voltak, az asszonynak olyan sok gondja akadt a veszekedéseik miatt, hogy elment egy családtanácsadóhoz, aki azt javasolta, hogy hagyja, hadd oldják meg a saját problémáikat. Hogy hallgatott-e rá? Dehogy. A lányai voltak – azt szerette volna, hogy szeressék egymást. Akkor is megtörte a mosolyszüneteket, és tessék, most megint ugyanabban a cipőben járt.

Odamasírozott és leült Tate mellé. Megérintette a karját, mire a lány kivette az egyik fülhallgatót a füléből, és félig felült.

– Szia! – köszönt Birdie.

– Birdie, ne kezdd! – mondta Tate.

– Mit ne kezdjek?

– Ne próbálj meg felvidítani, mert nem fog sikerülni. Ez nem olyasmi, amit egy anya meg tud oldani.

– Oké – bólintott Birdie.

– Hiányzik Barrett – sóhajtotta Tate. – Elküldtem, és most vissza akarom kapni.

– Biztos vagyok benne, hogy te is hiányzol neki – vélekedett Birdie.

– Te sosem hittél abban, hogy mi tényleg egy pár lehetünk – jegyezte meg Tate. – De én igen. Mert szeretem. Mindig is szerettem.

– Nem arról van szó, hogy azt hittem, nincs esélyetek…

– Azt hitted, hogy csak egy illúzió. Egy ostoba nyári románc.

– Tate, ne légy gonosz!

– Te vagy gonosz! Te és a nővérem.

– Tate!

– Megmondtam Chessnek, hogy gyűlölöm, és komolyan is gondolom. Tényleg gyűlölöm. Amit csak akartam az életben, mindent elvett tőlem.

– Ez nem igaz – tiltakozott Birdie.

Tate dacosan összeszorította a száját, és az asszony ismét makacs, harcos, mérges kislányként látta maga előtt. Mindig is tele volt szeretettel, de ugyanakkor mindig ott munkált benne a harag. És az elmúlt harminc évben Birdie bármit is csinált, ezen soha nem tudott változtatni.

Felállt és a rövidnadrágjába törölte a tenyerét.

– Azt hiszem, hagyom, hogy ezt ti ketten oldjátok meg – közölte.

Tate válaszképpen motyogott valamit, miközben hasra fordult, de Birdie nem hallotta, hogy mit, és nem akarta megkérni, hogy ismételje meg, ahogy a lány kamaszkorában szokta. Ám miközben a ház felé gyalogolt, azon töprengett, mit is mondhatott Tate. Talán azt, hogy *aha, persze.* Vagy talán azt, hogy *köszönöm,* aminél többet Birdie egyáltalán nem remélhetett.

TATE

Aznap éjjel Tate távozott a házból, amikor a többiek az üvegezett tornácon üldögéltek, és lesétált a partra. A Hold, amely teljes szépségében tündökölt a tábortűz éjszakáján, immár halvány félhold volt csupán, ami

elszomorította. Holnaptól már csak négy napjuk marad a szigeten, majd egy újabb nap, és már csak három, aztán kezdhetnek csomagolni, kienni a maradék ételt a hűtőből, és takarítani. A vízen túl Nantucket fényei világítottak.

Barrett!

Vajon mit csinál ma este? Otthon van a gyerekekkel, vagy talán Anitánál egy pompás partin, mert Roman a városban ragadt?

Muszáj, hogy hiányozzon a férfinak. Gondolnia kell rá. Elvégre szerelmes belé. Azt mondta Chessnek, hogy szerelmes belé (kivéve, ha Chess hazudik, de még ő sem lenne képes átlépni azt a határt).

Az imádság működik, emlékeztette magát. Így aztán imádkozott. *Kérlek kérlek kérlek kérlek kérlek kérlek kérlek kérlek!*

És úgy döntött: holnap eljön a férfi.

Másnap reggel Tate a parton állt, amikor a *Barátnő* berobogott az öbölbe.

A hajón Trey állt.

Hát ennyit az imádság erejéről, gondolta a lány.

– Hogy van Barrett? – kérdezte a fiútól. Trey vállat vont.

– Elfoglalt.

Kopogott India néni ajtaján.

– Szabad! – kiáltott ki az asszony.

Tate belépett, és azonnal észrevett valami furcsát. Egy festményt. Egy apró, négyzet alakú festményt a falon.

– Ez mi? – tudakolta.

– Egy csigaház belseje – válaszolta India. Az ágyán feküdt egy cigarettával és egy könyvvel.

– Ó! – felelte Tate. – Azt hiszem, talán rá lehet jönni. Ki készítette?

– Egy diák az Akadémián. – India kifújta a füstöt. – Van valami oka, hogy benéztél hozzám, vagy csak a társasági szellem szállt meg?

– Oka van – mondta Tate. Igazából nem tudta, hogyan beszélhetné ezt meg Indiával. Nem szívesen kért segítséget másoktól. Az emberek inkább *tőle* szoktak segítséget kérni. Ez volt a munkája, az ő élete ezen az alapon működött.

– Vágj bele! – bátorította az asszony.

A lány leroskadt az ágyra. A matrac igazán szokatlan volt. Mintha futóhomokkal töltötték volna meg, leültél rá, és magába szívott. Tate biztosra vette, hogy ha felvágnák, valami bizarr és rémisztő dolog kerülne elő belőle, például régvolt őseik vérplazmái.

– Barrettnek van ez az ügyfele, Anita – kezdett bele.

– Találkoztam vele.

– Meg akarja venni Rogert – közölte Tate.

– Igen, tudom – felelte India. – Barrett említette. Ötvenezer dollárt adna érte.

– Te pedig azt válaszoltad neki, hogy nem eladó, ő meg elmondta Anitának. Erre Anita berágott, és elkezdett drámázni. Teljes munkaidős állást ajánlott Barrettnek, ha csak neki dolgozik, olyan fizetéssel, amit nem utasíthat vissza. Így is egy csomó pénzzel tartozik a nőnek, még régebbről, amikor a felesége beteg volt, és ki kellett fizetnie a házi ápolókat.

– Ó! Ezt nem tudtam.

– Ezért is mesélem el neked – folytatta Tate. – Ezért nem jön többé Barrett. Ezért küldi Treyt maga helyett.

– Á! – mondta India.

– És azért nem jön értem, mert összevesztünk azon, hogy csak Anitának fog dolgozni. – Tate India új festményére meredt. Volt benne valami ellenállhatatlan. – Azt hiszem, joggal fogalmazhatunk úgy, hogy szakítottunk.

– Köszönöm, hogy elmagyaráztad. Igazából töprengtem rajta, de nem az én dolgom, így nem akartam rákérdezni. Én csak a nagynéni vagyok.

– Nem, te annál sokkal több vagy – jelentette ki Tate. – Te egy vagy közülünk.

– Hát, kedves tőled, hogy ezt mondod. És tudod, hogy úgy szeretlek Chess-szel együtt, mint a saját gyerekeimet.

Tate bólintott, aztán nagyot nyelt. Mintha beborította volna a torkát a kétségbeesés vastag filmrétege.

– Szóval, azért jöttem most hozzád, hogy esetleg nem adnád-e el mégis Rogert.

India szeme tágra nyílt, de Tate remélte, hogy inkább csak a meglepetéstől, mint a sokktól vagy a haragtól.

A lány folytatta:

– Arra gondoltam, ha visszamennék az időben oda, ahol a probléma kezdődött, talán meg tudnám javítani. Ha eladnád Rogert Anitának, ő békén hagyná Barrettet.

India végre megszólalt:

– Azt szeretném, hogy vedd a kezedbe Rogert.

A lány felemelte Rogert a komódról – csak óvatosan! A szobrocska törékeny és értékes volt, az uszadék fának, a száraz hínárnak, a parti üvegnek és kagylóknak köszönhetően pedig pehelykönnyű. Ettől függetlenül volt stílusa. A haja mintha rasztafrizura lett volna, kerek szemei pedig mókás, Elton Johns stílusú szemüvegre emlékeztettek.

– Mivel ragasztotta meg Bill bácsi az üveget és a kagylókat? – kérdezte Tate.

– Chuck Lee kölcsönadott neki egy ragasztópisztolyt. Felteszem, titokban. Aztán Bill megcsapolta vele az áramfejlesztőt. Bill rendkívül leleményes tudott lenni.

Tate megsimogatta az uszadék fát, amely az évek során megszürkült, és emiatt úgy tűnt, mintha Roger egy valódi emberhez hasonlóan öregedne.

– A nagybátyád ezt egy borzalmasa veszekedésünk után készítette nekem – árulta el India.

Tate bólintott. Egy borzalmas összeveszés, nyugtázta.

– Nem adhatom el – folytatta az asszony. – Sem Anita Fullinhoz, sem egy múzeumhoz nincs köze. Még csak a pennsylvaniai otthonomhoz sem tartozik. Ő ennek a háznak a része. Itt marad… reményeim szerint örökre. És ez a titka bizonyos művészeti alkotásoknak. Megvan a saját életük, egységük, és nekünk, halandóknak, tiszteletben kell ezt tartanunk. – Elnyomta a cigarettáját. – Bármit megtennék érted, Tate. És tudom, hogy szereted Barrettet, és azt is, hogy most nagyon fáj, ami történt, de az, ha odaadom Rogert Anita Fullinnak, nem oldja meg a problémát, és nem éred el vele, amit akarsz. Erre ugyanis csak te vagy képes.

Tate visszatette Rogert a komódra. Gyermeteg dolog volt ugyan, de érezte, hogy a csalódottság forró könnyei a szemébe gyűlnek, mint amikor az általa híven utált Marissa Hart ellen veszített a százméteres síkfutás területi döntőjében. Vagy amikor az apja szobafogságra ítélte az angol irodalomból kapott ketteséért, és nem mehetett el Bruce Springsteen koncertjére a Meadowlandsbe. Érzelmileg kamaszkora óta nem fejlődött, ez

volt a gond. Ki kellett valami módon derítenie, hogy egy felnőtt nő hogyan viselkedne ebben a helyzetben.

– Tudom – mondta. – Csak gondoltam, megkérdezlek.

– Örülök, hogy megkérdezted – felelte India. – Örülök, hogy úgy érzed, fordulhatsz hozzám a problémáiddal. És hidd el nekem, ha tehetném, segítenék.

Tate bólintott. A tény, hogy India olyan kedves volt, csak rontott a dolgokon. Amikor felállt, a szeme ismét a festményre vándorolt. Egy csigaház belseje? Ezt akár látta is benne, de neki a halvány, bőrszínű hajlat inkább valami mást jelentett. Magányt, kitaszítottságot.

CHESS

Tate nem olvasta el a nővére naplóját, és a bosszúnak ezt a formáját Chess nem volt hajlandó megbocsátani. Tate azt mondta, meg akarja érteni *mindazt, ami történt* – és tessék, ott volt minden leírva, a legapróbb részletig. Tate még a borítót sem nyitotta ki. Átrakta a naplót a komódra, de Chess látta, hogy egyébként hozzá sem ért.

Már csak három nap volt hátra. Chess egyrészt örült ennek, mert már alig bírta tovább a közte és a húga között fennálló feszültséget. Csak akkor beszéltek, ha elkerülhetetlen volt. Ha véletlenül kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, amikor Tate a vécén ült, ő rávakkantott: *Foglalt!*

Vacsoránál pedig csak annyira ragadtatta magát, hogy *add ide a sót!*

A Tate és Chess közötti viszály sűrű ködként borult a házra. Chess ennek ellenére nem kívánkozott el a szigetről. Egy dolog bizonyossá vált: itt biztonságban érezheti magát. Arra gondolt, vajon képes lenne-e itt maradni egyedül, és ha megtenné, akkor milyen lenne? Afféle fura szerzetes lenne belőle, aki nem mosakszik, nem borotválja a lábát, és magában beszél. De olvashatna, írhatna és főzhetne is, új hobbijaként választhatná a csillagászatot vagy a horgászatot. Önellátó lenne, és egy idő után, gondolta, alig emlékezne már a többi emberre.

Vacsora után visszatért a padlástér magányába. Tate ismét elvitte a Scoutot, hogy megnézze a naplementét a nyugati part szikláiról. Ő is szívesen vele tartott volna, de nem merte megkérdezni a húgát. Az ágyán feküdt, és tudta, hogy lemehetne üldögélni a tornácon az anyjával és a nagynénjével, de nem volt hozzá kedve. Nem szabadna itt maradnia ezen a szigeten egyedül, egyáltalán nem lenne egészséges. Vissza kell mennie New Yorkba, és újrakezdenie mindent. Az ágyán feküdt, amíg be nem sötétedett, és az ég

padlizsánszínre nem váltott. Hallgatózott, mikor tűnik fel a Scout moraja. De csak a vattasűrű csend hallatszott.

És akkor mégiscsak meghallott valamit. Susogást. Egy jelenlétet érzékelt – ott, a szobában. Tudta, hogy mi az. A feje közeléből jött a hang: fekete, súlyos szárnyak suhogása. Halálra váltan ült fel. Ó, Jé-zu-som! Egész életében ettől rettegett: a gonosz, fekete lények, amik vámpírrá változnak. Egy denevér! Az állat elrepült a feje felett, érezte, amint a szárnyai nyomán megmozdul a levegő a szobában. Aztán egy másik. Ketten voltak, és őt akarták.

Chess mindkét karjával a fejét védelmeztem. Eszébe jutott, hogy bebújjon a takaró alá, de nem akart csapdába esni. Muszáj volt kijutnia a padlástérből, de túlságosan rémült volt ahhoz, hogy megmozduljon. Tate mindig lenézte a denevérektől való félelmét, először azt mondta, nincsenek itt denevérek, aztán azt, hogy ha lennének is, akkor is ultrahangokkal tájékozódnak, és soha nem érnének hozzá a szárnyukkal Chess arcához vagy hajához. De ezek a denevérek biztosan genetikai mutánsok voltak, mert Chess hallotta, hogy mint az őrültek, úgy köröznek a szobában, és közben éles, magas, jajveszékelő hangokat adnak ki magukból.

Chess nem tudta, mit tegyen, így aztán sikítani kezdett. Ahogy a torkán csak kifért. *Ááááááááá! Segítség! Ááááááááá!* A karjaival a feje fölött legyezett, aztán megijedt, hogy esetleg véletlenül hozzáér az egyikhez. Nem akarta, hogy a közelébe menjenek gombszerű szemükkel, éles kis fogaikkal és ijesztő, fekete hálós szárnyaikkal, amikkel képesek lennének betapasztani a száját, és megfojtani. Sikoltozott. A sikítás jólesett neki, végre kiengedhette nemcsak a félelmét, de a szomorúságát és a dühét is. *Ááááááááá!* Addig sikított, amíg a torka bírta.

Kivágódott az ajtó, és Tate rontott be, kezében a konyhai seprűvel. Munkakesztyű volt rajta, amit biztosan Barrett szerszámosládájában talált. Mindig mondogatta Chessnek, hogy a denevérek szúnyogokat esznek, nem embereket, de ha tényleg hitt ebben, akkor minek neki a kesztyű. Chess is akart egy kesztyűt, sőt egy páncélt. Rájött, hogy még soha életében nem örült ennyire a testvérének.

Tate a seprűt a denevérek felé lendítette, azok pedig körülötte cikáztak, és rendre kitértek a támadásai elől. Most már egy harmadik is felbukkant, Chess ugyanis ki merte nyitni a szemét – hárman voltak!

– Próbálom őket az ablak felé terelni – szólalt meg Tate.

Chess csaknem elmosolyodott. Milyen kedves kis szó is a *terelés,* miközben neki inkább úgy tűnt, hogy Tate agyon akarja verni őket. Chess az ágyon maradt, miközben a húga fel és alá rohangált a padlástérben, és nagyjából a denevérek irányába lóbálta a seprűt. Az egyetlen, szánalmasan apró ablak nyitva volt, de arra rávenni a denevéreket, hogy kirepüljenek rajta – az éjszakai égbolt és az „annyit eszel, amennyit bírsz" svédasztalos szúnyogvacsora irányába – nem látszott működőképes tervnek.

– Van egy másik ötletem! – jelentette ki, azzal kifordult az ajtón.

– Neeeeeeeeeeee! – kezdte újra a sikoltozást Chess. Behajlította a lábait, és az arcát az átkulcsolt térdéhez nyomta, abban a pózban, amit a repülőgépeken is javasolnak vészhelyzet esetére. – Tate! Taaaaaaaaaate!

Tate egy horgászathoz és rákhalászathoz használatos hosszú nyelű hálóval tért vissza, ami még a nagyapjuké volt. Körbe-körbe szaladgált a szobában, és igyekezett befogni a denevéreket, Chess pedig figyelte – Tate még mindig a munkakesztyűt viselte, és immár egy baseballsapkát is feltett, ami egy nantucketi horgászboltot reklámozott, ami valószínűleg már rég megszűnt – és rájött, hogy valójában a húga is fél a denevérektől. Fél tőlük! Ettől Chess jobban érezte magát, ugyanakkor Tate látványa, amint láthatóan teljesen eredménytelenül üldözi az állatokat… vicces volt. Chess torkából egy kis kuncogás szakadt fel, majd nevetésbe csapott át. Végül a hasát fogva kacagott, de annyira, hogy már csuklani is elkezdett.

Tate a nővérére pillantott, aztán megmerevedett. Egy csattanással a földre ejtette a hálót. Aztán odament az ágyhoz, és megölelte Chesst.

– Feladom. Jöhetnek és felfalhatnak minket! – mondta.

– Hadd lakmározzanak belőlünk, igen! – hagyta rá Chess.

– Lehet, hogy vámpírokká fogunk változni – vélekedett Tate. – Vámpírnak lenni manapság nagy divat.

Csendben ültek, egymást félig átölelve, és várták, hogy mi történik.

– Hol van Birdie és India? – suttogta Chess.

– A tornácon – felelte Tate. – Megmondtam nekik, bármi is legyen az, majd én elintézem.

– Hát tényleg elintézted! – válaszolta Chess.

Elhallgattak, és úgy tűnt, a denevérek is kezdenek megnyugodni. Köröket és nyolcasokat írtak le, vagy hirtelen lebuktak. Kecsesek, állapította meg Chess. Egyre feljebb mozogtak a gerendák mentén a mennyezetig, aztán bukórepülésbe kezdtek – az első, a második, aztán a

harmadik és bemutatták a saját koreográfiájukat. Szinte hipnotikus mozgásba lendültek, miközben Chess figyelte őket. Vajon mi a céljuk vele? – tűnődött Chess, bár tudta, hogy a válasz prózai: bogarakra vadásztak. Csoportba álltak össze, s a másodperc törtrészére úgy tűnt mintha ott ragadtak volna egy helyben, a levegőben. Aztán egyesével szépen felfedezték a nyitott ablakot, a kínálkozó kiutat, az átjárót a szabadság iránti legvadabb álmaikhoz.

Chess és Tate majdnem egész éjjel fennmaradt. Féltek, hogy a denevérek visszatérnek, ezért becsukták az ablakot, és inkább elviselték a fojtogató hőséget. Tate a seprűnyéllel a padlástér minden sötét sarkát átkutatta, hogy ellenőrizze, nincs több denevér a szobájukban. Biztonságban voltak.

Chess egy elemlámpa fényénél olvasta fel Tate-nek a naplóját, aki feszült figyelemmel hallgatta. Chesst ez azokra a régmúlt időkre emlékeztette, amikor még mesekönyvből olvasott fel magának és Tate-nek. A húga nem szólt egy szót sem, amíg olvasott, talán megdöbbent, talán egyszerűen elfogadta a történteket, Chess nem tudta volna megmondani. Csak feküdt a nővére mellett, szemét ráfüggesztve. A napló úgy hangzott, mintha egy történet lett volna, mint egy kitalált regény, és mennyire vágyta Chess, hogy valóban *kitalált* történet legyen.

Miután Chess becsukta a jegyzetfüzetet, és az igazság kiderült és körülöttük lebegett, megkérdezte Tate-et:

– Na, mit gondolsz?

– *Te* mit gondolsz? – kérdezett vissza a húga.

– El kellett volna mondanom Michaelnek, hogyan érzek Nick iránt – válaszolta Chess. – De nem voltam biztos benne, hogy az érzéseim valódiak, és mivel talán nem voltak azok, így könnyedén elrejthettem őket. – Tate-re nézett, és a majdnem sötétben egy korábban sosem látott kifejezést fedezett fel az arcán. Chess meglepődött; mintha nem is a húgával lett volna a padlástérben. Tate komolynak tűnt, elgondolkodónak.

– Tudom, hogy miért nem mondtad el Michaelnek – szólalt meg aztán. – Nem akartad. Ragaszkodtál hozzá és szeretted. Nem akartál az az ember lenni, aki menthetetlenül belebolondul a rocksztár öccsébe. Sosem akartál letérni a számodra kijelölt útról, Chess. Belenőttél ebbe a mintába, ebbe a penészbe, amibe anya és apa és mindenki más is, akik mindig azt teszik, ami *helyes.* Michael az a pasas volt, akire *számítottál,* hogy egyszer hozzámész. Teljesen beleillett a tökéletes életedbe. Ha hozzámentél

volna… Muszáj ezt mondanom egyáltalán? Akkor egy háromszáz négyzetméteres házban és a tökéletesen gondozott gyepen játszottak volna a csodálatos gyerekeid, és közben borzalmas érezted volna magad. És nem Michaelt csaptad be azzal, hogy nem mondta el neki Nicket. Magadat csaptad be. Nem akartál az az ember lenni, aki Nick iránt vonzódik. De tudod, mit? Te voltál mégis az. És most is te vagy.

Chess a nőre nézett, aki mellette feküdt az ágyon, és aki lehet, hogy a testvére volt, de lehet, hogy nem.

– Igazad van.

– Tudom.

Chess röviden megvakarta az orrát.

– Egy dolgot hadd áruljak el neked, hugicám! – A hugicát gúnyosan ejtette ki, ebben a pillanatban ugyanis úgy tűnt, hogy Tate az idősebb testvér. – A szerelem nem éri meg.

– Na ez az, amiben tévedsz – jelentette ki Tate.

TATE

A Barrett, illetve most már Trey számára készült lista aljára ezt írta: *Ne menj el nélkülem!*

Aztán amikor visszatért a futásból, Trey, a kötelességtudó fiatalember, ott várt rá a parton. Tate nem mondta el neki, miért akar Nantucketre menni, a fiú pedig nem kérdezte. Nem volt kíváncsi, nem érdekelte. Így volt a legjobb.

Trey azonban megtudta – Barrett-től –, hogy Tate nagy rajongója Springsteennek, és mit ad isten, ő maga is az volt. Így aztán magyarázni kezdett a Főnökről, az új albumjairól, a régi albumjairól. Régebben Tate maga is lelkesen részt vett volna egy ilyen beszélgetésben, de most alig tudott három szót kinyögni arról, hogy mennyire szereti a Junglelandet, és hogy *West Side* Story-kaliberű, zseniális műnek tartja. Azok a dolgok, amikért régen élt-halt, és az a lány, aki valaha volt, most jelentőségüket vesztették. Már csak Barrettnek volt hely a fejében.

A szerelem megéri.

Miután megérkeztek, lehorgonyoztak és a csónakban kieveztek a partra (Tate fizikai fájdalomként élte meg, hogy ezt Barrett helyett Trey-jel kell végigcsinálnia), a fiú megkérdezte, hogy elvigye-e valahová.

– A kocsimban megvan a *Born to Run* – tette hozzá.

Tate elfogadta az ajánlatot, és együtt hallgatták a Thunder Roadot meg a Tenth Avenue Freeze Outot. Trey az elhivatott rajongóhoz illően bólogatott és verte az ütemet az ujjával a kormánykeréken. Tate azt kérte, hogy a Main Streeten, a gyógyszertár előtt tegye ki.

– És hogy jössz vissza? – tudakolta a fiú.

– Taxival. Negyed négykor a madaketi kikötőben leszek.

Trey vigyorogva és a hüvelykujját felmutatva jelezte, hogy részéről rendben. Az ő fogalmai szerint immár haverok voltak.

A Main Street, Nantucket főutcája zsúfolt volt. Mindenütt emberek nyüzsögtek, két bájos hölgy a Congdon & Coleman Biztosítóiroda előtt tombolajegyeket árult, amikkel az episzkopális egyház javára gyűjtöttek, és egy keresztszemes terítőt lehetett nyerni. A Barrlett Farm teherautóját is kisebb tömeg vette körül; cukkinit, tátikát, főznivaló kukoricát vásároltak. A helyiek közé számos turista vegyült, akik térképekkel és bevásárlótáskákkal a kezükben sétálgattak. Mindenki boldognak tűnt. Vajon ebben az utcában mindenkire rátalált a szerelem, őt kivéve?

Végigsétált az utcán, és kétszer is megállt érdeklődni, merre van a Brant Point. Gyalogolt, aztán egyre inkább lakónegyedre kezdett hasonlítani a táj, majd egy ismerős sarokra bukkant, ahol jobbra fordult. A bensőjében csend honolt, ami meglepte. A lelke nyugodt, rezzenéstelen tó tükrére hasonlított.

Könnyedén megtalálta Anita házát, lehetetlen volt elfelejteni, hol van. Bekémlelt a kapu rózsával befuttatott boltíve alatt. Az utca felé néző kertből szelíd nyugalom áradt, csak a locsolók spriccelése hallatszott.

Oké, és akkor most mi legyen? Kopogjon? Vagy egyszerűen menjen be?

Nem látta Barrett kocsiját. Vajon a férfi éppen a számtalan feladat egyikét teljesíti, amivel Anita megbízta? Tate a ház festői homlokzatát fürkészte, a szürke zsindelyes, hatalmas házat, a sok-sok fehér keretes ablakot és a dús, burjánzó hortenziákat kékeszöld virágaikkal.

Kinyitotta a kaput és a bejárati ajtóhoz vonult. Azért volt itt, hogy Barrett-tel beszéljen, és nem mozdul addig, amíg ezt meg nem tette. Tate szempontjából a férfiakat két csoportra lehetett osztani: Barrettre és azokra, akik nem Barrett voltak. Céltudatosan kopogott. Várt. Aztán a nővérére gondolt, és arra, ami vele történt. Chess azt hitte, hogy a boldogság, mint esély, elúszott számára, a rendszere lefagyott, és nem menthető meg vagy állítható helyre. Michael halott, Nick pedig nem jön vissza hozzá. Egy napon, mutatott rá neki Tate, majd megismerkedik valaki mással.

– Igen – mondta Chess. – De az nem Nick lesz.
Tate pedig egyetértett vele:
– Az nem Nick lesz.
– Michael pedig halott.
Tate azt felelte:
– Michael halála baleset volt.
Chess erre:
– Öngyilkosság volt.
Tate azt kérdezte:
– Ezt elhiszed?
Chess azt felelte:
– Igen, elhiszem.
Tate mindenre készen állt, amikor Anita Fullin kinyitotta az ajtót. Vagy legalábbis azt hitte.

Anita Fullin narancssárga bikinit viselt. A haja kontyba kötve, az arcán pedig vastagon állt a napkrém. Napozott. A nyitott ajtón keresztül Tate átlátott a házon, és egy narancssárga törölközőt vett észre a hátsó veranda korlátjára fektetve, míg az asztalon egy Bose rádió állt, mellette egy pohár fehérbor. Így töltötte hát Anita Fullin a napjait? Nem volt tisztességes Tatenek ítélkeznie felette, hiszen az elmúlt huszonöt napban gyakorlatilag ő is ezt csinálta.

Anita arckifejezése enyhén kedves, várakozó és gyanakvó volt. Mi az, ami megzavarja az ő napfürdőzését?

Nem ismer fel, gondolta Tate. *Fogalma sincs, hogy ki vagyok.*

Rendben, de azért ez bosszantó. A dühe jó érzést keltette benne, mintha puskapor lett volna.

Azt mondta:
– Szia, Anita! Bocs a zavarásért. Csak Barrettet keresem.

Anita úgy mosolygott, mint egy rögeszmés, aztán röviden felnevetett. Olyan volt, mintha Tate pisztolydörgést hallott volna.

Jézus, gondolta a lány.
– Szeretnél bejönni és leülni? – érdeklődött Anita.
Tate mély levegőt vett.
– Nem, köszönöm. Csak Barrett-tel szeretnék beszélni.

Anita Fullin a mutatóujját az orra és a szája közötti részre helyezte, és ő is mély levegőt vett.

– Hát, itt nem fogod megtalálni.
– Nem?
– Ma reggel elment.
– Elment?! Hová?
– Hogy hová? Ez érdekel, ugye? – faggatta Anita Fullin. – A kis vállalkozásához, a többi ügyfeléhez, azokhoz, akiknek *szükségük* van rá, ahogy fogalmazott. A szánalmas, magányos kis életéhez, amiben sosem lesz elég pénze ahhoz, hogy érdekes dolgokat csináljon, és valódi férfi legyen belőle. Elment, mert úgy gondolja, hogy helytelenül viselkedek vele. Férjnél vagyok, mutatott rá, és jobb lenne, ha úgy is viselkednék, máskülönben felhívja Romant, és *beárul,* mint egy óvodás. – Trillázó nevetést hallatott, ami úgy hangzott, mint egy egész madárcsapat. – Azt hiszi, *ő* zsarolhat *engem.* Nem, nem, nem, nem és nem!
Tate egy lépést hátralépett. Anita megragadta a karját.
– Kérlek, gyere be! Iszunk egyet!
– Nem lehet – mondta Tate.
– Kérlek! – erősködött Anita. – Egyáltalán nem vagyok az a szörnyeteg, akinek beállít. – Hátrébb lépett és kissé nagyobbra tárta az ajtót, Tate pedig átlépett a küszöbön. Azonnal Chess jutott eszébe, mert azt tette, amit elvártak tőle, és nem az ösztöneit követte. Ő annál sokkal okosabb volt, semmint belépjen Anita Fullin területére… és mégis mit csinált? Bement.
Anitát, úgy tűnt, felvillanyozza Tate jelenléte. Határozottan becsukta mögötte az ajtót, és azt mondta:
– Gyere, ülj csak ide, hozok neked egy pohár bort. Chardonnay jó lesz?
– Öööö… – bizonytalankodott Tate. Még délelőtt tíz óra sem volt. – Van esetleg jeges teád?
– Jeges tea? – kérdezett vissza Anita. Eltűnt a konyha irányában, és néhány pillanat múlva két pohár borral tért vissza. – Tessék! Foglalj helyet!
Tate egy fotel karfájára helyezte a hátsóját, bár tudta, hogy kissé udvariatlan, de ez volt a maximális udvariasság, amit hajlandó volt az ügybe fektetni. Nem akart leülni. Anita letette a két pohár bort az üveg dohányzóasztalra, lazán ledobta magát a kanapéra, mire mit tett Tate? Elvégre Birdie nevelte. Leült a székbe, a nőre mosolygott, és így szólt:
– Igazán gyönyörű a házatok.
Anita felemelte a borospoharát.
– Csirió! – csicseregte.

Tate felé hajolt, hogy koccintsanak, és ezzel a lányt is rákényszerítse a *vidám* üdvözlésre. Ez eddig rendben is volt, de arra mégsem kényszeríthette, hogy igyon is. Tate a szájához emelte a poharat.

Anita figyelte. Tate a lehető legkisebb kortyot vette a szájába, csak annyit, hogy megnedvesítse az ajkát.

– Ízlik? – érdeklődött Anita.

– Nagyon finom – válaszolta Tate.

– Idegesnek látszol. Ideges vagy? – faggatta Anita.

– Olyasmi – felelte a lány. – Igazán nem akartalak megzavarni.

– Dehogy zavarsz! – tiltakozott Anita. – Csak napoztam. Valójában elég lusta vagyok. – Ezt mosolyogva mondta, és Tate arra gondolt talán viccel, így csak annyira nevette el magát, amennyire úgy érezte, hogy a helyzet megkívánja. De Anita durván az asztalra csapta a poharát, ami kellemetlen csattanással járt együtt. Tate arra gondolt, hogy talán a nevetése nem volt helyénvaló, inkább valami megnyugtatót kellett volna mondania, mint például: „De hiszen nyaralsz itt!” Tate Birdie szorgos erőfeszítései ellenére sem találta fel magát társasági helyzetekben. Anita azonban így szólt: – Roman úgy véli, hogy teljességgel hasznavehetetlen vagyok, csak ülök itt Nantucketen, eljárok ebédelni, vacsorázni, költöm a pénzét, nem dolgozom, nem járulok semmivel hozzá a helyi közösséghez vagy akár ahhoz, amit ő úgy hív, hogy *a világ egésze.* Így aztán szétköltöztünk, ő New Yorkban van, én pedig itt, már nem vagyunk egy pár, és ez nekem *tökéletesen* megfelel így.

– Ó! Ezt sajnálattal hallom.

– Sajnálattal? – kérdezte Anita. – *Sajnálattal?* – Felhajtott még egy kis bort, s a haja az arcába hullott. Tate eltűnődött, vajon mennyit ivott már reggel az asszony. Talán már a reggeli müzlijét is borral öntötte fel? – Persze, Romannak fogalma sincs arról, és amit sosem mondtam volna el neki, hogy nagy reményeket fűztem Barretthez. *Nagyon* közel kerültem Barretthez, amikor a felesége haldoklott, és még *közelebb,* amikor meghalt. Egy csomó pénzt adtam neki kölcsön, de ez nem számított, mert *imádom* őt, és bármit megtennék érte. És aztán most, amikor a múlt héten elfogadta az ajánlatomat, hogy csak nekem dolgozzon, úgy gondoltam, itt a remek alkalom, hogy csináljak belőle valakit.

– Hogy csinálj belőle valakit? – értetlenkedett Tate.

– Mármint sikeres férfit, igen – folytatta a nőt. – Bemutatni a megfelelő embereknek, keresni neki egy állást…

– Van állása – közölte Tate. – Saját vállalkozása van.

Anita a lányra nézett. Az arca napbarnított és tökéletesen ránctalan volt, a rúzsa pedig maga a tökély.

– Ennél többre is vihetné. Olyan lehetne, mint Roman, befektető bankár, nagyvilági ember. Egy férfi pénzzel és hatalommal. Mert megérdemelné. Annyival többet érdemel, mint ami eddig jutott neki!

– Így gondolod? – tudakolta Tate.

– Igen – bólintott Anita, és kiitta a bort. Aztán a vendége érintetlen poharára nézett, és Tate csaknem felkínálta neki. – Így gondolom.

Azzal, ahogy ezt az utolsó két szót kimondta, ráébresztette Tate-et arra, hogy számára a férfiak két csoportra oszthatók: Barrettre és azokra, akik nem Barrettek.

Anita folytatta:

– De ma elszúrta az esélyét. Faképnél hagyott. Úgy döntöttem, hogy délig adok időt neki, hogy visszajöjjön, máskülönben elkezdek telefonálni.

– Telefonálni?

– Felhívom az összes ügyfelét, és megmondom nekik, hogy milyen hálátlan tapló. Az összes barátomat felhívom, és megkérem őket, hogy hívják fel ők is az összes barátjukat. És visszaveszem a hajóját. Beszélek az ügyvédemmel a pénzről, amivel tartozik nekem. És minden más esélyt elvágok előtte, hogy muszáj legyen visszajönnie hozzám. – Felvette az üres poharat, majd felállt. – Téged is felhívtalak volna, de nincs telefonod. – Elmosolyodott. – Így nagy szerencse, hogy beugrottál!

Tate kimentette magát, s kiment a mosdóba. Anita visszatért a konyhába, hogy újabb pohár borra tegyen szert. Tate végigsétált a hosszú folyosón, el a púderszoba mellett, ki a napozóteraszra. Nem találta meg, amit keresett. Megpróbálkozott egy másik ajtóval, de mögötte egy társalgót talált, ahol egy kis kanapén két vörös macska trónolt. Körülnézett, és meglátta a lépcsőt. Felment és felmérte a terepet – a tulajdonosok hálószobája, vendégszoba, másik vendégszoba amíg meg nem találta a dolgozót. Az otthoni iroda. Leült az asztalhoz a számítógép elé, és finoman megérintette a billentyűzetet. A képernyő azonnal életre kelt. Tate vigyorgott, jó és drága készülék volt, egy Dell, egyik kedvenc márkája. Úgy érezte magát, mintha egy régi jó barátba botlott volna. Ellenőrizte az asztali gép konfigurációját

és dolgozni kezdett. Az ujjai szinte szárnyaltak. Ezt akár álmában is meg tudná csinálni, amibe valójában félelmetes volt belegondolni, de hát ez a helyzet, ha az ember számítógépzseni. Hallotta, amint Anita lent hallózik, őt keresve. Tate még gyorsabb fokozatra kapcsolt, amíg végül térdre nem kényszerítette a rendszert. Már csak egy gombot kellett megnyomnia, hogy kitörölje a merevlemez teljes tartalmát: az összes dokumentumot, az e-maileket, a képeket, a zenét – mindent. Töröld ki! Tate szédelgett.

– Hahó! – kiabálta Anita. – Tate?

Tate a levegőben mozgatta az ujjait a billentyűzet felett, ez afféle szórakozás volt nála, amivel arra emlékeztette magát, hogy micsoda boszorkányságra képes. Önmagában az a képessége, hogy technológiai hurrikánt zúdíthat Anita Fullinra, már elégedetté tette. Felállt az asztaltól, s közben váratlan elégedettség szállta meg. Anita Fullin tudta a nevét.

Tate lement a lépcsőn. Anita a lépcső alján várt rá.

– Jobb lesz, ha elmész – mondta a lánynak.

Tate feltartotta a kezét, jelezve, hogy nem lopott el semmit. Fent egy hajszálon múlott a számítógép sorsa. Talán Anita épp maga fogja lenyomni a mágikus gombot.

– Azt hiszem, igazad van – felelte Tate.

Tate végigsétált a forró utcán a város felé. Most kellett volna annak következnie, hogy felbukkan Barrett, ő beül mellé, és együtt elhajtanak. A férfi faképnél hagyta Anita Fullint, szabaddá tette magát. De akkor hol *volt?*

A városban vett magának két üveg hideg vizet, és visszagyalogolt egészen a kikötőig. A Nap égetett, és Tuckernucktól eltérően itt aszfaltozott volt a bicikliút, és sokan jártak rajta, a lányt jobbról és balról is kerékpárosok előzték, és csengettek közben. *Balról jövök!* Autók húztak el mellette, és mindegyikről azt hitte, talán Barrett. De tévedett.

Két óra volt, mire az öbölbe ért. Vett egy szendvicset és egy újabb vizet a Westendre boltban, és a mólón ette meg, lábát a víz fölött lóbálva. Szívesen úszott volna, de nem hozott fürdőruhát. Arra is gondolt, hogy esetleg beugrik pólóban és rövidnadrágban, de korábban eltökélte, hogy mostantól felnőtt nőként fog viselkedni. Nem úgy, mint Anita Fullin vagy Chess vagy az anyjuk vagy akár India néni – hanem úgy, mint az a nő, aki eddig rejtőzött benne.

Aztán arra gondolt: *A bennem élő nőnek melege van, és rátapad az izzadt pólója.* Azzal beugrott a vízbe.
Aludt a mólón a száradó ruháiban, amikor Trey megböködte a vitorlázócipője orrával.

– Hahó! – mondta.

Tate kinyitotta a szemét, aztán becsukta. Arra gondolt, hogy amikor ismét kinyitja, már Barrett hajol fölé, és nem Trey. Már értette, hogy Chess miért aludt olyan sokat – amikor az élet nem abba az irányba halad, amelyikbe szeretnéd, egyszerűbb volt kivonni magad belőle.

– Gyere! – nógatta Trey. – Induljunk!

Tate álmatagon felült. Az öböl úgy terült el előtte, mint egy festmény: kék víz, zöld hínár, fehér hajók. Trey-nél egy zsák jég és a bevásárlás, s épp a csónakot oldozta el a mólótól. Tate lebotorkált a partra. A ruhái merevek voltak a sótól, a hajára pedig gondolni sem akart.

Elhelyezkedtek a hajóban, és a lány megkérdezte:

– *Hol* van Barrett?

– Elment a repülőtérre a férjért – felelte Trey.

– A férjért?

– Ezt mondta.

– Mármint Romanért? Azt hittem, többé már nem dolgozik Anitának.

– Olyan soha nem lesz, hogy ne dolgozzon többé neki – vélekedett Trey.

Tate szíve félrevert. Ez valószínűleg igaz. Anita valószínűleg felhívta az ultimátummal: *Délre gyere vissza, vagy tönkreteszek!* És Barrettnek nem volt választása, hanem visszament. Elvégre ott vannak a gyerekek, akikre gondolnia kell. A férfi olyan volt, mint egy makrahal, aminek a szájába Anita fájdalmas horgot akasztott. Mindegy, hogyan ficánkol, a nő nem fogja elengedni.

Mimikor Tate visszaért a házhoz, ott találta Birdie-t, India nénit és Chesst a piknikasztalnál, amint Sancerre-t ittak és mandulát ettek. Tate szemében a hála könnyei gyűltek össze.

– Milyen napod volt? – érdeklődött Birdie.

– Rémes. – Ezzel Tate leült a negyedik helyre, ahová tartozott.
Chess és Tate megterítettek. Normális esetben, amikor már csak pár nap volt hátra, Birdie mindig bizarr ízkombinációkat állított össze a maradékokból, például rántottát kukoricával és paradicsommal. Ma este

azonban sztéket ettek parázsban sült krumplival, hozzá salátát íróból készült öntettel és zsemlével.

Chess elhelyezte az asztalon az alátéteket, Tate pedig követte az evőeszközökkel.

– Megtaláltad Barrettet? – kérdezte Chess.

– Nem – válaszolta Tate.

– Jól vagy? – kérdezte Chess.

– Nem, egyáltalán nem.

Pssszt. Halk surrogás hallatszott, mint amikor egy lufiból kiáramlik a levegő.

Tate körbepillantott, attól tartva, hogy a Scout gumijaiból szökik a levegő.

Pssszt.

A lépcsőn Barrett lépkedett felfelé.

Ez, *ugye,* tényleg Barrett? Nem a Barrett-hasonmás, Trey?

A férfi nagy köröket írt le a karjával, ezzel intve magához Tate-et.

– Kismajom! – mondta.

És igen, Tate ment, szaladt, ahogy a filmekben látni, Barrett karjaiba. Ó, de milyen jó illata volt a férfinak! Tate belecsókolt a nyakába, és jó íze is volt, és valódi volt, itt volt, és Tate szerette őt, ő pedig *szerette* Tate-et. – Szorosan átölelte a lányt, és nevetett. A lány megcsókolta. Barrett hagyta, hogy megcsókolja, de nem viszonozta olyan szenvedéllyel, mint normális esetben tette volna. Valami nem stimmelt; valami baj volt. Azt fogja mondani, hogy még mindig Anitának dolgozik. Erről volt szó? És erre mit mondhat Tate? Együtt tud élni ezzel? *Együtt tud?* A férfi boldognak tűnt, ez biztos. Teli szájjal vigyorgott.

– Ó, istenem, még soha nem örültem így senkinek életemben? – A férfi megszorította, aztán a fülébe suttogott. – Van egy meglepetésem.

Meglepetés? Tate lépteket hallott. Barrett magával hozott valakit. Már megint? Tate nyaka megfeszült. Igyekezett elhúzódni, de Barrett nem engedte. Tate a férfi válla fölött a lépcsőt kémlelte, hogy ki jön ott. Az apja.

BIRDIE

Feltételezte, hogy a nap, amikor majdnem felgyújtotta a házat, be fog vonulni a családi legendáriumba. Eltartott egy darabig, amíg Birdie-nek leesett, hogy pontosan mi is történik. Először is megdöbbent, hogy Barrett visszatért, aminek Tate miatt igencsak megörült. A második dolog a

látogató volt, akit Barrett magával hozott. Egy idősebb, lebarnult, szálkás, jóképű férfi. Egy férfi, aki Birdie-t… kire is emlékeztette? Ugyanúgy nézett ki, mint… sőt, ő maga volt… Grant! *Grant* az! Itt, Tuckernuckon! Itt! Aztán Birdie rájött, hogy éppen dohányzik, és nem hagyhatja, hogy Grant cigarettával a kezében lássa, így a földre ejtette a füstölgő rudat, bár az ilyesmi egyáltalán nem volt rá jellemző. Nem állt szándékában szemetelni, csak meg akart szabadulni tőle, mielőtt a volt férje meglátja a kezében. Puszta véletlenségből azonban a cigaretta nem a lábánál, a porban ért földet, hanem abban a papírzsákban, amelyikben a kiolvasott újságokat tartották. Csupán néhány másodperc kellett, hogy az egész zsák lángokban álljon.

India a zsákra mutatott és kiabálni kezdett. Birdie-t túlságosan lekötötték a fejében tolongó gondolatok. Grant jól nézett ki, sőt *fantasztikusan,* lefogyott, napbarnított volt, és egészen más, mint emlékeiben élt. Egy fehér galléros póló volt rajta, egy fehér lenvászon rövidnadrág és… *tangapapucs?* Grant eddig soha nem vette lazábbra az öltözködést a golfcipőnél vagy a mokaszinnél. És mégis itt állt tangapapucsban, láthatóan nyugodtan és lazán, és itt volt velük, a jelen pillanatban – ezt a három dolgot kérte tőle Birdie az elmúlt harminc évben.

Aztán Birdie füstöl érzett – nem grillfüstöt, hanem *füstös* füstöt –, és rögtön meg is látta, hogy a lángok már a ház deszkaborítását nyaldossak. Egy pillanatra maga előtt látta, amint a nagyszülei háza porig ég. Pánikban nézett Barrettre. A szigeten volt egy tűzoltókocsi, közel ezerliteres tankkal (ezt minden tuckernucki lakás kívülről fújta), de arról Birdie-nek fogalma sem volt, hogy ki vezeti ezt a kocsit, és kit kell hívnia, hogy egyáltalán idejöjjön.

Grant eközben Birdie felé indult.

– El innét! – közölte. – Az isten szerelmére, Birdie, állj már odébb!

Felkapta a vizeskancsót a piknikasztalról, és a tartalmát a lángokra öntötte. A füst hangos sziszegéssel kialudt. Grant ellenőrizte, hogy nem maradt-e zsarátnok. Megragadott egy pohár bort is az asztalról, és szintén a zsák romjaira öntötte, Birdie pedig arra gondolt, hogy *jaj, csak ne a Sancerre*-t! De persze ő is tudta, hogy ez így helyes.

Barrett, India és a lányok ámultan néztek. Birdie elszégyellte magát. Aztán megszólalt:

– Véletlenül a zsákba dobtam a cigarettámat.

– Dohányzol? – kérdezte Grant.

– Csak egy kicsit – válaszolta Birdie.

India nevetett.

– Csak egy kicsit! – utánozta a nővérét.

– Mi szél fújt erre, Grant Cousins?

Grant megfogta a kezét. A szeme mintha tisztább kék lett volna, mint szokott, és a haja is hosszabb, mint ahogy régebben hordta, a nyakánál felpöndörödött. „Cuki” volt abban az értelemben, ahogy a kamaszlányok „cukinak” találják a rocksztárokat, pedig igazából bozontos és szexi volt.

– Azért jöttem, hogy lássalak – mondta.

Birdie nem találta a szavakat. A szája kinyílt és nyitva maradt. Grant megcsókolta – Grant Cousins *megcsókolta* ilyen népes közönség előtt. És ami legalább ilyen meglepő volt: benne volt a vágy. Atya ég, erről Birdie már végképp megfeledkezett!

INDIA

Az ágyára nézett – arra a besüppedt gödörre, amit öt kemény párna igyekezett kompenzálni és tudta, hogy nem fog aludni. Érezte, hogy rátör az álmatlanság, mint egy szellemhajó a horizonton, ami egyre közelebb és közelebb jön. A feje zsongott, úgy érezte, mintha valaki a nyakánál fogva tartaná hátulról, és nem engedné. Túsz volt.

Grant érkezése mindent felborított. India gyűlölte, amiért hívatlanul beállított és ellopta a rivaldafényt. Birdie eksztázisba esett, a lányok elaléltak, és látszott, hogy Barrett is impozánsnak találja a férfi belépőjét. Megérkezett a ház *ura!* Mintha legalábbis az elmúlt hetekben csak egy férfira vártak volna. Pedig egyáltalán nem, gondolta India. Nagyon is jól elvoltak ők itt négyesben, távol mindenkitől. Véleménye szerint Grant nem volt más, mint egy betolakodó.

A volt sógora idegesen lépett oda hozzá, ő pedig arra gondolt: *Jobb is, ha ideges vagy! Jobb is, ha remegsz, mint a nyárfalevél!* Ez a Tate-ház, az ő házuk, és nem Granté. Emlékei szerint a férfi soha semmit nem tett az évek alatt, csak megszégyenítette a tuckernucki életformát azzal, hogy órákig rádiótelefonozott a szikláról, és a FedExszel naponta érkezett vastag papírhalmokat lapozgatta. A piknikasztalt kisajátította az irodájának, és a papírokra nehezékként parti köveket rakott, meg Birdie-t ugráltatta, hogy vigyen még neki kávét. Birdie kötelességtudó feleségként

engedelmeskedett, de India tudta, hogy a nővére legbelül éppúgy megveti a férje viselkedését, mint ő.

– India, elnézést kérek, amiért így rátok törtem… – kezdte Grant.

Kifogással vagy jó indokkal akart előállni, de az asszony esélyt sem akart adni neki. Megrázta a fejét. Az Akadémián ezzel mindig nagy hatást tudott elérni.

Grant halkabbra fogta:

– Birdie miatt jöttem.

India nem tudta, hogyan kellene értenie ezt a bejelentést. Birdie miatt jött. Ami azt jelenti, hogy azért jött, hogy visszaszerezze Birdie-t, és hazavigye magával? Vagy azért, mert Birdie erre kérte? Birdie többször is rejtélyesen eltűnt a telefonjával, így ez az utóbb feltételezés egyáltalán nem látszott olyan elképzelhetetlennek.

India már elég idős volt ahhoz, hogy legyen önkritikája. Eltűnődött, vajon nem azért zavarja-e valójában Grant felbukkanása, mert Birdie-ért jött – őérte pedig nem jött senki. A haragja közel hat évtizedes testvérharcban gyökerezett. Birdie boldog volt – ragyogott! –, és sajnálni tőle a boldogságot eléggé megvetendő dolog.

A vacsoránál kissé szűkösen lettek volna, de Tate elment Barrett-tel. Amellett, hogy Grant és Birdie miatt féltékenységet érzett, India irigykedett akkor is, amikor Tate és Barrett elhajózott a *Barátnő* nevű motorcsónakon. Barrett, a romantikus hős visszatért, hogy elrabolja az ő fiatal, szépséges unokahúgát. A fiatalember egy puszit nyomott India arcára, ő pedig cserébe belecsípett a fenekébe. Aztán arra gondolt: *Asszony, az istenért, fékezd már magad!*

Vacsora után valamennyien visszavonultuk az üvegezett tornác fedezékébe. Grant hozott magának egy üveg skót whiskyt, Indiának pedig vodkát és tonikot. (Pontosan tudta a gazember, hogy kit kell lekenyereznie.) Mivel nem volt értelme visszafognia magát, India alaposan berúgott. Granttal egyfajta mesemondó versenyt indítottak, amiben csak Bill-lel kapcsolatos történetek kaptak helyet. Egy időben Bill és Grant nagyon komolyan ugrattták egymást: beágyazták egymást fekhelyét úgy, hogy a takaró túl rövidre legyen betűrve, makrahalat aggattak a másik ajtaja fölé, lenyúlták egymás szeszesitalait, cigarettáját, szivarját, rákokat tettek egymás ágyába, vizet a sörösüvegekbe, a hintőpor dobozába viszketőport, kondomot a salátába. Grant, mint igazi macsó, ki nem fogyott az ilyen gyakorlatias

viccekből, míg Bill volt a kreatív kettejük közül. Jó párost alkottak, méltó ellenfelei voltak egymásnak, és azzal bizonyították egymásnak, mennyire kedvelik a másikat, hogy rengeteg időt és energiát szántak az ugratás kidolgozására.

A visszaemlékezés végére India szemét elöntötték a könnyek. Grant amolyan Lázár-féle feltámadást produkált, de Bill ezt nem tehette Ahogy Michael Morgan sem, s talán Chess maga is erre gondolt, amikor egy kiadós nyújtózkodás után felállt és kimentette magát. Először az apjának adott puszit, és azt mondta:

– Örülök, hogy itt vagy, apa.

Aztán az anyjának. Majd Indiához lépett, és szorosan megölelte, mintha ezzel a köztük lévő szolidaritásnak adna hangot, és az asszony érezte, hogy legjobb szándéka ellenére is legördülnek a könnyek az arcán. Gyorsan letörölte őket, és bejelentette:

– Azt hiszem, én is lefekszem.

És amikor fent az ágyára nézett, arra gondolt: *Nincs az az isten, hogy valaha is aludni tudjak.*

Huszonhét éjszakát kapott a sorstól, amikor nyolc, kilenc, néha még tíz órát is aludt egyhuzamban, mint a bunda. És most megint meg kell küzdenie a hideg kézzel, a vörös szobával és az agyában zúgó csengővel. Az álmatlanság olyan volt, mint egy munkafelügyelő, egy rabszolgahajcsár. India levetkőzött és lefeküdt a furcsa matracra, amely annyi nyugodt órát biztosított neki. Boldog órákat, amikor aludt, mint a vetés a hó alatt. Részeg volt, talán most ez volt a különbség. Hetek óta először ivott a bornál erősebbet, így most a vodka tartotta ébren, vagy a tonik, vagy a tonikban lévő kinin. Vagy Grant. Vagyis nem ő, hanem a történetei Billről. A néhai férje miatt nem tudott aludni. Mindig is ő volt az, aki nem hagyta nyugodni. Ő kormányozta azt a szellemhajót a horizonton, ő akarta Indiát valami rejtélyes okból. Azt akarta, hogy tegyen meg valamit. Azt akarta, hogy meghallgassa. Valamit mondani akart neki.

Rendben, gondolta India, most már dühösen. *Mondjad csak, hogy az én hibám volt! Hogy miattam tetted! Azért lettél öngyilkos, hogy engem egy életre magadhoz láncolj! Láttad, hogy visszavonulót fújok, de neked túszként, rabként kellettem! A rabod vagyok! Tizenöt éve a rabod vagyok!*

A gondolatait egy hang szakította félbe. Jobban mondva hangok, zajok. Először nem ismerte fel, hogy mi az. Egy tompa puffanás, mint amikor

valami a földre esik, vagy a falnak dől, aztán beszédhang. Grant. Aztán ritmikus zörejek, amik hullámokban hatoltak át a falon. Aztán Birdie hangja, kis sikoly vagy nyögés. Szeretkeztek. India lehunyta a szemét. El sem hitte, hogy ez történik. Természetesen, ez történt. Muszáj lett volna kimennie a szobájából, le a földszintre, cigarettázni a tornácon vagy egyszerűen elmenni a házból, lesétálni a partra vagy elvinni a Scoutot egy körre. De úgy érezte, nem tud megmozdulni, mintha az ágyhoz szögezték volna. Az a sok éjszaka jutott eszébe, amikor Bill-lel ezen a zselészerű matracon szeretkeztek, és sosem érdekelte őket, ki hallhatja meg. Akkoriban tudta, hogy Birdie és Grant hidegen és mereven fekszenek koporsóhoz hasonlóan szűk ágyaikban, és hallgatják őket (vagy, ami Grantet illeti, horkolnak), és ez csak még jobban felkorbácsolta a vágyait. Neki jut, Birdie-nek meg nem!

Ez akkor az ő jogos desszertje volt, a nap megkoronázása, és akként is fogadta el.

Két, három, négy percre elszundított – mindig ez történt az álmatlan éjszakáin, és elviselhetetlen volt. Az az érzés, hogy egy pillanatra az övé volt valami kimondhatatlanul édes – az álom, a valódi álom! –, és aztán elveszítette. Mintha egy papírsárkányt szakítottak volna ki a kezéből. Felkelt az ágyból. A másik szobában már csend honolt, és India elképzelte Grantet és Birdie-t, amint összefonódva és boldog kimerültségben fekszenek az ágyban.

Úgy érezte, mintha rajta kívül lenne még valaki a szobában, s hívogatná magához. Hát jó, szóval megbolondult, ugyanolyan beteg mentálisan, mint Bill volt élete végén. Állandóan úgy vélte, az élettelen tárgyak beszélnek hozzá, és hogy ez egy szobrász esetén normális is, hiszen azt is hallotta, hogy mit mond az anyag, így utána nem is volt más dolga, mint testet adni annak a hangnak.

Bill tizenöt éven át tartotta Indiát fogságban.

Az asszony kinézett az ablakon. A szép kilátás nem az övé volt, hanem Birdie-é. Mert ez valójában Birdie háza volt, a szüleik rá hagyták, India pedig a maga részét készpénzben kapta meg (ebből fizették aztán a telküket és a házukat Pennsylvaniában). Ez így nagyon is tisztességes volt, és Birdie sosem emlegette fel, hogy a ház az övé, sőt, a költségeket is mindig magára vállalta, és bár soha nem kért Indiától egy fillért sem, a húga bármikor használhatta a házat. Birdie jó nő volt, egy apró asszony hatalmas, aranyból

gyúrt szívvel. Megérdemli, hogy a férje, akit frusztrációval telve hagyott ott, most térden állva jöjjön vissza hozzá.

India egyértelműen érezte, hogy a szobában valami hívja. Kint senki sem járt, egy udvarló sem állt az ablaka alatt, nem voltak részein mulatozó szomszédok, sem hangos kamaszok quadokon. Nem volt más, csak Tuckernuck a maga ösvényeivel és rejtélyeivel.

Talán Roger? A kis szobor a komódon állt, a maga könnyed, tökéletes mivoltában. Az asszony úgy fogta a két kezébe, mint egy kiscsibét, és úgy is dédelgette. *Te beszélsz hozzám, Roger?*

Csend. Még a végén elveszíti a józan eszét! Visszatette Rogert a komódra. Roger nem valódi személy, nem talizmán vagy misztikus tárgy. Egyszerűen egy szobor.

A hívást továbbra is érezte. Hallgatózott. Talán Chess a padlástérben? Megint berepült hozzá egy denevér? Talán van ebben a szobában is denevér? Vagy egér? Vagy egy sikló? Esetleg egy fekete özvegy? India levette Lula festményét a falról. Ez volt az egyedüli idegen jelenlét a házban, ahol – leszámítva a Birdie által rendelt új párnákat és ágyneműket – minden tárgy és bútor több évtizede állt.

Olyan sötét volt, hogy India nem látta a festményt, de ez nem számított, tudta, hogy néz ki. Elvégre a saját teste volt rajta. A csípője, a csípője alatti mélyedés. Egy homokdűne. Egy csigaház belseje. Emlékezett, milyen volt Lula fehér velúr kanapéján feküdni, s már maga az emlék is olyan intenzív volt, mint a szex. A lány vázlatot készített, ceruzája sercegett a papíron. Érzéki élmény volt, ahogy a szeme az ő testét fürkészte, ahogy haja az arcába hullott, bőre enyhén izzott, és a szeme körül a fekete szemceruza elmosódott. Egy bizonyos illat lengedezett a szobában: nők és szex illata – az őbelőle vagy Lulából áradó pézsmaillat, vagy e kettő keveréke. Fantáziáit arról, milyen lenne Lulával a szex – bármilyen is a szex két nő között –, de a lány csak a munkára összpontosított. Az asszony teste akkor Lula munkaeszköze volt, a valaha volt legnagyobb műve, géniuszának tárgya. India ilyen módon sosem ihlette meg Billt. A férfi munkája túlságosan darabos, maszkulin és köztérre való volt. Lulának viszont ő lehetett a múzsája.

Tévedtem veled kapcsolatban?

Mit kell tennem?

Megpróbáljuk?

Milyen lenne az élet Lula mellett? A hagyományostól jócskán eltérő, sőt, botrányos. India néhány hét múlva nagymama lesz. Vajon egy asszony, frissen született unokával, szerethet-e egy nőt, aki feleannyi idős, mint ő? Mit mondanának a fiai? Mit mondana a tanári kar, az iskolavezetés, az Akadémia igazgatótanácsa (Spencer Frost!)? (Spencer Frost nem ellenezné, állapította meg India. Nagyvilági ember volt, európai érzékenységgel.) És mit mondana Birdie, Chess és Tate? De egyáltalán érdekli, hogy mások mit gondolnak? Ötvennégy évesen érdekli őt bárkinek is a véleménye?

Valami más is az útjába állt és megakadályozta, hogy igent mondjon a boldogságra, és visszaírja Lulának, hogy *igen, megpróbálom.* A közelben lebegő szellemhajó kapitánya volt. Maga a szellem.

A szobában még mindig ott érzett valamit, ami hívta. A festményt visszatette a falra. Körbehordozta a tekintetét a helyiségben. A hang egyre erősebb, hangosabb lett, egyre közelebbről érkezett, mint abban a gyerekjátékban, amelyikben csukott szemmel, hang alapján kell kitalálni, hol vannak a többiek. Az ágyon feküdt. A szeme égett. A szeme… Az éjjeliszekrény felé fordult – ott feküdt a könyve, és… Bill olvasószemüvege. *Az ő szemüvege.* A szemüveg gyakorlatilag világított a sötétben. A lencsék összegyűjtötték az ablakon beáramló holdfényt, csakhogy nem is világított a Hold. Akkor meg honnan jött a fény?

India felvette a szemüveget. Hűvös volt a tapintása, mint mindig. A keret zöld műanyagból készült, pettyezett jádezöld, amit sokan megcsodáltak. *Olyan szép az olvasószemüveged! Ó, köszönöm. Még a néhai férjemé volt.*

Az olvasószemüveget a bangkoki hotelszobából hozta haza. Az éjjeliszekrényről vette el, ahol egy szállodai toll és jegyzettömb mellett feküdt. Elképzelte, hogy Bill viseli a szemüveget, miközben a tollat az üres lap fölé emeli, azon tűnődve, mit írjon. Ha lett volna búcsúlevél, akkor India magához vette volna, de mivel nem volt, mivel Bill egyetlen szót sem talált a saját mentségére, az asszony az olvasószemüveget hozta el. A szemüvegben egyébként semmi különös nem volt. Tudta, hogy néhai férje egy wayne-i bevásárlóközpontban vette. India mégis ügy hordozta magánál, mint Bill mementóját. Tizenöt éven át lógott a nyakában egy láncon. A szíve fölött.

India kinyitotta az ajtót, kilépett a folyosóra, és lábujjhegyen leosont a lépcsőn. Átment a nappalin és a konyhán, egyenesen ki, a szabadba. Az

éjszaka sötéten tündökölt. Rengeteg csillag világított – mint gyémántok egy obszidián felületén –, de a Hold sehol sem tűnt fel. Ők tovább maradtak, mint a Hold. Jobb lett volna, ha visszamegy egy elemlámpáért, mert alig látott valamit. De hát ez Tuckernuck volt, ahol akár vakon vagy alvajáróként is le kellett találnia a partra. Végigment a kerten, és kitapogatta a lépcső tetejénél induló korlátot. Pontosan ott volt, ahol számított rá. Leereszkedett a lépcsőn a vízpartra. Az új lépcső stabil építmény volt. India emlékezett rá, hogy egy nyáron Teddy alatt beszakadt az egyik fok, és csúnya szálka ment a lábába. Bill a szobrászathoz használt fogójával húzta ki. Mindenhez kapcsolódik egy emlék, ébredt rá, nincs értelme elszaladni előlük.

De ez nem jelentette azt, hogy a hátralevő életét is a halott férje szellemének kell uralnia. Még mindig fiatal. Nem kell úgy élnie tovább, hogy Bill Bishop szemén át látja a világot.

Mire India a víz széléhez ért, a szemüveget melegnek érezte a kezében. *Megpróbáljuk?* – gondolta. *Megpróbáljuk?* Hátrahajlította a karját a klasszikus módon (Amíg a fiai az ifjúsági ligában játszottak, rengeteget gyakorolta velük a dobást. Jó anya volt, és jó feleség. Jó feleség volt, a fenébe is!), és… elengedte a szemüveget.

Hallotta a *placcsanást,* és remélte, hogy elég nagyot dobott ahhoz, hogy a hullám ne mossa ki a partra a tárgyat. Ha mégis kivetné, határozta el India, akkor elássa.

Letargikus állapotban vonszolta fel magát a lépcsőn. A szeme majd leragadt. A fejében a riasztócsengő elállt, a helyét csönd és sötétség foglalta el. Készen állt lefeküdni.

TATE

Reggel Barrett ágyában ébredt, a férfi átölelte.

A tökéletes boldogság, gondolta.

A gyerekek a saját szobájukban aludtak. Amikor Tate előző este megérkezett, a nyakába ugrottak, örvendeztek és nevettek, a lány pedig úgy érezte magát, mint a pápa, vagy legalábbis Bruce Springsteen. Érezte, hogy szeretik. Teljességgel mámorító érzés volt.

Barrett el akarta neki mondani, hogy pontosan mi történt. Gyorsan beszélt, Tate-nek szólnia kellett, hogy lassítson.

Laaaaaaaassssíts!

Mint kiderült, a férfi megfogadta, bármi is történjék, három napot fog Anitának dolgozni. Furcsán kezdődött, mesélte, mert Anita felvezette a hálószobába, kinyitotta Roman gardróbját, és közölte vele, hogy azt vesz fel innét, amit csak akar. Barrett elmondása szerint a londoni Jay Gatsby kézzel gyártott, gyönyörű ingeiből egész gyűjtemény volt ott, a kasmírpulóverek, golfnadrágok és olasz mokaszinek mellett.

Barrett közölte Anitával, hogy neki nem kell ruha, van elég.

Az asszony ráerőltetett egy rózsaszín inget, de attól az még Romané volt. Barrett feszengett benne. Mit mond majd a férfi, ha meglátja rajta ezt az inget?

– Ne aggódj, Roman nem jön vissza!

Aztán elmagyarázta, hogy a férjével különváltak. Kipróbálják, mi történik így, a férfi úgyis gyűlölte Nantucketet. Ez volt az egyik oka, amiért Anita teljes munkaidőben alkalmazni akarta Barrettet. Most már egyedül élt.

Barrett felvette az inget. Felakasztott egy új képet a falra, kitakarította Anita Hickley piknikhajójának az orr-részét, és elvitte vele egy körre az asszonyt és a barátnőit az öbölben. Szakácsot is felfogadtak, aki a hajón készített el mindent, de a sétahajózáson részt vevő nők csak üres salátaleveleket és néhány szőlőszemet ettek, így Jeannie, a szakács az egész fantasztikus ebédet Barrettnek adta. Ő pedig jól belakott, és a maradékot hazavitte.

– Nem volt rossz – jelentette ki Barrett. – Mármint ez a része a dolognak.

Öt órakor, amikor indulnia kellett a gyerekekért a szüleihez, Anita nem akarta elengedni. Azt akarta, hogy maradjon és igyon meg vele egy pohár bort. És azt, hogy Barrett masszírozza meg.

– Hogy *megmasszírozd?* – kérdezte Tate.

Anitához mindennap járt egy masszőz, de az utóbbi időben sok időpontot lemondott, és aznap sem tudott jönni, így a nő nyaka és válla be volt merevedve. Ugye, Barrett megnyomkodja egy kicsit? Nincs is másra szüksége, mint két erős kézre.

Nem, felelte neki Barrett. Nem fogja, és a borra sem maradhat. Mennie kell a gyerekeiért.

Anita fintorogva ugyan, de beletörődött.

Másnap új inget kellett felvennie, egy kéket, fehér csíkokkal.

– Talán valami baj van-e a ruházatommal? – érdeklődött a fiatalember.

– Kérlek, vedd fel! – nógatta Anita.

Barrett úgy fogta fel, hogy ez egyfajta egyenruha, ami a munkához jár. Egy egyenruha, amiben úgy néz ki, mint a nő férje. Nem érezte helyesnek, de annyira nem is érezte ordítóan *helytelennek.* Aznap Anita a postára küldte el, hogy adjon fel egy csomagot a testvérének Kaliforniába, aztán elvitette magát a Galley-be, ahol ugyanazokkal a nőkkel ebédelt, akikkel előző nap. Barrett felajánlotta, hogy lemossa a ház ablakait, de Anita azt mondta, arra majd felvesz valaki mást.

– De hiszen épp erre vettél fel engem! – értetlenkedett Barrett.

– Le ne merd mosni az ablakokat! Majd hívok valakit – utasította a nő.

– Hadd csináljam meg, Anita! Nincs értelme ezért másnak fizetni – érvelt Barrett.

– Most te vagy itt a főnök, vagy én? – tudakolta Anita.

Amíg az asszony ebédelt, Barrett nekiállt lemosni az ablakokat. Az öböl felöli homlokzaton mindent vastagon belepett a sós por. Amikor Anita hazaért, ott találta őt a létra tetején, a saját pólójában.

Anita megállt a létra alján, csípőre tett kézzel. Az arckifejezéséből Barrett rögtön látta, hogy bor is járt az ebéd mellé.

– Mit csinálsz? – kérdezte.

Barrelt így felelt:

– Szerinted?

Az asszony beviharzott a házba.

A harmadik napon Anita kerülni kezdte. A konyhapulton hagyott egy listát a szokásos feladatokkal: vigye el a szelektív hulladékot a telepre, rendeljen virágokat, ugorjon el a Barrlett Farmhoz homársalátáért és majonézes brokkoliért. (Anita szerette, ha ezekből mindig van a hűtőjében, bár sosem evett belőlük.) A lista alján az állt: vacsora 7-kor.

A nő a nap nagy részében a hálószobájához tartozó erkélyen pihent, és megzavarni olyan lett volna, mint felébreszteni az alvó oroszlánt. Amikor Barrett öt órakor befejezte a munkáját, Anita egy fehér, redőzött ruhában jött le az emeletről, kezében egy tengerészkék zakóval. Barrettnek rossz érzése volt.

– Hová mész? – kérdezte az asszony.

Barrett az órájára mutatott:

– Haza, a gyerekekért.

– De háromnegyed hétre visszajössz, ugye? – érdeklődött Anita. – Várnak minket hétre.

– Hol várnak?

– Vacsorára a Straight Wharfban. Jamiesonék és Grahamék meghívtak, és egyedül nem mehetek.

– Én meg nem mehetek veled.

Barrett arra számított, hogy Anita megint elkezdi a hatalmi játszmát. Emlékezteti, hogy mennyit fizet neki (a fiatalember folyamatosan mondogatta magának, hogy sok pénzről volt szó). Ehelyett csak ennyit kérdezett:

– Nem?

– A gyerekek miatt nem tudok – válaszolta Barrett.

– És nem tudsz bébiszittert felvenni? Ez fontos nekem.

Barrett végül beleegyezett.

– Miért? – faggatta Tate. – Hát nem láttad, hogy mennyire kihasznál?

Barrett sajnálta a nőt, hiszen annyira boldogtalan volt. Hívott egy bébiszittert. Felvette a saját tengerészkék zakóját. Az étterem előtt találkozott Anitával, aki szájon csókolta, amikor megérkezett. Az asztal alatt hozzádörgölőzött a lábához. Barrett elhúzódott. Az asztalnál ülő többi férfival a horgászatról beszélgetett. Ő volt a helyi szakértő, a másik két férfi csüngött a szavain. Arra számított, hogy majd fölényeskednek vele a vacsora alatt, de a végére egészen jól érezte magát a bőrében. Ezek az emberek az igazi Nantucketre voltak kíváncsiak, és azt ő testesítette meg.

Anita nem fogta vissza magát vacsora közben vörösbor terén, és a desszerthez még egy pohár pezsgőt is megivott. Részeg volt és gügyögve affektált. Barrett hazavitte. A nő igyekezett rávenni, hogy menjen be vele, de ellenállt. Akkor arra kérte, hogy kísérje az ajtóig. Ebbe beleegyezett. Ám amikor az asszony át akarta ölelni, gyorsan elköszönt.

– Hát ez volt a három nap – fejezte be a történetet Barrett.

– És aztán mi történt? – kérdezte Tate. – Egyszerűen úgy döntöttél, hogy felmondasz?

– Nem – mondta Barrett. – Utána hívott apukád.

Grant Cousins este tizenegykor hívta Barrettet, aki éppen akkor tartott hazafelé Tom Neversbe. Mr. Cousins úgy tervezte, hogy meglepi a hölgyeket Tuckernuckon. Másnap öt órára jelezte a gépe érkezését, és szüksége lett volna Barrettre, hogy felvegye és átszállítsa a szigetre.

– Elküldöm önért Treyt, aki most nekem dolgozik – ajánlotta fel a fiatalember.

– Ha nem okoz túl nagy gondot, szeretném, ha inkább te jönnél – kérte Grant.

Barrett már épp azt készült mondani, hogy napi szinten már nem végez gondnoki munkát, ezért vagy Trey megy ki Tate apjáért, vagy senki. De rájött, hogy ő *akar* az lenni, aki Mr. Cousinst átviszi Tuckernuckra. Így aztán azt felelte:

– Rendben, ötkor ott leszek.

Reggel Barrett megmondta Anitának, hogy negyed órával korábban el kell mennie, és elmagyarázta, hogy miért.

– De hiszen már nem dolgozol annak a családnak? – emlékeztette a nő.

– Én is tudom, de ez személyes szívesség – válaszolta a fiatalember.

– Innét viszont egy perccel sem távozol korábban azért, hogy *annak a családnak* személyes szívességet tegyél! – vágta rá Anita.

A hangsúly, ahogy mindezt mondta bosszantotta Barrettet.

– Miért, mit tett az a család valaha is ellened?

Anita felhúzta az orrát, majd témát váltott:

– Menj, cseréld ki a papírtörölközőt a konyhában, mert kifogyott!

Hogy kicserélje a papírtörölközőt? Barrett a saját viccének lett az áldozata.

– Ennyi volt? – kérdezte Tate.

– Ennyi volt. Eljöttem. Anita, ahogy azt előre megfogadta, dél után öt perccel elkezdett telefonálgatni, és délután kettőre már öten hívtak, akik gondnoki állást ajánlottak.

– Most viccelsz! – álmélkodott Tate.

– Köztük az egyik Whit Vargas volt, akinek hatalmas háza van Shawkemóban, és azt mondta, dupla bért fizet nekem, csak mert faképnél hagytam Anitát. Jó barátja Roman Fullinnak, ugyanakkor az apád egyik ügyfele. Megkérdezte, hogy járunk-e még.

– És mit válaszoltál? – érdeklődött a lány.

– Azt, hogy igen.

Tate egyszerre repesett az örömtől és esett pánikba. Visszakapta Barrettet! Mégis el fogja veszíteni!

– Holnap el kell mennem – mondta.

– Tudom – felelte a férfi.

Tate azt gondolta: *Kérj meg, hogy maradjak! Kérj meg, hogy költözzek hozzád! Segíthetek visszafizetned a tartozásodat Anitának! Segíthetek a gyerekekkel! Tökéletesen bele fogok simulni az életedbe! Igen, igen, igen!*

Lassan! – figyelmeztette magát.

– Hétfőn kezdek egy munkát a pereces Bachmann-nek Pennsylvaniában.

Barrett magához szorította.

– És meddig tart?

– Attól függ, milyen rossz a helyzet. Öt vagy hat napig.

– És aztán visszajössz?

– Vissza…?

– Ide vissza! – válaszolta Barrett. – Visszajössz ide, amikor befejezted azt a munkát? Tudom, hogy drága mulatság, de…

– Ó, istenem! – fakadt ki Tate. – Drága? Nem érdekel, ha drága! Az sem, ha tucatszor kell oda-vissza repkednem. Az, hogy veled legyek, megéri! Te, Barrett Lee, *érsz annyit!*

A férfi elcsitította és közelebb húzta magához. Még nem akarta felébreszteni a gyerekeket.

BIRDIE

Hallott már olyan párokról, akik elváltak, aztán újra összeházasodtak. Mindenki hallott már ilyen történetet. Ezeknek mindig volt egy romantikus felhangjuk, különösen a pár gyerekeinek a szemében, akik abban az egyedülálló élményben részesülhettek, hogy ott lehettek a szüleik esküvőjén. De Grant és az ő esetében nem fog ekkora sületlenség megtörténni, mert most aztán nem fog jó kislányként viselkedni. Jó okkal vált el Granttől: harminc év érzelmi sivatag után tovább akart lépni. Vagy egyedül él, teljes és érdekfeszítő életet, vagy olyasvalakit keres, aki ugyanazokat a dolgokat szereti, amiket ő.

Birdie engedélyezett magának egy utolsó, hosszú, epekedő pillanatot Hank iránt.

Hank!

Grant Cousins semmi újat nem tudott neki mutatni. Ismerte kívülről-belülről: ügyvéd, stratéga, pénzügyi varázsló, könyvviteli stiklik szakértője, golfjátékos, a skót whisky, a pácolt marhahús, a szivarok és a drága autók rajongója. Apaként megfelelő teljesítményt nyújtott, gondolta Birdie, bár kizárólag az ő irányítása mellett. Egy dolog viszont biztos: mindig rendkívül nagyvonalú volt.

Mennyi a valószínűsége annak, hogy Grant Cousins hatvanöt évesen megváltozik? Nem túl sok. Ennél még az is valószínűbb, hogy egy hegy vagy gleccser tűnik el. Az a Grant Cousins azonban, aki kibukkant Tuckernuckon, egészen más volt, mint akinek a felesége volt.

Már maga a tény, hogy csak úgy felbukkant. Teljesen spontán.

– Mit keresel itt? – kérdezte tőle Birdie. – De őszintén.

– Már megmondtam – felelte Grant.

– És mi lesz a munkáddal? – tudakolta az asszony.

– Mi *lesz* a munkámmal? – kérdezett vissza a férfi. – Legalább öt év szabadsággal tartozom magamnak, és ki is fogom venni.

– Ó, persze! – vágta rá Birdie, és ha úgy hangzott, mint egy dacos kamasz, okolhatta őt ezért bárki?

Később, vacsora után, miután egy órán át régi emlékeket idézgetett Indiával a beüvegezett tornácon (Birdie-nek feltűnt, milyen kedvesen bánt Grant Indiával, milyen kedvesen szórakoztatta a Bill-lel kapcsolatos történetekkel), ahhoz a kínos ponthoz érkeztek, amikor el kellett dönteni, hol alszik Grant. A bőröndje ez idáig a nappaliban maradt.

– Alhatsz az én szobámban a másik ágyon – mondta Birdie.

– Biztos? – kérdezte a férfi.

– Biztos.

Megváltozott, gondolta Birdie. Vagy ez a helyzet, vagy őt most jól átvágták. Grant lehiggadt, lazább és könnyedebb lett. És a haja! Hogy milyen hosszú volt!

Együtt mentek fel a lépcsőn. Birdie szokás szerint borozott, de Grant felbukkanása miatt a szokásosnál többet ivott – vagy a férfi jelenléte miatt volt rá más hatással a bor. Most becsiccsentnek és lányosan idegesnek érezte magát, mint azokon a réges-régi hétvégéken a Pocono-tavaknál, amikor Grant az éjszaka közepén szokott belopózni a szobájába.

A hálószobában felvette a fehér pamut hálóingét. Arra gondolt, ne öltözzön-e át inkább a fürdőszoba zárt ajtaja mögött, de ez nevetségesnek tűnt. Grant harminc évig volt a férje! Több ezerszer látta már meztelenül. Birdie mégis félszegnek és szégyenlősnek érezte magát, különösen akkor, amikor a neszekből arra következtetett, hogy Grant a szoba másik felén szintén levetkőzik. Amikor már rajta volt a hálóinge (nem volt egy klasszikusan szép darab, de új volt – a Hankkel töltendő éjszakákra vette –, csinos és nőies), Grant pedig pizsamában (ő vette neki évekkel korábban

a Brooks Brothersben), egymásra néztek és elmosolyodtak. Birdie ideges volt.

– Gyere! – intett neki Grant. – Ülj le velem az ágyra!

Az asszony – hálásan az útmutatásért – engedelmeskedett. Leült, Grant közvetlenül mellé, az ágy pedig felmordult. Birdie-nek az jutott eszébe, talán még le is szakad alattuk. Valaha ugyanebben az ágyban szeretkeztek. Úgy gondolt vissza ezekre az alkalmakra, mint házastársi kötelességteljesítésre, emlékezett, hogy közben mindig azon aggódott, hogy a gyerekek meghallják, vagy Bill és India (mert ők rendre jól hallották a húgáékat), vagy a szülei. Azt sem felejtette el, mennyi akrobatikát és rugalmasságot igényelt, hogy ezekben a szűk, egyszemélyes ágyakban közösüljenek. Most azt kívánta, hogy Grant szólaljon meg, még mielőtt ő kellemetlen helyzetbe hozná magát.

– Komolyan gondoltam, amit az ötéves vakációról mondtam, Bird. Visszavonulok.

Birdie meghökkent. A Granthez hasonló férfiak nem szoktak visszavonulni. Addig dolgoztak, amíg egy koszorúér-elzáródás ott nem érte őket az íróasztaluk mellett.

– Mikor?

– Az év végén.

Birdie közel állt ahhoz, hogy kétségeinek adjon hangot, mivel Grant egyszerűen *nem* az a fajta volt. Talán azt állítja, hogy nyugdíjba megy, de azért mindennap be fog járni az irodába, hogy nyomon kövesse, mi történik az ügyfeleivel és azok eseteivel.

– Komolyan? – kérdezte Birdie. – Alig hiszem el. Sosem gondoltam, hogy te valaha is visszavonulsz. Azt hittem, előbb fogsz meghalni.

– Már nem csinálom teljes szívvel – felelte Grant. – Kialudt a tűz bennem.

– Tényleg? – Birdie kísértést érzett, hogy megkérdezze, hogy akkor mi foglalja el a munka helyét a férfi szívében, illetve mitől éledne fel újra a tűz, azonkívül, hogy ő félrepöcköli a cigarettáját.

– Tényleg. – Grant az asszony felé fordult és megcsókolta. Úgy csókolt, mintha valaki más lett volna.

Hűha, nagyon különös volt – elvégre Grant az, nem igaz? ugyanakkor izgalmas is. Hátradőltek az ágyon, és Birdie ráébredt, hogy szeretkezni fog a volt férjével, és a megdöbbenéstől majdnem hangosan felnevetett. Grant!

Később, miután befejezték, és ő kielégülten és enyhén kótyagos fejjel feküdt az ágyon, Grant pedig mélyen aludt és hangosan horkolt a másikon (együtt aludni már nem tűnt olyan fontosnak), Birdie más párokon töprengett, akik elváltak, aztán újra összeházasodtak. Vajon a magány fordította őket újra egymás felé, mert nem találtak jobbat? Vagy a megszokás? Esetleg más emberekként találkoztak újra és ismertek fel egymásban új, felfedezésre váró és figyelemreméltó területeket?

Miközben álomba zuhant, Birdie az utóbbiért imádkozott.

Már csak egy teljes és egy fél napjuk maradt hátra. Birdie normális esetben az utolsó napot csomagolással, takarítással, a szennyes összeválogatásával és a hűtőben talált maradékokból készült ételek főzésével töltötte. Ám, mint arra Grant felhívta a figyelmét, a távozásuk után jön egy takarítóbrigád, és ha kidobnak egy fél kocka vajat, attól még nem dől össze a világ. A férfi azt javasolta, hogy inkább készítsenek néhány szendvicset, sétáljanak el kettesben az északi tóhoz, üldögéljenek a parton, ússzanak és horgásszanak egy kicsit.

– És nézd csak! – mondta, miközben a BlackBerryjét letette a konyhapultra ezt most itt hagyom.

– És mi lesz Chess-szel? És Indiával? – érdeklődött Birdie. – Ez az utolsó napunk…

Szép és jó volt Grant részéről, hogy szeretett volna egy romantikus napot kettesben tölteni vele, de Birdie is egy bizonyos szándékkal érkezett a szigetre, mégpedig azzal, hogy a lányaival és a húgával töltsön értékes perceket.

– Akkor menjünk valamennyien! – javasolta Grant.

Birdie kávét és sült szalonnát, illetve áfonyás palacsintát készített. Grant repetázott, majd harmadszor is szedett. Megnyalta a száját, és így szólt:

– Nagyon hiányzott a főztöd, Bird. Azóta nem ettem házi kosztot, hogy elköltöztem otthonról.

Birdie próbált kigondolni erre valamilyen választ (nem hitt ugyanis a férfinak), de még mielőtt kinyitotta volna a száját, Tate és Barrett léptek a konyhába. Birdie felragyogott. Attól tartott, hogy a lánya nem jön vissza, de máris itt volt. Nem fogja elmulasztani az utolsó napjukat.

– Reggelit? – kérdezte Birdie.

– Éhen halok – panaszkodott Tate.

Barrett letette a földre az utolsó zsák jeget és a takarítószereket, amiket Birdie kért.

– Hát ennyi! – mondta. – Ez az utolsó szállítmány.

India érkezett a lépcsőn.

– Azt hiszem, sírni fogok.

– Biztosan csodás hónap áll mögöttetek – jegyezte meg Grant.

– Így igaz – válaszolta Tate.

– El tudsz jönni vacsorára? – kérdezte Birdie Barrettet. – És magaddal hoznád a gyerekeket is? Ha szépen kérünk?

– És aludjatok is itt! – lelkendezett Tate. – A fiúk alhatnak az emeletes ágyon.

– A fiúk ezt a hétvégét a másik nagyszülőknél töltik – válaszolta Barrett –, de én szívesen eljövök. És itt is maradhatok éjszakára. Persze, csak a kanapén.

– Még szép, hogy a kanapén! – közölte Grant.

– Én úgyis Chess-szel akarok aludni – mondta Tate, és könnybe lábadt a szeme. Birdie egy darab papírtörölközőt nyújtott oda neki, mivel a papír zsebkendő már elfogyott. – El sem hiszem, hogy véget ért!

De ez a nap még előttük állt. Egy utolsó, ragyogó tuckernucki nap, amely hihetetlenül értékesnek tűnt. Birdie most úgy érezte, mintha több napot is óvatlanul elvesztegetett volna. Nem értékelte őket eléggé, nem volt jelen teljes énjével minden pillanatban, nem élt olyan teljes életet, mint szeretett volna. Annyi időt elvesztegetett arra az ostoba Hankre!

Ám ezt a napot nem fogja elszúrni! Mindenkinek készített ebédet, és csipszet, italokat, szilvát és kekszet is csomagolt. Együtt sétáltak végig az északi tóhoz vezető ösvényen. Napsütéses, meleg nap volt, bár a levegő tiszta és egyértelműen kevésbé párás, mint korábban. Birdie arra gondolt, hogy hazatérve a felülmúlhatatlan, kristálytiszta levegő fog neki a legjobban hiányozni. Az is megfordult a fejében, hogy vajon Grant tudja-e már értékelni ezt a szigetet, most, hogy nem a Tőzsdefelügyelet és az XY nevű ügyfél peres ügye jár az eszében. Amerre haladtak, virágzott az írisz, vörös szárnyú feketerigók szálltak, és a levegőt a japánrózsa illata hatotta át. Holnap már az I-95 autópályán hajt hazafelé, és legfeljebb a Cracker Barrel, Olive Garden és Target étteremláncokban gyönyörködhet, és még a New Canaan-i country klub kifinomult gyepje, a kedvenc bisztrója és kis könyvesboltja is agresszív, ember alkotta objektumoknak tűnnek majd a

szemében. Képes lesz elviselni, hogy itt kell hagynia a szigetet? Fogalma sem volt. Minden hazautazáskor azt érezte, hogy a szíve egy darabja szakad ki a helyéről.

Elérték a tavat, és tábort vertek, a székeket leszúrták a homokba, hogy ne mozduljanak el, leterítették a törölközőket, az ebédet tartalmazó hűtőládát pedig elhelyezték a székek nyújtotta árnyékban. Grant a horgászbotját is elhozta, és Tate-tel együtt átvonult a tó túlsó oldalára.

India kisétált a Bigelow Pointra, mondván, nem tudja befejezni a könyvét, mert elveszítette az olvasószemüvegét.

Birdie nem jutott szóhoz.

– Elveszítetted *Bill* olvasószemüvegét?

– El – erősítette meg India, és kifejezetten érdektelennek tűnt a dolgot illetően. A szemüveget eddig úgy óvta, mint egy kis háziállatot: reggelente Windexszel és papírtörölközővel tisztogatta, és a fürdést meg az alvást kivéve mindig a nyakában lógott. És most *elveszítette?* – Még előkerülhet, de valahogy kétlem.

Ezzel India elsétált a földnyelvre, csigaházak után kutatva. Az volt a terve, hogy mindenkinek ezt visz haza ajándékba: tökéletes spirál alakú, fehér csigaházakat, amiknek a belseje krémes barackszínben játszik. Egyet szánt az igazgatótanács elnökének, Spencer Frostnak, egyet az asszisztensének, Ainslie-nek. Egyet pedig egy diáknak.

– Emlékeket gyűjtesz? – kérdezte Birdie.

– Olyasmi – felelte India.

Így aztán Birdie kettesben maradt Chess-szel, aki egy törölközőn hasalt. Hirtelen teljes egészében megérezte magán a huszonkilenc nap okozta nyomást. Hiszen még mindig nem beszélgetett el azzal a lányával, akivel szeretett volna. Még nem hallotta az egész történetet, sőt, még egy részletét sem. Most azonban kényelmetlen és tisztességtelen lett volna szóra bírni őt. Hát nem ez volt jellemző a tuckernucki napokra, vagy akár bármelyik nyári vakációra, ha már itt tartunk? Az órák úgy nyúlnak előtted, mint egy végtelen autópálya, aztán egyik pillanatról a másikra véget érnek. Eltűnnek. Most pedig Birdie itt állt az utolsó napon, és próbált mindent belegyömöszölni az időbe, ami eddig kimaradt.

Leült Chess törölközője mellé.

– Chess? – szólította meg.

Nem kapott választ. A lány mélyen és egyenletesen lélegzett. Az álma békésnek tűnt. Birdie-nek nem volt szíve felébreszteni.

CHESS

Mindenkinél eljön a *happy end,* csak éppen nála nem. A szülei újra összejönnek. Elvégre mintha ez történne, nem? Az apja idejött Tuckernuckra, arra a helyre, amit Chess szerint soha nem is kedvelt – most meg úgy tűnik, mintha mégis kedvelné. És Grant úgy nézett Birdie-re, ahogy Chess korábban sosem látta. Figyelmes volt – sőt gondoskodó! –, cipelte a hűtőládát és a székeket a tóig, és beszaladt a bozótba Birdie szalmakalapja után, amikor azt elfújta a szél. Felállította az asszony székét, és naptejet kent a hátára. Nagyon gyengéden csókolta szájon, amit látva Chess zavarban érezte magát. Tudta, hogy a szülei előző éjjel közös szobában aludtak, és amikor a csókot látta, egyetlen szó jutott eszébe: szex. A szülei szexeltek. Feszengett, talán még jobban, mint amikor azt tudta meg, hogy szétköltöztek. A válás valahol mélyen nagyon fájt neki, ugyanakkor volt értelme. Ez a nagy egymásra találás pedig valahol mélyen boldoggá tette, mégis aggódott miatta. Ha az apja megint csalódást okoz az anyjának, az sokkal rosszabb lesz, mintha bárki más bántaná meg. Ha az apja tényleg vissza akarja könyörögni magát, most mindent jól kell csinálnia.

És jól is fogja, ezt Chess a zsigereiben érezte. Az övék egy valószínűtlen szerelmi történet lesz, amit mindenki irigyelhet. Azt kívánta, bárcsak Nick tűnt volna fel előző nap a semmiből. Ha az apja képes erre, Nick miért nem?

Tate-nek pedig ott volt Barrett. Miközben a tó felé sétáltak, a húga megosztotta vele Barrett és Anita Fullin történetét.

– És most mi lesz? – kérdezte Chess. – Itt maradsz?

– Hétfőn kezdek egy munkát Pennsylvaniában. Ha azzal végzek, néhány napra visszajövök, aztán irány Beaverton, ahol a Nike-nak fogok dolgozni, majd megint vissza. Igyekszem csak a közvetlen közeli jövőre koncentrálni. De te is tudod, hogy milyen nehéz!

Chess tudta. A maga részéről egy vákuummal nézett szembe. De azért támadt egy ötlete, mintha szikra röppent volna fel egy sötét szobában. Főzni akart. Elvégre képzett séf. Tisztában volt vele, hogy az éttermi munka kőkemény – a hosszú munkaórák, a hőség, a férfiuralom a konyhában – de egy kis büntetés igazán nem fog ártani neki. A főzés az egyetlen terület, ami iránt megőrzött némi szenvedélyt, amióta Michael meghalt. Főzés – egy jó, piacorientált, tiszta, következetes, belvárosi, külvárosi, keleti vagy nyugati városrészben található étteremben. Biztosan lesz választása.

Nem ez az igazi szerelem, de mégiscsak valami.

Chess az északi tó partján állt és köveket dobált a vízbe. *Szabadulj meg a nehéz terhektől! Szabadulj meg tőlük!* Miután ezzel végzett, lefeküdt a tó partjára, a meleg homokba. Ez az utolsó alkalom, hogy napozhat.

Arra ébredt, hogy Birdie mellette ül és bámulja.

Chess arra gondolt: *Azt akarja, hogy mosolyogjak. Azt akarja tudni, hogy rendbe jövök.*

Chess elmosolyodott.

Birdie is mosolygott, aztán azt mondta:

– Szeretlek.

Chess pedig azt felelte:

– Én is szeretlek téged, anya.

És mi a helyzet Indiával? Amikor elindult erre a vakációra, India volt a titokzatos jolly joker, akiből bármi lehet. Chess mostanra jobban megismerte a nagynénjét. India valóban erős asszony volt, keresztülment azon, amin ő, vagy még nehezebb dolgokon, és ép egészként jött ki belőlük. Hogy együtt jár-e majd egy nővel, vagy sem, mindegy, jól fogja érezni magát. India volt az a családból, akit Chess a leginkább irigyelt. Ő testesítette meg azt, amivé a lány válni szeretett volna: a saját maga *happy endje* volt.

BARRETT

Hála istennek, hogy valaki feltalálta a napszemüveget, mert így senki sem láthatta, milyen közel jár hozzá, hogy elsírja magát.

Gyakorlati teendők bőven akadtak: kiüríteni a hűtőládát, leengedni a hűtőszekrényt, ellenőrizni, aztán újra ellenőrizni, hogy minden ablak zárva, összegyűjteni az ágyneműket és a törölközőket, hogy elvigye a mosodába,

lekapcsolni az áramfejlesztőt, elzárni a tábori tűzhely gázpalackját, feltenni a ponyvát a Scoutra, és felakasztani az autó kulcsát a bejárati ajtó mellett lévő kampóra. Elpakolni a piknikasztalt, végül pedig levenni az ajtóról a TATE feliratot, és eltenni a helyére, a konyhaszekrény egyik fiókjába. Miután a család távozott, egy takarítóbrigád érkezik. Barrett majd nejlonba csomagolva hozza vissza a mosodából az ágyneműt és a törölközőket, és leszigeteli az eső ellen az ablakokat és ajtókat.

Grant levitt egy adag csomagot a hajóhoz a partra. Így Barrett ott maradt a négy nővel, és leverten bámulták a ház homlokzatát.

– Megint tizenhárom év fog eltelni, mire legközelebb erre járnak? – kérdezte a fiatalember.

Halk zokogás volt a válasz Birdie részéről, s egy másodperc múlva már Barrettet átölelve sírdogált.

– Nem is tudom, mit csináltunk volna nélküled! – hálálkodott. – Egyszerűen nem tudom, mi lett volna!

India is odalépett hozzájuk, és bal oldalról ő is átölelte a férfit.

– Amikor Trey jött helyetted, az maga volt a pokol – közölte. – Egyszerűen nem annyira *cuki,* mint te vagy. Még csak nem is füttyentettem utána.

Chess Barrett jobb oldalát célozta meg.

– Köszönöm, hogy elvittél a kórházba! – mondta. – Megmentetted az életemet!

Hátulról pedig Tate ölelte át a férfit; az ő Tate-je.

– Szeretlek! – mondta neki a lány.

Így ölelték hát ők négyen Barrettet négy irányból: északról, délről, keletről és nyugatról. Ölelték és szorongatták, sőt, valaki belecsípett a fenekébe, s azt gyanította, hogy India volt az.

Grant lihegve érkezett fel a lépcsőn.

– Grant, csinálj rólunk egy képet! – utasította India. – Gyorsan, négyünkről és Barrettről!

India odaadta a férfinak az fényképezőgépet, majd Barrett és a négy nő mosolyogva egymás mellé állt.

– Az élet szép! – mondta Tate.

– Az élet szép! – mondta Birdie.

– Az élet szép! – mondta India.

Aztán csend következett. Grant várt, mielőtt ellőtte volna a képet. Barrett túlságosan meg volt hatódva ahhoz, hogy megszólaljon.

– Az élet szép! – mondta Chess.

Grant lekapta őket, majd készített még egy felvételt a biztonság kedvéért. Aztán a fényképezőgép felett Barrettre nézett.

– Te aztán szerencsés pasas vagy! – jegyezte meg.

EPILÓGUS

Szeptember 25. volt az a nap, amikor Mary Francesca Cousins és Michael Kevin Morgan összeházasodott volna.

TATE

Tate a Fenway baseballparkban töltötte az időt. Otthagyta az ülőhelyét, hogy elmenjen a mosdóba, és hozzon pattogatott kukoricát Tuckernek, illetve jégkrémet Cameronnak. A kukoricaárus a mosdó mellett volt, de a jégkrém – az, amelyikből Cameron kért, amit egy kis műanyag baseballsisakban árultak – vagy fél stadionnal odébb. Végül megtalálta az árust, de már nem emlékezett, hogy jobbra vagy balra kell-e visszaindulnia a helyéhez. Nem volt nála sem a jegye, sem a mobiltelefonja (mindkettőt a táskájában hagyta a széken). Több száz ember haladt el mellette, és mindegyikük más és más volt, mégis mindegyik egyformán idegen volt neki.

Jesszus, annyi ember van a világon! Honnét lehetünk biztosak abban, hogy az igazit találtuk meg?

Előző délután beszélt Chess-szel, mert eszébe jutott, hogy aznap lett volna a próbavacsora – tapasok és caipirinhák több száz közeli barátnak a Zo étteremben, miközben Chess a narancssárga tűpettyes ruhában pompázik –, mégsem így történt. Ennek tudatába inkább mindketten úgy döntöttek, hogy az a legjobb, ha tudomást sem vesznek róla. Chess a hangja alapján közel állt a síráshoz, de erős maradt, hiszen épp munkába ment. A Village egyik népszerű francia-vietnami bisztrójában kapott állást, mint helyettes konyhafőnök. A konyha összes dolgozója nő volt, és a séf, Electa Hong is, akit mára már a barátjának is mondhatott. Chess visszaköltözött a régi lakásába, de azt mondta, keres egy másikat, ami közelebb esik a munkahelyéhez, és amihez nem kötődik annyi régi emlék.

Tate felhívta a nővérét reggel, és megegyeztek abban, hogy ha az élet másként alakult volna, most mindketten az anyjuk házában állnának hajcsavarókkal a fejükön, pezsgőkoktélokkal a kézben, és minden valószínűség szerint civakodnának.

Tate megkérdezte Chesst, hogy vannak-e tervei erre a napra. Chess azt felelte, hogy két műszakot is vállalt. Az étterem biztonságos hely. Tiszta sor, gondolta Tate.

– Hiányzol! – mondta a nővérének.

– Te is nekem – felelte Chess.

A Red Sox egyik játékosa, Kevin Youkolis pontot szerzett, a tömeg pedig éljenzett. Tate végignézett a több ezer emberen a stadionban, és összeugrott a gyomra. Már csak két és fél rövid játékrész volt hátra, hogy megtalálja a helyét; a jégkrém már rég olvadásnak indult a kezében. Szidta magát, amiért nem figyelte meg jobban, melyik részbe vagy sorba szólt a jegye, de olyan jólesett hagyni, hogy Barrett vezesse őket. Amikor megérkeztek a stadionba, Tate elvitte Tuckert a mosdóba, egy nő pedig megjegyezte:

– A fia tüneményes!

– Köszönöm! – felelte Tate.

Balra fordult. Elment egy hotdog-árus mellett, aki ismerősnek rémlett. Egy másik árus olasz fagylaltot kínált, aztán elhaladt a Legal Seafood standja előtt, ahol hosszú sorok vártak a *chowderre.* Egy nő, a homlokára tolt napszemüveggel, így szólt:

– El sem hiszem, hogy vége a nyárnak!

Tate sem hitte. Úton a stadionba, Tucker és Cameron a Halloween-jelmezeikről beszélgettek a kocsiban.

A nővérem esküvője, gondolta Tate.

19-es szakasz! Ez az! Tate balra fordult, és elindult lefelé a lépcsőn. Barrett fejét még ebből a távolságból is megismerte hátulról. A férfi Cameron és Tucker között ült, a kisebb fiú pedig műanyag ülőkén, mert a saját súlya nem tudta volna lenyomva tartani az ülést.

Barrett a nyakát nyújtogatta a helyén, és a mögöttük lévő lépcsőket pásztázta. Tate tudta, hogy őt keresi. Már órákkal korábban elment.

A lány őrült integetésbe kezdett, ahogy csak stadionokban szokás. *Itt vagyok! Itt, itt!*

A férfi meglátta és elvigyorodott. Aztán ökölbe szorított kezét a mellkasához nyomta: *Szeretlek.*

INDIA

Szeptember 21-én, az őszi napéjegyenlőség idején, a Pennsylvaniai Egyetem kórházában megszületett III. William Burroughs Bishop, 4400 grammal és 56 centivel. Heidi közel húsz órán át vajúdott, míg végül császármetszést végzett az orvosa. Az anyuka és a kisfia egyaránt remekül voltak.

India mindennap bement a kórházba meglátogatni az unokáját. A kisfiú az újszülöttek között valóságos kis oroszlán volt, úgy nézett ki, mint aki egy hónapos. Ettől függetlenül egy dédelgetnivaló apróság, egy icipici emberke volt. India csak tartotta a kezében, és közben hol nevetett, hol sírt, aztán Billyre és Heidire nézett, és azt mondta:

– Bill imádta volna! Attól, hogy kézbe veheti ezt a gyereket, *elszállt* volna!

Volt valami különleges egy unokában. Hogy micsoda? Először is, India immár megkönnyebbülhetett, hogy a szülői lét okozta teher, a gyermekneveléssel járó óriási felelősség (a gyermek terelgetése az élet buktatói és csodái közepette) immár nem az ő vállát nyomta. És volt még valami az unokával kapcsolatban, ami miatt India szinte halhatatlannak érezte magát, mégpedig az, hogy az ő negyede tovább él ebben a kicsiben, a nyolcada pedig majd az utódaiban. Emiatt egyszerre volt lenyűgözve és érzett alázatot.

Szeptember 25-én, azon a napon, amikor Chess esküvője lett volna (amiről India nem feledkezett meg), először látogatta meg a kisbabát otthon, és Lulát is magával vitte.

A lány ideges volt. A haját kontyba tűzte, aztán leengedte, hogy végigomoljon a vállán, majd ismét feltűzte. Ellenőrizte a szemfestékét India Mercedesének tükrében. Indiának nem volt szíve megmondani neki, de az, hogy milyen állapotban van a szemfestéke, illetve a haja, nagyon keveset nyom a latban. Az a tény, hogy Lula egy *húszas* éveiben járó *nő,* és kapcsolatban él vele – s ennek a kapcsolatnak a paraméterei megegyeznek Billy és Heidi kapcsolatáéval –, csak ez számít. India részben hajlott arra, hogy titkolja kettejük viszonyát, legalább a fiai előtt. (Az Akadémián mindenki, szó szerint *mindenki* tudta, hogy együtt járnak, és hogy Lula ezért jött vissza. Spencer Frostnak lila köd öntötte el az agyát, amikor

meglátta a tönkretett: festményt, így aztán Lula a nyár fennmaradó részét azzal töltötte, hogy egy még nagyszerűbb képet festett helyette. Spencer Frost végeredményben megkönnyebbült, hogy Lula mégsem igazolt át a Parsonsra. Ez a lány ugyanis híres lesz, és ezért a saját intézményében akarta tudni.)

India a reggeli ébredéskor gondolta meg magát Lula bemutatását illetően, mert rájött, hogy milyen nap is van, és eszébe jutott Chess. Az élet túl rövid, gondolta. Magával viszi Lulát Billyhez és Heidihez, és lesz, ami lesz.

India és Lula végigsétált az impozáns kőházhoz vezető dísztéglás ösvényen Radnorban. Lula az ajándékot szorongatta, amit vett a kisfiúnak: egy kis farmer kezeslábast, egy csíkos inggel és apró sportcipővel. És mivel nem tagadhatta meg önmagát, hozott neki egy kis színes gyurmát is. Két-három évig még nem fogja használni, de kit érdekel?

India aznap reggel felhívta Billyt és Heidit, és elmondta, hogy egy barátot is visz magával.

– Ó! – mondta Heidi, és kimerültségén is átütött az izgatottság, amit ebbe az egy hangba sűrített. – Egy különleges valakit?

– Igen, egy különleges valakit – válaszolta India.

India kopogott, aztán várakozón állt az ajtó előtt, Lulával az oldalán.

Billy nyitott ajtót, ránézett Indiára, aztán Lulára, és azt mondta:

– Anya, de hiszen be is jöhettetek volna! Azt hittem, netán egy ügynök keres minket.

– Billy, ő itt a barátnőm, Lula Simpson. Lula, ő itt az elsőszülöttem, Billy Bishop – mutatta be őket egymásnak az asszony.

Billy kezet nyújtott a lánynak.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Lula.

– Olyan sokat hallottam már rólatok! – lelkendezett Lula. – Gratulálok a kisbabához!

Billy szélesen mosolygott.

– Köszönjük. Őrülten izgalmas! Fárasztó, de nagyon izgalmas.

Heidi a könyvtárszobában ült, kezében az alvó Tripp-pel.

– Ne kelj fel! – figyelmeztette India.

– Rendben, nem fogok – felelte Heidi, és mindannyian elnevették magukat.

Heidi Lulára nézett, de a tekintetében nem történt változás, nem nyílt tágabbra a szeme, nem szorította össze a száját, és nem habozott, amikor a lányra mosolygott. Talán amikor India egy *különleges valakit* említett, azonnal egy fiatal, szép indiai-iráni nőre gondoltak. Hahh! India majdnem hangosan felnevetett. Aztán csak annyit mondott:

– Heidi, szeretném, ha megismernéd egy nagyon különleges barátnőmet, Lula Simpsont.

– Szia, Lula! – köszöntötte Heidi a lányt.

Lula üdvözlésképpen egy kis időre megérintette Heidi vállát, de a figyelmét máris a kisbaba ragadta meg.

– Istenem! – sóhajtotta. – Milyen *szép!*

– Szeretnéd megfogni? – kérdezte Heidi.

– Nem baj?

Miközben Heidi III. William Burroughs Bishopot Lula karjaiba helyezte, India biztosra vette, hogy Bill nevetését hallja.

Ő is akar majd gyereket, India, hallotta Bill jóindulatú szellemének hangját.

Ó, fogd már be? – válaszolta neki India. De közben mosolygott.

BIRDIE

Granttel a halvány napfényre ébredtek. Birdie semmit nem imádott jobban a vénasszonyok nyaránál. Ma azonban, Chess érdekében, azért imádkozott, hogy essen az eső.

Grant eltűnt a konyhában, és néhány perc múlva két csésze tejeskávéval tért vissza. Szokása lett, hogy ágyba vigye Birdie-nek a kávét, még azokon a reggeleken is, amikor bement az irodába. Az asszony hálás volt a gesztusért, a figyelemért és a Grant által készített kávéért – a férfi a tejet a tűzhelyen melegítette –, mert még soha nem ivott ehhez foghatóan finomat.

Grant leült mellé az ágyra.

– Milyen szép nap egy esküvőre! – mondta Birdie.

– Az már igaz – értett egyet Grant.

Több dolgot is terveztek aznapra, hogy elfoglalják magukat. Svédasztalos ebédet ettek a Blue Hillsben, ami egyértelműen exkluzívnak volt mondható, aztán hosszan autóztak és közben az őszbe forduló tájat csodálták. Útba esett néhány régiségbolt, ahol megálltak böngészni a portékát. Grant sosem volt jó a böngészésben, sőt gyűlölte, most azonban könnyeden mozgott az üzletekben, és néha felmutatott egy-egy holmit, Birdie véleményét kérve.

Birdie véleménye pedig ez volt: *El sem hiszem, hogy ugyanaz a férfi, akihez hozzámentem.* Grant a nap során egyszer sem említette a golfot. Ráadásul a Yankees bejutott a rájátszásba, és aznap meccsük volt, de még erről is megfeledkezett. És Birdie még ezt is megállapította: *Egész jó ízlése van.*

Délután háromnegyed ötre járt az idő, amikor hazaértek. A Nap már a fák lombja mögött járt, vége a hosszú nyári napoknak. Birdie nem tudta kiverni a fejéből a gondolatot… A szertartást négy órai kezdéssel tervezték, ebben a pillanatban a gratulációkhoz állnának sorban a vendégek, vagy éppen fényképezkednének az ifjú párral. Ha ő nyomasztónak érezte ezt a pillanatot, vajon hogy érezhette magát Evelyn Morgan?

– Felhívom Chesst – jelentette ki Birdie.

– Várj egy percet! – kérte Grant. – Van egy meglepetésem.

Egy meglepetése? Grantnek?!

A férfi kivezette Birdie-t a kertbe, ami olyan szép volt, hogy szinte fájt látni. A szilfák már félig sárgába hajlottak, és a Bradford körtefák levelei is bámulni kezdtek. A férfi megállt a kovácsoltvas asztal mellett, amin egy hordozható CD-lejátszó állt, s Birdie felismerte, hogy a készüléket Grant még a South Norwalk-i loft lakásába vette. Grant megnyomott egy gombot, és Gordon Lightfoot hangja csendült fel: If You Could Read My Mind. Ez volt az ő esküvői daluk.

Grant a tóhoz vezette Birdie-t, és együtt felsétáltak a hídra, amit a táj építész készített az úszó szigethez, ami egy tökéletes kör alak volt a tó közepén, és amíg az asszony Tuckernuckon volt, dús fű nőtt rajta. Grant levette a cipőjét, Birdie pedig követte a példáját.

– Egy táncot ígértél nekem – emlékeztette Grant.

CHESS

Fontolóra vette, hogy szabadságot vesz ki és elmegy Michael sírjához a New Jersey-j temetőbe, de miután átgondolta a dolgot, úgy döntött, hogy ez túl fájdalmas lenne, és ha őszinte akart lenni, képmutatás is. Nem kell ahhoz a temetőbe mennie, hogy adózzon Michael emlékének. Inkább azzal tiszteli meg, hogy halad előre az új életében, bárhová is vezessen ez az út. Önmagát pedig azzal, hogy őszinte és tisztességes lesz magához. A mai lehetet volna az esküvője napja, de nem így alakult. Így hát… két lehetősége van: vagy ott ül Michael sírjánál és zokog, vagy hasznossá teszi magát.

Dupla műszakot vállalt, ebédet és vacsorát egyaránt, amihez reggel nyolckor kellett érkeznie, majd végignézte, hogy minden rendelés megérkezett-e, aztán kiosztotta a feladatokat a konyhai segítőknek. Ő maga a legrosszabb munkát vállalta, az articsókát.

Amikor Electa tíz órakor beért, finoman megérintette Chess hátát.

– Köszönöm, hogy útnak indítottad a dolgokat – mondta. – Hogy vagy?

Electa tisztában volt a nap jelentőségével. Chess egy esti zárás után, egy palack szinte beszerezhetetlen Screaming Eagle Cabernet mellett bízta rá a titkát.

– Jól vagyok – felelte Chess, és meglepve tapasztalta, hogy ez az igazság. A munkája mellett nem jutott ideje gondolkodásra. Egyik rendelés érkezett a másik után, mint egyik labda a másik után, amikkel zsonglőrködnie kell. Rákos-mangós nyári tekercseket készített, és sült marhahúsos salátát gyömbéres vinaigrette-tel. Aztán Nina, egy nagyon magas és sovány litván szakács, aki a serpenyős ételekhez volt beosztva, konyharuha nélkül húzott le egy serpenyőt a tűzről, és megégette a tenyerét. Chess átvette a posztját anélkül, hogy a sajátjáról megfeledkezett volna. Normális körülmények között ettől égnek állt volna a haja, de ma még hálás is volt érte.

Délután akadt néhány üres pillanat, amikor a gondolatai úgy gyűrűztek vissza a fejébe, ahogy a köd találja meg az utat egy házba az ajtó és a küszöb között. Az ő hibája volt az egész. Ő bántotta meg Michaelt. De ő a felelős azért is, ahogy Michael erre reagált? Hogy biztosítókötél nélkül ment sziklát mászni? Biztosítókötél nélkül! *Miért voltál ilyen*

nyughatatlan? Meg akartál szegni néhány szabályt? Fel akartál vágni? Vagy csak nem érdekelt, mi történhet veled? Chess immár nem hitt abban, hogy Michael meg akart halni. A fiatalember túlságosan szerette az életét, és jól is csinálta: vezető volt, képes volt megfelelni a kihívásoknak és sikert sikerre halmozott. Ha Nick elveszi tőle a menyasszonyát, akkor talál másikat, egy szebbet és jobbat, egy szupermodellt, aki a doktori címét készül megvédeni, egy röplabdacsapat ásza és az IQ-ja is átlagon felüli. A világ tele volt csodálatos és gyönyörű nőkkel, akik csak rá vártak volna. Michael soha, de soha nem vetett volna véget önszántából az életének. Ha biztosítókötél nélkül ment sziklát mászni, azt azért tette, mert legyőzhetetlennek hitte magát.

Chess sírva fakadt egy füstölgő fazék citromfüves alaplé fölött.

Nem Michael hibája volt, ami történt. Baleset történt, lezuhant. És nem is Chess hibája volt. Nagyon szerette Michaelt, mint embert, mint személyt. Az a nő akart lenni, aki szerelmes belé, aki hozzámegy feleségül, gyerekeket szül neki és boldog vele. Nem sikerült azzá válnia, de legalább megpróbálta.

Megpróbálta.

Aznap este fél tizenegykor végzett. A többi szakács már majdnem egy órával korábban elment, ő azonban maradt letakarítani a tűzhelyeket, felmosni a padlót és mindent csatasorba állítani a másnapi kezdéshez. Aztán jött Electa, és megkérdezte tőle, nincs-e kedve inni egyet a bárpultnál.

– Ma este nincs Sreaming Eagle-öm – mondta bocsánatkérően. – De mit szólnál néhány licsis Martinihez?

Chess nemet intett.

– Hazamegyek.

– Biztos? – kérdezte Electa. – Bár hosszú napod volt, az igaz.

Hosszú nap, igen. Chess levette a kötényét, és a szennyeskosárba dobta. Végigsimított a haján. Eleinte szúrós volt és égnek állt, mostanra azonban már lesimultak a tincsei. Úgy döntött, hogy marad a rövid hajnál, mert ez kényelmesebb a konyhai munka közben. A homloka *közepén egy* hófehér hajtincset talált. Harminckét évesen őszülni – ez vagy büntetés, vagy kiváltság.

Negyed tizenkettőkor ért a társasháza előterébe. Hulla fáradt volt, túl fáradt ahhoz, hogy kifesse a lábkörmeit, kivasalja a ruháit, vagy gondolkodjon. És

ez így volt jó. Kivette az egész heti összegyűlt postáját a ládából, és felment a lakásába.

Felkapcsolta a villanyt, lehanyatlott a kanapéra, a leveleket pedig a dohányzóasztalra hajította. *És most mihez kezdjek?* – kérdezte magától. Úgy érezte magát, mint egy kifacsart mosogatórongy, mégis attól tartott, nem fog tudni elaludni. India nénire gondolt, aztán az anyjára és Tate-re, négyükre Tuckernuckon. A szemét sós könnyek csípték. Akár be is vallhatja magának, hogy magányos.

Aztán meglátta. Egy képeslap a levélhalom tetején. A Central Park ősszel, a fák az ősz színeiben tobzódnak. A kép fölött fehérrel ez állt: *New York City.*

New York City? – gondolta Chess. Ki küld képeslapot New York Cityből annak, aki maga is ott él? A feje bizseregni kezdett, aztán tágra nyílt a szeme. Central Park. Megfordította a lapot.

Ez állt rajta: *Okay, baby, okay.*

Mint egy nehéz kő, úgy hullott Chess szíve a lábához, a földre.

Nick.

Felállt és a konyhába ment. A hűtője szinte üresen tátongott – reggelit az utcai árusoknál szokott venni, egyébként pedig az étteremben evett –, de még mindig ott állt benne a Veuve Clicquo-t, amit Tate adott neki Tuckernuckon, és amit különleges alkalomra tartogatott.

Kihúzta a hűtőből a palackot Jéghideg volt.

Okay, baby; okay.

Chess kilőtte a pezsgősdugót.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Tuckernuck szigetéről írni két szempontból is kihívás. Először is nehéz olyan környezetbe helyezni egy történetet, ahol nem sok minden történik. (Amikor megkérdeztem Tuckernuck néhány őslakosát, hogy mit CSINÁLNAK a szigeten, általában ezt a választ kaptam: „Hogy mit csinálunk? Hát ott vagyunk.”) A másik megoldandó feladat az volt, hogy eljuthassak Tuckernuckra, mert a sziget magánkézben van. Így aztán az első két ember, akinek szeretném megköszönni a segítségét, Mark Williams és Jeffrey Johnsen, akik tavaly július végén, egy káprázatos nyári napon elvittek oda. Őrülten beleszerettem a helybe, és ez sok szempontból remek idegenvezetőimnek köszönhető. Aki valaha is járt vagy élt Tuckernuckon, tud róla egy történetet, és én sok ilyen történetet hallottam. A legszínesebbeket az ügynököm, Michael Carlisle osztotta meg velem, akinek a családja évszázadok óta birtokol földterületet a szigeten. Tuckernuck nyári látogatói zárkózott emberek, és remélem, hogy ez a könyv nem teszi tönkre a sziget érintetlenségét, sokkal inkább élteti ezt az életformát.

Vidékről költöztem a nagyvárosba, így szeretném megköszönni minden nagyszerű ember segítségét, akivel a Pennsylvaniai Szépművészeti Akadémián találkoztam, különös tekintettel Gerry és Rosemary Barthra (más néven Mary Rose Garth), akik bevezettek az Akadémia világába, továbbá Anne McCollum igazgatósági tanácstagra és az igazgatótanács elnökére, Don Caldwellre és feleségére, Linda Aversára (más néven Spencer és Aversa Frost). Nagyon hálás vagyok Stan Greidusnak, aki a diákok életének negatív oldalait mutatta be nekem, valamint az Akadémia elnökének, David Brighamnek, aki mindenütt körbevezetett, és akinek segítségével magam is az Akadémia nagy családjának tagjaként érezhettem magam.

Ami New Yorkot illeti, szeretném megköszönni két dinamikus ügynököm, Michael Carlisle és David Forrer munkáját az Inkwell Managementnél, valamint a Little Brown/Hachette kiadó nagyszerű és odaadó munkatársainak segítségét; ide tartozik Reagan Arthur, Heather Fain, Michael Pietsch, David Young és a könyvkereskedelem mágusa, Terry Adams.

Nantucketen az én *belső körömnek* (ők tudják, kikre gondolok) küldök egy nagy ölelést és puszit, akik néhány hullámvasúthoz hasonló éven át is mellettem álltatok. Az idén külön köszönet illeti Wendy Hudsont, a nagymenő független könyvkereskedőt és a Nantucket Bookworks tulajdonosát (akitől a fék nélküli kerékpáros történetet hallottam), és Wendy Rouillard-t, a Barnaby gyermekkönyvek íróját, aki fáradhatatlanul okít a kiadással kapcsolatos tudnivalókra már több, mint egy évtizede. Hangos és lelkes éljenzés illeti meg Chuck és Margie Marinót, pusztán azért, mert ők ketten a legkedvesebb emberek a világon, és imádom őket.

Ami a családi vonalat illeti, hálás köszönetét mondok férjemnek, Chip Cunninghamnek, a világ legjobb Miszter Anyukájának, valamint jó kedélyű, kreatív és nagyon vicces fiaimnak, Maxnek és Dawsonnak, akik aztán tudják, hogyan kell bömböltetni a rockzenét (!), és az én éneklő és táncoló lányomnak, Shelbynek, aki nap mint nap beragyogja az otthonunkat.

Ezt a könyvet édesanyámnak ajánlom. Nem elég, hogy megengedi, hogy minden ősszel hazaköltözzek egy hónapra és békében felülvizsgáljam az életemet, gyakorlatilag mindent tőle tanultam a feltétel nélküli szeretetről, amit csak tudok. Köszönöm, anya!